

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B E R N A I L G I N

BUZ KIRAGI

(e)psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şu an tam olarak neredesiniz?

Yirmi numaralı otobüsün üçüncü koltuğunda mı? Evde, okulda ya da işyerindeyiz. Kısa bir mola verdiniz ve pencere kenarında bir fincan kahve içiyorsunuz. Belki de bir arkadaşınızla buluşmak için yola çıktınız. Ne kadar da sıradan bir gün, değil mi? Her şey son derece normal!

Hiç düşündünüz mü, ya her şey bir anda altüst olursa? Örneğin, buluşmak üzere yola çıktığınız arkadaşınızın sizinle ilgili gizli bir planı varsa! Ya da bindiğiniz otobüsün en arka koltuğunda, sizi hayatınızın dönüm noktasına götürecek kişi oturuyorsa! Siz her şey akışında gidiyor zannederken, ya kaderiniz üstünüze yağacak buz kırığı için en uygun şartları hazırlıyorsa...

Bütün bunlar bir yana, peki ya hayatınızın aklı, üstünden çok daha güzelse!

Bazan Demiroğlu: Sıradan bir gün yaşadığını zannederken kendini çayır çayır yanan bir evin önünde buldu. Aleslerin arasında canının parçaları vardı ama n'hiçbir şey hatırlamıyordu. Üstelik önünde de bir benzin bidonu vardı. Hayatı bir anda altüst oldu...

Rahar Saygın: İstanbul'un en başarılı adli psikiyatrinin kliniğinde staja başladığında her şey son derece normaldi. Ama bir gün kliniğe ailesini diri diri yakmakla suçlanan bir hasta getirildi. Hayatı bir anda altüst oldu.

ISBN 9786054400000

Ruhuna ben bulaştım.
Artık kurtulamazsın...

BERNA ILGIN

Karanlıktaysam eğer,
kalemimin ucunu
karanlığa doğru çeviririm.

Bir fener olup aydınlatır
bulunduğum her köşeyi...
Kalemim sihirlidir benim.
Bazen bir anne yapar beni,
bazen çok âşık bir kadın,
bazen ise yürekli bir dost.

Belki bir çocuk, deniz,
uçurtma ya da bir kuş...

Düşlediğim ya da
olmak istediğim biri yok
çünkü kalemim sayesinde
ben hepsiyim...

berna.iln

Berna Ilgın

Buz Kırığı
Berna Ilgın

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Veysel Yağcı
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ağustos 2021
ISBN: 978-605-173-995-3

© Berna Ilgın, 2021

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Buz Kıracağı

Berna Ilgın

@psilon'

Önsöz

Hayat ne kadar değişti, değil mi? Ne kadar da hızlı akmaya başladı... Sürekli, bir şeylere yetişme derdindeyiz. Bitmek bilmeyen bir sorumluluk duygusu var omuzlarımızda. Her şey için kendimizi suçlar ve acımasızca eleştirir olduk. Fedakârlık yapmak adına, kendi kul hakkımızı görmezden geliyoruz. Heybemiz keşkelerle dolup taşı. Keşke söyleseydim, keşke bir şansım daha olsaydı, keşke gitseydim, keşke zamanı geri alabilseydim, keşke, keşke, keşke... Kimimiz geçmişte yaptığı hataları sorgulamaktan, kimimiz gelecek kaygısından, kimimiz de başkalarının hayatını gözetlemekten şimdiye odaklanamıyor ve farkında olmadan hayatımızın tek gerçek anını kaçırmıyoruz. İşte keşkeler bu yüzden birikiyor. Aile toplantılarında eksilen yüzleri görmeye başlayınca bunca çabanın aslında ne kadar boş olduğunu hatırlıyor ama yine de iflah olmuyoruz. Halbuki kısa bir süreliğine gökyüzüne çevirince insan başını, neler kaçırdığını anlıyor. Kaçımız bir bardak suyu kana kana içer olduk, kaçımız kuşların sesinin farkında, kaçımız günbatımını seyrediyor ya da gün doğumunu... Hayat akıp giderken kaçımız annesine, babasına, kardeşine, evladına hatta sevdiğine, “*Seni seviyorum,*” diyor? Size tavsiyem: Keşke yerine, bolca iyi ki biriktirin. Anladım ki hayat, pişmanlıklarımı yaşamak için fazla kısa, baharı beklerken fazla uzun ve sadece şimdide kaldığımda anlam kazanıyor...

Sıra geldi benim iyi ki kısmıma...

Canım annem, güzel babam, bana sevmeyi ve merhameti öğrettiniz için; Bilge'm, Betül'üm, hâlâ çocukluğumu yaşattığınız ve bana her şeyin paylaştıkça çoğaldığını öğrettiğiniz için;

Ender'im, Efe'm ve Deniz'im, beni sevginizle ödüllendirdiğiniz ve yaşamuma anlam kattığınız için; Belgin'im, bu serüvende bana yalnız olmadığımı hissettirdiğin ve gizli editörlüğümü yaptığın için; Özge'm, her daim fikirlerinle bana deva olduğun için; Mustafa'm, en zor zamanlarımda parlak zekânı benden esirgemediğin için; Adnan amcam, beni dinlediğin, anladığın ve her zaman yol gösterdiğin için ve tabii ki hep yanımda olan siz değerli okuyucularım, bana yazmanın özgürlük olduğunu öğrettiğiniz için iyi ki varsınız. Hepinize çok teşekkür ederim...

26.04.2021

19.58

Berna Ilgın

Okulun son senesinde, hayal ettiğim staj yeri için mülakata çağrıldığımı duyduğum andan itibaren, solmuş umut çiçeklerime bir çiy damlası düştü. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi son sınıf öğrencisi olarak zorluklarla, hem okuyup hem çalışmıştım. En büyük hayalim, başarılı bir psikiyatrist olmaktı. Ailem Samsun'da yaşıyordu. Bütün umutlarını bana ve abime bağlayan dünya tatlısı bir anneyle babaya sahip olmak, galiba bu hayattaki en büyük şansımdı. Abim, İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazanınca zaten, dünyalar onların olmuştu. Olmaz mı hiç? Gözlerinden sakındıkları biricik oğulları avukat olacaktı.

Babam geçimimizi çiftçilikle sağlayan emektar bir babaydı. Annem ise tam bir ev hanımı. Hayatın kolay kazanılmadığını görerek büyümüştüm ben. Babam, kendisine ailesinden yadigâr kalan birkaç dönüm toprağa yazın mısır, kışın karalahana ekerdi. Karakışın ayazı ve kavurucu sıcaklar ona vız gelirdi. Binbir emekle rızkımızı ekerdi o verimli toprağa. Hele bir de ekinler boy verdi mi, yazın güneşten yanmış, kışın soğuktan çatlamış o güzel yüzü görülmeye değerdi. Çocuk gibi sevinir, daha bir şevkle çalışır, alın teri dökerdi. O, bizimle her zaman ne kadar gurur duyduğunu dile getirse de asıl biz onunla gurur duyar; minnetle, nasır tutmuş yorgun ellerinden öperdik. Canım ailem... Onlar, benim bu dünyadaki en değerli hazinemdi.

Ben de o yıllarda gece gündüz çalışarak İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanmıştım. Kazanma haberim küçük evimize bir bayram şenliği getirmişti. Kendimden çok onları mutlu etmenin gururu vardı içimde, ikinci evlatları da artık üniversiteli olmuştu. Aslında annem, zorlu bir dal olduğu için doktorluk okumamı hiç istememişti ama ben hayallerimin peşinden gitmeye kararlıydım. Öyle de yaptım...

Samsun'dan ayrıldığım günü hiç unutamam... Annemle babam gözyaşları içerisinde beni otobüse bindirirken hüznle veda ettim, hem onlara hem de çocukluğumun geçtiği güzel Samsun'a... İstanbul'a vardığımda ürkek bir kuştan hiçbir farkım yoktu. Tamam, Samsun'un da nüfusu az değildi hatta Karadeniz'in başkenti olarak bilinirdi ama İstanbul'la kıyaslanınca küçücük kalıyordu.

Elimde valizimle Gülhane Parkı'nda denizi seyrederken içimde hem sevinç hem de korku vardı. *Başarabilecek miydim acaba... Başaracaktım evet!* Başarabilmem için korkularımı o parkta bırakmam gerekiyordu, bunun farkındaydım. Ufuk çizgisi kızarana kadar orada oturmaya devam ettim. Güneş batarken kendimi daha cesur hissediyordum. Artık başlamaya hazırdım, ilk iş olarak yurda yerleştim ama yurt ortamı gerçekten zordu. Ağır olan, kurallar değildi. Bana ağır gelen şey tanımaya çalışmak olmuştu. Ailemin bana tozpembe olarak gösterdiği dünyanın aslında hiç de öyle olmadığını, böylece anlamış oldum. Acılı hayatlar yaşamış, kopuk aile ilişkileri olan ve sevgisiz büyümeye zorlanan bir sürü insan vardı çevremde. Zamanla kuralları öğrenip insanları tanımıştım ama içine kapanık, tedbirli bir kıza dönüşmüştüm. Tek yaptığım ders çalışmaktı. Diğer yanda da bir alışveriş merkezinde satış temsilciliği yapıyordum. Aileme okul masrafları için destek olmak benim en büyük vicdan borcumdu.

İçine kapanık hâllerim insanları benden uzaklaştırıyordu. Aslında onları anlıyordum. Asosyal bir kızdım ve onlara sıkıcı geliyordum ama aslında gerçek olan, bu değildi. Galiba ben korkuyordum. İncinmekten ve incitmekten korkuyordum. Yurttaki kızlar çok kurnazdı. Ben onlar gibi değildim. Annem beni çok farklı yetiştirmişti. Her zaman bana, "*İnsanların özü iyiliktendir, kızım,*" derdi. "*Sadece deneyimler ve yaşanmışlıklar insanları kötülüğe iter,*" diye anlatırdı ama

ben elimi kime uzatsam zarar görüyordum. Borç veriyor, geri alamıyordum. Bana derdini döken biri olunca onu dinliyor ve elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyordum ama bana kimseye anlatma diye ihtarda bulunduklarını, birkaç hafta geçmeden başkalarıyla da konuştuklarını duyuyor ve hayal kırıklığı yaşıyordum. Bana göre sır, iki kişi arasında olurdu ama anlamıştım ki bu sadece bana göre idi.

Bu düzene alışmıştım ve her şeye rağmen mutluydum. Artık son senemdi ve benim de kendime göre bir çevrem oluşmuştu. Fakültedeki öğretim görevlileriyle aram oldukça iyiydi ve beni çok seviyorlardı. Hatta abimin desteğiyle kendime minik bir daire bile tutmuştum. Abim artık başarılı bir avukattı ve İzmir’de yaşıyordu. Bazı davalar için ara ara İstanbul’a geliyor ve yanımda kalıyordu.

Harika iki arkadaşla sahiptim. Selin benimle aynı fakülte- de okuyordu. Ailesi Antalya’da yaşıyordu ve hâlâ yurttaki kalıyordu. Defalarca ona benimle aynı evde yaşamasını söylesem de ailesi onun okul bitene kadar yurttaki kalmasını istediği için kabul etmemişti. Murat ise konservatuvarda müzik eğitimi alıyordu. Oldukça renkli bir kişiliğe sahip olan Murat, çevresinde çok sevilen bir insandı. Aynı zamanda Murat ve Selin iki yıldır birlikteydiler. İlişkileri bir küs, bir barışık ilerlerse de birbirlerine çok âşıklardı.

Ofisin kapısı açılınca, daldığım düşüncelerden sıyrılarak başımı çevirdim ve içeriye giren yaşlı adama baktım. Hafifçe gülümsedi ve yanıma yaklaşarak bana elini uzattı. Hemen kendimi toparlayarak ayağa kalktım ve gülümseyerek elini sıktım. Yüzümü inceleyerek konuşmaya başladı:

“Hoş geldin, kızım.” Onun bu samimi hitap şekli beni şaşırtsa da çok hoşuma gitmişti. Sonuçta karşımda İstanbul’un en deneyimli psikiyatristi vardı ve birçok tıp öğrencisi, onun yanında staj yapabilmek için can atıyordu.

Aynı içtenlikle ona cevap verdim:

“Hoş buldum, Adil Bey.”

Elimi bıraktı ve masasının başına geçti. Hemen yerime oturdum ve heyecanla onun gözlüklerini takışını seyrettim. Heyecanlı olmam normaldi çünkü karşımdaki adam, birçok başarıya imza atmış bir idoldü.

Özgeçmişimi masaya bırakarak konuşmaya başladı:

“Başvuru için hazırladığın özgeçmiş ilgimi çekti. Puanların oldukça iyi. Her şey bir yana, sana referans olan doçent, benim eski bir dostumdur. Açıkçası benim güvenebileceğim bir asistana ihtiyacım var. Bu sebeple staj başvurunu kabul ediyorum.”

Adil Bey’in kliniğinde staj yapmak benim en büyük hayalimdi. Bu yüzden önce inanmadım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Konuşmak için acele edince öksürmeye başladım. Bir bu eksikti! Küçüklüğümden kalma olan bu özelliğime sinir oluyordum. Üstelik tıp okuyordum ve psikiyatrist olmak istiyordum. Boşuna, “*Terzi kendi söküğünü dikemez,*” dememişlerdi.

Adil Bey şaşırarak yüzüme baktıktan sonra ayağa kalkıp bana bir bardak su uzattı. Hemen bir yudum su içtim ve kendimi toparlayarak konuşmaya başladım:

“Teşekkürler, Adil Bey. Sizin gibi uzman ve başarılı bir psikiyatrin yanında staj yapmak benim için büyük bir şans. Bu güveninize layık olmaya çalışacağım. Asistan derken yardımcı mı demek istediniz?”

Başını sallayarak, “Şaşırmakta haklısın. Elbette ki asistanlık, doktorluk değil ama ben, mesleğim gereği etrafımda çok fazla kişi bulundurmuyorum. Staj yaptığın süre içinde sen bu kliniğin hem intern doktoru hem de benim özel asistanım olacaksın. Başarılı bir hekim olabilmen için bu işin bütün inceliklerini sana ancak bu şekilde öğretebilirim,” deyince heyecanla cevap verdim:

“Anlıyorum, Adil Bey. Beni seçtiğiniz için inanın pişman olmayacaksınız.”

Gülümseyerek başını salladı ve “Teşekkürler, kızım. Ben de öyle umuyorum,” dedi, ciddileşerek konuşmaya devam etti: “Yalnız bilmen gereken bir konu daha var kızım. Benim klinik dışında görüştüğüm özel hastalarım var. Bazı durumlarda seni yanımda götüreceğim. Bu vakalar oldukça ağır olabiliyor, zamanla bu vakaların mesleğinde deneyim sahibi olabilmen için ne kadar önemli olduğunu sen de anlayacaksın.”

Kaşlarımı kaldırdım. Benim okuduğum dal zaten oldukça ağır bir daldı. Ağır derken ne demek istediğini merak etmiştim. Boğazımı temizleyerek sordum:

“Adil Bey, ben bu mesleği zor bir dal olduğunu bilerek tercih ettim. Ağır derken ne demek istediniz? Lütfen, benimle açık konuşun.”

Başını sallayarak anlatmaya başladı:

“İnsan ruhu çok karmaşıktır, Bahar. Ben aynı zamanda adli psikiyatristim ve biliyorsun ki bu dal oldukça zordur. Hastalarımın bazıları suçlu. Aklının alamayacağı suçlar işleyen hatta bunu suç saymayan hastalarım oldu ve olmaya da devam edecek. Benim görevim, onların hem ruh hem de beden sağlığının yerinde olup olmadığını tespit etmek. Konu şu ki bu kişilerin işlediği suçlar hayal edemeyeceğin kadar ağır ve hazmetmesi hiç kolay değil.”

Ne demek istediğini anlamıştım ama bu, benim mesleğimin bir parçasıydı. Ben zaten her şeyi göze alarak bu dalı seçmiştim. Belki başta zor olacaktı ama kendime güveniyordum. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım:

“Sizi anlıyorum, efendim. Merak etmeyin. Üstüme düşen görevi, layıkıyla yerine getireceğime emin olabilirsiniz.”

Gülümseyerek başını salladıktan sonra ayağa kalkarak bir kez daha bana elini uzattı ve babacan bir tavırla cevap verdi:

“O zaman yarından itibaren asistanım olarak staja başlayabilirsin.” Heyecanla elini sıktım.

Klinikten çıkarken içim içime sığmıyordu. Sokağa çıkınca karşımda duran üç katlı binaya tekrar baktım. *Kimbilir bu klinikte neler yaşayacaktım?* Otobüs durağına yürürken bir yandan gülümsüyor, bir yandan da gelecek olan günleri düşünüyordum. Kariyerimdeki ilk adımımı bu şekilde atmıştım ve başarılı olacağıma inanıyordum...

Evimin penceresinden dışarıyı seyrederken kış mevsimini ne kadar sevdiğimi düşünüyordum. Soğuk hava tenime değdikçe bana yaşadığımı ve canlılığımı hissettiriyordu. Kış mevsimine bu kadar âşık olan bir kızın adının Bahar olması ne kadar da büyük bir ironiydi... Gülümseyerek pencereyi açtım ve soğuk havayı içime çektim. Her yer karla kaplıydı. İstanbul, üstüne serilen bu beyaz örtüyü çok güzel taşıyordu. Şimdi annem burada olsa, “*Daha yeni duş aldın, kızçem. Hasta olacaksın,*” derdi. Dudaklarım büküldü ve iç çekerek pencereyi kapattım. Onu çok özliyordum. Yıllardır İstanbul’da olma- ma rağmen onların yokluğuna alışamıyor, sık sık Samsun’a giderek onlarla hasret gideriyordum ama yine de yetmiyordu.

Telefonum çalmaya başlayınca hemen yatak odama koştum ve arayana baktım. Tabii ki Selin’di. Gülümsedim ve hemen cevap verdim:

“Aman da aman. Selin’im mi ararmış?”

Selin kahkaha atarak cevap verdi:

“Sanki benden başka arayan mı var? Ot gibisin, Bahar. Bir yabaniden farkın yok.”

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Ne alakası var, Selin? Derslerin ne kadar ağır olduğunu sen de biliyorsun. Neyse! Beni boş ver de sen nasılsın?”

Bezgin bir şekilde konuşmaya devam etti:

“İyidir ama çok sıkıldım, Bahar. Hadi biraz dışarıya çıkalım. Bir şeyler yer sonra da sinemaya gideriz.”

Sıkıntıyla iç çekerek cevap verdim:

“Çıkalım da biliyorsun, bugün staja başlıyorum. Fazla zamanım yok. Saat 13.00’te klinikte olmam gerekiyor.”

Selin, “Tamam canım,” dedi ve konuşmaya devam etti: “Sadece bir şeyler yer, sohbet ederiz. Sinemaya da başka bir gün gideriz.”

Başımı sallayarak, “Tamam!” dedim.

“O zaman bir saat sonra her zamanki kafede buluşalım. Geç kalma ve sıkı giyin. Hava buz gibi,” deyince, gülümseyerek telefonu kapattım. Selin her zaman çok anaçtı. Onun bu yanını seviyordum.

Hemen yatak odama geçerek dolaptan mavi kot pantolonumu ve kırmızı yün kazağımı çıkardım. Hava gerçekten soğuktu ve Selin’in tavsiye ettiği gibi sıcak tutacak kıyafetler seçmiştim. Kahverengi, uzun saçlarımı tararken gözlerim aynadaki yansımamdaydı. Abim anneme çekmişti ve gözleri maviydi ama ben, tıpatıp halama benziyordum. Babamın soyu aslen Türkmen olduğu için gözlerimiz çekikti. Her ne kadar annem gözlerimin bana çok yakıştığını söylese de Japonlara benzemem kimine çok havalı, kimine de çok enteresan geliyordu. Çoğu zaman beni turist sanarak fotoğraf çekilmek isteyenler bile oluyordu. Küçükken gözlerimin çekikliği yüzünden ne kadar ağladığımı düşününce gülümse dim. Yapacak bir şey yoktu. Ben babamın kızıydım.

Hafif bir makyaj yaptıktan sonra siyah kabanımı giyinip annemin benim için ördüğü kırmızı atkıyı boynuma doladım. Aslında biraz heyecanlıydım çünkü bugün klinikte ilk günümdü. Adil Bey bana güvenmişti ve onun güvenine layık olmak için elimden geleni yapacaktım. Son olarak siyah bere mi de başıma geçirdim ve nihayet dışarıya çıktım.

Kar hafif hafif yağarken bir yandan da bana huzur veriyordu. Ellerimi uzatarak kar tanelerini tutmaya çalıştım. Öyle güzellerdi ki... Otobüsün yaklaştığını görünce kar taneleri ile oynamayı bırakıp durağa koşmaya başladım. Eğer otobüsü kaçırsam Selin canıma okurdu. Son anda otobüsü yakaladım ve çantamdan yolcu kartımı çıkarıp otobüse bindim. Kendimi çok mutlu hissediyordum. Staj için istediğim yere kabul edilmiştim ve iki gün sonra abim İstanbul'a gelecekti. İçimdeki huzurla geçtiğimiz sokakların güzelliğini seyrettim. Kar, İstanbul'a gerçekten çok yakışıyordu...

“Gerçekten çok şanslısın, Bahar. Adil Bey gibi bir doktorun yanında staj yapmak her anlamda büyük ayrıcalık, şu şansından biraz da bana versen ne olur sanki? Kaç gündür haber bekliyorum ama başvuru yaptığım hiçbir yerden hâlâ haber gelmedi. Yer bulamayan bir ben kaldım. Zaten bu aralar Murat’la da aramız limoni. Durumlar tam takır yani.”

Bezgin bir şekilde sordum:

“Yine ne oldu Allah aşkına, Selin? Aklı başında iki insan neden sürekli tartışır, aklım almıyor!”

Selin başını dikleştirerek anlatmaya başladı:

“Ben bir şey yapmadım. O gece kulübünde sahne almak için neden bu kadar ısrarcı olduğuna anlam veremiyorum sadece çünkü çok daha nezih ortamlarda çıkabilir. Haksız da değilim, Murat çok başarılı bir müzisyen ve bence daha iyisini hakediyor. Geçen gece onu dinlemeye gittim. Dinleyicileri bana yapay geldi. Müziğinden çok, onunla ilgileniyorlar. Bu yüzden özgün olamıyor. Şarkı aralarında kadınlar, ona fazla laubali davranıyor. Murat da dinleyicileriyle arasını iyi tutmak için onları alttan alıp karşılık veriyor. Halbuki Murat

kendisinden çok, sanatına değer verilsin ister. Ben de ona fikrimi söyledim.”

Şüpheyle bakarak sordum:

“Fikrim derken! Nasıl bir fikirmiş bu?” Kollarını birbirine doladı ve omzunu salladı. Bu hareketi bile olayı anlamam için yetmişti. Gözlerimi kısarak söylenmeye başladım: “Bazen sana inanamıyorum! Gerçekten ona en büyük hayalinden vazgeçmesini mi söyledin? Bunu nasıl yaparsın, Selin? En başından beri o kulüpte çalmak için can attığını biliyorsun. O mekânda çalmak istiyor çünkü popüler bir yer ve orada keşfedilme şansı çok yüksek. Murat hayatıyla ilgili kararlar verirken senin fikrini almak zorunda değil. Bu yaptığın saçmalık.”

Başını dikleştirerek cevap verdi:

“Tabii senin için demesi kolay. Bir ilişkin olmadığı için benim ne hissettiğimi anlayamazsın. Ben de onun hayatıyla ilgili kararları alacak yaşta olduğunu biliyorum ama diğer yandan da elimde değil, sevdiğim adamı öyle bir ortamda ve kızlara kur yaparken görmek istemiyorum. Aşk bazen, insana yapmam dediği şeyleri yaptırabiliyor, Bahar. Bunu bir gün sen de anlayacaksın.”

Başımı sağa sola sallayarak, “Âşık birinin duygularını anlayabilmem için illa âşık olmam gerekmiyor,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Ayrıca kendini kandırma, Selin çünkü sen düpedüz Murat’ı kıskanmışsın ve çıkarlarını düşündüğünü söyleyerek ona istediğini yaptırmaya çalışıyorsun. Bu ego bazlı bir istek ve altında yoğun baskı var. Murat’ın sana olan hassasiyetini kullanman doğru değil. Ben, hiçbir zaman böyle saçmalıklar yapmayacağım. Aşkla mantık birbirine hükmedemez! Murat’ı kıskanmanı bir yere kadar anlayabilirim ama seninki resmen ego savaşı, Selin.”

Selin derin bir nefes aldı ve “Göreceğiz bakalım, Bahar Hanım. O gün geldiğinde sana bu sözleri hatırlatacağım,” deyince, ona meydan okuyarak cevap verdim:

“Göreceğiz!”

Yoğun geçen hafta boyunca hem okul hem de klinik arasında âdeta mekik dokumuştum. Hafta sonu geldiğinde enerjim artık tükenmişti ama abimin gelişi, bana bütün yorgunluğumu unutturmaya yetmişti. Gündüzleri İstanbul’u gezip akşamları uzun uzun sohbetler etmiştik. Özellikle çocukluğumuzdan bahsedip kahkahalarla güldüğümüz anların tadına doyamamıştım.

Diğer yandan, yarım gün çalıştığım işten ayrılmak zorunda kalmıştım. Şu an önceliğim farklıydı. Bu staj, kariyerim için çok önemliydi ve soluksuz çalışıyordum. Adil Bey işinde çok titiz bir adamdı, klinikteki hastalarıyla yakından ilgileniyor ve onlarla ilgili köklü araştırmalar yapmadan kesin bir tanı koymuyordu. O tam anlamıyla bir uzmandı ve ondan öğreneceğim çok şey vardı. Kendimi, bilgi emen sünger gibi hissediyordum. Deneyimleyerek öğrenecek ve Adil Bey’in izinden gidecektim.

Başımı çevirip duvardaki ödüllere ve uzmanlık diplomalarına baktım. İleride ben de onun gibi bir psikiyatrist olacaktım. Hırslıydım ve amacıma ulaşacaktım. Kapı açılınca düşüncelerimden sıyrılıp gelenin kim olduğuna baktım. Adil Bey dalgın bir şekilde içeriye girdi ve masasına geçerek elindeki kabarık dosyayı incelemeye başladı. Bu hâli hiç normal değildi çünkü o her zaman oldukça şakacı ve sevimli bir adamdı. Merakla onu inceledim. Düşünceli bir şekilde dosyaya bakıyor ve bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi. O kadar merak etmiştim ki yavaşça ayağa kalktım. Sandalye ses çıkarınca Adil Bey bana baktı. Suç işlerken yakalanan bir çocuk masumiyetiyle gülümsemeye çalışarak ona selam verdim.

Adil Bey aynı ciddiyetle başını salladı ve dosyayı incelemeye devam etti. Onu ilk defa böyle görüyordum. Mecburen yerime oturdum ve işime devam ettim.

Zaman öyle çabuk geçmişti ki farkına bile varmamıştım. Ofisin telefonu çalınca duvardaki antika saate baktım. Tam iki saattir aralıksız çalışıyordum ama işin garip yanı, Adil Bey de aynı dosyayı iki saattir inceliyordu. Telefona cevap verdi. O konuşurken benim gözlerim dosyadaydı. *Neydi bu kadar önemli olan?*

Adil Bey telefonu kapattıktan sonra saate baktı ve önündeki dosyayı alarak konuşmaya başladı:

“Bahar, sen de çık artık. Saat 19.00 olmuş. Ben bu gece burada kalacağım. İncelemem gereken bir dosya var ve uzun süreceğe benziyor. Yarın görüşürüz. İyi akşamlar, kızım.”

Şaşkın bir şekilde dosyaya baktıktan sonra kararsız bir şekilde sordum:

“Yapabileceğim bir şey var mı, Adil Bey? Önemli bir dosya olsa gerek. Belki size yardımcı olabilirim.”

Adil Bey gülümseyerek cevap verdi:

“Hayır, Bahar. Hadi, sen artık evine git ve dinlen, yarın görüşürüz.”

Dudaklarımı bükerek kabanımı aldım ve çantamı omzuma asarak ofisten çıktım. Klinik, merkezi bir yerdeydi ve ulaşım zor olmuyordu. Otobüs durağına yürürken telefonum çaldı. Hemen cevap verdim:

“Efendim, Selin.”

“Murat’la bizim kafedeyiz. Hadi sen de gel. Hem bir şeyler de yersin. Biz seni sonra evine bırakırız.”

Selin’in şen sesi kulağıma gelince ister istemez gülümse dim. Gerçekten de çok acıkmıştım. Evde bir şeyler hazırlamak zaman alacaktı, bu yüzden oraya gidip bir şeyler yemek iyi bir fikirdi. Ayrıca kafe buraya çok yakındı. Yönümü değiştirerek cevap verdim:

“Geliyorum. Bana hamburger söyler misin, Selin? Daha fazla beklemek istemiyorum.”

Selin kahkaha atarak, “Tamamdır, sıska,” deyince, yüzümü ekşiterek bağırdım:

“Halama çekmişim ben!”

Selin susar mı? Tabii ki hayır. Hemen cevap verdi:

“Nasıl bir halaysa bu? Elli kilo hala mı olur, Allah aşkına! Hala dediğin benimki gibi yüz kilonun üstünde olur. İdeal hala profili budur.” Arkadan Murat’ın kahkaha sesi gelince, gözlerimi devirerek telefonu kapattım ve kafeye yürümeye devam ettim.

Bu sene çok fazla kar yağdığı için trafik altüst olmuştu. İnsanlar ıslanmamak için telaşla koştururken ben, karın tadını çıkarıyordum. Kafeye varıncaya kadar üşüdüğümün farkında bile değildim. İçerisinin sıcaklığı yüzüme vurunca huzurla iç çektim. Soğuktan buz kesmiş ellerimi birbirine sürterek etrafıma bakındım. Selin elini sallayarak bana kendini gösterdi. Gülümseyerek oraya yürüdüm. Aynı anda hamburger tabağım da masaya geldi.

Murat kahkaha atarak bana sarıldı ve tabağı göstererek, “Hadi ye yemeğini, halası kılıklı,” dedi.

Utanarak, “Sen de başlama şimdi, Murat,” dedim ve yerime oturarak, “İnanın, bugün saatler nasıl geçti, anlamadım. Önce okul, sonra klinik derken yemek yemeye fırsatım bile olmadı,” diye devam ettim.

Selin gülümseyerek sordu:

“Klinik nasıl gidiyor? Hastalar çok mu zor? Alışabildin mi? Ayrıca yatılı olanlar var mı? Adil Bey nasıl? Sana nasıl davrandı? Yoksa egoist bir adam mı?”

Murat eliyle Selin’in dudaklarını kapattıktan sonra bana bakarak, “Süreniz başladı. Tek cevap hakkınız var. Joker hakkınızı kullanacaksanız lütfen, adam gibi birini arayın.

Bizi boşuna uğraştırmayın. Başarılar dileriz,” dedi. Dayanamayarak kahkaha attım. Selin gözlerini kısarak ona bakınca, Murat omzunu sallayarak konuşmaya devam etti: “Ne? Yalan mı? Taralamı tüfek gibisin, Selin.”

Selin gözlerini devirerek cevap verdi:

“Sen hiç konuşma, Murat. Sıra sana da gelecek. O dövme-
li kızın hesabını sana sonra soracağım.”

Murat bana baktı ve hayretler içinde fısıldadı:

“Adil Bey yeni hasta kabul ediyor mu, Bahar? Baksana, yârim kafayı yedi. Alıp başımı gurbete gideceğim, bu acıyla yaşayamam.”

Keyifle ağzıma bir patates kızartması attım ve başımı sağa sola salladım. Selin, sorularına hâlâ cevap vermediğim için gözlerini kısınca, ağzımdaki lokmayı hızla yutarak anlatmaya başladım:

“Klinik sakın sayılır. Sadece üç yatılı hasta var. Kontrole gelenler oluyor. Ben genelde dosya işlerini yapıyorum ama iki kere muayeneye de girdim. Zaten hastalar randevu ile geliyor. Adil Bey, tam anlamıyla uzman ve onu kendime örnek alıyorum. Muhteşem bir doktor diyebilirim.”

Murat yüzünü buruşturdu ve konuşmaya devam etti:

“Psikiyatri zor bir dal. Ben kesinlikle uğraşamazdım. Sonuçta insanların neler yapabileceğini bilemezsin. Bir sürü hastalık türedi. İnsanların çoğu panik atak hastası. Vallahi, Adil Bey paraya para demiyordur. Millet kafayı yemiş durumda.”

Selin başını sallayarak söze girdi:

“Evet, hele bugünkü olay tüylerimi diken diken etti. Öyle bir adamın ruh hastası olabileceğini kim bilebilir. Ailesini diri diri yakmış, üstelik oturup bir de seyretmiş. Haberi okuyunca gerçekten kanım dondu.”

Şaşkın bir şekilde onları dinlemeye devam ettim.

Murat yüzünü buruşturarak, “Aynen!” dedi ve konuşmaya devam etti: “Koskoca Baran Demiroğlu. Dışarıdan bakan

adama imrenir. Demiroğlu Holdingin tek vârisi. Adamda para var, gösteriş var, her şey var. Bir insan ailesine bunu neden yapar? İşte bazen hiçbir şey yetmiyor demek ki.”

Baran Demiroğlu. Bu ismi daha önce duymamıştım ama Demiroğlu Holdingler Grubunu çok iyi biliyordum. Türkiye'nin birçok şehrinde fabrikaları vardı. Hatta Samsun'da bile, Demiroğlu Demir Fabrikası olduğunu biliyordum.

Selin ve Murat bu olayla ilgili konuşmaya devam ederken onları dinliyordum. Anlattıkları inanılmazdı. Önümde duran tabağı kenara koydum çünkü iştahım kaçmıştı. Sıkıntıyla iç çekerek düşünmeye başladım. *Bir insanı bu hâle ne getirirdi?*

Ertesi gün yine oldukça yoğun geçmişti. Herkes dün yaşanan facia olayı konuşuyordu. Kliniğe gitmek için otobüse binmeden önce, olayın içeriğini okumak için bir gazete aldım. Tüm gazeteler bu haberi manşet yapmıştı. Anne ve babasını, kız kardeşiyle birlikte ateşe veren bu cani ruhlu adamı herkes nefretle kınıyordu. Fotoğraflar dehşet saçıyordu. Yanan villa resmen harabeye dönmüştü. Gazetede Baran Demiroğlu'nun da fotoğrafı vardı. Murat'ın söylediği kadar vardı, adam gerçekten yakışıklıydı ama ne kadar yakışıklı olursa olsun, gözüme korkunç göründü. Bu yüzün arkasında acımasız bir katilin gizlendiğini bilmek insanın içini ürpertiyordu. Öldürdüğü kardeşiyle çekildiği bir fotoğrafı dikkatli bir şekilde inceledim. Kız kardeşine öyle içten sarılmıştı ki böyle bir olayı yapabilecek kadar ruhsuz olduğuna bir an inanamadım. Ya da görünenin aksine, içinde bir başka kimlik taşıyordu. Belki de şizofrendi.

Otobüs ineceğim durağa yaklaşıncaya gazeteyi çantama koydum ve sıkıntıyla otobüsten inerek kliniğe yürüdüm.

Ofise girdiğimde Adil Bey'i masasında çalışırken buldum. Yine çok dalgındı ve geldiğimi bile fark etmemişti.

Boğazımı temizleyerek, "İyi günler, Adil Bey," dedim.

Düşünceli bir şekilde bana baktı ve gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Hoş geldin, Bahar."

Yerime geçerek dosyaları incelemeye devam ettim. Bir saat sonra muayene saati başlayacaktı ve oraya gitmek zorundaydık.

Adil Bey saate baktı ve bana dönerek konuşmaya başladı:

"Bugün bütün randevuları iptal et, Bahar. Önemli bir dosyam var ve onunla ilgileniyorum. Bir saat sonra çıkmamız gerekiyor ve sen de benimle geleceksin."

Şaşkın bir şekilde sordum:

"Nereye gidiyoruz, efendim?"

Sıkındı. Yüzü gölgelenmiş gibiydi. Derin bir iç çekerek cevap verdi:

"Cezaevindeki suçluyla görüşmeye gidiyoruz, Bahar."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Bu, benim Adil Bey'le gideceğim ilk adli vaka olacaktı. Adil Bey ayağa kalkınca, ben de kalkarak sordum.

"Bu suçlunun dosyası burada mı? Eğer sizin için bir sakıncası yoksa gitmeden önce hasta hakkında biraz bilgi sahibi olmak için dosyasını incelemek istiyorum."

Adil Bey elindeki siyah dosyayı göstererek cevap verdi:

"Evet, burada. Suçlunun adı, Baran Demiroğlu."

Yüreğim titreyerek cezaevinin kapısına bakarken soğuk rüzgâr saç tellerimin arasına sızıyordu. Kolay kolay üşümeyen bedenim, şimdi soğuğu her hücresinde yakıcı bir şekilde

hissediordu. Beni ürküten sadece azılı bir suçluyla ilk defa bu kadar yakın olmak değildi. Böyle adli vakaları ders kitaplarında okumuş ve bununla ilgili araştırmalar yapmışım ama sezgilerim, bu olayın beni derinden etkileyeceğini söylüyordu. İşte beni üşüten, galiba bu histi...

Yerime çakılmış gibiydim. Adil Bey hâlimi fark edince kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Yutkundum ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak onun peşinden yürümeye başladım. Hâlimde anormal bir durum yoktu. Sonuçta herkes ilk seferinde böyle hissedirdi. Kendime gelmeli ve bir profesyonel gibi davranmalıyım. Kendi kendime telkinler vererek omuzlarımı dikleştirip yürümeye devam ettim, daha cesur hissetmek zorundaydım. Bu mesleği seçmişim ve cesur olmaya mecburdum. Her şey bir yana, ben gözü kara bir kızdım. Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Cezaevine girince jandarmalar ilk önce üstümüzü aradılar, ardından bizi bir odaya aldılar. Sessizce beklemeye başladık. Adil Bey düşünceliydi. Ona sormak istediğim bazı sorular vardı. Mesela neden bu kadar gergindi? Benim böyle olmam doğaldı. Sonuçta acemiymdim ama o çok deneyimli, uzman bir doktordu. Bir sürü vaka görmüştü hatta onlarca ödül plaketi vardı.

Dayanamadım ve boğazımı temizleyerek sordum:

“Adil Bey, izniniz olursa size bir soru sormak istiyorum.”

Adil Bey dalgın gözlerini masadan kaldırdı ve kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Elbette, Bahar. Seni dinliyorum.”

Kararsız bir şekilde gözlerimi kaçırdım ve konuşmaya devam ettim:

“Adli psikiyatri gerektiren vakaların çok ağır bir sorumluluk olduğunu elbette ki biliyorum ama siz, bunun gibi birçok hastayla karşılaşmış bir doktor olarak çok gergin görünüyorsunuz. Bunun sebebi nedir?”

Afalladı. Bu soru onu şaşırtmıştı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini pencereye doğru çevirerek cevap verdi:

“Gergin değilim, sadece üzgünüm. Bir sürü hastam oldu ve hemen hemen hepsine yardımım dokundu ama bugün ilk defa yakın bir dostumun ölümüne sebep olan bir zanlı var karşımda. Üstelik bu zanlı, onun oğlu. Baran Demiroğlu bana yabancı değil, Bahar. Öldürmekle suçlandığı kişilerden biri de benim yakın dostum ayrıca eski hastam Saime Demiroğlu’dur. Yani Baran’ın annesi.”

Hüzünle ona baktım. Şimdi onun neden bu kadar gergin olduğunu anlamıştım. Bu gerçekten ağır bir görev olmalıydı. Saime Demiroğlu yakın bir dostu olduğuna göre Baran Demiroğlu’nu yakından tanıyor olmalıydı. Nedense onun kişiliğini çok merak ediyordum.

Huzursuzca kıpırdandım ve tereddütle sordum:

“Bu demek oluyor ki Baran Demiroğlu’nu yakından tanıyorsunuz. Eminim ki kişiliği hakkında bazı bilgileriniz vardır. Sizce böyle bir şeyi neden yaptı?”

Adil Bey kaşlarını çatarak sorumu yanıtladı:

“Hakkında soru sorduğun kişi bir zanlı ve bu konuda açıklama yapmam oldukça yanlış olur, Bahar. Ortada bir soruşturma var. Onu tanıyıp tanımamam hiçbir şeyi değiştirmez. İnsanların ruhlarında gizlediği şeyleri bilemezsin. Bence bu konuyu kapatalım.”

Utanarak başımı eğdim. Adil Bey haklıydı. Haddimi aşmıştım. Sonuçta o profesyonel bir doktordu ve benim, ona bu kadar hadsiz bir soru sormaya hakkım yoktu.

O sırada içeriye iki tane gardiyan girdi. Gardiyanlardan biri resmi bir şekilde konuşmaya başladı:

“Buyurun, sizinle önce Müdür Bey görüşmek istiyor. Görüşme sonrası sizi hücreye alacağız.” Demek onu hücrede tutuyorlardı.

Adil Bey ayağa kalkınca ben de kalktım ve birlikte yürümeye başladık. İlk defa cezaevindeydim, garip bir duyguydu. Yürüdüğümüz salon bir hastane koridorunu andırıyordu. Beyaz duvarlar, tavanlara asılı lambalar çok kasvetli görünüyordu. Salonda koğuşlara açılan demir kapılar vardı. *Kimbilir o kapıların ardında neler yaşanıyordu?*

Müdür, odasına geldiğimizde Adil Bey'e Baran Demiroğlu hakkında bazı bilgiler verdi. Dikkatle not alıyordum. Adil Bey her ayrıntıyı not almam konusunda beni uyarmıştı. Konuşma sonrası merdivenlerden indirilerek hücrelerin olduğu bölüme alındık. Burada ışıklar daha loştu. Kalbim hızlanmıştı, oldukça tedirgindim ama belli etmemeye çalışıyordum. Az sonra onu yakından görecektim. Bu benim yakından gördüğüm ilk adli hastaydı.

Gardiyanlardan biri Adil Bey'in onayını alarak hücrenin kapısını açınca yavaşça içeriye girdik. Not almak için elimde tuttuğum defterle kalemi sıkı bir şekilde tutuyordum. İlk defa bir hücredeydim ve korkudan çok, içimde heyecan vardı. İçeriye girdiğim an burnuma dolan yoğun rutubet kokusu yüzümü ekşitmeme sebep oldu. Başımı kaldırıp hücreyi incelemeye çalıştım ama fazlasıyla dar olan bu hücrede dört kişi olduğumuz için bir şeyler görmek pek mümkün değildi. Gardiyanlar her şeyin kontrol altında olduğundan emin olunca dışarıya çıktılar. İşte o an önüm açıldı ve nihayet onu gördüm.

Tepkisiz bir şekilde duvara bakıyordu. Üstünde siyah bir tişört vardı ve kumral saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüştü. Onunla ilgili gözlemlediğim şeyleri not almaya başladım. Bakışı, duruşu, vücudunun verdiği herhangi bir tepki bizim için çok önemliydi. Diğer yandan da kaldığı hücreyi incelemeye başladım. Hücrede bir yatak ve bir masa dışında, eski bir klozet vardı. Pencere bile olmayan bu hücre

bir fare deliğinden farksızdı. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Sanki dünyayla bağlantısını kesmiş, ruhani bir boyuta girmişti. Belki de pişmandı ve vicdan azabı çekiyordu. *Bir insan kendi ailesini nasıl diri diri yakardı?* Kafamda bir sürü soru işareti vardı. Böyle bir vahşeti neden yapmıştı? Belki de o yapmamıştı ama eğer gerçekten o yaptıysa kesinlikle ruh sağlığı bozuktur ve tedavi olması gerekiyordu. Bunun kararını Adil Bey verecekti.

Daha fazla ona bakamadım ve bakışlarımı Adil Bey'e çevirdim. Kenarda duran minik tabureye oturdu ve elindeki dosyayı açarak konuşmaya başladı:

“Ben Psikiyatri Uzmanı Adil Çınar. Bu süreçte seninle bazı görüşmeler yapacağız. Kendini nasıl hissediyorsun? Beni duyabiliyor musun? Ya da konuşmak ister misin?”

Not almaya devam ederek Baran'a baktım. Hiçbir tepki vermiyordu. Hatta gözlerini bile kırpmıyordu. Yeşil gözleri vardı. Sarıya dönük kumral saçları darmadağınık hâldeydi. Uzun boylu olduğu, oturduğu sandalyeden sarkan bacaklarından belliydi. Yapılı bir vücudu vardı ama resmen çökmüştü. Kusursuz yüz hatları insanı şaşırtıyordu. Eğer gerçekten suçluysa bu adam, resmen melek yüzlü bir şeytandı.

Adil Bey onu inceleyerek bazı notlar aldı, sonra da gözlüklerini düzelterek konuşmaya devam etti:

“Şu an sessiz kalmak istemen normal. Konuşmak için seni zorlamayacağım. Zaten daha sonra tekrar görüşeceğiz.”

Adil Bey ayağa kalkınca, not defterimi kapatarak bir daha kez ona baktım. Donuk bakışlarıyla duvara bakmaya devam ediyordu. Bu tepkisiz hâli fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Büyük bir patlama yaşayacaktı ve eminim ki o patlama oldukça sarsıcı olacaktı. İşte asıl o zaman dağılacaktı.

Adil Bey ile dışarıya çıktık. Daralmıştım. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Önce müdürünün odasına girdik.

Adil Bey, Baran Demiroğlu'nun geceyi nasıl geçirdiği hakkında bazı sorular sordu. Anlattığına göre yanında benzin bidonuyla evin önünde bulunmuştu. Şokta olduğu belliydi. Bulunduğu andan beri aynı şekilde duruyordu. Kan değerleri de normal değildi. Bu, araştırılması gereken bir konuydu. Hemen söylediklerini not aldım. Ayrıca yan villanın güvenlik kamerasına yansımış bazı görüntüler de vardı. Müdürün verdiği bilgiye göre, ev ateş aldıktan sonra hiçbir tepki vermeden bahçeye oturmuş ve bu büyük vahşeti seyretmişti. Resmen kanım donmuştu. Bir insan, ailesine bunu nasıl yapardı? İnanamıyordum. Evet, bu dalı okuyordum ve böyle adli vakalar hakkında birçok konu işlemiştik ama ilk defa böyle bir insanla karşı karşıya gelmiştim. Belki de ilk olduğu için bana bu kadar inanılmaz gelmişti.

Cezaevinden çıktığımızda içeride bıraktığımız kasvet ruhuma işlemiş gibiydi. Nefesim daralıyordu. Adil Bey arabanın anahtarını bana uzatınca şaşkın bir ifadeyle sordum:

“Neden siz kullanmıyorsunuz?”

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Sen kullan, Bahar. Biraz düşünmeye ihtiyacım var.”

Başımı salladım ve anahtarı alarak sürücü koltuğuna geçtim. Araba yoğun trafiğin içinde ilerlerken tereddütlerle sordum:

“Sizce bunu yapmasının sebebi psikolojik olabilir mi?”

Adil Bey yola bakmaya devam ederek cevap verdi:

“Buna cevap vermek için erken, Bahar. Önce bazı tetkikler yapılması gerekiyor. Tabii bir de şöyle bir soru var. Acaba gerçekten o mu yaptı? Baran çok başarılı bir işadamıdır. Eğitimini yurtdışında tamamladı. Uluslararası ilişkiler okudu. Ben onu çocukluğundan beri tanırım. Kız kardeşine ve annesine ne kadar düşkün olduğuna defalarca şahit oldum. Babası işkolik bir adamdı ama annesi çok ilgili ve saygın bir kadındı. Elbette bunlar, madalyonun görünen yüzü. Daha önce

de söylemiştim. İnsan ruhu karmaşıktır, kızım. Onu böyle bir duruma ne getirdi, bulmak lazım. Bunun yanı sıra psikolojik destek de görmesi gerekiyor. Onun için gerekli olan her şeyi yapacağım.” Dudaklarımı bükerek arabayı sürmeye devam ettim. Belki de bir aile yok yere dağılmıştı.

Kliniğe geldiğimizde Adil Bey çalışmak için kendi odasına geçti. Ben de odama geçerek kendime bir kahve söyledim. Kafam karmakarışık. Baran Demiroğlu’nun boş bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Beynimde binlerce soru vardı. Dayanamayarak bilgisayarın başına geçtim ve arama motoruna onun adını yazarak biraz bilgi toplamaya başladım. Not defterim yanımdaydı. Ekran açılır açılmaz bir sürü fotoğraf karşıma çıktı. Açılışlar, ödüller, başarı haberleri ve en çok da bu facia haber konu edilmişti. Hepsini tek tek incelemeye başladım. Oldukça havalı bir adam olduğu görülüyordu. Amerika’nın en iyi üniversitelerinden biri olan *Stanford* mezunuydu. Dövüş sporları alanında ödülleri vardı. Mezun olduktan sonra bir süre daha Amerika’da kalmıştı. Böyle karizmatik adamların peşinde çok fazla kadın olurdu ama onun fotoğrafları, genelde kız kardeşiyle katıldığı davetlerdendi. Zavallı kızın narin bedenine ve sevgiyle abisine sarıldığı fotoğraflara bakınca içim ürperdi. O sırada bir fotoğraf dikkatimi çekti. Başlığı okudum:

“Gözde işadamı yeni bir aşka yelken açtı.”

Hemen o haberi tıkladım. Fotoğraf bir açılıştandı. Kısa saçlı, sarışın bir kızla yan yana çekilen fotoğrafı inceledim. Fotoğraf uzaktan çekilmişti. Kız, aşkla Baran’a bakıyordu. Buna benzer başka haberler de yapılmıştı. Fotoğrafların diğerlerinde farklı davetlerde ve açılışlarda boy göstermişlerdi. Dikkatimi çeken başka bir fotoğrafta da şöyle yazıyordu:

“Parmağındaki pırlanta, iddiaları doğruladı. Gizemli sevgili aileye girdi.”

Fotoğrafta yemekteydiler ve sevgilisinin elinde bir yüzük vardı. Yine uzaktan çekilmiş bu fotoğrafta ikisi de çok keyifli görünüyordu. Baran Demiroğlu oldukça sosyal ve ruh sağlığı yerinde bir adam gibiydi. Bu da oldukça garipti. Peki adının Duygu olduğunu öğrendiğim bu kız şimdi neredeydi? Kimbilir nasıl perişan bir hâldeydi? Sevdığı ve evlenmeyi planladığı adamın böyle bir facia gerçekleştirdiğini bilmek, onu enkaza çevirmiş olmalıydı.

Sıkıntıyla bilgisayarı kapattım. Bu olay oldukça karmaşık ve acıydı. Kafamı dağıtmak için Selin'i aradım. Belki de klinikten sonra sinemaya gider, biraz gezerdik. Buna çok ihtiyacım vardı.

Telefon çalar çalmaz cevap verdi:

"Efendim, Bahar."

Sıkıntıyla konuşmaya başladım:

"Merhaba, canım. Neredesin?" Adım seslerinden yürüdüğü belliydi.

Yorgun bir şekilde cevap verdi:

"Şimdi fakülteden çıktım. Yurda gidiyorum. Sen iyi misin? Sesin sıkıntılı geliyor."

Saate bakarak konuşmaya devam ettim:

"Biraz yorgunum. İstersen buluşalım. Sinemaya gideriz. Canım sıkılıyor, Selin. Hem biraz konuşuruz. Olur mu?"

Merakla sordu:

"Olur da sen, öyle kolay kolay canım sıkkın demezsin. Ne oldu?"

Yüzümü ekşiterek cevap verdim:

"Gelince anlatırım. Sen kafeye gel. Ben de zaten çıkıyorum. Orada konuşuruz."

Telefonu kapatınca çantamı alarak Adil Bey'in ofisine gittim. Kapiya vurdum ve biraz bekledikten sonra içeriye girdim. Pencerenin önünde durmuş, dışarıyı seyrediyordu.

Yine durgundu. Başını çevirip bana bakınca gülümseyerek sordum:

“Adil Bey, izniniz olursa ben çıkıyorum. Aslında mesaimin bitmesine daha yirmi dakika var ama işim kalmadı. Eğer yapmam gereken bir şey varsa yaparım.”

Gülümseyerek cevap verdi:

“Hayır Bahar, çıkabilirsin ama rica etsem yarın bir saat erken gel. Önemli bir gün olacak.”

Kaşlarımı kaldırarak sordum:

“Tabii ki gelirim. Önemli bir durum mu var?”

Adil Bey masasına geçerken bana cevap verdi:

“Acil sayılmaz ama önemli. Yarın Baran Demiroğlu’nu kliniğimize yatıracağız. Sana söylediğim gibi bazı tetkikler yapmam gerekiyor. Onu yakından incelemek istiyorum. Bu sebeple on beş gün kadar kliniğin özel odasında kalacak.”

Garip bir şekilde tedirgin olmuştum. Nedense bu olay beni derinden etkilemişti. Düşünceli bir şekilde sordum:

“Bu, güvenli olur mu, Adil Bey?”

Başını sallayarak cevap verdi:

“Endişelenme. Baran Demiroğlu benim bu kliniğe getirdiğim ilk suçlu değil. Her şey kontrol altında, Bahar. Yarın görüşmek üzere. İyi akşamlar.”

Başımı sallayarak kapıyı kapattım. Düşünceli bir şekilde klinikten çıkarak kafeye yürümeye başladım. *Neydi benim bu hâlim?* Bile bile bu mesleği seçmiştim ve hayalim olan yerde staj yapıyordum. Bu, benim için bulunmaz bir fırsattı. Hatta benim için, bu olay bile mesleki anlamda önemli bir deneyimdi. Yerimde olmak için can atan yüzlerce öğrenci vardı. Bu yüzden içimdeki endişeleri bastırıp bu vakayı yakından incelemeye karar verdim.

Kafeye girince Selin’i her zamanki masada otururken gördüm. Hemen yanına gittim ve ona sarıldım. Selin şaşkın bir şekilde bana sarıldı. Sonra ellerini yanaklarıma koyarak sordu:

“Her şey yolunda, değil mi, Bahar?”

“Yolunda,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Yeni hastamız Baran Demiroğlu. Hani şu gündemdeki adam. Yarın kliniğe yatacak. Bugün Adil Bey’le cezaevine gittim.”

Şaşkın bir şekilde, “Ciddi misin?” dedi. Başımı salladım. Selin gözlerini kısarak konuşmaya devam etti: “Ne kadar şanslısın, Bahar. Bu senin için harika bir fırsat. Yerinde olmak için can atan bir sürü kişi var. Yerinde olsam tüm deneyimlerimi sene sonu tezi için not alır, bu fırsatı iyi değerlendirmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu inanılmaz. Gerçekten onu yakından gördün, öyle mi? Nasıldı? Hiç göz göze geldin mi? Pişman mı? Yoksa bu vahşeti işlemesine bir kılıf mı bulmuş?”

Düşünceli bir şekilde cevap verdim:

“Pek fazla bir şey söylemem doğru olmaz ama çok tepkisiz bir hâldeydi. Gözleri açık olmasa uykuda diyebilirim. Sanki bütün duyuları kapalı. Uyanık ama komada gibi. Anlayacağın şokta. Adil Bey tam anlamıyla profesyonel. Onu hiç zorlamadı. Yarın onu kliniğe getirecekler. Tüm tetkikler bitene kadar orada tutulacak.”

Selin düşünceli bir şekilde, “Belki de şizofren!” dedi ve konuşmaya devam etti: “Ruh sağlığı bozuk olsa bile, böyle bir vahşeti yaşatan bir insanın toplum içinde dolaşmaması gerekiyor.”

Kaşlarımı çatarak yağan karı seyrettim. İçimde garip bir his vardı. Derin bir nefes alarak yarını düşünmeye başladım. Eminim ki Adil Bey, en doğru tanıyı koyacaktı. Daha stajımın ikinci haftasında böyle ağır bir vaka ile karşı karşıya gelmem belki büyük bir şanstı ama gerçek şu ki Baran Demiroğlu ve bu olay beni derinden etkilemişti...

Otobüs, ineceğim durakta durunca kendime gelerek toparlandım. Bugün diğer günlere göre çok dalgındım. Klinik ile evimin olduğu semt arasında, sadece beş otobüs durağı vardı. Aslında ben her zaman, otobüse binmekten büyük keyif alırdım. Yer bulursam hemen bir pencere kenarına oturur, sokakların tatlı telaşını, caddelerde yürüyen insanları, kasvetli havalarda surat asan ama güneşi görünce masmavi gülümseyen denizi seyrederdim fakat bugün hiç havamda değildim. Sabaha kadar uyumamış ve araştırma yapmıştım. Baran Demiroğlu hakkında bulabildiğim kadar bilgi toplamış ve alabildiğim kadar not alarak sabahı sabah etmiştim. Her bulduğum bilgi benim için önemliydi. Bu şaşaalı yaşamının ardında sakladığı gizli bir dünyası olmalıydı. Onu bulmak zorundaydım. Nedense bu adamı inanılmaz derecede kafaya takmıştım. Belki de onun resmi olarak benim ilk hastam olması hırsımı tetikliyordu.

Gözümün önüne düşen saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırarak ayağa kalktım ve otobüsten inerek kliniğe yürümeye başladım. Bugün oldukça yoğun bir gün olacaktı. Ayrıca Selin'in bana verdiği akıl sayesinde, Baran Demiroğlu'nu konu alarak bir tez hazırlamaya karar vermiştim. Bu sebeple, onun kliniğe yatması tezimi hazırlamamda bana çok fayda sağlayacaktı.

Kliniğe girmeden önce kendime bir kahve ve poğaça almaya karar verdim. Daha sonra almak için zamanım olmayabilirdi. Birkaç gün önce sokağın köşesindeki küçük pastane dikkatimi çekmişti. Oraya yürüdüm. İçeriye girer girmez etrafa yayılan mis gibi tarçın kokusu beni gülümsetmeye yetmişti. Tezgâhın başında sarışın, uzun boylu bir kadın vardı. Kapının sesini duyunca başını çevirip bana baktı.

Gülümseyerek ona selam verdim ama o memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini kıstı ve beni baştan aşağıya süzmeye başladı. Süzmeyi bitirince uzun saçlarını arkaya doğru artarak kendi kendine söylenmeye başladı:

“Al işte! İşin yoksa uğraş şimdi bununla. Ay, o kadar dedim Hamdi’ye, İngilizce şart, diye ama beni dinleyen mi var, anacığım?” Kaşlarımı havaya kaldırdım. Beni turist zannetmişti. Tam cevap veriyordum ki sahte bir sevimlilikle konuşmaya başladı: “Welcome, welcome. Ay, ne denirdi? Hah! Tamam, buldum. How can I help you?” Bu tepkiyi hiç beklemiyordum. Öyle şok olmuşum ki cevap bile veremedim. Ağzım bir karış açık şekilde yüzüne bakmaya devam edince yüzünü buruşturdu ve kendi kendine söylenmeye devam etti: “Ay! Bu da iyice salak çıktı, anacığım. Japonca konuşacak hâlim yok herhalde. Hamdi, sen de süt oldun yani. İnekleri kendisi mi sağıyor, anlamadım ki? Yemin ederim, içim şişti. Her tarafım pasta koktu zaten.” Ne saçmalıyordu bu kadın? Eliyle yüzünü yelledi ve derin bir nefes alarak kendini telkin etmeye başladı: “Tamam, Meloş. Sakin ol. Sakin ol, sen halledersin şimdi.” Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Gözlerini kısarak bir şeyler düşündü, sonra da elini kolunu sallayarak bana bir şeyler anlatmaya çalıştı: “Bak, anacığım. Şimdi sen beni, yani demek istediğim, you understand me? Ben bilmek Japonca. Sen istemek bir şey, bana işaret etmek. Okey?” Botokslu dudaklarıyla öyle komik bir hâldeydi ki dayanamamaya kahkaha atmaya başladım. Benim kahkaha atmam onu şoka uğratmış olacak ki yüzünü ekşiterek söylenmeye devam etti: “Ay! Bak sen şu geri zekâlıya. Ben burada kendisine bir şeyler anlatmak için kendimi yırtayım; o kalksın, İngilizceme gülsün. Anam, bu gavur milletinde de insanlık sıfır ama bütün bokluk bende, anacığım. Ne uğraşıyorsun, Meloş? Bırak, ne bok yerse yesin, elin yerden bitme Japon’u.”

Kahkahamı kestim ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Günlerdir kaskatı kesilmiş bedenim sanki bir anda gevşemişti. Boğazımı temizleyerek ciddileştirdim ve cevap verdim:

“I can speak Turkish.”

Heyecanla gözlerini kırptırdı ve etrafına bakarak söylemeye devam etti:

“Ay, ne dedi ki şimdi bu, anacığım? Speak neydi? Hah! Tamam, buldum: konuşmak. Turkisc neydi acaba? Türkiye mi demek istedi bu şimdi?” Aradığı kelimeyi bulamayınca ellerini beline koydu ve başını yukarıya kaldırarak isyan etmeye başladı: “Allah seni davul etsin emi, Hamdi. Ne hâllere düşürdün beni? Süt almaya gitmenin zamanı mıydı sanki? İnekler tepsin senin o kabak kafanı. Tepsin, tepsin de insan ırkı olarak bir rahat edelim.”

Gülümseyerek ona baktım ve daha fazla suskun kalamayarak konuşmaya başladım:

“Turkish, Türkçe demektir. Yani, ben Türkçe konuşabiliyorum, demek istedim.”

Bir anda durdu. Şaşkın bir şekilde beni inceledikten sonra elini ağzının üstüne koyarak bana cevap verdi:

“Ay, sen Türkçe biliyor musun? Ee anacığım, ne halt etmeye uğraştırdın beni o kadar? Ben de kendimi yırttım şurada welcome, welcome diye. Gel anam gel, kapıda durma öyle yalı kazığı gibi.”

Gülümseyerek pastanenin içine yürüdüm ve etrafı incelemeye başladım. Tezgâhın üstünde çeşit çeşit börekler, poğaça çeşitleri ve harika kurabiyeler vardı. Ayrıca cam vitrine dizilmiş dilim pastalar enfes görünüyordu. Dekorasyonu pastel renklerde olan bu mini pastane çok şirindi...

Bakışlarımı tekrar kadına çevirdim. Otuz yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim kadın gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Pek de narin, şeker bir şeysin sen. Peki sen nasıl Türkçe öğrendin, anacığım? Uzun zamandır Türkiye’de olmalısın. Ah! Şu gözlere bak. Yeminle Japon filmlerinden fırlamış gibisin. Böyle biri Türkçe konuşunca insan önce şok oluyor.”

Utanarak cevap verdim:

“Doğduğumdan beri Türkiye’de yaşıyorum, yani ben de Türk’üm. Çekik gözlü olmam normal çünkü babamın soyu Türkmenlere dayanır. O sebeple babamın ailesinde herkes çekik gözlüdür. Ama annemin gözleri normal çünkü o Samsun’un yerlisi.”

Söylediklerimi ilgiyle dinledi ve konuşmaya devam etti:

“Doğuştan şanslı olmak, bu demek galiba. İstanbul’da mı yaşıyorsunuz?”

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Hayır. Biz Samsun’da yaşıyoruz. Ben okumak için İstanbul’a geldim. İstanbul Üniversitesi Tıp

Fakültesinde okuyorum. Psikiyatr olmak istiyorum. Şu karşıdaki klinikte de staj görüyorum. Adım Bahar.”

Botokslu dudakları kıvrıldı ve saçını arkaya doğru artarak konuşmaya devam etti:

“Benim adım da Melahat. Ama herkes bana Meloş der. Seyyah Bar’ın solistiyim. Çarşamba günleri ve hafta sonraları orada sahne alıyorum. Bu butik pastane beş yıldır nişanlı olduğum ama bir türlü evlenemediğim Hamdi’nin. Sabahları ona yardıma geliyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım ve şaşkın bir şekilde sordum:

“Neden bir türlü evlenemediniz?”

Yüzünü ekşitti ve başını dikleştirerek anlatmaya başladı:

“Geri zekâlı ve güdümsüz olduğu için. Kel olduğunu söylemeye gerek bile duymuyorum. Her şey bir yana, evren bize karşı be, anacığım. Tam on bir kez nikâh masasından döndük. İlk nikâh günümüzde İstanbul depremi oldu. Tabii ki

iptal. İkinci de nikâhtan iki saat önce babası öldü. Biz hop, cenazeye. Üçüncü deneme tam bir kaostu çünkü nikâha giderken kaza yaptık. Benim kolum, onun da bacağı kırıldı. Hastanelerde süründük. Dördüncü denemeyi hiç hatırlamak istemiyorum çünkü nikâh memuru masada kalp krizi geçirdi. Onu hastaneye yetiştirelim derken nikâh sizlere ömür. Beşinci denemede kuaför saçımın yarısını yaktı. Ay, ağlamaktan helak oldum dersem yeridir, sonrası ise buna benzer doğa olayları. Biz de baktık olmuyor, zamana bıraktık.”

Ağzım bir karış açık şekilde bakakaldım. Bu anlattıkları gerçekten inanılmazdı. Derin bir of çekerken gözüm duvar saatine takıldı ve geç kaldığımı fark ederek telaşla konuşmaya başladım:

“Rica etsem bana bir kahve ve burada kokan ne ise ondan birkaç tane paketler misin, Meloş abla?”

Gözlerini kısarak gülümsedi ve başını sallayarak cevap verdi:

“Tabii ki Japon işi. Bu kokan, tarçınlı çörek. Fırından yeni çıktı. Hemen hazırlıyorum.”

Meloş abladan alacaklarımı aldıktan sonra hızla kliniğe gittim. Onu tanıdığıma çok memnun olmuştum. Sabaha göre kendimi daha iyi ve enerjik hissediyordum. Bu kadının enerjisi resmen bana bulaşmıştı.

Yüzümde tatlı bir gülümseme ile ofise girdim. Adil Bey daha ortalarda görünmüyordu. Hemen kahvemden bir yudum aldım ve tarçınlı çörekten bir parça kopartarak ağzıma attım. Tarçının o kendine has tadını damağımda hissedince resmen kendimden geçmiştim. Bu çörek gerçekten muhteşem ve yumuşacıktı.

O sırada ofisin kapısı açıldı ve Adil Bey içeriye girdi. Telaşla yerimden kalkarak selam vermek istedim ama daha ben konuşmadan o konuşmaya başladı:

“Günaydın, Bahar. Baran Demiroğlu kliniğe getirildi. Bazı testler yapacağız. Dosyasını al ve hemen gel.”

Yutkunarak başımı salladım. Çöreğin tadı resmen damagımda kalmıştı. Ellerime bulaşan tarçın tanelerini silkerek hemen dolaptan Baran’ın dosyasını çıkardım ve Adil Bey’le birlikte odadan çıktım. Birlikte asansöre binince Adil Bey, en üst katın şifreli düğmesine bastı ve bana açıklama yapmaya başladı:

“Bu kat, sadece özel hastalar içindir, Bahar. Baran Demiroğlu’yla sadece ben ve Nöroloji Uzmanı Mehmet Bey ilgilenecek. Bizim dışımızda, sadece sen odaya alınacaksın. Gerekirse bir hemşire daha sana yardımcı olacak. Bu şifreyi not al ve hiç kimseye bilgi verme. Bu önemli, anlıyorsun değil mi?”

Heyecandan ellerim buz gibiydi. Başımı sallayıp cevap verdim:

“Anlıyorum, efendim.”

Asansör durunca Adil Bey’le birlikte dışarıya çıktık. Bu kat, oldukça aydınlıktı ve sade döşenmişti. Duvarlara birkaç tane manzara tablosu asılıydı. Kapılar demirden yapılmıştı ve hepsinde güvenlik şifresi vardı. Koridorun sonuna yürüdük. Odanın önünde genç bir adam vardı ve anladığım kadarıyla bizi bekliyordu. Üzerinde beyaz bir önlük olan bu adam, Nöroloji Uzmanı Mehmet Bey olmalıydı. Bizi görünce gülümsedi ve elinde tuttuğu dosyayı kapatarak yanımıza yaklaştı. Adil Bey’e selam verdikten sonra bana baktı. Kim olduğumu anlamaya çalıştığı belliydi.

Adil Bey hemen açıklama yapmaya başladı:

“Bahar Hanım, benim yeni asistanım, Mehmet. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinde okuyor. Yaklaşık bir haftadır kliniğimizde görev yapıyor. Sen izinde olduğun için hiç karşılaşmadınız.”

Mehmet Bey gülümsedi ve elini uzatarak bana selam verdi.

“Memnun oldum, Bahar. Aramıza hoş geldin. Görevinde başarılar dilerim.”

Elini sıkarak cevap verdim:

“Teşekkürler. Ben de memnun oldum.”

Elimi bırakmaya pek niyeti yok gibiydi. Hâlâ bana bakıyordu ve bakışları hiç sıradan değildi. Belki de çekik gözlü olmam dikkatini çekmişti. Elim bırakmayınca boğazımı temizleyerek elimi, elinden çektim. Yirmili yaşlarının sonunda olan bu adamın oldukça karizmatik olduğu bir gerçektir ama bana bu kadar dikkatli bakması beni huzursuz etmişti. Gözlerimi kaçırınca Mehmet Bey toparlandı ve Adil Bey’e bakarak açıklama yaptı:

“Baran Demiroğlu’nun dosyasını inceledim. Bazı testler için kan almamız gerekiyor. Ayrıca tomografi de çekilecek. Tüm testler bittikten sonra size net bir bilgi verebilirim. İstiyorsanız içeriye girelim.”

Adil Bey, başını salladıktan sonra odanın kapısının şifresini yazdı. Kapı sürgülüydü. Adil Bey sürgüyü çekerek kapıyı açtı ve hep birlikte içeriye girdik. İçeriye girer girmez onu gördüm. Yatağa yatırılmıştı ve aynı dünkü gibi, tavana boş boş bakıyordu. Üstünde hastane önlüğü vardı ve elindeki kelepçelerle yatağa bağlıydı.

Başımı çevirerek kaldığı odayı inceledim. Sıradan bir hastane odasıydı. Tek farkı, demir parmaklıkları olan büyük bir pencere olmasıydı. Köşede, banyo olduğunu tahmin ettiğim bir kapı daha vardı. Bütün bunların dışında hiçbir şey yoktu. Sadece, tavana asılmış bir kamera dikkatimi çekmişti. Tekrar bakışlarımı ona çevirdim. Hiçbir tepki yoktu.

Mehmet Bey bize bakarak bilgi vermeye başladı:

“Kan alındıktan sonra kelepçeyi takmamıza gerek kalmayacak çünkü sakinleştirici bir iğne yapacağız.”

Adil Bey kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Benim seanslarım yapılırken kendinde olmasını istiyorum. Benim bilgim olmadan uyuşturucu hiçbir iğne yapılmaz.”

Mehmet Bey başını salladı ve “Tabii ki. Nasıl isterseniz, Adil Bey. Kan almak için hemşire hanımı çağıralım mı?” diye sordu.

Adil Bey başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

“Gerek yok. Bahar Hanım kan alabilir. Mümkün olduğu kadar az kişi ile görüşme yapılacak. Onunla yakından ilgilenemeyeceğim. On beş gün boyunca hasta kabul etmeyeceğim. Bahar da benimle burada olacak.”

İşte bunu beklemiyordum. Kan almak sorun değildi ama daha önce hiçbir katile bu derece yaklaşmamıştım. Bu ilkti ama son olmayacaktı. Zamanla alışacak ve sertleşecektim. Kariyerim için bu çok gerekliydi. Profesyonel olmalıydım. Buna mecburdum.

Adil Bey bana bakarak sordu:

“Bunu yapabilirsin, değil mi, Bahar?”

Başımı sallayıp cevap verdim:

“Elbette, Adil Bey.” Adil Bey gülümseyerek başını salladı.

Baran'a baktım. Dünya ile iletişimi resmen kopmuştu. Bizi ne duyuyor ne de herhangi bir tepki veriyordu. Gözleri çökmüştü ve dudakları kurumuştü. Kaç gündür yemek yemiyor ve su içmiyordu. Fotoğraflarda gördüğüm o adam gitmiş, yerine sanki başka biri gelmişti.

Adil Bey onun tansiyonunu ölçtüktan sonra bilgileri kayıt defterine yazdı. Ateşini de ölçtüktan sonra gözbebeklerine baktı. Dikkatle onu izliyordum. Bana bakarak, “Malzemeleri getir, Bahar. Damar yolu açmamız gerekecek. Günlerdir su içmiyor. Vücudu çok su kaybetmiş. Ona hemen serum takmamız gerekiyor yoksa hipovolemik şoka girecek,” dedi.

Başımı salladıktan sonra odadan çıkarak malzeme odasına geçtim. Hemen gerekli malzemeleri yanıma aldım ve odaya

döndüm. Mehmet Bey, Baran'ı muayene ediyordu. Bana baktı ve "Sen damar yolunu aç, Bahar. Hemen kan alalım ve tahlil yapılsın. Öğleden sonra da onu tomografiye alırız," dedi.

Sebebini bilmiyordum ama kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Daha önce yüzlerce kez damar yolu açan, sanki ben değil gibiydim. Şu an o bir hastaydı ve bir doktor adayı olarak ailesine yaptıkları beni ilgilendirmiyordu. Kendime kızarak ellerime eldiven taktım ve turnikeyi alarak Baran'ın yanına yaklaştım. Bakışları hâlâ tavana sabitti. Son derece profesyonel bir şekilde yatağa doğru eğildim ve turnikeyi koluna dolayarak damarını belirginleştirdim. Sonra koluna sprey sıkarak pamukla, iğneyi batıracağım yeri sildim. İğneyi elime alarak onun gözlerine baktım. Hâlâ sakın ve tepkisizdi. İğneyi yavaşça batırdım. İşte o an hafifçe kaşlarını çattı ama bu saliselik bir andı. O sırada, kulağımın arkasına aldığım uzun saçlarım yerinden çıkarak onun yüzüne döküldü. Telaşla saçlarımı yüzünden çektim ama çok kısa bir an bakışları bana kaydı. Bakışlarını görmezden gelerek intraketi yerleştirdim ve kan almaya başladım. Mümkün olduğu kadar ona bakmamaya çalışıyordum. İşlem bitince dayanamadım ve tekrar ona baktım. O an sanki kanım çekildi çünkü hâlâ bana bakıyordu. Acıyla yutkunarak, "Beyza..." dedi. Hemen geri çekildim. Bakışları tekrar tavana sabitlendi.

Adil Bey'e dönerek, "Beyza diye fısıldadı," dedim.

Adil Bey başını sallayarak cevap verdi:

"Beyza, kız kardeşi."

Mehmet Bey'le göz göze geldik. Muhtemelen ikimizin de aklından aynı şey geçmişti. Gözlerimi kaçırarak işimi yapmaya devam ettim. Damar yolunu açtıktan sonra elimden eldivenleri çıkararak malzeme odasına geçtim. Kimse belli etmese de herkes gergindi. Elimi kalbimin üstüne koyarak derin bir nefes aldım. Onunla göz göze gelmek bana garip gelmişti.

Galiba ondan korkuyordum. Sonuçta bu adli bir vakaydı ve yaptığımız her şey kayıt altındaydı. Kendimi baskı altında hissetmem doğaldı. Kendimi biraz daha toparladıktan sonra kan aldığım tüplere etiketleri yapıştırdım ve malzeme odasından çıkarak Baran'ın kaldığı odaya döndüm.

Mehmet Bey elimdeki tüpleri aldı ve gülümseyerek bana başını salladı. Sonra da Adil Bey'e bakarak, "Tahlil sonuçları bir saat içerisinde elimde olur. Serum biter bitmez tomografiye alacağız. Ben çıkıyorum. Asistanım serum takmak için gelsin mi, Adil bey?" dedi.

Adil Bey başını sağa sola doğru sallayarak cevap verdi:

"Serumu Bahar takacak. Daha önce de söylediğim gibi sınırlı sayıda kişi bu odaya girecek, Mehmet. Yarın ilk seanşıma başlayacağım. Serum etkisini göstermiş olacaktır. Onun biraz toparlaması gerekiyor." Mehmet Bey başını salladıktan sonra odadan dışarıya çıktı. Adil Bey malzeme odasına geçti.

Kapının kenarında durmuş ona bakıyordum. Hâlâ tavana bakıyordu. Sakalları uzamıştı ve saçları alnına dökülmüştü. Dayanamayarak ona doğru birkaç adım attım ve sol köşesine geçerek onu incelemeye devam ettim. Çenesinde gamzesi vardı ve keskin yüz hatlarına sahipti. Küçük ama yapılı bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Susuz kaldığı yüzünden belli oluyordu. Göz altları morarmış ve dudakları susuzluktan çatlamıştı. Hemen serumu takmam gerekiyordu. Farkında olmadan sesli bir nefes verdim. Bir anda başını çevirdi ve bana bakmaya başladı. Korkuyla gözlerimi açarak etrafıma bakındım. Kaşlarını hafifçe çattı ve yüzümü incelemeye devam etti. Daha fazla yerimde duramadım ve arkamı dönerek kapının girişinde beklemeye başladım. Arkama bakmaya korkuyordum. Elinde kelepçe olması benim tek tesellimdi.

Adil Bey yanıma gelerek serumu bana uzattı ve "Dinle Bahar, Baran Demiroğlu kliniğimizde kaldığı sürece sen ve

ben bu katta bulunan diğer odalarda kalacağız. Endişe etme çünkü yanımızda iki polis memuru da olacak. Bu on beş gün bizim için önemli çünkü benim vereceğim rapor göz önünde bulundurularak onun hakkında bir karar verilecek. Fakülte-den sonra buraya geleceksin ve bu vakada benimle birlikte çalışacaksın. Bu senin için de büyük bir deneyim olacak. Şimdi serumu tak ve gerekli olan eşyalarını almak için evine git. Bu gecedan itibaren burada kalacağız,” dedi.

Korkuyla Baran’a baktım. Gözleri hâlâ bende idi. Ben de aynı şekilde ona baktım. Önümüzdeki on beş günün benim için zor olacağı şimdiden belliydi...

Herkesin kaçtığı korkular vardır. Aslında, istesek de istemesek de korkularımızı kendimize çekeriz. Korkumuz her ne ise o kadar düşünürüz ki farkında olmadan onu enerjimizle besleriz. O enerji öyle büyür ki sonunda, bulutların damlalarını taşıyamayıp yağmur olarak dökülmesi gibi, korkularımız da yağar üstümüze...

On beş gün boyunca misafir olarak kalacağım odanın dolabına eşyalarımı yerleştirirken, Baran Demiroğlu’nu hayatıma neden çektiğimi düşünüyordum. Elbette o da benim bir korkumun şekil bulmuş hâliydi. Yoksa onu bu derecede kafama takmazdım. Odam, onun odasının hemen çaprazında bulunuyordu. Odasında bulunan kamera görüntülerini, Adil Bey’le kendi laptoplarımızdan izleyebiliyorduk. Bu büyük bir sorumluluktan ve bana biraz ağır geliyordu. Kliniğe gelmeden önce fakülte-deki hocamla görüşmeye gitmiştim. Kendisi, Adil Bey’in çok yakın dostuydu, ayrıca bu staj için bana referans olan kişi de oydu. Ona göre bu, benim için büyük bir şanstı çünkü Adil Bey öyle kolay kolay asistan kabul etmiyordu, etmişse eğer onu en iyi şekilde yetiştirmek onun göreviydi.

İç çekerek pencerenin yanına yaklaştım ve dışarıyı seyrete-
meye başladım. Gözlerim dün sabah uğradığım butik pasta-
neye kaydı. Meloş abla aklıma gelince nedensiz bir şekilde
gülümsemeye başladım. Gerçekten hayatımda tanıdığım en
renkli insandı ve sabah kesinlikle oraya uğramalıyım.

Başımı çevirip laptopun ekranına baktım. Saat 17.00'ye
geliyordu ve az sonra yemek saatiydi. Acaba bugün bir şeyler
yiyecek miydi? Ekranı yaklaşılarak ona baktım. Uyuyor olma-
lıydı. Bir anda gözlerini açtı ve kaşlarını çatarak etrafına bak-
tı. Korkuyla geriye doğru birkaç adım attım. Ne yani, benim
ona baktığımı hissetmiş miydi? Düşüncemin koca bir saçma-
lık olduğunu fark edince de gözlerimi devirerek söylendim:

*"Bravo Bahar. İyice paranoyak oldun. Asıl senin tedaviye
ihtiyacın var."*

Başımı sağa sola sallayarak bakışlarımı ekrana tekrar çe-
virdim. Önce sıkıntıyla etrafına bakınıp bir şeyler aradı sonra
da elinin hizasında bulunan kumandayı alarak çağrı tuşuna
dokundu. Aynı anda odamda bulunan kırmızı ışık yandı.
Kaşlarımı havaya kaldırdım. Tam odaya gidiyordum ki tele-
fonum çalmaya başladı. Arayan Adil Bey olduğu için hemen
cevap verdim:

"Efendim?"

"Merhaba, Bahar. Ben on dakika içerisinde orada olaca-
ğım. Bir sorun var mı?"

Ekranı bakarak cevap verdim:

"Aslında var. Baran Demiroğlu az önce hemşire çağrı düğ-
mesine dokundu. Açıkçası nasıl davranmam gerektiğini bile-
miyorum?"

Adil Bey daha cevap bile vermeden Baran, çağrı düğme-
sine tekrar dokundu ve odamda bulunan zil tekrar çalmaya
başladı. Adil Bey de sesi duyunca hemen konuşmaya başladı:

"Dinle, Bahar. Baran'ın günler sonra verdiği ilk tepki bu
ve söyleyeceği her şey bizim için çok önemli. Ben zaten en geç

on dakika içerisinde orada olurum. Ben gelene kadar sen yanına git, neye ihtiyacı olduğunu sor. Zaten kapısının önünde iki tane polis memuru bekliyor. Korkmana gerek yok. Ayrıca elinde kelepçe de var. Bunu yapabilecek misin?”

Kaşlarımı çatarak, “Yapabilirim!” dedim. Bunun için buradaydım ve bir korkak gibi davranmaya hiç niyetim yoktu.

Adil Bey hemen cevap verdi:

“Harikasın, Bahar. Her şeyi not al ve vücut hareketlerine dikkat et. Birazdan orada olurum. Görüşürüz.”

Telefon kapanınca yüzümü ekşiterek telefona baktım ve “Görüşürüz!” dedim.

Not defterimi yanıma alıp odadan çıktım. Kapının yanında bekleyen iki polis memuru bana bakınca başımla selam verdim ve hemen odanın şifresini tuşladım. Kapı açılınca derin bir nefes alarak içeriye girdim. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibiydi ama belli etmiyordum. Baran Demiroğlu başını çevirip bana bakınca ben de ona bakmaya başladım.

Yutkundu ve günler sonra ilk defa konuştu:

“Neden elimde kelepçe var ve neden buradayım?” İşte bunu beklemiyordum. Kaşlarımı çatarak yüzüne bakmaya devam ettim. Zorlukla konuşmaya devam etti: “Avukatımla görüşmek istiyorum.”

Zor konuşsa da ses tonu oturaklıydı. Ya hiçbir şeyin farkında değildi ya da rol yapıyordu. Kayıt defterini açıp söylediklerini yazmaya başladım. Şüpheyi bana bakıyordu. Yazmayı bitirince yüzüne baktım.

Ciddi bir şekilde fısıldadı:

“Su içmek istiyorum ve banyo yapmaya ihtiyacım var.” Elbette ki ona su verecektim ama banyo yapıp yapamayacağına Adil Bey karar verecekti. Cevap vermemem onu sinirlendirmiş olacak ki kaşlarını çatarak tekrar konuştu: “Sana söylüyorum, Asyalı. Neden cevap vermiyorsun? Yoksa Türkçe anlamıyor musun?”

Şaşkın bir şekilde kaşlarımı havaya kaldırdım. Bana gerçekten Asyalı mı demişti o? Evet, okul çağlarımdan bu yana bana birçok lakap takılmıştı ama hayatımda ilk defa biri, bana Asyalı demişti.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

“Elbette anlıyorum.”

Masada duran şişeyi açıp ona bir bardak su doldurdum. Açıkçası yanına yaklaşmak beni ürkütüyordu. Korktuğumu belli etmemeye çalışarak yanına yürüdüm. Nasıl olsa elleri yatağa bağlıydı ve bana zarar veremezdi. Yatağa yaklaşınca gözlerimi, gözlerine çevirdim ve elimdeki suyu ona uzattım.

Tek kaşını havaya kaldırarak fısıldadı:

“Onu nasıl içmemi bekliyorsun, Asyalı? Farkındaysan ellerim kelepçeli. Bardağı dudaklarıma yakınlaştırmam gerekiyor? Korkma, seni yemem.” Yaptığım saçmalığı fark ederek gözlerimi devirdim ve sakın olmaya çalışarak bardağı dudaklarına yakınlaştırdım. Gözlerini, gözlerimden bir an olsun ayırmadan suyu içti ve başını geriye çekerek aynı şekilde fısıldadı: “Teşekkürler. Banyo yapmak istiyorum. Sen mi yaptıracaksın? Yoksa gidip birilerine mi haber vereceksin?”

Başımı dikleştirerek konuşmaya başladım:

“Elbette ben yaptırmayacağım. Nasıl banyo yapmanız gerektiğine, doktorunuz Adil Bey karar verecek. Ayrıca bana sorduğunuz bütün soruları ona sorabilirsiniz.”

Başını salladı ve diliyle dudaklarını ıslatarak sordu:

“Adil Bey nerede? O zaman, onunla konuşmak istiyorum.”

Bardağı masaya bıraktım ve çıkışa doğru yürürken cevap verdim:

“On dakika içerisinde burada olur. Başka bir ihtiyacınız olursa çağrı tuşuna basmanız yeterli.”

Tepki vermedi. Kapıyı çekerek dışarıya çıktım. Polis memurları bana bakıyordu. Aldırış etmeden odama geçtim.

Gerçekten hiçbir şeyin farkında değil miydi? Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de bana lakap takmıştı. Sinirle bağırdım:
“*Sensin Asyalı!*”

Ne yaptığımın farkına vararak gözlerimi devirdim. Not defterimi açıp ekranından onu seyretmeye başladım. Yatağını, oturur pozisyona getirmişti ve pencereden dışarıya bakıyordu. Bir an acıyla yutkundu ve başını sert bir şekilde yatağa vurdu. Hemen tüm hareketlerinin not etmeye başladım. Acı çektiği belliydi. Bu demek oluyordu ki az da olsa bir şeylerin farkındaydı. Not almaya devam ederken kapım tıklandı. Kaşlarımı çatarak bağırdım:

“Buyurun!”

Bir hastabakıcı kapıyı açtı ve bana elindeki tepsiyi göstererek açıklama yaptı:

“Kusura bakmayın, Bahar Hanım. Bu katta bulunan bir hastanın yemeğini size vermem not edilmiş.”

Bir bu eksikti. Neden her şey üst üste geliyordu? Adamın cevap beklediğini fark edince, derin bir nefes alarak elinde tuttuğu tepsiyi alıp sordum:

“Yemek listesini kim belirledi?”

Adam hemen cevap verdi:

“Adil Bey belirledi, Bahar Hanım.”

Başımı sallayarak tepsideki yemeğe baktım. Sebze çorbası ve iki dilim ekmek vardı. Günler sonra ilk kez yemek yiyecekti ve böyle hafif şeyler yemesi onun için en uygunuydu. Kendi kendime söylendim:

“*Eğer yerse tabii!*”

Hastabakıcı şaşkın bir şekilde sordu:

“Bana mı söylediniz, Bahar Hanım?”

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Tabii ki hayır. Siz gidebilirsiniz.”

Adam gittikten sonra derin bir nefes alarak düşünmeye başladım. Neydi benim bu hâlim? Profesyonel olmaya çalışırken iyice acemi gibi davranmaya başlamıştım. O burada suçlu değil, bir hastaydı, ben de doktor. Hemen toparlandım ve yemek tepsiyiyle odadan dışarıya çıktım. Polis memurlarına bakmaya bile gerek duymadan odasının şifresini yazdım ve sürgülü kapıyı açarak Baran'ın odasına girdim. Mümkün olduğunca sakin olmaya çalışıyordum. Tepsiyi masaya koydum ve ona baktım. Pencereden dışarıya bakıyordu. Akşam olduğu için oda loştu. Hemen ışığı yaktım ve tepsiyi alarak ona yaklaştım. Oldukça sakindi ve bana bakmıyordu.

Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım:

“Yemeğinizi getirdim.”

Yüzüme bile bakmadan cevap verdi:

“Hiçbir şey yemek istemiyorum. Sadece duş almaya ihtiyacım var.”

Nedensizce sinirlenmişim. Sinirimin sebebini ben de bilmiyordum ama kendimi tutamayarak sert bir şekilde cevap verdim:

“Hayır! Bir şeyler yemeye mecbursunuz. Tedavi için biraz toparlanmaya ihtiyacınız var.” Başını hızla bana doğru çevirdi ve sert bir şekilde gözlerime baktı. O an, ne kadar sert bir şekilde cevap verdiğimin farkına vardım ve bu kez daha sakin bir şekilde konuştum: “En azından birkaç kaşık yiyin. Vücudunuz güçsüz kalmış. Bir şeyler yemek size iyi gelecek.”

Konuşmam işe yaramış olmalı ki yavaşça başını salladı. Tepsiyi önüne koyarak bekleyince, çenesini sıkarak konuşmaya başladı:

“Nasıl yememi bekliyorsun, Asyalı? Yine unuttun galiba, ellerimi kullanamıyorum.”

Elindeki kelepçeye baktım ve sandalyeyi yatağının yanına çektim. Başka çarem yoktu. Çorbayı ona ben içirecektim.

Oturup tepsiyi kucağıma aldım. Gözleri bende idi. Beni bu kadar dikkatle incelemesi dikkatimi dağıtıyordu. Bakışları gereğinden fazla derindi. Böyle düşünmem doğru değildi ama diğer yandan da gerçekten çok yakışıklıydı. Bana bu kadar derin bakması afallamama sebep oluyordu. Böyle düşündüğüm için kendime kızarak elimdeki kaşığı çorbaya daldırdım. Çorbadan biraz alarak ona baktım. Hâlâ dikkatle beni ince liyordu. Artık sıkılmaya başlamıştım. Bu adamın derdi neydi, Allah aşkına? Bana böyle bakmak zorunda mıydı? Kesinlikle saçmalıyordum. Belki de adamın bakışları böyleydi. *Neden üstüme alınıyordum ki?* Kaşığı dudaklarına uzattım ve çor bayı ona içirmeye çalıştım ama çorba biraz boynuna dökül dü. Panikle tepsiyi kenara bırakarak elime bir peçete aldım ve boynunu silmeye başladım. Bir an ona ne kadar yakın durduğumu fark ettim ve başımı kaldırarak yüzüne baktım. Neredeyse yüz yüzeydik. Uzun saçlarımın bir kısmı yüzüne dökülmüştü ve hâlâ dikkatle bana bakıyordu. Bu pozisyon beni huzursuz etmişti. Hızla geri çekildim ve elimdeki peçete yi çöpe attım. Kumandayla yatağın baş kısmını biraz havaya kaldırdıktan sonra yerime oturdum ve kaşlarımı çatarak ona çorba içirmeye devam ettim. Tepkisizdi ve artık bana bakmı yordu. Bu şekilde çok daha rahattım. Gerginliğimin kaynağı nın bakışları olduğuna artık kesin bir şekilde emin olmuşum. Suçu hâlâ kanıtlanmasa da sonuçta o bir mahkûmdu. Ailesini düşününce benim bile içim ürperiyordu ama o gereğinden faz la sakindi. Bu gerçekten anormal bir durumdu.

Birkaç kaşık çorba daha içtikten sonra pencereye bakarak sessizce fısıldadı:

“Bu kadarı yeterli.”

Başımı salladım ve tepsiyi alıp ayağa kalktım. O sırada kapı açıldı ve Adil Bey içeriye girdi. Başını çevirip Baran’ı inceledikten sonra bana sordu:

“İyi akşamlar, Bahar. Her şey yolunda mı?”

Baran gözlerini bana çevirdi. Adımı ilk kez duyuyordu. Ben onun için Asyalıydım. Belki de Türk olduğuma bile şaşırmıştı. Bakışlarını görmezden gelerek Adil beye cevap verdim:

“İyi akşamlar, Adil Bey. Hastanız biraz yemek yedi ve sizinle görüşmek istiyor. Ben çıkıyorum, bir şeye ihtiyacınız olursa odamda olacağım.”

Adil Bey başını sallayınca, ona bakma gereği duymadan dışarıya çıkıp odama girdim. Saat 19.00’a geliyordu. Sıkıntıyla telefonumu alarak yatağa uzandım. Selin beni aramış, cevap alamayınca mesaj atmıştı:

*“Nerelerdesin, Bahar? Bu akşam Murat’ı dinlemeye gide-
lim mi? Yurttan izin alırım ve bu gece sende kalırım. Ayrıca
Murat’ın bir arkadaşı seninle tanışmak istiyormuş. Çocuk
bizim fakültede. Sosyoloji okuyor. Seni, benim yanımda gör-
müş ve çok beğenmiş, Murat çocuğu çok övdü. Ne dersin?
Bence bir tanış.”*

Gözlerimi devirdim ve suratımı ekşiterek cevap yazdım:

*“Benim hayatım fazlasıyla renkli zaten, Selin. Düşün bir
kere, kliniğe yerleştim ve az önce yüz yılın psikopati seçilecek
bir adama yemek yedirdim. Daha ne olsun? Üstelik adamın
aklı, bana bir lakap takacak kadar başında.”*

Mesaj gönderdikten sonra telefonu yatağa bıraktım ve dolaptan kendime kıyafet çıkardım. Duş almaya ihtiyacım vardı. Gerçekten çok gergindim ve biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. O sırada telefonuma yeniden mesaj bildirimi geldi. Tabii ki mesaj Selin’dendi. Hemen okudum:

*“Aman Allah’ım. Ya kafayı sana takarsa? Onunla tek ba-
şına mı kaldın? Gerçekten çok saçma. Sen daha stajyersin!
Bu kafayla sana takıyorsa eğer bu adam, gerçekten normal
değil. Peki durumu nasıl? Pişman mı?”*

Yazdıklarını okuduktan sonra cevap yazdım:

"Bu kadar soruyu aynı anda nasıl düşünebiliyorsun? Murat haklı bence. Sen Meraklı Melahat'ın yeni versiyonusun. Yarın sabah 10.00'da kliniğin karşısındaki pastaneye gideceğim. Eğer gelersen her şeyi öğrenirsin. Öpüyorum seni."

Geleceğine emindim, mesajı gönderip laptopun başına geçtim. Hemen, not aldığım dosyayı da önüme alarak Baran ve nişanlısı hakkında biraz daha bilgi toplamaya başladım. Gösterişli yaşam, seyahatler, tatiller ve başarılar bir yana dursun, birçok yardım kuruluşunda da adı geçiyordu. Çekilen fotoğrafta etrafının korumalarla dolu olduğunu fark ettim. Tamam, popüler bir işadamıydı ama bu kadar koruma, açıkçası hiç normal değildi. Düşünceli bir şekilde başka sayfayı açtım. Diğerlerinden farklı bir fotoğraf gözüme takıldı. Fotoğraf bir çiftlikte çekilmişti ve onunla, atlarla ilgili bir röportaj yapılmıştı. Röportajda atını çok sevdiğini ve çiftlik hayatından çok hoşlandığını dile getirmişti. Fotoğrafın başlığı şöyleydi:

"Baran Demiroğlu'nun Siyah İnci'si..."

Büyülenmiş gibiydim. Hayranlıkla fotoğrafı incelemeye devam ettim. Fotoğrafta Baran ipek, siyah bir gömlek giyinmişti ve yanında asil, siyah bir at vardı. Baran atın eyerini elinde tutuyordu. Bu hâli, gerçekten bir ölüm meleğini andırıyordu.

İstemsiz bir şekilde iç çekince, saçmaladığımı fark ederek kendime öfkelen dim. Ne yapıyordum ben böyle? Bu adam bir katildi. Üstelik benim hastamdı. Sinirle laptopun kapağını kapatarak saate baktım. Saat 20.00'ye geliyordu. Acaba Adil Bey, Baran'la konuşmasını bitirmiş miydi? Aynı anda kapım tıklandı.

"Buyurun!" diye bağırdım.

Adil Bey içeriye girdi. Elinde bir dosya vardı ve düşünceli görünüyordu. Bana baktı ve gözlüklerini düzelterek konuşmaya başladı:

“Ben ofise geiyorurum, Bahar. Baran’ın tahlil sonuçları çıkmış. Yerine oturmayan bazı şeyler var. Kanında yoğun miktarda nitroz oksit tespit ettik. Baran hiçbir şey hatırlamıyor. Eğer tahminlerim doğru ise ona bir sedasyon uygulanmış. Tabii eğer kendisi kullanmadıysa! şu an yangın dışında, olanlardan tam olarak haberi yok ama bir kayıp yaşandığının farkında, bu yüzden çok gergin ve endişeli. Yarın seanslara başlayacağız ve ona her şeyi anlatacağım. Tomografi sonuçları da yarın elimde olur. Ayrıca Baran’a sakinleşici bir iğne yaptım ve kelepçeleri çıkardım. Bu gece rahat uyumasını istiyorum. Bir saat sonra odasına gir ve lütfen, kontrol et. Muhtemelen sızmış olur. Eğer sıradışı bir şey olursa hemen bana haber ver, ofiste olacağım.”

Donmuş bir şekilde ona bakıyordum. Baran masum olabilir miydi yoksa kendini aklamaya mı çalışıyordu? Belki de o da kurbandı. Peki, eğer o yapmasıysa bunu yapanların amacı neydi? Bu olayın altında çok değişik bir sır perdesi vardı ve günden güne o perde aralanacaktı.

Gergin bir şekilde cevap verdim:

“Anlıyorum, Adil Bey. Ben kontrol ederim. İyi geceler.”

Adil Bey dışarıya çıkınca hemen duşa girdim ve kendimi sıcak suyun altına bırakarak sakinleşmeye çalıştım. Yarım saat sonra kendimi arınmış hissediyordum. Duştan çıkıp saçlarımı kuruttum. Saate baktıktan sonra onu kontrol etmek için odadan ıktım. Uyumuş olmalıydı. Dışarıya çıkınca polis memurlarının değiştiğini fark ettim. Beni görünce resmi bir şekilde selam verdiler. Ben de başımı salladım ve odanın şifresini yazarak içeriye girdim. Bir an şok oldum çünkü Baran yatağında değildi. Korkuyla etrafıma bakındım. Neredeydi bu adam? Tam dışarıya çıkıyordum ki banyonun kapısı açıldı ve dışarıya ıktı. Onu o hâlde görünce âdeta yerime çakıldım çünkü beline sardığı havlu dışında yarı çıplaktı. Gözlerim istemeden

göğsünün üstünde bulunan güneş dövmesine takıldı. Tam köprücük kemiğinin altında duruyordu ve itiraf etmeliyim ki çok güzeldi. O da beni görmeyi beklemediği için şaşkındı ve öylece durmuş yüzüme bakıyordu. Orada ne kadar dikildiğimi bilmiyorum. Belki beş dakika, belki bir dakika, belki sadece saniye ya da salise ama bana çok uzun gelmişti.

Kaşlarını havaya kaldırdı ve öfkeli bir şekilde konuşmaya başladı:

“Daha ne kadar beni seyretmeyi düşünüyorsun?”

Bu sözler bende kurşun etkisi yarattı. Utançtan kalbim sıkıştı ve resmen yüzüme kan sıçradı.

Avuçlarımı sıktım ve başımı dikleştirerek cevap verdim:

“Seyretmeye değer bir şey göremiyorum. Konuşmalarınıza dikkat edin, ben sadece işimi yapmak için buradayım. Sizi seyretmek için değil. Bu hâlde olduğunuzu bilseydim, zaten odaya girmezdim.”

Sert bir soluk aldıktan sonra bana doğru bir adım atarak, “Öyle mi, ama hiç öyle bir hâlin yok, Asyalı,” dedi.

Yutkundum ve korkuyla geriye bir adım attım. Bana doğru yürümeye devam edince de sert bir şekilde onu uyardım:

“Derhal durun! Sakın bana yaklaşmayın. Yoksa, yoksa...”

Sözümü keserek, “Yoksa ne? Ne zannediyorsun? Bedenim acıyla kavrulurken bir hemşireye saldıracağımı falan mı? Bir şey söyleyeyim mi? Seninle uğraşmaya hiç niyetim yok ve umurumda bile değilsin. Şimdi ne işin varsa yap ve beni yalnız bırak. Anladın mı beni?” dedi.

Kalbim parçalandı. Nedenini bilmiyorum ama söyledikleri o kadar canımı acıtmıştı ki gözlerim doldu. O kadar küstah ve şımarık bir adamdı ki o bir an ondan nefret ettim. Suç biraz da bendeydi. Hiç profesyonel değildim. En başından beri ona karşı garip bir duygu vardı içimde ve maalesef ki bu duyguyu ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım, çok belli

ediyordum. Onu terslemek istiyordum ama psikojik durumu ve görevim gereği bunu yapamazdım. Bu yüzden söyleyeceklerimi yuttum. İçime attığım için elimde olmadan çenem titredi. Bunu o da fark edince şaşırarak yüzüme baktı ve sahte bir şekilde gülerek konuşmaya devam etti:

“Ne yani? Şimdi de ağlayacak mısın? Senin derdin ne?”

Onu daha fazla dinlemeye tahammül edemeyerek arkamı döndüm ve hızla odadan çıktım. Kapıyı sert bir şekilde çekecekken kendimi frenledim. O benim hastamdı ve ne olursa olsun, sakın olmak zorundaydım. Yavaşça kapıyı kapatıp kilit tuşuna bastıktan sonra polis memurlarına bakmamaya dikkat ederek odama girdim ve kapıyı kapattım. Ardından kapıya yaslandım ve ağlamaya başladım. Kendime öfkeliydim. Onun ağzının payını vermediğim, daha doğrusu vermediğim için kendime delicesine öfkeliydim. Söylediği sözler bana büyük bir ders olmuştu. Bundan sonra onun benimle bu şekilde konuşmasına asla ve asla izin vermeyecektim. Gözyaşlarımı silerek yatağa uzandım. Bilgisayarın olduğu masaya bakmak bile istemiyordum. Sanki ona baktığımı görecekmış gibi geliyordu. Derin bir nefes alarak güç topladım. Zamanla alışacaktım, bu daha ilk hastamdı ama son olmayacaktı. Zamanla çok daha deneyimli ve bir doktor olacaktım. Bilgisayara arkamı dönüp gözlerimi kapattım. Artık bu gecenin bitmesini istiyordum...

Huzursuz bir şekilde yutkundum. İnanılmaz derecede sıcağı ve ter içinde kalmıştım. Aslında yattığım odada asla kalorifer açmazdım ama bu odalarda ısıtma sistemi otomatik olduğu için ayarlama şansım yoktu. Sıkıntıyla gözlerimi

açtım terden üzerime yapışan tişörtü çıkararak badi ile kaldım. Susamıştım, kendimi zorlayarak oturdum ve masadaki şişeye uzandım.

Gözlerim bilgisayara kayınca bir an gözlerime inanamadım ve yataktan inerek ekrana daha çok yaklaştım. Baran yataktaydı ama başını sağa sola sallıyordu. Sinir krizi geçiriyor olmalıydı. Adil Bey'in çağrı cihazına basarak hızla odadan dışarıya çıktım. Koşar adımlarla onun bulunduğu odaya giderken, polis memurları ters bir durum olduğunu anlayarak ayağa kalktı. Elimi havaya kaldırıp sakın bir şekilde açıklama yaptım:

"Sizin yapabileceğiniz bir şey yok. Lütfen, yerinize dönün."

Durup birbirlerine baktılar. Açıklama yapmaya zamanım yoktu. Odanın şifresini yazarak kendimi içeriye attım. Ona baktığım an yanılmadığımı anladım. Gerçekten sinir krizi geçiriyordu. Hızla yanına koştum ve başının altındaki yastığı çekip yere fırlattım. Ardından üstündeki yorganı alıp ayaklarının altına koydum. Kollarını iki yana açmaya çalıştım ama izin vermedi. Çaresizce üstüne çıktım ve var gücümle kollarını iki yana açtım. Bu sefer başarılı olmuştum. Rahat nefes almasını sağlamak için çenesini havaya kaldırdım. Var gücüyle dişlerini sıkıyor ve inliyordu. İki elimi yanağına koyarak bağırdım:

"Tamam! Geçti, Baran. Sakin ol ve nefes al. Sadece nefes al." Başını yatağa vurdu. Kaskatı kesilmişti. Bu sefer olabildiğince şiddetli bir şekilde bağırdım: "Nefes al, Baran! Sadece nefes al!" İşe yaradı. Dikkatini bana verdi. Ona yardımcı olmak için, "Aynı bu şekilde, benim yaptığım gibi!" dedim ve derin bir şekilde nefes alıp vermeye başladım. Dişlerini sıkarak gözlerime baktıktan sonra nefes almaya başladı. Daha sakın bir şekilde fısıldadım: "Evet, böyle devam et. Sadece nefes al ve ver. Geçti, sakın ol. Buradasın." Gözlerini gözlerimden

ayırmıyordu. Hâlâ dişlerini sıkıyordu ama artık çok daha sakin-
kindi. Daha da sakinleşmesi için başparmaklarımla yanağını
okşayarak son kez fısıldadım: Geçti!”

Bir kez daha derin nefes aldıktan sonra gözlerini gözlerim-
den ayırmadan başını yastığa bıraktı. Ben de derin bir nefes
alarak gülümsedim. Hâlâ onun üzerinde durduğumun far-
kına varınca ellerimi ateşe değmiş gibi yanağından çekerek
doğrudum ve hızla üstünden indim. Hâlâ bana bakıyordu.
Bunun farkındaydım ama değilmişim gibi davranıyordum.
Ter içinde kalmıştım ve üzerimde siyah askılı badi ve pembe
bir eşofman altı vardı. Uzun saçlarımı tek omzuma aldıktan
sonra pencereye doğru yürüyüp camı hafifçe araladım. Hava
alması gerekiyordu. Bir bardak su doldurup ona uzattım ve
resmi bir şekilde açıklama yaptım:

“Biraz su içmeniz gerekiyor. Adil Bey gelmek üzere. Eğer
gerekirse o, size sakinleştirici bir ilaç verecektir.”

Yutkundu ve başını sallayarak elimde ki su bardağını aldı.
Adil Bey’e bakmak için kapıya doğru yürümeye başladığım
sırada sesi odada yankılandı:

“Hiç evine gitmez misin sen?”

Bir an durdum ama sonra yürümeye devam ettim. Göre-
vimi yapmıştım. Bundan sonrası Adil Bey’in işiydi. Gerek-
mediği sürece onunla konuşmak istemiyordum. Tam kapının
önüne geldiğimde Adil Bey nefes nefese içeriye girdi ve “Ne
oldu, Bahar?” diye sordu.

Alnımda biriken teri elimin tersiyle silerek açıklama yap-
maya başladım:

“Orta dereceli bir sinir krizi geçirdi. Gerekli müdahaleyi
yaptım. Şu an durumu iyi. Sayıklama yok, kendisini kaybet-
medi.”

Kaşlarını çattı ve Baran’a bakarak, “Böyle bir sinir kri-
zi muhtemeldi. Şansı var ki kısa sürmüş. Çağrını aldığımda

ofisteydim. Senin çağrışı duyman büyük şans. Ayrıca onun böyle bir durumda yardım çağırarak için düğmeye basması da büyük şans.”

Utılarak Baran’a baktım. Bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırarak sessizce cevap verdim:

“Hasta çağrı butonuna basmadı, Adil Bey. Ben su içmek için kalkmışım ve sinir krizi geçirdiğini kameradan fark ettim. Size çağrı atarak buraya koştum.”

Adil Bey gülümseyerek başını salladı ve “Bravo, Bahar. Seni seçmekte yanılmadığımı bir kez daha anladım. Sen dinlen, ben burada olacağım,” dedi.

Başımı salladım. Aslında hiç uyuyacak durumda değildim, ter içindeydim ve duş almaya ihtiyacım vardı. Bir kez daha ona bakmak istedim ama sonra vazgeçip dışarıya çıktım. Polis memurları bana bakıyordu. Bakmaları normaldi çünkü ter içindeydim. Bakışlarını görmezden gelerek odama yürüdüm ve hemen duşa girdim. Sıcak su bedenimi arındırırken aklımda hâlâ onun çırpınışları vardı.

Pastanenin kapısını açınca tatlı bir zil sesi içeride yankılandı. Burnuma dolan taze kahveyle pastanın kokusu, bütün gerginliğimi üstümden alarak götürmüştü. Gözlerimi kapatıp bu huzuru içimde hissettim. Kliniğin kokusundan sonra bu koku bana çok iyi gelmişti, hafifçe gülümsedim. Gözlerimi açıp neşeyle etrafıma bakınca kimseyi göremedim ama içeriden dışarıya doğru bir bağırma sesi geldi:

“Ay! Rica etsem bir dakika bekler misiniz? Hemen geliyorum.” Bu Meloş ablanın sesiydi, zil sesini duymuş olmalıydı. Kısa bir süre sonra elinde tarçınlı çörek tepsisiyle dışarıya çıktı ve kimin geldiğine baktı. Gülümseyerek başımı salladım.

Beni görünce gülümsedi ve tepsiyi tezgâha bırakıp konuşmaya başladı: "Gelen, sen miydin?" Başımı sallayınca konuşmaya devam etti: "Hoş geldin, Japon işi. Ay, dikilmiş orada meyvesiz ağaç gibi, anacığım. Kız girsene içeriye. Ne duruyorsun kapıda öyle haciz memuru gibi." Kahkaha atarak içeriye girdim. Meloş abla bana sarıldıktan sonra yüzümü inceleyerek konuşmaya devam etti: "Kız ne bu hâl? Gözlerin tavuk götü gibi olmuş." Beni incelemeye devam ederek telaşla sordu: "Gözleri de çökmüş bunun. Hasta mısın sen, anacığım?"

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Hasta değilim. Sadece, bu gece iyi uyuyamadım."

Tek kaşını kaldırdı ve şüpheyle sordu:

"Neden? Yoksa başında bir dert mi var?" Cevap vermem fırsat tanımadan, eliyle ağzını kapatıp konuşmaya devam etti: "Kız yoksa âşık falan mı oldun sen, anacığım?"

Gözlerimi devirdim ve başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Hayır, âşık falan değilim. Sadece bir süre klinikte gece görevindeyim. Durumu ağır bir hastamız var. Dün de zor bir gece oldu. O sebeple uykusuz kaldım."

Meloş abla acıklı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Ah! Kıyamam. Kimbilir ne derdi vardır fakirin? Yoksa neden kafayı sıyırsın gariban. Bak sana bir şey söyleyeyim mi, Bahar? En azından bu hastaların yeri belli, derdi belli. Bunlar tehlikesiz, anacığım. Asıl tehlikeli olanlar aramızda geziyor." Hakkı vardı. İç çekerek yüzüne baktım. Yanağını okşayarak sordu: "Ben de seni lafa tuttum. Kahve almaya mı geldin sen?"

Gülümseyerek cevap verdim:

"Aslında bugün dersim geç başlayacak. Bir arkadaşımı da çağırdım. Bugün kahveyi burada içeceğim ve eğer varsa tarçınlı çörek de istiyorum."

Meloş abla kahkaha atarak cevap verdi:

“Olmaz mı, kuşum. Sen yeter ki iste. Hadi sen kendine bir yer seç. Ben kahveleri alıp geliyorum.”

Bu kadın, eşi bulunmaz bir kadındı. Üstelik çok da güzeldi. Üzerinde gömleğe benzeyen kırmızı bir elbise vardı. Dize kadar uzanan krem rengi botlarıyla harika bir uyum yakalamıştı. O kadar göзалıcıydı ki ona hayran kalmamak elde değildi.

Geçen yarım saatin ardından kendimi daha enerjik hissediyordum. Meloş ablayla uzun uzun sohbet etmiştik. Bu sayede onun hakkında birçok şey öğrenmiştim. Kendisi aslında İzmirliydi ama yıllar önce İstanbul’a yerleşmişti. En büyük hayali konservatuvar okumak olsa da maalesef bu hayalini gerçekleştirememişti.

İlgiyle onu dinlerken pastanenin kapısı açıldı ve içeriye Selin’le Murat girdi. Selin’in geleceğini biliyordum ama Murat’ın da birlikte gelmesi benim için sürpriz olmuştu. Sevinçle ayağa kalkarak onlara el salladım. Selin koşarak yanıma geldi ve neşeyle boynuma sarıldı. Ben de ona sarıldım. Yüzüme bakıncaya kadar her şey iyiydi ama solgun yüzüme bakınca memnuniyetsiz bir şekilde söylenmeye başladı:

“Bu ne hâl böyle, Bahar? Gözlerin tıpkı şey gibi, şey...”

Meloş abla onun sözünü tamamladı:

“Tavuk götü gibi olmuş, değil mi?”

Selin şaşkın bir şekilde ona baktıktan sonra işaretparmağını şaklatarak cevap verdi:

“Evet. Aradığım benzetme tam olarak buydu.”

Meloş abla başını sallayarak konuşmaya devam etti:

“Az bile, anacığım. Allah var, bunun işi de zor yani. Seçmiş bir kere bu kasvetli mesleği. Ben misal, akıllı geçinenlerle bile zor uğraşıyorum. Mesela onlardan birisi beş yıldır evlenemediğim nişanlım Hamdi. Halbuki akıllı kışına bile yetmez ama çene tavan.”

Selin hayretler içerisinde Meloş'a bakarken Murat arkadan bağırdı:

"Meloş, sen burada ha!" Meloş saçlarını geriye atarak arkasına baktı ve gözleri parlayarak cevap verdi:

"Ay! Artist Murat. Asıl sen burada ha!"

Murat kahkaha atarak ona sarıldı ve etrafına bakınıp sordu:

"Yoksa Hamdi abinin açtığı pastane burası mı? Tesadüfün güzelliğine bak ya! Nerede peki o?"

Meloş yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Paşamız havaalanına gitti. Bugün, o bir boka yaramayan Hamza dayısı geliyor. Onu karşılamak için sabahtan düştü yollara benim kel. Adam da adam olsa, tam bir maganda. Parasıyla övünen ama dişlerini fırçalamayan bir öküzdür kendisi. Aman boş ver şimdi onu da sen nerelerdesin?"

Murat gülümseyerek cevap verdi:

"İyidir. Ben Mahmure'de çalışıyorum. Sen hâlâ Seyyah'ta mısın?"

Meloş saçlarını savurarak, "Evet kuşum. Ben bu gidişle oradan emekli olacağım ama piyasanın eski tadı yok," dedi ve bana bakıp konuşmaya devam etti: "Demek, Japon işi senin arkadaşın. Ee, peki ne oldu senin kız? Geberiyordun aşkından. Oldu mu sonra o iş?" Beğeniyle Selin'e bakarak sordu: "Yoksa bu, o mu?" Murat gülümseyerek başını sallayınca Meloş keyifle bağırdı: "Ay! Bir de utanır. Allah canını almasın senin. Dediğin kadar da varmış."

Selin gülümseyerek bana baktıktan sonra utanarak başını eğdi. Murat elini onun omzuna koyarak, "Selin baldır, bal," dedi ve beni işaret ederek konuşmaya devam etti: "Bahar ve Selin aynı fakültede okuyor."

Meloş yüzünü ekşiterek Selin'e sordu:

"Kız, sen de mi psikiyatr olacaksın? Allah sabır versin size, ne diyeyim."

Selin keyifle cevap verdi:

“Evet ama her zaman öyle değildir. Bahar’ın görevi zor. Malum Baran Demiroğlu olayı fazlasıyla karışık.”

Meloş şokla gözlerini açarak bana sordu:

“Baran Demiroğlu mu? Şu bebek yüzlü şeytandan mı bahsediyorsunuz? Ay, ben onu tanıyorum ki!”

Merakla sordum:

“Onu tanıyor musun gerçekten?”

Meloş gözlerini devirerek cevap verdi:

“Tanıyorum dediysem halamın oğlu değil elbette. Bazı geceler Seyyah’a gelirdi. Felaket derecede yakışıklı ve karizmatik olduğu için çok dikkat çekerdi. Bol bahşiş dağıtırdı. Bir geldi mi kadınlar etrafında fır dönerdi ama o kimseyle muhatap olmazdı. Onu hiçbir kadınla yan yana görmedim ama bir keresinde sarışın bir kızla geldi. Son olay zaten facia. Haberlerde gördüm. Uykusuz kalmanın sebebi şimdi belli oldu. Vah, kadersiz yavrum benim. Tam da adamına denk gelmişsin. Adam hem yakışıklı hem de şeytan. Aman uzak dur, anacığım. Allah korusun, ailesine onu yapan başkasına ne yapmaz?”

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

“Henüz suçlu olduğu kanıtlanmadı.”

Meloş, eliyle ağzını kapatarak Selin’e baktı ve dehşet içinde bağırdı:

“Ah! Kızı etkisi altına almış bile melek yüzlü şeytan.”

Selin şok içerisinde bana bakarak konuşmaya başladı:

“Yok artık! Sakın, Bahar. Suçlu olmasa bile etik değil. Sonuçta o senin resmen hastan. Ayrıca adam nişanlı. Sakın kendini üzecek bir duruma sokma.”

Gözlerimi devirerek kendimi savunmaya başladım:

“Saçmalama, Selin! Yok öyle bir şey. Olamaz da! Hem ne diye ona âşık olacak mıyım ki ben? Bana ne onun çekici

olmasından? Sonuçta o benim hastam ve etik olmadığını ben de biliyorum. Her şey bir yana, farz edelim ki suçlu değil ya da benim hastam değil. İki günde âşık mı olunurmuş? Âşık olmak bu kadar kolay mı Allah aşkına? Ben sadece henüz suçu kanıtlanmadı dedim. Belki de o yapmadı. Onu yargılamak bize düşmez.”

Meloş abla kaşlarını havaya kaldırıp fısıldadı:

“Ay! Geçmişler olsun. Bizim Japon işinin hâli nanay, melek yüzlü şeytan resmen onu ele geçirmiş!”

Yoğun geçen bir ders gününün ardından kafamı dağıtmak için sinemaya gitmiştim. Meloş ablanın sözlerini düşündükçe içim sıkılıyor, nedensizce kendimi sorguluyordum. Bütün gün boyunca bunu düşünmüştüm. Bir türlü kendimi onlara ifade edememiştim. Sözde ikna olmuşlardı ama gözlerindeki ifade hiç öyle demiyordu. Ondan etkilendiğimi nasıl düşünebilirlerdi? Baran bir suçluydu. Belki de değildi ve kurban edilmişti ama ne olursa olsun, böyle bir duruma adı karışmıştı. Bütün bunlar olmasa bile durum değişmezdi çünkü o benim hastamdı. Her şey bir yana, ben bu kadar idaresiz ve cahil bir kız değildim ki!

Bunları düşünürken gökyüzünden süzülen kar tanelerini izliyordum. Kliniğe geleli yirmi dakika olmuştu ama ben odamdan dışarıya çıkmak istemiyordum. Belki de istemediğim şey onu görmektir. Mesleki yanım onu merak ediyordu. Acaba nasıl olmuştu? Gece yaşanan olaydan sonra onu görmemişim. Tomografi sonuçları çıkmış olmalıydı. İlk konuşma seansı bugün yapıldığına göre Adil Bey her şeyi ona anlatmıştı. Eğer gerçekten hiçbir şeyi hatırlamıyorsa eminim ki yıkılmıştı ve zor günler asıl bundan sonra başlıyordu.

Kapım tıklanınca sıkıntıyla cevap verdim:

“Buyurun, lütfen!”

İçeriye Mehmet Bey’in girdiğini görünce şaşkın bir şekilde ayağa kalktım. Beni inceledi ve karizmatik bir gülümsemeyle konuşmaya başladı:

“Merhaba, Bahar. Sabah da uğramıştım ama sen çıkmıştın. Dün gece yaşananları duydum. Gerçekten soğukkanlı davranmışsın. Adil Bey’in söylediğine göre gerekli olan her şeyi yapmışsın. Açıkçası sana bir kez daha hayran kaldım.”

Kaşlarımı kaldırdım. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyordum. Odama gerçekten bunun için mi gelmişti? Bu adam ya çok çapkındı ya da ben çok fesattım. Resmi bir gülümsemeyle cevap verdim:

“Ben sadece görevimi yaptım, Mehmet Bey. Normal olan da bu! Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Büyütülecek bir durum yok. Bizler bunun için buradayız.”

Hayranlıkla yüzüme bakmaya devam ediyordu ve artık bu durum sinir bozucu olmaya başlamıştı. Sözlerim boşluğa karışmış gibiydi. İnsan bu kadar da belli etmezdi, değil mi? Boğazımı temizleyerek rahatsızlığımı belli etmeye çalışınca yutkundum ve kendine gelip konuşmaya devam etti:

“Elbette ama nihayetinde o sıradan bir hasta değil ve herkes bu kadar cesur olmayabilir. Bu yüzden, bence lütfen yaptığını küçümseme.” Sustu ve gözlerimin içine bakarak, “Biliyor musun, Bahar?” dedi ve konuşmaya devam etti: “Nasıl söyleyeyim bilemiyorum, Bahar. Sende beni çeken farklı bir şey var. Dün seni gördüğüm andan beri aklımdan çıkmadın. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu bu, zaman kaybetmek istemiyorum. Bunu burada söylemem belki doğru değil ama sonuçta yetişkin insanlarız ve ben net olmaktan hoşlanan bir insanım. Seni ciddi anlamda tanımak istiyorum.”

İşte bunu beklemiyordum. Halbuki ben çevremdeki insanlara kendimi ifade etmek için, iki günde insan birinden etkilenmez, diye isyan ediyordum. Bu adamsa her şeyden habersizdi ve hiç farkında olmasa da sanki düşüncelerimi yalanlamak için buradaydı. Başka bir zaman olsa Mehmet Bey gibi yakışıklı ve başarılı bir adamdan bu sözleri duymak belki hoş olabilirdi ama şu an hiç o havamda değildim.

Soğuk bir şekilde cevap verdim:

“Teşekkürler, Mehmet Bey ama burası bunları konuşmak için uygun bir yer değil. Eğer izin verirsiniz giyinmek zorundaydım. Adil Bey ofisinde ve onunla görüşmem gerekiyor.”

Mehmet Bey başını salladı ve “Haklısın, Bahar. Seni zor durumda bırakmak istemem ama ilk fırsatta seninle akşam yemeğine çıkmak isterim. Tabii ki bu davetimi kabul edip beni onurlandırırırsan,” diye sözlerini tamamladı.

Aslında o, ciddi anlamda reddedilecek bir adam değildi. Genç yaşına rağmen oldukça başarılı bir doktordu. Yakışıklıydı da! Onu yakından tanımak kötü bir karar değildi. Ayrıca ben de bekâr bir kızdım, neden hiç düşünmeden reddediyordum ki? Hem bu sayede çevremdeki insanlara Baran’dan etkilenmediğimi ispat edebilirdim. Ani bir kararla başımı salladım. Resmen gözleri parladı ve gülümseyerek dışarıya çıktı.

Hemen beyaz önlüğümü giyinerek ben de dışarıya çıktım. İlk işim Adil Bey’in ofisine gitmek oldu ama ofisinde değildi. Ben de ortak kullandığımız ofise giderek birkaç dosya inceledim. İnatla Baran’ın odasına gitmiyordum. Adil Bey’le konuşmadan onunla karşılaşmak istemiyordum. İşim bitince saate baktım. Saat 17.00’ye geliyordu. Yemek saati gelmişti ve artık yukarıya çıkmam gerekiyordu. Dosyaları yerine yerleştirip Baran’ın odasının olduğu kata çıktım. Tam düşündüğüm gibi, hastabakıcı elinde tepsiyle beni bekliyordu. Gülümseyerek elindeki tepsiye baktım. Bir parça tavuk göğsü ve

biraz salata vardı. Tatlı olarak da sütlaç koymuşlardı. Aynı anda Adil Bey, Baran'ın odasından dışarıya çıkarak bana selam verdi. Hastabakıcıdan tepsiyi alarak onun yanına yürüdüm. Düşünceli bir hâldeydi.

Elinde tuttuğu dosyayı kapatarak konuşmaya başladı:

“Baran'ın tomografi sonuçları temiz ama tam tahmin ettiğim gibi olaydan bir saat kadar önce ona uyuşturucu bir sedasyon uygulanmış. Bu sedasyon damar yoluyla yapılmamış. Muhtemelen hap ya da sıvı olarak verilmiş. Bu da onun kurban olduğu düşüncemi tetikliyor. Onunla bugün ilk seansımı yaptım. Her şeyi öğrenince bir sinir krizi daha geçirdi. Bu kriz dün gece geçirdiğine göre çok daha şiddetli oldu. O ciddi bir travma yaşıyor, Bahar. Mehmet Bey birazdan gelip onu tekrar muayene edecek. Bu şiddetteki krizler felç riski taşıyor. Bunun olmaması için ne gerekiyorsa yapacağım. Benim cina-yet masası büro amirliğine gitmem gerekiyor. O gece kaydedilen video görüntülerini almak zorundayım. Şu an kelepçe takmıyor çünkü seanstan sonra ona ağır bir sakinleştirici verdim. Bu, dün gece verdiğime oranla çok daha ağır. Oldukça sakin durumda. Bir saatte kadar dönmeye çalışırım.”

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Adil Bey gittikten sonra olduğum yerde biraz daha düşündüm. İçimden bir ses bana onun masum olduğunu söylüyordu. Kimbilir ne kadar acı çekiyordu. Neden onun için bu kadar üzülüyordum? Derin bir nefes alarak şifreyi yazdım ve yavaşça içeriye girdim. Yatağın kenarında duran koltukta oturuyordu ve başını koltuğa yaslamıştı. Onu yatakta görmeyi beklerken otururken görmek beni şaşırtmıştı. Bir süre onu izledim. Pili çıkarılmış bir oyuncak bebek gibiydi. Kollarını bile taşımaya mecali yoktu. O an gözünden süzülen yaş fark ettim. Dudaklarım büküldü. Kalbim acımişti. Kendimi toplamaya çalışıp kapıyı yavaşça kapattım. Ses duyunca başını çevirip

kimin geldiğine baktı. Hiç tepki vermeden elimde bulunan tepsiyi masaya bıraktım. Hava kararmıştı ve oda çok loştu. Yemek saati olduğu için ışığı biraz çoğalttım. Bana baktığını hissediyordum ama onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Tepsiyi masadan aldım ve karşısındaki koltuğa oturarak önüne bıraktım.

Son derece sakın bir şekilde, “Yemeğinizi getirdim. Birazdan nöroloji uzmanı gelip sizi muayene edecek. İsterseniz sonra uyuyabilirsiniz. Yemek yerken size yardımcı olmamı ister misiniz?” dedim.

Yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Cevap vermeyince açıkçası şaşırmadım. Uyuşmuş gibiydi. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Burada durmam anlamsızdı. Koltuğun kenarlarından destek alarak ayağa kalmak istedim ama bir anda bileğimi tuttu. Korkuyla yerime oturdum ve başımı çevirip ona baktım. Tuhaf bir şekilde yüzüme bakıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hafifçe güler gibi oldu. Parmağını bileğimde gezdirince elimi çektim. Sarhoş gibiydi. Aldığı ilaç onu sersemleştirmişti.

Dikkatle yüzümü inceleyerek, “Ne tuhaf kızsın sen?” diye fısıldadı. Ne söylediğinin farkında bile değildi.

Sözlerini duymazlıktan gelip sordum:

“Sizi yatağınıza yatırmamı ister misiniz?”

Sesini çıkarmadı. Her şeyi göze alarak ayağa kalktım. Yanına yaklaşıp kolunu tutunca başını çevirip yüzüme baktı. İlk defa yüz yüzeydik. Bana zarar vermek istese yapardı ama sadece gözlerime bakıyordu. İşin tuhaf tarafı, ben de kendimi ondan alamıyordum...

Resmen Baran'ın etkisi altında kalmıştım. Bir anda aklım başıma geldi ve geri çekildim. Bu hareketimle başını yine

koltuğa yasladı. Gözlerim boynundaki âdemelmasına takıldı. *Neden gitmiyordum sanki?*

Kapıya yürümek için bir adım atmıştım konuşmaya başlarken durup ona baktım.

“Hep düzgün yaşadım ben. Merhametli oldum çünkü annem beni öyle yetiştirdi ama sana bir sır vereyim mi, Asyalı? İnsanların para için yapamayacağı şey yok. En sevdiklerimi benden aldılar. Baran Demiroğlu öldü. O yangında ben de öldüm. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Artık tek şey için yaşıyorum.”

Soluksuz bir şekilde onu dinliyordum çünkü ilk defa gerçek anlamda konuşuyordu. Karşısındaki koltuğa oturdum. Kendinde değildi. Adil Bey’in verdiği ilaç onu resmen sarhoş etmişti. Susması bende hayal kırıklığı yaratmıştı. Anlatmasını yürekten istiyordum. Tekrar konuşması için ne yapacağımı düşündüm. Sonra dayanamayarak sordum:

“Ne için yaşıyorsun?”

Başını kaldırıp yüzüme baktı ve gözlerini kısarak fısıldadı:

“Gerçekten tuhaf bir kızsın sen.”

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıp isyan ettim:

“Başka bir cümle bilmez misin sen? Nerem tuhaf onu da anlamış değilim?”

Birden elini yanağımda hissettim. Korkuyla gözlerimi açarak geri çekilmek istedim ama kolumu tutarak bana engel oldu. Sonra bana biraz daha yaklaşıp sessizce sordu:

“Benden korkuyor musun?” Nedenini bilmiyorum ama korkuyordum. Gözlerinin içine bakarak başımı sağa sola salladım. Tek kaşını havaya kaldırdı ve biraz daha yaklaşıp sordu: “Neden?” Bunun cevabını ben de bilmiyordum. En başından beri ona karşı çok tuhaf duygular içerisindeydim. Daha onunla yüz yüze bile gelmeden, sadece fotoğrafına bakınca bile o duygular bana varlığını hissettirmişti. Sanki o

bana yabancı değildi. Bu korku muydu? Hayır! Korktuğum tek şey beni ona çeken bir şeyler olduğunun farkında olmam-
dı. Yüzümü inceleyerek konuşmaya devam etti: "Sana bir tavsiyem var, Asyalı. Hiç kimseye güvenme çünkü eğer yanlış kişiye güvenirsen kurtulamazsın. Bedeli ağır olur."

Bu sözler beni kendime getirdi ve nasıl bir saçmalığın ortasında olduğumu anladım. Hızla ayağa kalkıp arkamı döndüm. Meloş abla haklıydı. Ben artık normal davranamıyordum. Tam dışarıya çıkmak için bir adım atmıştım ki Mehmet Bey içeriye girdi. Hemen kendimi toparlayarak dik durmaya çalıştım. Beni görünce gözleri parladı ve yanıma geldi. Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım.

O da gülümseyerek sordu:

"Merhaba, Bahar Hanım. Açıkçası sizi burada görmeyi bekliyordum. Baran Bey'in durumu nasıl?"

Dişlerimi sıktım ve belli etmemeye çalışarak cevap verdim:

"Oldukça sakin. Adil Bey seans sonrası ona bir sakinleştirici vermiş. Bu sebeple ne dediğinin farkında değil."

Mehmet Bey kaşları çatarak önce Baran'a baktı, sonra da bana bakarak sessizce sordu:

"Sen iyi misin, Bahar?"

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Elbette iyiyim, Mehmet Bey. Sadece uykusuzum."

Mehmet Bey içtenlikle cevap verdi:

"Haklısın. Eğer istersen sen dinlen. Onunla benim asistanım ilgilenir."

Başımı çevirip Baran'a baktım. Gözlerini kısarak bana bakıyordu. Her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Mehmet Bey'e dönerek cevap verdim:

"Biliyorsunuz ki Adil Bey'in bu konuda kesin talimatı var. Ben iyiyim, Mehmet Bey. Siz muayenenizi yapabilirsiniz."

Mehmet Bey başını salladıktan sonra Baran'ın yanına geçti onu muayene etmeye başladı. Ben de not alıyordum. Tan-siyonu biraz düşüktü ama aldığı ilaçtan dolayı bu normaldi. Baran'ın ona karşı olan ters bakışları benim dikkatimden kaçmamıştı. Mehmet Bey farkında olmasa bile Baran az önceki gibi sakin değildi. Çenesi kasılmıştı ve sert soluklar alı-yordu. Endişeyle onlara bakıyordum. Mehmet Bey, Baran'ın kalbini dinlerken benimle göz göze gelince çapkın bir şekilde gülümseyerek bana göz attı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi ka-çırdım ama o an Baran'la göz göze geldik. Tiksinti içerisinde bana bakıyordu. Kimbilir benim hakkımda ne düşünüyordu? Belki de Mehmet Bey'i benim sevgilim zannetmişti. Düşün-mekten yorulmuşum.

Bezginlikle Mehmet Bey'e sordum:

"Müsaade ederseniz ben ofise gidiyorum, Mehmet Bey. İncelemem gereken bir dosya var."

Mehmet Bey başını sallayınca hemen dışarıya çıktım ve aşağı kata inerek ofise girdim. Kafam karmakarışık ve bir türlü toparlayamıyordum. *Neden bu adam beynimin içerisinde geziniyor duruyordu sanki?* Aklıma Meloş'un sözleri gelince hırsıyla başımı sağa sola salladım. Böyle bir şey asla gerçek olamazdı. Ben akli başında bir kızdım ve böyle bir aptallı-ğa asla müsaade etmeyecektim. Çaresizce kollarımı birbirine doladım ve acıyla gözlerimi kapattım. Bir şekilde başaracak-tım. Onu düşünmemeyi bir şekilde başarmak zorundaydım.

O sırada Adil Bey içeriye girdi. Beni ofiste görünce de şa-şıarak sordu:

"Bahar, seni burada görmeyi beklemiyordum. Baran uy-u-du mu?"

Sıkıntıyla cevap verdim:

"Şimdi geldim. Yemeğini verdim ama sanırım pek iştahı yok. Yanında Mehmet Bey var ve onu muayene ediyor. Bil-miyorum ama bugün ilk defa bana bir şeyler söyledi. Bana

biraz kendinden bahsetti. Merhametli olduğunu ve bunu ona annesinin öğrettiğini söyledi. Galiba verdiğiniz ilaç onu sersemletmiş. Ayrıca insanların para için her şeyi yapabileceğinden bahsetti. Sayıklar gibiydi.”

Adil Bey şaşkındı. Söylediklerimi dinledikten sonra çenesini kaşıyarak bana cevap verdi:

“Bunları sana anlatması çok tuhaf ama tabii ki ilacın da etkisi olabilir. Kendiyle yüzleşmesi çok doğal, Bahar. Her şeyi yeni öğrendi ve daha önce de söylediğim gibi ciddi bir travma yaşıyor. Sinir krizi geçirmesi de bunun belirtisi. Az önce o geceki video kayıtlarını aldım. İstersen birlikte seyredeyim çünkü kayıtlar illegal bir şekilde medyaya sızmış. Bu yüzden senin izlemende bir sakınca yok. İzlerken bana tuhaf gelen şeyler oldu.”

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Masasına geçti ve flaş belleği bilgisayara taktı. Hemen masanın yanına bir sandalye çektim. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve endişeyle ekrana bakıyordum. Galiba göreceklerimden korkuyordum, belki de onun gerçekten suçlu olmasından korkuyordum. Görüntü açılınca dikkatle izlemeye başladım. Saat 23.32’ydi. Görüntüler evin dışını çekiyordu. Belli ki bu kayıt komşu bahçe kamerasının kaydıydı. Henüz herkes içeride olmalıydı. Hüzünle evin ışıklarına baktım. Az sonra sönecek olan o ışıklarla birlikte herkesin hayatı kararacaktı. Şimdilik her şey sakin görünüyordu. Adil Bey yirmi dakika ileriye sardı ve başını çevirip bana baktı. Kuşkuyla ona baktım. Elini kaldırıp evin dibinde duran bir ağacın arkasını gösterdi ve “Şuraya iyi bak,” dedi. Başımı salladıktan sonra söylediği yere dikkatle bakmaya başladım. Az sonra siyah kapüşonlu kazak giyinen biri, elinde bidonla ağacın arkasından çıktı ve evin etrafına benzin dökmeye başladı. Dehşetle elimi ağzımın üstüne bastırdım. Döken kişinin yüzü görünmüyordu. Panik

hâlindeydi ve koşarak benzini her bir köşeye saçıyordu. Evin arka tarafına geçtikten sonra etrafı alevler sardı. Kaskatı kesilmiştim. Gözlerim doldu ve acıyla inledim. Alevler bütün evi hızla sardı ve âdeta yuttu. Kısa bir süre sonra da aynı ağacın arkasından biri daha çıktı. Sanırım bu aynı adamdı çünkü aynı kapüşonlu ceket o da giyinmişti. Tek fark bu ceketin önü açıktı ve bir kolu daha geçmemişti. Sallanarak yürümeye çalışıyordu. Daha dikkatli bakınca dehşete kapıldım ve istemsiz bir şekilde bağırdım:

“Aman Allah’ım, bu o. Bu Baran. O evi yakan gerçekten de o.” Adil Bey cevap vermeden başını salladı ve ekrana bakmaya devam etti.

Baran sallana sallana yürürken başını çevirip yanan eve baktı, sonra da dizlerinin üstüne çöktü ve evi izlemeye devam etti. Dehşetler içerisindeydim. Nasıl bu kadar sakin izleyebiliyordu? Zaten kısa bir süre sonra polisler orayı sardı ve kayıt kesildi. Resmen kanım donmuştu. Sanki birisi boğazımı tutuyordu.

Adil Bey bilgisayarı kapatarak sordu:

“Bu görüntüler hakkında ne düşünüyorsun, Bahar?”

Dolan gözlerimi saklamaya çalışarak cevap verdim:

“Korkunç! Ne düşünebilirim ki? Resmen kanım dondu, Adil Bey. Her şey ortada. Peki siz ne düşünüyorsunuz? Anladığım kadarıyla sizin bazı şüpheleriniz var.”

Adil Bey gözlerini kısarak düşünceli bir şekilde konuşmaya başladı:

“Benim düşünceme göre Baran suçsuz, Bahar. Bu evin arka bahçesinin küçük bir kısmı. Bu görüntü komşu villanın kamera kayıtlarına yansıyan görüntü. Ön kısımda ne olduğunu bilmiyoruz çünkü bütün kayıt yangında yok olmuş. Benzini döken kişinin Baran olmadığını düşünüyorum çünkü benzini döken kişi oldukça hareketliydi ve elinde siyah eldivenler

vardı. Baran ise kendinde değildi ve ellerinde eldiven yoktu. Benzini döken kişinin yüzü kapalıydı ama Baran'ın yüzü net bir şekilde görülüyor. Niye önce yüzünü gizleyip sonra göstereceğini ki? Ona uygulanan sedasyon, görüntülerdeki uyuşuk hâlini açıklıyor. Farkındaysan evin yanmasını bile tepkisiz bir şekilde izledi. Bence evi yakan kişi kesinlikle o değil. Açık bir şekilde Baran hedef gösterilmiş. Bu olayın altında başka şeyler var ve bence Baran o gece birçok şey gördü. Sadece hatırlamıyor.”

Baran'ın söylediklerini düşündüm. Bundan sonra tek bir şey için yaşıyorum demişti. Acaba bahsettiği şey intikam olabilir miydi?

Merakla sordum:

“Peki bundan sonra ne olacak?”

Adil Bey kaşlarını kaldırıp düşündü, sonra da geriye yaslanıp konuşmaya başladı:

“Baran'ın avukatı bu çelişkili durumları kullanacak ve muhtemelen ilk mahkemede Baran delil yetersizliğinden serbest bırakılacak çünkü ellerinde resmi bir kanıt yok. Baran'ın geçmişi temiz ve hiçbir suç olayına karışmamış. Psikolojik durumuyla ilgili onay raporu aldığı için de beraat etmesi muhtemel. Zaten Baran'ın avukatı Ali Bey çok başarılı bir avukattır. Ekibiyle birlikte bu ayrıntıları kullanacağına eminim.” Adil Bey kendinden çok emin konuşuydu.

Kamera kayıtlarını işaret ederek, “Suçu kanıtlanmasa da bir numaralı zanlı hâlâ o ve bütün bu olanlardan sonra arkasında duran birileri var, öyle mi? Ben her şeyini kaybettiğini düşünüyordum,” dedim.

Adil Bey sorduğum soruya gülüp, “Baran Demiroğlu'nun arkasında bir ordu var, Bahar,” dedi ve konuşmaya devam etti: “Psikolojik durumu nedeniyle hiç kimseyle görüşmemesi, yalnız olduğu anlamına gelmiyor. Avukatı sürekli benimle

iletişim hâlinde. Baran'ı bu suçtan aklamak için arı gibi çalış-
tıklarından eminim. O henüz hiçbir mal varlığını kaybetme-
di. Resmi olarak suçu ispatlanmadığı için holding, madenler,
fabrikalar hâlâ ona ait. Demiroğlu Madencilik Şirketi, dünya
sıralamasında ilk sıralarda yer alıyor. Baran'a maden prensi
demelerinin sebebi bu. Ve aslı kanıtlanmadığı sürece de öyle
kalacak."

Bütün bunlar madalyonun diğer yüzü olmalıydı. İçim açı-
yordu ama bu acının sebebi bilmiyordum. Artık yorgun düş-
müştüm ve uyumaya ihtiyacım vardı. Sıkıntıyla ofladım ve
Adil Bey'den müsaade isteyerek ofisten çıktım. Merdivenlere
yürürken bile sallanıyordum. Gerçekten uykusuzdum. Tam
odama girecektim ki yönümü değiştirerek Baran'ın odasına
girdim. Uyumadan önce ona bir daha baksam iyi olurdu. Po-
lis memurlarına selam verdikten sonra şifreyi yazarak içeriye
girdim. Oda loştu ve Baran uyuyordu. Yatağa yaklaşıp yüzüne
baktım. Uyurken bile kaşlarını olabildiğince çatmış, dudakla-
rını birbirine bastırmıştı. Kumral saçları loş ışığa rağmen altın
gibi parlıyordu. Yemeğini yememişti. Huzursuzca kıpırdayın-
ca, geriye çekilip ona uzaktan bakmaya devam ettim. Çenesi-
ni sıkarak uyumaya devam etti. Bu şekilde çenesindeki gam-
ze daha belirgin görünüyordu. O gerçekten çok yakışıklı bir
adamdı. Yüzünün kızarık olduğunu fark ettim. Alnında da ter
damlaları birikmişti. Acaba ateşi mi vardı? Elimi kaldırdıp al-
nına dokunmak istedim ama onu uyandırmak istemiyordum.
Diğer yandan da ateşinin olup olmadığına emin olmalıydım.
Bu şekilde gidersem rahat edemezdim. Parmaklarım tam alnı-
na değecekti ki birden gözlerini açtı ve elimden tutarak beni
üstüne çekti. Korkuyla çığlık atarak yüzüne baktım. Saçlarım
onun yastığına dökülmüştü ve hiç de uygun olmayan bir po-
zisyonda duruyorduk. O da beni görmenin şaşkınlığı içeri-
sindeydi ve kaşlarını çatarak gözlerime bakıyordu. Kollarını

belime öyle bir dolamıştı ki resmen kendimi ona yapışmış gibi hissediyordum.

Birden çenesi kasıldı ve dişlerini sıkarak, "Bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun sen, Asyalı?" dedi ve sert bir soluk vererek sordu: "Neden seni sürekli beni izlerken yakalıyorum?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama izin vermedi. Sert bir dille ona cevap verdim:

"Daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Ben sadece işimi yapıyorum, Baran Bey."

Tek kaşını kaldırarak sordu:

"İşlerinin arasında uyurken bana dokunmak da mı var?"

Bu kadarı yetmişti artık! Başımı dikleştirerek, "Benimle doğru konuşun," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Ben sizin doktorunuz sayılıyım, Baran Bey. Bana ateşiniz varmış gibi geldi ve kontrol etmek istedim. Büyütecek bir şey yok. Şimdi çabuk bırakın beni!" Beni yavaşça bırakınca hızla ayağa kalktım ve işaretparmağımı ona doğru sallayarak onu son kez uyardım: "Bir daha sakın ama sakın öyle bir harekette bulunmayın. Sizi son kez uyarıyorum, Baran Bey. Ben sadece işimi yapıyorum."

Hızla odadan dışarıya çıktım. Bu adam benim sabrımı zorluyordu. Böyle devam ederse benim de akıl sağlığım bozulacaktı çünkü sabrımın son noktasındaydım...

Telefonun alarmı çalmaya başlayınca yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Sabah çalan alarm sesi kadar insanı sinir eden başka bir şey yoktu. Hızla yataktan kalkarak duşą girdim. Dersimin başlamasına iki saat vardı ve acele etmem gerekiyordu. Saçlarımı kuruttuktan sonra hemen dolapta

belime öyle bir dolamıştı ki resmen kendimi ona yapışmış gibi hissediyordum.

Birden çenesi kasıldı ve dişlerini sıkarak, “Bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun sen, Asyalı?” dedi ve sert bir soluk vererek sordu: “Neden seni sürekli beni izlerken yakalıyorum?”

Ayağa kalkmaya çalıştım ama izin vermedi. Sert bir dille ona cevap verdim:

“Daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Ben sadece işimi yapıyorum, Baran Bey.”

Tek kaşını kaldırarak sordu:

“İşlerinin arasında uyurken bana dokunmak da mı var?”

Bu kadarı yetmişti artık! Başımı dikleştirerek, “Benimle doğru konuşun,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Ben sizin doktorunuz sayılırım, Baran Bey. Bana ateşiniz varmış gibi geldi ve kontrol etmek istedim. Büyütecek bir şey yok. Şimdi çabuk bırakın beni!” Beni yavaşça bırakınca hızla ayağa kalktım ve işaretparmağımı ona doğru sallayarak onu son kez uyardım: “Bir daha sakın ama sakın öyle bir harekette bulunmayın. Sizi son kez uyarıyorum, Baran Bey. Ben sadece işimi yapıyorum.”

Hızla odadan dışarıya çıktım. Bu adam benim sabrımı zorluyordu. Böyle devam ederse benim de akıl sağlığım bozulacaktı çünkü sabrımın son noktasındaydım...

Telefonun alarmı çalmaya başlayınca yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Sabah çalan alarm sesi kadar insanı sinir eden başka bir şey yoktu. Hızla yataktan kalkarak duşa girdim. Dersimin başlamasına iki saat vardı ve acele etmem gerekiyordu. Saçlarımı kuruttuktan sonra hemen dolapta

belime öyle bir dolamıştı ki resmen kendimi ona yapışmış gibi hissediyordum.

Birden çenesi kasıldı ve dişlerini sıkarak, “Bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun sen, Asyalı?” dedi ve sert bir soluk vererek sordu: “Neden seni sürekli beni izlerken yakalıyorum?”

Ayağa kalkmaya çalıştım ama izin vermedi. Sert bir dille ona cevap verdim:

“Daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Ben sadece işimi yapıyorum, Baran Bey.”

Tek kaşını kaldırarak sordu:

“İşlerinin arasında uyurken bana dokunmak da mı var?”

Bu kadarı yetmişti artık! Başımı dikleştirerek, “Benimle doğru konuşun,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Ben sizin doktorunuz sayılırım, Baran Bey. Bana ateşiniz varmış gibi geldi ve kontrol etmek istedim. Büyütecek bir şey yok. Şimdi çabuk bırakın beni!” Beni yavaşça bırakınca hızla ayağa kalktım ve işaretparmağımı ona doğru sallayarak onu son kez uyardım: “Bir daha sakın ama sakın öyle bir harekette bulunmayın. Sizi son kez uyarıyorum, Baran Bey. Ben sadece işimi yapıyorum.”

Hızla odadan dışarıya çıktım. Bu adam benim sabrımı zorluyordu. Böyle devam ederse benim de akıl sağlığım bozulacaktı çünkü sabrımın son noktasındaydım...

Telefonun alarmı çalmaya başlayınca yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Sabah çalan alarm sesi kadar insanı sinir eden başka bir şey yoktu. Hızla yataktan kalkarak duş'a girdim. Dersimin başlamasına iki saat vardı ve acele etmem gerekiyordu. Saçlarımı kuruttuktan sonra hemen dolap

kendime giyinecek bir şeyler aradım. Tozpembe gömleğimi ve kot pantolonumu alarak büyük bir hızla giyindim. Saçlarımı tepede toplayarak hafif bir makyaj yaptım. Bugün son günlere göre daha canlı görünüyordum çünkü nihayet biraz uyuyabilmişim. Tam spor ayakkabılarımı giyiniyordum ki kapım tıklandı. Hemen kol saatime baktım. Saat 8.00'di. Bu saatte kim olabilirdi ki? Şaşkın bir şekilde ayağa kalkıp kapıyı açtım. Gelen Adil Bey'di.

Gülümseyerek, "Günaydın Adil Bey. Buyurun," dedim.

Adil Bey de gülümseyerek başını salladıktan sonra hemen konuşmaya başladı:

"Günaydın, Bahar. Kusura bakma, bu saatte rahatsız ediyorum ama çıkmadan önce sana bilgi vermek istedim. Benim verdiğim rapordan sonra hakim, Baran Demiroğlu'nun mahkemesini bugüne almış. Bana da az önce haber geldi. Mahkeme bugün saat 10.00'da. Az sonra avukatı ve asayiş ekipleri onu buradan almaya gelecekler. Beraat kararı verilme bile mahkemeden sonra onu cezaevine götürecekler. Yani bugün evine dönebilirsin."

Endişeyle odasının kapısına bakarak sordum:

"Mahkeme neden öne alındı Adil Bey?"

Adil Bey düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"Dün akşam anlattığım gibi. Muhtemelen avukatları bunu talep etmişlerdir. Hakim de uygun bulmuş ki mahkemeyi öne almış. Delil yetersizliği olduğu için mahkeme devam eder ama büyük bir ihtimalle Baran Demiroğlu şartlı olarak tahliye edilir. Tabii ki bu benim düşüncem. Sonucu hep birlikte göreceğiz."

Huzursuz bir şekilde başımı salladıktan sonra sordum:

"Peki kendisinin haberi var mı?"

Adil Bey sıkıntıyla cevap verdi:

"Az sonra olacak. İstersen sen de gelebilirsin."

Hüzünle ona baktım ve düşündüm. Böyle bir şey gerçekten istiyor muydum? Belki de onu hiç görmemek daha iyi bir fikirdi ama sonra çok pişman olabilirdim. Diğer yandan da hazırlayacağım tez için vereceği tepkileri yakından görmek daha iyi olacaktı. Sıkıntıyla başımı salladım.

Adil Bey'le birlikte onun odasına doğru yürüdük. Günler sonra ilk defa güneş açmıştı ve hastane koridorları ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu nasıl bir ironiydi? Adil Bey kapının şifresini yazarak içeriye girdi. Ben de derin bir nefes alıp peşinden yürüdüm. Koltukta oturuyordu. Bir eli çenesinin altındaydı. Geldiğimizin farkındaydı ama dönüp bize bakmıyordu. Artık onun bu tepkilerine alışmıştım. Adil Bey karşısındaki koltuğa oturunca, ben pencerenin kenarına geçerek ayakta durdum. Başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Adil Bey'den önce bana bakması beni şaşırtmıştı ama belli etmedim. Ellerim buz gibiydi ve garip bir şekilde huzursuzdum. Gözlerimi ondan kaçırarak Adil Bey'in konuşmasını bekledim. Zaten hemen sonra Adil Bey sakin bir şekilde konuşmaya başladı:

“Yaklaşık dört gündür kliniğimizde kalıyorsun. Doktorun olarak ben ve asistanım Bahar Hanım, seninle ilgili bazı tetkikler yaptık. Yaptığımız tetkikler sonucunda senin psikolojik açıdan hiçbir sıkıntının olmadığına karar verdik ama tabii ki yardım görmeyen şart. Yaşadığın oldukça zor ve verdiğin tepkiler bu yönde çok normal, Baran. Buna bağlı olarak avukatların mahkeme tarihini bugüne almayı talep etmişler ve Hakim Bey bu talebi kabul etmiş. Bugün saat 10.00'da mahkemen var ve az sonra avukatın ve görevli memurlar seni gelip buradan alacak.”

Baran onu dinlemek yerine hâlâ bana bakıyordu. Çenesi kasılmıştı. Derin nefesler alıp veriyordu. Elini çenesinden çekti ve gözlerini Adil Bey'e çevirerek cevap verdi:

“Anlıyorum!”

Ne yani, sadece bu kadar mıydı? Tek bir soru dahi sormaması ve bu sakın hâli insanı resmen şok ediyordu. Dün ailesini kaybettiğini öğrenmişti ama yine de bu acıya dayanıyordu. İçinde fırtınalar kopsa da onda hiçbir kıpırtı yoktu. Gerçekten soğukkanlı bir adamdı ve onu etkileyici yapan en büyük özelliği bence buydu.

Adil Bey ona sordu:

“Sana temiz kıyafet getireceğim. Duş almak ister misin?”

Pencereden dışarıya bakarak cevap verdi:

“Gerek yok. Duşumu evde yapacağım.” Onun bu cevabı, hem beni hem de Adil Bey’i şaşırtmıştı. Demek ki beraat edeceğinden bu kadar emindi. Ya gerçekten suçsuzdu ya da ortada korkunç bir oyun vardı.

Adil Bey ayağa kalkıp dışarıya yürüyünce onunla birlikte yürümeye başladım. Bakışlarını sırtımda hissediyordum ama dönüp bakmaya cesaret edemiyordum. Tam kapıdan çıkıyordum ki başımı çevirip son bir kez daha ona baktım. Tam tahmin ettiğim gibi bana bakıyordu ve gözlerindeki ifade aynıydı:

Soğuk, ruhsuz ama bir o kadar da yaralı...

Bir Hafta Sonra

Küçük bir kızken, yaz tatillerinde babamla tarlaya giderdik. Öyle ucu bucağı olmayan büyük tarlalardan bahsetmiyorum. Sadece on dönüm tarlamız vardı ama bize yetiyordu. Babam gökyüzüne bakmadan bile yağmurun yağıp yağmayacağını anlardı. Bir sabah onunla aramızda geçen konuşmayı anımsadım:

“Fırtına gelmeden önce kokusu gelir, kızım. Eğer fırtınanın gelmesi muhtemelse çoğu bitki o kokuyu alarak gelecek yağmura kendisini hazırlar. İnsanoğlu da öyledir. Bazen

yaşayacaklarını önceden hisseder. Kaçış yoktur. Ne yaparsa yapsın, kaderden kaçış yoktur, kızım!"

Elimde tuttuğum kahve fincanını pencerenin kenarına bırakarak bulutlara baktım. Hava güneşliydi ama içimde fırtına kopacakmış gibi bir his vardı. Pencereyi aralayıp havayı kokladım.

Yağmur kokuyordu. Bu kokuyu ilk defa ben de alıyordum. Pencereyi kapatarak koltuğa uzandım. Bugün günlerden cumaydı ve dersim yoktu. Bu sebeple evde kalmıştım.

Eve döneli bir hafta olmuştu. Baran'ı klinikte son gördüğüm günün akşamı resmen kıyamet kopmuştu. Adil Bey'in de tahmin ettiği gibi, Baran delil yetersizliğinden şartlı tahliye edilmişti. Tüm haber kanalları ve sosyal medya bu tahliye kararını konuşuyordu. Gazeteler onu manşet yapmışlardı. Hatta bu karar açık oturum konusu bile olmuş, birçok avukat ve psikolog konuyla ilgili fikirlerini söylemişlerdi. Video görüntüsü hızla yayılmıştı. İnsanların bir kısmı onun suçsuz olduğuna inanmıyor ve verilen kararı eleştiriyor, büyük bir kısmı da onun için üzülererek suçsuz buluyordu. En çok da sosyal medya sitelerinde, Baran'ın fotoğraflarının altına yapılan yorumlara şaşırmıştım. Ona melek yüzlü şeytan lakabını takmışlardı. Ne olursa olsun, halk şaşkındı ve bu vahşetin sorumlusunu merak ediyordu.

Ben ise resmen içime kapanmıştım. Fakülte ve klinik arasında mekik dokuyor ve hiç kimseyle konuşmuyordum. Selin de defalarca benimle iletişim kurmaya çalışmıştı ama onu da bir sürü bahaneyle atlatmıştım. Elimde değildi. Kimseyle konuşmak ve onun hakkında sorular duymak istemiyordum.

Telefonum çalmaya başlayınca daldığım düşüncelerden sıyrılıp telefona baktım. Arayan Meloş ablaydı. Bir haftadır oraya da gitmemiştim. Beni merak etmiş olmalıydı. Gülümseyerek telefona cevap verdim:

“Efendim, Meloş abla.”

Garip bir tıkırtının ardından konuşma sesi geldi:

“Yok anacığım, ölmemiş, yaşıyor. Merak edilecek bir durum yok. Siz geçip oturun ben onun ifadesini alırım.”

Şaşkınlık içinde elimdeki telefona baktıktan sonra kulağıma yaklaştırarak sordum:

“Meloş abla benimle mi konuşuyorsun?”

Sinirle cevap verdi:

“Yok, Rüstem dayımla.” Ağzım açık kaldı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bir anda bağırmaya başladı: “Yok anacığım, bu kızın aklı Uranüs’e çıkmış. Allah o altın saçlının canını almasın. İki günde kızı ne hâle getirdi.”

Gözlerimi devirerek söylendim:

“Aklım başımda Meloş abla. Hâlâ dünyada olduğuma da eminim.”

İnanmadığını belli eden bir ses tonuyla cevap verdi:

“Ay, bilemedim vallahi! Bu konuda çeşitli söylentiler var.” Cevap vermeyince tekrar bağırmaya başladı: “Ee be kızım, madem aklın başında da ne halt etmeye kimseyi aramıyorsunuz? Selin seni kaç kere aramış da kızı hep başından savmışsın. Hemen buraya geliyorsun Japon işi, yoksa ben oraya gelir ve o uzun saçlarını yolmasını bilirim. Zaten Hamdi’ye sinirliyim. O keli yolamadım, ahdım olsun, onun yerine seni yolarım.”

Gülümseyerek cevap verdim:

“Tamam Meloş Sultan. Yirmi dakika sonra oradayım. Görüşmek üzere.”

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp hemen ayağa kalktım. Yatak odama geçtim ve dolabı açarak hardal sarısı kazağımla kot pantolonumu giyindim. Sonra da aynanın karşısına geçerek saçlarımı açık bıraktım. Bugün değişiklik yapmaya karar verip dudaklarıma kırmızı bir ruj

sürdüm. Onlara iyi olduğumu göstermek istiyordum. Artık Baran'ı düşünmek istemiyordum ve bundan sonra mümkün olduğu kadar onunla ilgili haberleri görmezlikten gelecektim. Gözlerimi belirginleştiren bir makyaj yaptım ve gülümseyerek aynaya baktım. Bu kâbus artık bitmeliydi. Bu fırtınanın başlamasına kesinlikle izin vermeyecektim. En sevdiğim kokuyu vücuduma sıktıktan sonra ayakkabılarımı giyinerek evden çıktım ama dışarıya çıkar çıkmaz gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı. Gözlerimi devirerek kendi kendime söylendim: *Olamaz ya! Tam da havaya girmiştin.* Pes etmek yoktu. Başımı dikleştirdim ve hızla yukarıya çıkıp kendime bir şemsiye aldım. Sonra tekrar gülümsedim ve sokağa çıkıp yürümeye başladım. Hava çok esiyordu ve şemsiye bu rüzgâra dayanamayacak gibiydi. Otobüs durağına vardığımda ikinci hayal kırıklığını yaşadım çünkü otobüs gidiyordu. Bu, on dakika beklemek demekti. Hüzünle dudaklarımı bükerek tekrar söylendim: *Hadi ama! Hayata dönmeye çalışıyoruz şurada!* Ayağımla yerde duran taşa vurmak isteyince, şemsiyem kırıldı ve bu sefer de isyan ettim: *Başına da taş düşsün bari. Bir o kaldı. Tamam, anladık. Yeniden başlamıyorum hayata! Depresyona aynen devam. Oldu mu? Saçmaladığımı fark ederek otobüs durağına geçtim ve bir banka oturarak beklemeye başladım. Maalesef oraya gitmem kırk dakikayı bulacaktı ve geç kalmıştım.*

Dakikalar sonra otobüsle giderken daha önce ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Ben hep, “ballı” diye tabir edilen insanlardan biri olarak anılırdım. Galiba nazara gelmişim. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Son durakta inerek hüznle yürümeye başladım. Saçlarım ıslanmıştı ve sucuk gibi olmuşum. Bunlar yetmiyormuş gibi, kesin bu hâlimi Baran'a bağlayacaklardı.

Kliniğe yaklaşmışım. Derin bir nefes alarak başımı yerden kaldırıncaya bir anda neye uğradığımı şaşırdım çünkü

kliniğin önünde resmen bir izdiham vardı. Sıra sıra dizilmiş siyah arabalara hayretler içerisinde baktım. Takım elbiseli adamlar kaldırımı kapatmışlardı ve kimsenin geçmesine izin vermiyorlardı. Korkuyla oraya doğru yürüdüm. Acaba Adil Bey'in başına bir şey mi gelmişti? Adamları görmezden gelecek içeriye girmeye çalıştım ama izin vermediler.

Adamlardan biri önüme geçip kaşlarını çatarak bağırdı:
"Yasak!"

Dişlerimi sıktım ve öfkeyle karşılık verdim:

"Ne demek yasak? Kim olduğunuzu zannediyorsunuz siz? Dağ başı mı burası? Çekil önümden yoksa polis çağırırım."

Adam bana doğru bir adım atarak tabiri caizse köpek gibi havladı:

"Git, kimi arıyorsan ara! Yasak dediysem yasak!"

Başımı dikleştirdim ve avuçlarımı sıktım. Sinirden kuduruyordum. Tam bağıırıyordum ki arkadan bir ses yükseldi:

"Yaşar!"

Adam kaşlarını kaldırdı ve telaşla arkasını dönerek sesin geldiği yere baktı. Ben de bakınca bugünün en büyük şokunu yaşadım çünkü Baran kliniğin girişinde durmuştu ve bana bakıyordu. Üstünde siyah, süet bir ceket ve kot pantolon vardı. Klinikteki hâliinden çok farklı bir hâldeydi ve itiraf etmeliyim ki nefes kesici görünüyordu.

Yanımda duran adam ceketini ilikleyerek onun yanına koştu ama o bana bakmaya devam ediyordu. Birden sinirlenir gibi dişlerini sıkıp yanıma yürümeye başladı. Adam bile şok olarak onun neye sinirlendiğini anlamaya çalışıyordu. Bana yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Buna rağmen sanki pilim çekilmişti ve hareket edemiyordum. Koşmak, kaçmak istiyordum ama olmuyordu. Orada öylece ona bakmaya devam ettim.

Tam önümde durdu ve gözlerime bakarak fısıldadı:

“Asyalı!”

Günler sonra ondan bana taktığı bu ismi duymak ne kadar da tuhaftı. Kendime kızarak kokusunu ne kadar özlediğimi düşündüm. Neden arkamı dönüp gidemiyordum? Bu adam beni nasıl bu kadar etkileyebiliyordu?

Islak saçlarımda göz gezdirdikten sonra bulutlara bakarak içime kazınan o sözleri söyledi:

“Ne o! Yoksa fırtınaya mı yakalandın?”

Kurduğu cümle beni hayretler içinde bırakmıştı çünkü o sözler, bugün yaşadığım her şeyin kısa bir özetiydi. Bilmiyordum ki asıl kaçtığım fırtına, tam karşımda duruyordu. Şaşkınlığımı kontrol etmeye çalışarak, yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına koyup cevap verdim:

“Evet öyle oldu. Sizi görmeyi beklemiyordum, Baran Bey.” Kurduğum cümlelerin ne kadar gereksiz olduğunu fark ederek yüzümü buruşturdum. Ne alakası vardı ki şimdi?

Kaçlarını havaya kaldırarak sordu:

“Tesadüflere inanır mısın, Asyalı?”

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

“Bazen.”

İnatla gözlerimin içine bakıyordu. Başını hafifçe yana eğdikten sonra sahte bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti:

“Ben inanmam. Tesadüf diye bir şey yoktur.”

Onun bu gizemli tavırlarından ve benimle alay eder gibi konuşmasından artık sıkılmıştım. Öfkeyle, “Yeter artık! Artık klinikte olmadığımıza göre size karşı sabır göstermek zorunda değilim,” dedim. Hiç tepki vermedi ama bakışları derinleşmişti. Dişlerini sıkarak fısıldadım: “Bana böyle bakmayı kesin artık!”

Hafifçe gülümsedikten sonra kaldırımın kenarında duran son model arabasına doğru yürümeye başladı. Bu adam kendini ne zannediyordu, Allah aşkına? Resmen sinirden kuduruyordum. Yerime çakılmış bir şekilde onun arabaya binişini seyrettim. Çevresindeki adamlardan biri kapısını kapattıktan sonra arabayı çalıştırdı. Son bir kez daha başını çevirip bana baktı. Hırsıyla başımı çevirdim ve kliniğin önünden geçerek pastaneye yürümeye başladım. Araba hâlâ hareket etmemişti. Bunun farkındaydım ama dönüp bakmadım. Ona istediğini vermeye hiç niyetim yoktu.

İçeriye girer girmez kapının kenarında duran çan çaldı. Meloş abla başını eğerek kimin geldiğine bakınca beni gördü ve ağzı bir karış açık kaldı. Telaşla ayağa kalkıp yanıma koştu. Dehşetle ıslak saçlarıma ve kıyafetlerime bakarak telaşla sordu:

“Kız, bu ne hâl? Ay! Yoksa kendini denize mi attın?”

Kızgınlıkla söylenmeye başladım:

“Sürekli onu düşünüyorum. Bugün yeni bir başlangıç yapayım dedim, başıma gelmeyen kalmadı.”

Hüzünle beni dinledikten sonra cevap verdi:

“Ben o başlangıcı yıllardır yapamıyorum, anacığım. Her denememde top taca... Sonuç: Hamdi on, ben sıfır! Kapıdan kovsan bacadan girerler. Bu, tıpkı kuru fasulyenin yanında soğan yemek gibidir. Kokacağını bile bile yersin çünkü onsuz da tadı çıkmaz. Gel içeriye de kurulan bari. Yoksa zatürre olacaksın.”

Etrafına bakınarak sordum:

“Selin’le Murat nerede?”

Saçlarını savurarak cevap verdi:

“Selin’e telefon geldi. Staj yapmak için bir hastaneye başvuru yapmış. Görüşmeye çağırdılar. Ay ama hâlini bir görseydin, gören de piyangodan büyük ikramiye çıktı zanneder.”

Bu habere çok sevinmiştim. Selin aylardır staj için yer bekliyordu. İç çekerek fısıldadım:

“Çok şükür.”

Meloş abla bana havlu getirmeye gidince, pencerenin önüne yaklaşıp kliniğe baktım ama şokla geri çekildim çünkü araba hâlâ oradaydı. Bu adamın benimle ne derdi vardı? Gerilmiştim. Eğilip tekrar baktığım sırada araba hareket etti. Nihayet gidiyordu. Omzumda bir el hissedince korkuyla çığlık attım. Meloş abla da aynı şekilde çığlık atarak arkaya savruldu ve hayretler içerisinde bana bakarak bağırdı:

“Allah kahretmesin seni, ne bağıırıyorsun öyle etini yolumuşum gibi.”

Korkuyla gözlerimi açarak ne cevap vereceğimi düşündüm. Sonra da etrafıma bakarak bir şeyler geveledim:

“Şey! Ben dalmışım galiba. Kusura bakma, Meloş.”

Gözlerini kısarak elini beline koydu, sonra da konuşmaya başladı:

“Bana baksana sen! Oradan salak gibi mi görünüyorum? Aklın mercimek çorbasına dönmüş senin. Anlat artık her şeyi, ne bu hâlin senin?”

Sıkıntılı bir nefes vererek masaya oturdum, sonra da anlatmaya başladım:

“Bilemiyorum, Meloş abla. İnan bana çabalıyorum ama sürekli onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ona karşı son derece profesyonel olmaya çalıştım. Hâlâ da öyleyim ama tedirgin olmama o sebep oluyor. Zaten normal düşünecek hâlde değil, yaşadığı şeylerin etkisiyle anormal davranıyor. Fakat neden sadece bana karşı bu tavırları sergiliyor? Adil Bey’e gayet normal davranıyor. Oyun mu oynuyor, anlamıyorum. Mesela az önce onu kliniğin önünde gördüm, çok tuhaf hâlleri var. Bana gizemli sorular soruyor, değişik bakıyor. Belki de bana öyle geliyor, bilmiyorum. Tedirgin olmam saçma!”

O benim hastam ve olmaması gereken şeyler bunlar. Ben öyle bir kız değilim. Elimde olmadan onunla ilgili haberleri okuyorum. Kendimi onu araştırırken buluyorum. Tehlikeli bir adam olduğu belli. Ya da gerçekten suçsuz ya da içinde farklı bir kimlik var.”

Meloş abla masaya oturup elimi tuttuktan sonra gülümseyerek gözlerime baktı ve konuşmaya başladı:

“Neden sürekli kendini suçluyorsun? Ben öyle bir kız değilim, ben böyle bir kız değilim diye kendini suçlamayı kes artık. Ona karşı böyle şeyler hissetmen çok doğal çünkü adam fena hâlde gizemli. Kapalı bir kutu gibi. Şunu unutma, sen kendini sorguladıkça adam senin aklına daha fazla düşüyor. Suçlu ya da değil. Bunu zaten zaman gösterecek. Unutma ki sen de hırslı bir kızsın, gizemli olduğu için ona doğru çekilmen normal. O, çözümlenemeyen bir soru gibi. Aklına taktın ve çözmeden huzur bulmayacaksın.” Kesinlikle haklıydı. O, benim karşılaştığım ilk gizemli hastaydı ve içimdeki hırs beni ona çekiyordu. Geriye yaslanarak sordu: “Kime âşık olunur, biliyor musun, Bahar?” Hüzünle ona bakarak başımı sağa sola salladım. Tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve konuşmaya devam etti: “Zor, farklı, gizemli, ulaşılmaz zannettiğimiz her kim ise işte ona âşık oluruz. Onu düşünmeden edemeyiz. Bazıları ulaşana kadar, bazıları da tanıyana kadar onun etrafında döner, durur ama sevgi ayrı bir olay. Aşktan vazgeçersin ama sevgi varsa vazgeçmek zordur. Akışına bırak, Bahar çünkü her ne yaşanacaksa er ya da geç yaşanır. Kaderinden kaçamazsın...”

Beş Gün Sonra

Baran'ın klinikten ayrılması ile normal işime nihayet dönmüştüm. Hasta kontrollerini yaptıktan sonra ofise geçtim ve

bilgileri bilgisayara kaydetmeye başladım. Onu son gördüğüm günden sonra beş gün geçmişti ve artık kendimi daha iyi hissediyordum. Adil Bey'in söylediğine göre; hakim, psikolojik tedavisine devam etmesi gerektiğine karar vermişti. Bu sebeple Adil Bey, onu haftanın bir günü evinde ziyaret edecekti. Açıkçası bu benim için de daha iyiydi çünkü onu görmek istemiyordum. Bu akşam Meloş'u dinlemek için Seyyah Bar'a gidecektik. Onunla tanışmak son zamanlarda başıma gelen en güzel şey olmuştu çünkü o kadın bana iyi geliyordu. Burada Mehmet Bey'den köşe bucak kaçıyordum. Aslında oldukça karizmatik bir adamdı ama kendimi bir ilişkiye hazır hissetmiyordum.

Son işlerimi de bitirdikten sonra saate baktım. Saat yediye geliyordu ve artık çıkmam gerekiyordu. Tam, ayağa kalkmıştım ki kapı açıldı ve Mehmet Bey içeriye girdi. Bir bu eksikti! Konuşmasını engellemek için hemen ona gereksiz bir açıklama yaptım:

“Merhaba, Mehmet Bey. Adil Bey bir saat önce çıktı.”

Gülümseyerek başını salladıktan sonra bana cevap verdi:

“Biliyorum. Ben, seni görmek için gelmiştim, Bahar. Son zamanlarda hiç karşılaşmıyoruz. Eğer zamanın varsa bir şeyler içelim diyecektim.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak etrafıma bakındım ve bir bahane aradım. Sonra da gülümseyerek, “Aslında iyi olurdu ama bugün arkadaşlarıma sözüm var. Eğer isterseniz yarın bir şeyler içebiliriz,” dedim.

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Öyle mi? Tabii ki! Yarın da olur ama en azından seni eve bırakmama izin ver. Eğer hazırsan çıkalım.”

Sıkıntılı bir nefes alarak başımı salladım. Oldukça ısrarcı bir adam olduğu belliydi. Çantamla ceketimi alarak yürümeye başladım. Yanından geçtiğimiz hemşirelerin bize bakışları

hoşuma gitmemişti. Açıkçası hiçbir dedikoduya karışmak ve böyle şeylerle anılmak istemiyordum ama maalesef ki ona hayır diyememiştım. Arabaya yaklaştığımızda, benden önce davranarak ön kapıyı açtı ve bana yol verdi. Oldukça kibar bir adamdı. Nezaketle gülümseyerek arabaya bindim. O da binip arabayı çalıştırdıktan sonra da yola bakarak konuştu:

“Bildiğim kadarıyla yalnız yaşıyormuşsun. Ailenin Samsun’da yaşadığını duydum. Abin de İzmir’de avukatlık yapıyormuş.”

Hayretler içinde kalmıştım. Bu adam resmen beni araştırmıştı. Hakkımda bu kadar çok araştırma yapması hiç hoşuma gitmemişti. Memnuniyetsizliğimi belli ederek cevap verdim:

“Hakkımda çok şey biliyorsunuz, Mehmet Bey.”

Hafifçe gülümseyerek cevap verdi:

“Öncelikle bu bey kelimesini aramızdan kaldıralım. Klinikte değiliz. Bana Mehmet diyebilirsin, Bahar. Gizlemeyeceğim, seninle ciddi anlamda ilgileniyorum ve seni çok beğeniyorum. Farklı bir kızsın. Sakın beni yanlış anlama. Ben çapkın bir adam değilim, niyetim çok ciddi.”

Ter içinde kalmıştım. Onun ilk günden beri böyle açık bir şekilde duygularını belli etmesi beni rahatsız ediyordu. Belki de bu kadar çabuk olması bana tuhaf geliyordu. Benden bir cevap beklediğinin farkındaydım ama ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Yutkunarak bir şeyler söylemeye çalıştım:

“İtiraf etmeliyim ki bana olan duygularınızı bu kadar açıkça ifade etmeniz beni şaşırttı. Yanlış anlamayın, beni şaşırtan elbette ki duygularınız değil, duygularınızın bu kadar hızlı gelişmesi! Beğenilmek her kadın için hoş bir duygu ama açıkçası ben bir ilişkiye başlamak için kendimi hazır hissetmiyorum. Daha okulumu bitirmedim ve şu an çok yoğun bir dönemdeyim. Lütfen anlayış gösterin. Ben de sizi tanımayı isterim ama zamana ihtiyacım var.”

Sakin bir şekilde başını sallayarak bana cevap verdi:

“Tabii ki! Seni anlıyorum. Sana baskı yapmak istemem. Ben beklemeye hazırım ama en azından bu zaman zarfında biraz birbirimizi tanıyalım. Arada bir sinemaya gidebilir, birlikte zaman geçirebiliriz. Bu şekilde sen de beni tanımış olursun. Buna hayır demezsin değil mi, Bahar?” Sadece başımı sallamakla yetindim.

Araba evimin önünde durunca gülümseyerek ona baktım ve “Beni eve bıraktığınız için teşekkür ederim, Mehmet Bey. İyi akşamlar,” diye fısıldadım. Gözlerime derin bir şekilde bakarak başını salladı. Gözlerimi kaçırarak arabadan indim ve eve yürüdüm.

Eve çıkar çıkmaz ayakkabılarımı çıkararak çantamı kenara bıraktım ve koltuğa oturarak düşündüm. Neden bu adamdan kaçıyordum ben? Çok yakışıklıydı ve mesleğinde oldukça başarılıydı. Kibardı, anlayışlıydı ve en önemlisi netti. Benim derdim neydi, Allah aşkına? Başımı kaldırdım ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Bunalmıştım. Saçımdaki tokayı çıkarıp banyoya yürüdüm. Duş almaya ihtiyacım vardı.

Selin’le Murat’ın gelmesine yarım saat kala aynanın karşısında kendime bakıyordum. Üstümde siyah, mini bir elbise vardı. Oldukça dikkat çekici görünüyordum. Uzun zamandır dışarıya çıkmamıştım. Bu yüzden böyle bir elbise giyinmek, bana hem tuhaf hem de çok hoş gelmişti Bacaklarım çok inceydi ama herkes çok düzgün olduğunu söylerdi. Hemen makyaj yapmaya başladım. Belki bu gece biraz iddialı olabilirdim. Gülümseyerek elime kırmızı rujumu aldım. İnatla kaçsam da benim yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Belki de bu gece yeni bir başlangıç için uygun bir geceydi. Gözlerimi devirerek kendi kendime söylendim: *Az önce Mehmet Bey’e yeni bir ilişkiye başlamak için hazır değilim diyen başkasıydı sanki.*

Telefonum çalmaya başlayınca Selin'in olduğunu tahmin ederek cevap vermedim. Krem rengi kabanımı giyindim ve çantamı alarak aşağıya indim. Tam tahmin ettiğim gibi Selin ve Murat kapıda bekliyorlardı. Arabaya biner binmez Selin beğeniyle beni süzerek, "Yavrum baban nereli? Nereden bu kaşın gözün temeli?" dedi.

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Eğer yukarıya çıkıp üstümü değiştirmemi istemiyorsanız çabuk olun da gidelim çünkü her an bir delilik yapabilirim."

Murat kahkaha atarak arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Selin telaşla arkasına dönerek, "Bu akşam sende kalıyorum, Bahar. Yurda dayımlara gideceğimi söyledim," dedi.

Murat onun yanağından bir makas alarak söze girdi:

"İstersen bende kal, güzelim. Sonuçta benim evim, senin evin."

Selin başını dikleştirerek ona cevap verdi:

"Suluktan hiç hoşlanmam beyefendi. Evinizde o iki kazma arkadaşınız varken, herhalde sizinle kalacak değilim. Hem ne münasebetle sizin evinizde kalıyormuşum ki?"

Murat tek kaşını kaldırdı ve çapkın bir şekilde gülerek cevap verdi:

"Sevgilim olma münasebetiyle, küçük hanım. Ayrıca bu adam size fazlasıyla âşık. Siz yeter ki isteyin, ben o kazmayı uzaya bile postalarım." Kahkaha atarak başını sağa sola salladım. Gerçekten çok tatlıydılar.

Seyyah bara varır varmaz içeriye girdik. Burası lüks ve gözde bir mekândı. Hafta içi olmasına rağmen de oldukça kalabalıktı. Sahneye yakın masayı Meloş abla bizim için rezerve ettirmişti. Oraya geçtik ve kendimize içecek söyledik. Kendimi çok iyi hissediyordum. Kesinlikle bu gece benim için iyi bir başlangıç olacaktı. Tam, içeceğimden bir yudum almıştım ki Meloş abla sahneye çıktı. Herkes coşkuyla alkışlamaya

başlayınca biz de alkışlamaya başladık. Uzun, sarı saçları ve payetli, mavi elbisesiyle başını sallayarak hareketli bir şarkı söylemeye başladı. Hayranlıkla onu izliyordum. Sahneyle uyumu ve sesinin güzelliği beni âdeta büyülemişti. İlk şarkısının sonuna gelince saçlarını savurarak konuşmaya başladı.

“Ay, bu ne coşkulu bir kalabalık? Hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam çok değerli misafirlerim var. Onlara da sevgilerimi sunuyorum. O zaman, coşmaya hazır mıyız?”

Bütün salon hep birlikte bağırdı.

“Hazırız!”

Ben de bağırmıştım. Aslında çekingen bir yapım vardı ama Meloş ablanın enerjisi bana da geçmişti. Meloş abla kahkaha atarak dans etmeye başlayınca, Selin’le birlikte kahkaha atarak onu alkışlamaya başladık. Meloş abla dans ederek şarkısını söylerken bir anda bana baktı. Kimse farkında değildi ama onun bu bakışı bana garip gelmişti. Gözlerimi kısarak ona baktım. Sanki tedirgin olmuştu. Neyi vardı bu kadının? Bir yandan şarkıyı söylüyor, diğer yandan da bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Selin şaşkın bir şekilde bana bakarak sordu:

“Neden sana öyle bakıyor?”

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

“Bilemiyorum ama bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi.”

Çaktırmadan etrafıma bakındım. Kalabalıktı ve ortamda garip bir durum yoktu. Tam başımı çeviriyordum ki barda duran adam dikkatimi çekti. Korkuyla gözlerimi açtım ve hemen önüme döndüm. Bu adam geçen gün kliniğin önünde beni azarlayan adamdı. Onun Baran’ın adamı olduğunu biliyordum. Saçlarımla yüzümü saklamaya çalışarak o tarafa tekrar baktım. Evet; bu, o adamdı. Yanında beş adam daha vardı. Hepsi de takım elbiseliydi ve ayakta bekliyorlardı. Adamlardan biri kenara çekilince resmen kan beynime sıçradı. Baran

oradaydı ve içiyordu. Dehşetle başımı çevirerek Meloş ablaya baktım. Gülümsemeye çalışarak bana önüme dönmem için işaret verdi.

Murat kaşlarını çatarak sordu:

“Ne oluyor size böyle? Hortlak görmüş gibi bir hâliniz var. Ulan, bir şey anladıysam Arap olayım.”

Saçımı kulağımın arkasına koyarak cevap verdim:

“O burada.”

Selin, Murat’a bakıp kimden bahsettiğimi anlamaya çalıştı. Murat gözlerini devirerek sordu:

“Kim burada, Bahar? Açıkça söylesene!”

Gözlerimi kaçırarak konuşmaya devam ettim:

“Baran Demiroğlu’ndan bahsediyorum.”

Selin gözlerini açtı ve eliyle ağzını kapatarak fısıldadı:

“Olamaz. Tesadüfün böylesine ne denir ki?”

Dişlerimi sıkarak cevap verdim:

“Pes denir!”

Murat sinirle söylendi:

“Amma da abarttınız. Ne var yani buradaysa? İstanbul’un gözde mekânlarından birindeyiz. Zaten daha önce de geldiği bir yer burası. Olası bir karşılama bu.”

Selin gözlerini devirerek ona cevap verdi:

“Adam Bahar’ın hastası, belki de suçlu. Her şey bir yana, daha olayın üstünden bir ay bile geçmeden eğlenmeye gelmesi bana enteresan geldi.”

Murat başını çevirip bara baktıktan sonra geriye doğru yaslanarak konuşmaya devam etti:

“Pek eğlenmeye gelmiş gibi bir hâli yok. Adam resmen içmeye gelmiş. Sizi bilmem ama etrafındaki kızlar onunla karşılaşmak için can atıyor gibi. Şuraya bak. İşte ben buna pes derim. Adam zengin ve yakışıklı olunca katil olmasını kimse iplemiyor. Dünyanın düzeni işte böyle boktan!”

Yavaşça başımı çevirip o tarafa baktım. Kalabalık bara doğru kaymıştı. Çoğunluğu kadınlar olmak üzere herkes merakla ona bakıyordu ama onun kimseye baktığı bile yoktu. Elinde viski bardağı vardı ve boşluğa dalıp gitmişti.

Merakla fısıldadım:

“Ne düşünüyor acaba?”

Selin o tarafa bakarak cevap verdi:

“Eğer gerçekten suçlu ise pişmanlık, değilse acı belki de intikam. Bilemezsin Bahar ama acı çekiyor gibi bir hâli var. Ya da bize öyle geliyor.”

Murat gülümseyerek başını sağa sola doğru salladı ve “Boş verin. Siz eğlenmenize bakın,” deyince, Selin başını çevirerek önüne baktı.

Tam başımı çeviriyordum ki Baran’ın adamı ile göz göze geldik. Gözlerini kısarak bana bakınca, dehşetle başımı çevirerek önüme baktım. Bu kalabalıkta beni nasıl fark etmişti sanki?

Gözlerimi devirerek söylendim:

“En öndeki masada oturursak böyle olur işte.”

Selin bana bakarak sordu:

“Ne dedin?”

Saçlarımı gözümün önüne getirerek cevap verdim:

“Yok bir şey, sen keyfine bak.”

Çaktırmadan adama bakınca şok olmuşum. Adam hâlâ bana bakıyordu. Uyuz adam beni tanımıştı. Eğilerek Baran’ın kulağına bir şeyler söylemeye başlayınca korkuyla Meloş ablaya baktım. Yüzünde, “*salaksın sen*” der gibi bir ifade vardı. Dudaklarımı bükerek başımı Baran’a çevirdim. Elindeki bardağı bırakıp hızla benim bulunduğum masaya baktı. Göz göze geldik. *Neden her başlangıç denemem hüsrarla sona eriyordu.* Başını hafifçe yana doğru eğdi ve kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti.

Meloş abla konuşmaya başlayınca bakışlarımı ona çevirdim:

“Hadi bakalım, oturmak yok. Herkesi dans etmeye davet ediyorum. Dökün anacığım kurtlarınızı. Sabahlar olmasın. Oturan evde kalsın.”

Herkes coşkuyla ayağa kalınca bu fırsatı değerlendirip çantamı aldım ve Selin’in kulağına eğilerek, “Ben gidiyorum, Selin. Keyfim kaçtı. Sen Murat’ı idare et. Ben taksiye atlar giderim. Kimseye görünmeden çıkacağım buradan. Sonra bana gel. Bekliyorum,” dedim. Selin hayal kırıklığı içinde bana bakıp başını salladı.

Çaktırmadan dans edenlerin arasına karıştım. Onu görmeye tahammül edemiyordum. Kalbimin böyle hızlı çarpmasından nefret ediyordum. Beni etkisi altına almasına asla izin vermeyecektim. Arkama bile bakmadan çıkışa doğru koştum. Çantamı omzuma atmıştım ama kabanımı giyinmek için zamanım olmamıştı. Dışarıya çıkar çıkmaz etrafıma bakınarak bir taksi aradım. Köşede bekleyen taksileri görünce oraya doğru koşmak istedim ama bir anda, biri kolumdan tutarak beni kendisine çekti. Başım sert bir şekilde göğsüne çarpınca şok içerisinde kim olduğuna baktım. “O”ydu. Sert soluklar alıp veriyordu. Göz gözeydik. Kolumu öyle sıkıyordu ki acıyla yüzümü buruşturdum. Hiç orali olmadan beni çekiştirerek arabasına doğru yürümeye başladı.

Korkuyla çığlık attım:

“Nereye götürüyorsunuz beni? Bırakın!” Dinlemedi bile. Kapıyı açan adama korkuyla bakarak bir tepki bekledim ama yüzüme bile bakmıyordu. Baran hızla arabaya bindi ve ardından beni içeriye çekti. Şoför kapıyı kapatınca dehşetle Baran’a baktım. Çenesini sıkarak yola bakıyordu. Öfkeyle bağırdım: “Nereye gidiyoruz. Delirdiniz mi siz?” Ateş saçan gözleri bana çevrildi. Deli kelimesi ona ağır gelmiş olmalıydı.

Dudaklarım büküldü ve çaresizce yerime oturdum. Nasıl bir belaydı bu adam? Ne istiyordu benden? Arabadaki sessizlik beni deli edecekti. Bu kez sakın olmayı deneyerek sordum: “Bakın, Baran Bey, size karşı anlayışlı olmaya çalışıyorum. Hatta inanın sizi anlamaya bile çalışıyorum. Kötü günler geçiriyorsunuz ama bu yaptığınız çok anlamsız. Nereye gidiyoruz? Bari onu söyleyin.” Dişlerini sıkarak pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Daha fazla sakın kalamazdım. Nihayetinde ben de bir insandım. Sonunda kendimi tutamamaya başladım: “Yeter artık! Ne istiyorsun benden? Rahat bırak artık beni?”

Araba kısa bir süre sonra büyük bir villanın önünde durdu ve adamlar bahçe kapısını açarak arabayı içeriye aldılar. Korkuyla etrafıma bakıyordum. Evin önünde durunca Baran kapıyı açtı ve kolumdan tutarak beni dışarıya çekti. Titreyerek ona bakıyordum. Yoksa bana zarar mı verecekti? Hızla eve yürümeye başladı. Gözlerim dolmuştu. Öyle hızlı yürüyordu ki ayaklarım birbirine dolandı ve düşmemek için kendimi zor tuttum. Çığlık atmaya başladım. Neden kimse bana yardım etmiyordu? Evin kapısı açılınca Baran beni içeriye çekti ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Kapıyı açan kadına yalvaran gözlerle baktım. Kadın da şoktaydı. Dirensem bile hiç etkisi yoktu çünkü çok güçlüydü. Karşımıza çıkan ilk odanın kapısını açarak beni içeriye çekti ve kapıyı hızla kapattı. Dehşetle girdiğimiz odaya baktım. Burası bir ofisti. Kolumu bıraktı ve pencerenin önüne giderek karanlığı seyretmeye başladı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Yutkunarak etrafıma baktım. Her yerde eşyalar vardı ve birçoğu parçalanarak etrafa saçılmıştı. Bu dağınıklığın sebebi belliydi. Neden burada olduğumu anlayamıyordum.

Ellerini saçlarına götürerek sıkıntıyla konuşmaya başladı.

“Uyuyamıyorum. Bu acıya katlanamıyorum. Bana yardım et, Asyalı. Bunu başarabilen tek kişi sensin. İlaçlar, içki hiçbir işe yaramıyor. Aklımı kaybetmek üzereyim. Büyük bir fırtınanın ortasında kalmış gibiyim. Boğuluyorum, anlıyor musun?”

Donmuştum. Bu sözler ben de deprem etkisi yaratmıştı. Başını çevirerek yüzüme baktıktan sonra dişlerini sıkarak beni şok eden o sözleri söyledi:

“Eğer bana yardım etmezsen istedikleri olacak çünkü artık dayanacak gücüm kalmadı. Bu fırtınada kaybolup gitme az kaldı, Asyalı. Yardım et bana...”

Kaybolmak...

Bazen bir yağmur damlasının denize düşmesi gibidir kaybolmak. Bütün ile birleşmek gibi. Kaybedecek bir şeyin kalmadıysa etrafındaki insanların vitrinde sergilenen elbiseler gibi ruhsuz ve sadece dışarıdan bakınca güzel olduğunu anladıysan eğer, kaybolmak o kadar da kötü değildi aslında. Kaybolduğunu zannederken bütün ile birleşir, yüzünü özüne dönersin. Kendini bulursun. Asıl olan seni...

Baran’a bakarken nedensizce bunları düşünüyordum. Asıl şimdi gerçeğe yüzleşiyor, acılı bir kopuş yaşıyordu. Derin bir nefes alarak ona sordum:

“Sizin için ne yapabilirim, Baran Bey?”

Yutkundu ve acıyla yüzüme bakarak sordu:

“Eğer yaşamak için bir sebebin olmasaydı, ne yapardın, Asyalı?”

Kalbim sızlamıştı. Gülümsemeye çalışarak ona cevap verdim:

“Kendime yaşamak için bir sebep bulurdum.”

Kaşlarını havaya kaldırarak sordu:

“Peki ya bulduğun o sebep sadece intikamsa!”

Kalbim hüznün içinde dağlanırken, başımı sağa sola sallayarak konuşmaya devam ettim:

“Kötü duygular yapışkandır, Baran Bey. Tüm benliğinizi sarar ve bir zaman sonra sizinle bütünleşir. Sizi olmadığınız birine dönüştürür. Yapmayın! O duyguların sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Bunu en çok da size sevmeyi öğreten insanlar için yapın. Onlara ihanet etmeyin.”

Dişlerini sıktı ve birden bağırmaya başladı:

“Onlar yaptılar ama! Bana sevmeyi öğreten insanları elimden aldılar. Beni güneşsiz bıraktılar.” Birden saçlarını çekmeye başladı ve eline geçen bir abajuru hızla yere fırlattı. Korkuyla çığlık atarak kapıya yaslandım. Dişlerini sıkarak bana baktı ve yere saçılmış abajur parçalarını göstererek hırsla konuşmaya devam etti: “İşte şimdi, ben de böyle darmadağın ve paramparçayım. Yaptıklarının bedelini onlara ödetmeden ölmeyeceğim. Ahtım olsun! Ölmek için bana yalvaracaklar.” Gözlerim dolu bir şekilde ona bakıyordum. Titreyen ellerini sıkarak bağırdı: “Anladın mı beni?” Gözümden bir damla yaş süzüldü ve dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sağa sola salladım. Yanıma gelip kollarımdan tuttu ve beni sarsarak bağırmaya devam etti: “İnsanlar kötü, insanlar acımasız!”

Başımı sağa sola sallayarak, “Hayır, hepsi değil!” diye bağırdım.

Beni geriye iterek haykırdı:

“Hepsi, herkes kötü!” Köşedeki bir sandalyeye tekme atınca korkudan geriye çekildim.

Bu böyle olmayacaktı. Ona bu şekilde yardımcı olamazdım. Hızla kapıyı açarak odadan dışarıya çıktım. Bir yandan koşuyor, diğer yandan nedensizce ağlıyordum. Emindim artık. Baran masumdu. Merdivenlerden inerek etrafıma bakındım. Bu ev inanılmaz derecede büyüktü. Çıkış kapısına

koşarak dışarıya çıktım. Dışarıda bekleyen adamlar bana baktı, umursamadan bahçeye yöneldim. Öyle büyük bir yerdi ki koşmama rağmen, sanki yollar bitmiyordu. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Bir yandan görmek istemiyor, diğer yandan da ona yardımcı olmak istiyordum. Bu nasıl bir çelişkiydi? Aslında görmek istemediğim gözlerindeki o ifadeydi. Yangın yeri gibiydi ve inanılmaz derecede acı çekiordu. Acısını kalbimde hissederek koşmaya devam ettim. Sıra sıra dizilmiş ağaçlarla dolu taşlı yolu geçtikten sonra nihayet çıkış görünmüştü. Tam bahçenin kapısına varmıştım ki arkamdan gelen bir araba fren yapıp durdu. Başımı çevirip kim olduğuna baktım. Kahretsin ki oydu. Hızımı kesmeyerek kapıyı açtım. Dış kapıda da korumalar vardı. Beni görünce bana doğru koşmaya başladılar ama Baran arkamdan geleerek onlara bağırdı:

“Geçin yerinize!” Sesi bile acı doluydu. Adamların yanından geçerek koşmaya devam ettim ama bir anda kolumu tutarak beni kendisine çevirdi.

Başımı sağa sola sallayarak bağırdım:

“Rahat bırak artık beni! Sana bu şekilde yardımcı olamam.” Çenesini sıkıp yüzüme baktıktan sonra elini uzatarak gözümde biriken yaşları sildi. Afalladım! Yaptıkları inanılmazdı. “Ne istiyorsun benden?” diye isyan edince, acıyla yüzüme baktı ve kolumdan tutarak beni arabanın olduğu yere doğru çekmeye başladı. Gözlerimi devirerek yürümeye başladım. Adamlar bile şok içinde bize bakıyordu. Baran ters bir şekilde onlara bakınca korkuyla başlarını çevirdiler. Arabaya varınca kapıyı açarak beni bindirdi. Sonra da kapıyı kapatarak sürücü koltuğuna geçti. Titreyen ellerini direksiyona koyarak sıktı ve arabayı çalıştırarak gaza bastı.

Başımı pencereye yasladım. Onu anlamaya çalışan zihnim yorgundu. Adil Bey’le konuşmam gerekiyordu. Belki de onu

kliniğe tekrar yatırmalıydı. Araba şehir yoluna girince gittiği yöne baktım. Evimin olduğu yere sürüyordu. Demek evimi biliyordu! Açıkçası şaşırmamıştım. Öyle değişik bir insandı ki artık şaşıramıyordum. Evin önüne varınca frene basıp durdu. Boş sokağa baktıktan sonra derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtı. Tam iniyordum ki kalbimi kanatan o sözleri söyledi:

“Benden uzak dur, Asyalı. İncinmek istemiyorsan uzak dur. Benim yolum karanlık. Sakın bana bulaşma!”

Dudaklarımı birbirine bastırarak dişlerimi sıktım. Kalbim acıyor diye kendime kızıyordum ama elimde değildi. Dengem bozulmuştu. Sakin olmaya çalışarak ona cevap verdim:

“Deniyorum.”

Hızla arabadan inerek eve yürüdüm. Apartmandan içeriye girer girmez asansöre binerek ağlamaya başladım. Bu gece ilk defa onun ruhuyla tanışmıştım. Darmadağındı ve kaybolmuştu. Ağlıyordum çünkü ona yardım edememiştim. Sözde beraat etmişti. Halbuki o, güneşini kaybetmiş bir ay gibi sonsuza kadar karanlığa hapsedilmişti...

Ofisin telefonu çalmaya başlayınca, gözlüğümü çıkarıp masaya bırakarak telefona cevap verdim:

“Bahar Saygın, buyurun.”

Kısa bir sessizlikten sonra Adil Bey konuşmaya başladı:

“Merhaba, Bahar. Maalesef bir trafik kazası geçirdim ve şu an hastanedeyim.”

Panikle ayağa kalkarak sordum:

“Nasıl? Yani nasılsınız? İyi misiniz, Adil Bey? Hangi hastanedesiniz?”

Adil Bey temkinli olmaya çalışarak cevap verdi:

“Ben de anlamadım. Bir hastadan çıkarken bana motosiklet çarptı. Şükür ki başımı kaldırıma vurmadım. Bacağım kırıldı ve sol kaburgamda ufak bir çatlak var. Şu an hastanedeyim. Bayılmışım, ambulans da beni en yakın hastaneye getirmiş.”

“Ah!” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Büyük geçmiş olsun, Adil Bey. Haber vermemi istediğiniz biri var mı? Ben klinikten çıkar çıkmaz yanınıza geleceğim. Neye ihtiyacınız varsa bana söyleyebilirsiniz.” Acıyla inleyince yüzümü buruşturarak sordum: “İyi misiniz, Adil bey?”

Zorlukla cevap verdi:

“İyiyim, Bahar. Bu haftaki bütün seanslarımı iptal et. Masamdaki büyük çekmecede kırmızı bir dosya olacak. O dosyada ismi olanlar, mecburi gidilmesi gereken hastalarım. Bugün randevuları yok ama bu haftaki randevular için yerime birini ayarlamam gerekiyor.”

Odasına yürüyerek sordum:

“Sizin yerinize başka bir doktor gidemez mi?”

Adil Bey hemen cevap verdi:

“Hayır, Bahar. Onlar özel hastalar. Gerekirse seansları telefon görüşmesiyle yaparım. O dosyayı alıp hemen yanıma gel. Ben sana kaldığım hastanenin adını ve oda numaramı mesajla göndereceğim. Yanına not defterini de al. Hastalarla ilgili not etmen gereken şeyler var.”

Odasına girerken cevap verdim:

“Peki, Adil bey. Nasıl isterseniz. Hemen geliyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra hemen başhemşireyi aradım ve durumu izah ederek tüm randevuları iptal etmesini söyledim. Sonra da Adil Bey’in masasında bulunan çekmeceyi açıp kırmızı dosyayı aldım ve incelemeye başladım. Hastalar dediği kişiler sadece iki kişiydi. İsimlere bakınca sıkıntıyla geriye

yaslandım çünkü hastalardan biri Baran Demiroğlu'ydü. Hüzünle parmağımı adının üstünde gezdirdim. Hemen dosyayı çantama koyarak dışarıya çıktım.

O sırada uzaktan bir ses geldi:

“Bahar Hanım!” Arkama baktım. Bana seslenen kişi Mehmet Bey'di ve yanıma koşuyordu. Sıkıntıyla iç çektim. Bir bu eksikti. Yanıma vardığında soluk soluğaydı. Zorlukla sordu: “Olay nasıl olmuş? Seni aradım ama cevap vermedin. Hangi hastanede? Ben de geleceğim. İstersen birlikte gidelim.”

Mecburen başımı salladım. Yürümeye başladık. Ayakta zor duruyordum çünkü hâlsiz ve çok uykusuzdum. Olanlardan sonra sabaha kadar uyumamış, yatakta dönüp durmuştum. Selin eve geldiğinde beni uyuyor zannederek rahatsız etmemiştii. Hiç sesimi çıkarmadan uyuyor numarası yapmıştım. Adil Bey dışında birine bir şey anlatmam etik değildi. Anlatmayacaktım da!

Bu düşünceler eşliğinde arabaya vardığımızda, Mehmet Bey kapıyı açarak yine kibarlık yaptı. Gülümsemeye çalışarak arabaya bindim. O da bindi ve hemen yola çıktık. Dalgın bir şekilde yolu seyrederken Mehmet Bey konuşmaya başladı:

“Yeter artık. Adil Bey ile konuşacağım. Kesinlikle korunma isteme hakkını kullanması lazım. Bu derece tehlikeli bir mesleğe bu, şart.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Öfkeyle arabayı kullanıyordu. Merakla sordum:

“Anlayamadım Mehmet Bey. Ne demek istiyorsunuz?”

Kısa bir süreliğine bana baktı ve tekrar yola bakarak konuşmaya devam etti:

“Bu görevi yapan bütün psikiyatrların devlet tarafından korunma hakkı var. Zaten Adil Bey dışında hepsi eminim ki bu hakkı kullanıyordur. İlgilendikleri kişiler sıradan suçlular değil, Bahar. Tehlikeli adamlardan bahsediyorum. Çoğu

mafiyayla bağlantılı. Hele şu Baran Demiroğlu olayı... O olaydan sonra korumasız gezmesi intihar gibi bir şey.”

Ellerim buz gibi olmuştu. Yola bakmaya devam ederek sordum:

“Bu olayla onun ne ilgisi var? Sadece sıradan bir trafik kazası. Her an insanın başına gelebilecek bir olay bu.”

Mehmet Bey sahte bir şekilde gülümseyerek konuşmaya devam etti:

“Baran Demiroğlu’nun peşinde bir ordu var, Bahar. Adam tehlikenin diğer adı. Serveti dudak uçuklatıyor ama adam namlunun ucunda yaşıyor. Hele bu maden olayını bilmeyen yok. Düşün bir kere, madenlerinin birinde platinyum bulundu. Sadece Türk değil, dünya mafyası bile adamın peşinde. Adamın işi zor. İnsan kime güveneceğini şaşırır. Adam resmen ateş, dokunan yanıyor. Böyle bir adam için sağlam rapor vermek her yiğidin harcı değil, Bahar.”

Ağzım açık kalmıştı. Sıkıntıyla elimi alnıma dayandım. Mehmet Bey telaşla sordu:

“İyi misin, Bahar?” Değildim.

İyi falan değildim. Dişlerim bile sızlıyordu. Sakin durmaya çalışarak cevap verdim:

“Sadece yorgunum, Mehmet Bey. Bu akşam erken uymak istiyorum.”

Mehmet Bey boğazını temizleyince, ona verdiğim sözü hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Hiç istemiyordum ama söz vermişim bir kere, mecburen gidecektim. Beklentiyle bana bakınca sıkıntıyla fısıldadım:

“Kahveden sonra demek istedim.”

Mehmet Bey gülümseyerek, “Şuna, yemek desek,” deyince başımı salladım ve cevap verdim:

“Peki, Mehmet Bey. Sizden başka türlü kurtuluş yok. Yemek olsun.”

Hastaneye varır varmaz büyük bir hızla yukarıya çıktık. Mehmet Bey'e, Adil Bey'in kaldığı odayı gösterdim. Birlikte yürümeye devam ettik. Tam içeriye giriyorduk ki kapı açıldı ve içeriden takım elbiseli üç adam çıktı. Şaşkın bir şekilde Mehmet Bey'e baktım. Kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Adamlar kenara çekilince bir an neye uğradığımı şaşırdım çünkü odadan çıkan son adam Baran'dı. Durdu ve dişlerini sıkarak önce bana sonra da Mehmet Bey'e baktı. Başını tekrar bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırarak yere baktım ama Mehmet Bey konuşmaya başladı:

"Merhaba, Baran Bey. Sizi burada görmeyi beklemiyorduk." Merakla vereceği cevabı bekledim ama cevap vermedi. Sebebini anlamak için başımı kaldırıp ona bakınca hâlâ bana baktığını gördüm. Mehmet Bey elini omzuma koyarak sordu: "İstersen içeriye girelim, Bahar."

İşte o an sert bir soluk sesi duyduk ve Baran'a baktık. Nefretle Mehmet'in eline bakıyordu. Hırsla yürümeye başladı. Adamlarıyla uzaklaşmasını seyrederken Mehmet Bey söylenmeye başladı:

"Bu adama nasıl sağlam raporu verildi? Aklım almıyor. Gözü dönmüş bir panter gibi dolaşıyor ortalıkta. Resmen manyak."

Daha fazla dayanamayarak içeriye girdim. Adil Bey pencereden dışarıya bakıyordu. Gülümseyerek yanında duran sandalyeye oturdum. Başını çevirip bana bakınca gülümseyerek konuşmaya başladı:

"Hoş geldin, güzel kızım."

İçtenlikle gülümseyerek cevap verdim:

"Geçmiş olsun, Adil Bey. Sizi bu şekilde görmek gerçekten üzücü. Nasılsınız? Umarım, daha iyisinizdir."

Mehmet Bey de içeriye girerek konuşmaya başladı:

"Geçmiş olsun, hocam. Umarım en kısa zamanda ayağa kalkarsınız."

Adil Bey gülümseyerek bize cevap verdi:

“Teşekkür ediyorum, çocuklar. Daha iyiyim. Zaten bu gece özel bir kliniğe sevk edileceğim. Yaklaşık on beş gün orada dinlenmek istiyorum.” Başımı salladım.

Mehmet Bey hemen sordu:

“Hangi kliniğe geçiyorsunuz, hocam? Yardımcı olalım.”

Adil Bey acıyla yüzünü buruşturarak cevap verdi:

“Özel bir klinik, Mehmet. Yapılacak bir şey yok,” dedi ve konuşmaya devam etti: “Sizden sadece yokluğumda beni aratmamanızı rica ediyorum. Bahar, sana küçük bir çağrı cihazı vereceğim. Bu çağrı cihazı sana bahsettiğim dosyadaki hastalar için. Acil bir durum olursa ötecektir. Öyle bir durum olacağını zannetmiyorum ama yine de sende kalsın. Eğer bu çağrı cihazı öterse mutlaka o numarayı ara ve adres iste. Sonra da ne gerekiyorsa yap.”

Şaşkınlık içinde sordum:

“Nasıl yani? Ne gerekiyorsa yap derken neyi kastediyorsunuz, Adil Bey?”

Adil Bey hemen cevap verdi:

“Bu çağrı cihazı öyle kolay kolay devreye girmez. En acil durumlarda sinyal verir. Böyle bir durumda, ben hemen hastanın evine gidiyorum ama sen kliniğin ambulansını oraya göndersen yeter. Zaten klinikteki doktorlarımız gerekeni yapacaktır. Hastaların kendisi bile bu çağrı cihazından habersizdir. Sadece hastayla ilgilenen kişi devreye sokabilir. Tedavi süresi boyunca hasta yakınlarıyla iletişim hâlindeyim. Her şeyi kontrol altında tutmak, ağır bir sorumluluktur, Bahar.”

Başımı salladıktan sonra aklıma takılan bir soruyu sordum:

“Peki eğer hasta yalnız yaşıyorsa ne yapıyorsunuz?”

Adil Bey gülümseyerek cevap verdi:

“Böyle durumlarda hastaların yalnız yaşamamasını öneriyorum. Mutlaka yanında bir hastabakıcı ya da bir hemşire

bulunduruyorum çünkü böyle krizlerde çoğu hastalar intihar bile edebiliyor.” Sıkıntıyla başımı salladım. Adil Bey, Mehmet Bey’e bakarak konuşmaya devam etti:

“Mehmet, sen de klinikteki hastalarla lütfen yakından ilgilen. Zaten on beş gün sonra aranızda olacağım. Ben her gün sizi arar ve gerekli bilgileri alırım.”

Adil Bey yanında bulunan çekmecedен çağrı cihazını çıkararak bana uzattı. Gülümseyerek çağrı cihazını aldıktan sonra ayağa kalkıp ona veda ettim.

Mehmet Bey’le dışarıya çıktık. Dalgındım. Derin bir nefes alarak Mehmet Bey’e baktım ama ben daha konuşmadan o konuşmaya başladı:

“Bu akşam yemek için pek uygun bir akşam değil galiba, Bahar. Çok yorgun görünüyorsun. Zorla yapılan her şey hüsrarla biter. Bu sebeple yemeği yarına erteleyelim. Böylesi çok daha doğru bir karar olacak.” Aklımı okumuş gibiydi. Gülümseyerek başımı salladım. Aslında gerçekten de kibar ve anlayışlı bir adamdı. Bu yaptığıyla takdirimi kazanmıştı.

Eve varır varmaz kendimi duşa attım. Sıcak su bedenime değdikçe hücrelerim yenileniyor gibiydi. Sanki suyun mucizevi gücü bütün gerginliğimi eritiyor ve beni arındırıyordu. Duş sonrası kurulanarak vücuduma badem yağı sürdüm. Yumuşacık olan tenim artık uykuya hazırdı. Yatağıma uzanarak yaşadıklarımı düşündüm ve tabii ki Baran’ı... Neredeydi? Ne yapıyordu? Hastaneye neden gitmişti? Adil Bey’in kaza yaptığını nasıl öğrenmişti? Sıkıntıyla sırtüstü döndüm. Bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu. Nefret dolu o bakışları insanı ürkütüyordu. Eminim ki bir zamanlar öyle değildi ve kim bilir gülmek ona ne kadar yakışırdı? Uykuya dalmadan önce onu gülerken hayal ettim ve yüzümde tatlı bir gülümsemeyle geceye gözlerimi kapattım.

“Nasıl bir tip? Ondan hoşlanıyor musun?” Sıkıntıyla Selin’e baktım. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Meloş abla elindeki kahve fincanını masaya bırakarak benim yerime cevap verdi:

“Ne hoşlanması. Baksana yüzüne, sanki limon yalıyor. Ay! Yeminle öldürecek bu kız beni. Madem adama karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, ne bok yemeye davetini kabul ediyorsun, anacığım?”

Selin elini beline koyarak bağırdı:

“Hiç yani!”

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

“Aslında karizmatik bir adam. Mesleğinde başarılı. Oldukça da yakışıklı sayılır ama bir şeyler eksik gibi, bilemiyorum.”

Meloş abla gözlerini devirerek söylendi:

“Sen yorulma anam, eksigi ben söylerim. Onun kalbini ağzına getiren altın sarısı saçları ve gizemli hâlleri yok. Ayrıca adam fazlasıyla net, değil mi? Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Yanlış yoldasın, Japon işi!”

Sıkıntıyla elimi başıma koydum. Selin yanıma geldi ve gözlerime bakarak sordu:

“Baran’dan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Hüzünle dudaklarımı büktükten sonra gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“O doğru biri değil, Selin. Ondan hoşlanıp hoşlanmamam bir şeyi değiştirmez. Olmayacak biri o! Bana uygun biri değil. Bu sebeple Mehmet’e bir şans vermek istiyorum. Belki bu sayede Baran’ı düşünmeyi artık bırakırım.”

Meloş abla elini beline koyarak bağırdı:

“Bana baksana sen, kimse senin yarabandın değil, anladın mı? Bu yaptığın fırtınalı havada balık tutmaya çalışmak gibi.

Sadece yorulursun. Bekle biraz anacığım, azıcık kafan durulsun. Aklın bir milyon olmuş zaten.”

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Sadece bir yemek yiyeceğiz. Kimseyi kırmak niyetinde değilim, Meloş abla. İnan bana.”

Meloş abla tek kaşını kaldırarak son sözünü söyledi:

“Umarım, Japon işi. Umarım!”

Tam olarak hazırlandıktan sonra son bir kez daha aynaya baktım. Acaba çok mu dikkat çekici olmuşum? Belki de daha hafif bir makyaj yapmalıydım. Yüzümü buruşturarak üzerime tam oturan kırmızı elbiseyi inceledim. Fazla seksi bir elbiseydi ve bence bu geceye uygun değildi. Oflayarak koltuğa oturdum ve düşünmeye başladım. Nedense bu akşam hiç havamda değildim. Hatta kot pantolon ve sıradan bir kazak bile giyinebilirdim. Mehmet’in beni bu hâlimle daha çok beğeneceğini düşününce hemen ayağa kalkıp dolaba koştum. İlk iş olarak üstümdeki kırmızı elbiseyi çıkardım ve beyaz, ipek gömleğimle; yüksek bel, siyah eteğimi alarak hemen giyindim. Hazır olunca tekrar aynanın önüne geçerek kendime baktım. Resmi ve şık görünüyordum. Memnuniyetle gülümseyerek başımı salladıktan sonra saçmaladığımı fark ederek kendi kendime söylendim:

“Evet, Bahar. Gerçekten kafayı yedin. Bravo!”

Gözlerimi devirerek saate baktım. Saat yedi olmuştu. Hemen deri ceketimle çantamı alarak aşağıya indim. Mehmet gelmiş olmalıydı. Asansörde saçlarımı toplamayı düşünmem bile, ruh sağlığımın bozulmaya başladığının bir kanıtıydı. Apar topar dışarıya çıkınca soğuk hava beni kendime getirdi. Hemen ceketimi giyinerek etrafıma bakındım.

O sırada Mehmet arabasıyla kapının önünde durdu. Hızla arabadan inerek yanıma geldi ve telaşla konuşmaya başladı:

“Kusura bakma, Bahar. Trafik çok yoğundu. Umarım, çok beklememiştir.”

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Ben de yeni indim. Hiç sorun değil.”

Hayranlıkla bana bakarak fısıldadı:

“Beyaz sana çok yakışıyor. Öyle güzelsin ki hislerimi ifade edecek bir kelime bulamıyorum.”

Gülümsemeye çalıştım. Yüzüme bakmaya devam edince gözlerimi kaçırdım ve boğazımı

temizleyerek konuştum:

“İsterseniz artık gidelim. Yoksa birazdan donmaya başlayacağız..”

Mehmet Bey kendine gelerek cevap verdi:

“Ah! Tabii ki gidelim. Buyur, lütfen.”

Hemen arabaya geçtim. Yolda giderken başımı koltuğa dayadım. Aklıma, geçen gece Baran’ın araba kullanışı geldi. Nedensizce Baran’la Mehmet’i karşılaştırdım. Baran’ın fiziksel görüntüsü bir yana, öfkesi, hüznü hatta nefreti bile bir başkaydı. Derin bir nefes alıp Mehmet’in zarif bir şekilde direksiyonu tutuşuna baktım. Baran’ın sert hâllerinden ne kadar da farklıydı ama Baran’ın yaşadıklarını Mehmet yaşıyorsa, acaba ayakta durabilir miydi? Kim ne derse desin, Baran çok güçlüydü. Onun yerinde bir başkası olsa çoktan yıkılırdı ama o direniyordu.

“İyi misin, Bahar?”

İrkildim, öylesine dalmıştım ki Mehmet’in sesi beni kendime getirdi ve “Elbette,” dedim, ardından tamamladım: “Sadece dalmışım.”

Gülümseyerek konuşmaya devam etti:

“Anlıyorum. Eğer müsaade edersen bir soru sormak istiyorum, Bahar.”

Sakin bir şekilde başımı salladım. Zaten konuşmak için bahane arıyordu. Ona kızamıyordum, beni tanımaya çalışıyordu. Akli başında olmayan biri varsa o da bendim. Kırmızı ışıktaki durunca yüzüme bakarak sormak istediği soruyu sordu:

“Daha önce hiç gerçekten âşık oldun mu, Bahar?”

Gözlerimi pencere çevirerek bu sorunun saçmalığını düşündüm. Birbirimizi bu şekilde mi tanıyacaktık? Olsam ne olurdu ki? Ya da olmasam! Derin bir nefes alarak cevap verdim:

“Aşkın bir tarifi olsaydı eğer bu soruya cevap verebilirdim. Belki oldum belki de olmadım.”

Keyifle gülümseyerek cevap verdi:

“Eğer istersen ben sana tarif edebilirim, Bahar.” Gözlerine baktım. Cidden böyle bir tarif var mıydı? Bana göre herkesin aşkı tarif etme biçimi göreceydi çünkü herkesin yaşamışlıkları farklıydı. Bu yüzden ona cevap vermedim ama o ısrarla konuşmaya devam etti: “Bir an bile aklından çıkmaz. Herkesi onunla kıyaslarsın. Onu gördüğün zaman dilin tutulur gibi olur ve mantıklı düşünemezsin. Gözlerine bakamazsın mesela, kalbin yerinden çıkacak gibi olur. Sadece sana baksın istersin. Acıları, acın olur. Kokusu bile bambaşkadır. Onsuz mutsuz olursun.”

Dehşetle gözlerimi kaçırdım. Sanki benim yaşadıklarımı anlatıyordu. Bir an kendime ayna tutulmuş gibi hissetmiştim. Elimde olsa kulaklarımı kapatırdım ama sadece bakışlarımı kaçırarak, “Sanırım, bu tarif bana uygun değil. Daha fazla anlatmanıza gerek yok,” diyebilirdim.

Mehmet kahkaha atarak cevap verdi:

“Umarım, bu duyguları yaşarsın, Bahar çünkü inan bana eşsizdir.” Yüzümü buruşturdum. *Ne eşsizdi ama!*

Geldiğimiz restoran çok nezih bir yerdi ve Mehmet oldukça keyifliydi ama ben, resmen dakikaları sayar hâle gelmiştim. Meloş abla kesinlikle haklıydı. Olmuyordu. Kafam

darmadağın bir şekilde bu daveti kabul etmem Mehmet'e karşı büyük bir haksızlıktı. O gayet normaldi, anormal olan bendim. Mehmet'in hayat hikâyesini dinlemeye çalışırken, "Öyle mi? Ya! Ne güzel," diye kısa cevaplar veriyordum ama gerçek anlamda onu dinlemiyordum bile...

Bir anda bir telefon çalmaya başladı. Mehmet konuşmayı keserek bana bakınca, başımı sağa sola sallayarak açıklama yaptım:

"Benim telefonum değil."

Mehmet kaşlarını kaldırarak çantama baktı ve sordu:

"Bu çanta senin değil mi? Ses oradan geliyor."

Şaşkın bir şekilde çantama baktım. Gerçekten ses oradan geliyordu. Ses birden kesildi. Kaşlarımı çatarak çantamı aldım ve içine baktım. Telefonumu alıp baktım ve Mehmet'e de göstererek cevap verdim:

"Söylediğim gibi, benim telefonum değil."

Birden o ses yine duyuldu. Şaşkınla çantama bakarken aklıma Adil Bey'in bana verdiği çağrı cihazı geldi. Panikle çantamın iç cebini açarak çağrı cihazını çıkardım. Çalan gerçekten de oydu. Üstünde yazan numaraya baktım. Hemen numarayı aramam gerekiyordu. Çağrı cihazını çantama koyduktan sonra Mehmet Bey'e bakarak açıklama yaptım:

"Müsaadenizle bir arama yapmam gerekiyor. Sanırım, acil bir durum var."

Mehmet başını sallayınca hemen dışarıya çıktım. Çağrı cihazındaki numarayı telefonuma yazarak arama tuşuna bastım. İkinci çalıştan sonra bir adam cevap verdi:

"Alo!"

Hemen konuşmaya başladım:

"Ben Adil Bey'in asistanı Bahar Saygın. Az önce çağrı cihazım çaldı. Anladığım kadarıyla acil bir durum var. Kimsiniz?"

Adam cevap verdi:

“Merhaba, Bahar Hanım. Ben Ali Korhan. Baran Demiroğlu’nun avukatıyım. Adil Bey’in çağrı cihazını size verdiğini biliyorum. Acil bir durum olmasaydı çağrı bırakmazdım ama Baran Bey galiba sinir krizi geçiyor. Beni az önce evinden aradılar. Bu sebeple çağrı bırakmak mecburiyetinde kaldım. Biliyorsunuz ki Adil Bey onun başka bir psikiyatr ile görüşmesini doğru bulmuyor.”

Elimi kalbime bastırdım. Hızla çarpıyordu. Başka bir hasta olsa bu kadar panik yapar mıydım? Aslında bu sorunun cevabı belliydi. Söz konusu kişi o olunca her şey değişiyordu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak cevap verdim:

“Anlıyorum Ali Bey. Ben hemen oraya bir ambulans gönderiyorum. Eğer gerekirse kliniğe götürmemiz gerekecek.”

Ali Bey söylediklerimi dinledikten sonra hemen cevap verdi:

“Kesinlikle olmaz! Onun tekrar kliniğe yatması çok sakıncalı olabilir, Bahar Hanım. Sizden ricam bu durumu hiç kimse bilmesin. Rica ediyorum, siz gelin. Baran Bey’in durumu diğer hastalardan farklı. Ben de hemen yola çıkıyorum. Evi biliyor musunuz?”

Çaresiz kalmıştım. Başımı çevirip restorana baktım. Ne yapmam daha doğru olurdu? Onu bu şekilde bırakamazdım, ambulans da çağıramıyordum. Tek çarem kalmıştı. Ani bir kararla Ali Bey’e cevap verdim:

“Evi biliyorum, Ali Bey. Merak etmeyin! Kimse bilmeyecek.”

Telefonu kapattıktan sonra içeriye girdim. Adil Bey’i aramaya zamanım yoktu. Eminim ki ona geçen gece yaşananları anlatınca bu verdiğim kararı anlayacaktı. Masaya varır varmaz Mehmet’e bakarak açıklama yaptım:

“Acil bir hasta için çağrı aldım, hemen gitmem gerekiyor. Lütfen kusura bakmayın.”

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve "Kim bu hasta? Oraya öyle tek başına gidemezsin. Bu çok büyük bir sorumluluk ve sen daha o kadar deneyimli değilsin. Her şey bir yana Adil Bey çağrı cihazını sana ambulans göndermen için verdi, oraya gitmen için değil. Bu yaptığın çok büyük bir yanlış," dedi.

Kesinlikle haklıydı. Bunu ben de biliyordum ama şu an başka çarem yoktu. Gözlerimi kaçırarak, "Adil Bey'in bilgisi var," diye yalan söyledim. Kendimden utanıyordum ama Baran'ı o şekilde bırakamazdım.

Mehmet de şaşırmıştı. Sıkıntıyla cevap verdi:

"O zaman birlikte gidelim. Sana yardımcı olurum."

Başımı sağa sola sallayarak fısıldadım:

"Maalesef olmaz. Tek başıma gitmem gerekiyor. Ben, eğer gerekirse sizi ararım."

Cevap vermesine fırsat vermeden ceketimi aldım ve dışarıya çıkarak bir taksi çevirdim. Önce eve uğrayıp muayene çantamla Baran'ın dosyasını aldım. Sonra da taksiye tekrar binerek oraya gittim. Taksi bahçe kapısında durunca çantamı alarak indim.

Kapıda bekleyen adamlar hiçbir şey sormadan beni içeriye aldılar. Evin kapısına geldiğimde, adının Yaşar olduğunu hatırladığım adam beni karşılayarak ciddi bir şekilde, "Geleceğinizi Ali Bey söyledi. Buyurun!" dedi. Birlikte yürümeye başladık. Çantamı öyle sıkıyordum ki elim uyuşmaya başlamıştı. Kalbimin sesi âdeta kulaklarımda uğulduyordu. Merdivenlerden çıkarak ofisin önüne durduk. Adam bana bakarak açıklama yaptı: "Burada değil. Yatak odasında ama kimseyi içeriye almıyor. Sizi de alacağını zannetmiyorum."

Bir anda içeriden acı bir bağıış duyuldu ve ardından bir şeylerin kırılma sesi geldi. Endişeyle odaya baktım. Aslında böyle bir durumda kliniğe yatması en doğru karardı ama durumunu göz önüne alınca bunu yapmak istemiyordum.

Sakin olmaya gayret ederek sordum:

“Kapı kilitli mi?”

Çenesini sıkarak cevap verdi:

“Eğer Baran Bey içeriye kimsenin girmesini istemiyorsa bizim için kilitli sayılır. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Başımı dikleştirirdim ve kapıya doğru bir adım atarak cevap verdim:

“İçeriye gireceğim!”

Adam tek kaşını kaldırarak yüzüme baktıktan sonra elini kaldırdı ve bana odayı göstererek cevap verdi:

“O zaman içeriye buyurun, Doktor Hanım!”

Ürpermiştim ama belli etmeyerek odaya yürümeye devam ettim. Ayaklarım beni geri götürse de başka çarem yoktu. O odaya girmeye mecburdum. Kapının kolunu tutup çalışma odasının önünde bekleyen adama bir daha baktım. Adam ellerini pantolonunun cebine koymuş beni izliyordu. O sırada içeriden acı bir inilti sesi geldi. Daha fazla beklemeye gerek duymadan içeriye girdim. Önce etrafıma bakındım ve derin bir nefes alarak içeriye yürüdüm. Kapıyı arkamdan çekip kapattıktan sonra etrafıma baktım. Yere dağılmış fotoğraflar, etrafa saçılmış eşyalar, kırık ayna parçaları her yerdeydi. Oldukça büyük bir yatak odasıydı. Bahçeye bakan bir terası bile vardı. Haliya bulaşan taze kan lekelerini fark edince panikle etrafıma bakıp onu aradım. Giyinme odasına doğru uzanan bir geçiş vardı ama orada olduğunu zannetmiyordum. Banyonun da kapısı kapalıydı. Odanın ortasına yürüyünce onu gördüm. Yatakla duvarın arasında bulunan boşlukta oturuyordu. Yüzü ve elleri kan içerisindeydi. Önünde yere saçılmış fotoğraflar vardı ve nefretle o fotoğraflara bakıyordu. Öyle dalmıştı ki geldiğimin bile farkında değildi. Hızla yanına yürüdüm ve diz çökerek yanına oturdum. Beni fark edince nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Bağırabilir hatta çok daha

ağır şeyler yapabilirdi. Her şeye hazırdım, elimi uzatarak elinin üstüne koydum. Bir anda irkilerek gözlerini bana doğru çevirdi. Başparmağımla elini okşadım ve gülümseyerek fısıldadım:

“Sakin ol, buradayım! Geçti ama bak, yaralanmışsın.”

Gözlerini çevirip odayı inceledi. Yaptıklarının farkına yeni varıyordu. Başını çevirdi ve tekrar bana bakmaya başladı. Çantamdan gerekli malzemeleri çıkarıp komodinin üstüne koyduktan sonra banyo olduğunu tahmin ettiğim kapıya baktım. Oraya gitmemiz çok daha iyi olacaktı. Yavaşça ayağa kalkarak onu kaldırmaya çalıştım. Oldukça sakın ve sessizdi. Bana karşı koymadı, ayağa kalkarak yüzüme bakmaya devam etti. Koluna girdim ve onu banyoya götürdüm. Banyo oldukça büyüktü ve köşede deri bir bank vardı. Onu oraya oturtuktan sonra elini açarak yarasına baktım. Yüzümü ekşittim çünkü eline saplanmış bir cam parçası vardı. Çıkarmam gerekiyordu. İçeriye koşarak ilkyardım malzemelerini getirdim. Önce minik bir kaba ılık su doldurdum ve önünde diz çökerek yüzüne baktım. Belirgin bir yara görünmüyordu. Kanları temizlemeye başladım. Tahmin ettiğim gibi, yüzünde yara yoktu. Yüzündeki kanlar, muhtemelen elinden bulaşmıştı. Beni izliyordu. Hatta gözlerini benden ayırmıyordu. Hâlâ tam olarak kendinde değildi.

Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım:

“Avcuna bir cam parçası saplanmış. Onu çıkarmam gerekiyor. Sonra da pansuman yapacağım. Bu işlem biraz acıyabilir. Dayanabilir misin?”

Kaşlarını çatarak avcuna baktıktan sonra o cam parçasını çıkarıp yere fırlattı. Dehşetle ona baktım. İçindeki acı onu hissizleştirmişti. Bu travmatik bir durumdu. Cam parçası çıkınca yara yeniden kanamaya başlamıştı. Temizledikten sonra yaranın üstüne oksijenli su döküp elini sardım. Bana

baktığının farkındaydım. Bir dakika bile gözlerini benden ayırmıyordu ama nedense artık ondan korkmuyordum. Son olarak boynuna baktım çünkü orada da kurumuş kan lekeleri vardı. Üstünde siyah, yarım kol bir tişört vardı. Tişörtün yakasını indirerek yaraya dokundum. İrkildi. Kesik aşağıya doğru iniyordu.

Yutkunarak fısıldadım:

“Tişörtü çıkarman gerekiyor.”

Dişlerini sıkarak yutkunduktan sonra sargısız eliyle tişörtü çıkararak yere attı. Yapılı vücuduna bakmamaya çalışıyordum ama göğsünün üstündeki güneş dövmesi bir mıknatıs gibi, gözlerimi kendisine çekiyordu. Bakışlarımı kontrol altında tutarak bir parça daha pamuk aldım ve yarayı temizlemeye başladım. Saçlarım göğsüne çarpınca kaskatı oldu. Boyun damarları belirginleşmişti. Saçlarımı tek omzuma alıp devam etmek istedim ama o çenesini sıkarak hızla ayağa kalktı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hüzünle dudaklarımı büküp malzemeleri topladıktan sonra banyodan dışarıya çıktım. Gözleri hâlâ bendeydi. Peşimden geldiğini hissediyordum.

Çantamdan sakinleştirici bir iğne alarak sakin bir sesle ona açıklama yaptım:

“Size sakinleştirici bir iğne yapacağım, Baran Bey. Bu iğne sayesinde rahat uyuyacaksınız.” Yatağa oturup bana bakmaya devam etti. Etrafıma bakınarak sordum: “Bu oda rahat uyuyabilmeniz için pek uygun hâlde değil. Başka odaya geçmek ister misiniz?”

Cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Yanına yaklaşıp koluna sakinleştirici bir iğne yaptım. Hiçbir tepki vermiyor sadece beni izliyordu. Kaşlarımı çatarak yatağın üstündeki yorganı kaldırdım ve uzanması için ona yardım ettim. Ardından odanın havalanması için pencereyi açtım ve malzemelerimi toplayarak çantama yerleştirdim. Hâlâ beni izliyordu.

Bunun farkındaydım. Başımı çevirip ona bakınca göz göze geldik. Yutkunarak yanına yaklaştım ve gülümsemeye çalışarak konuştum:

“Uyumak size iyi gelecektir. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Cevap vermedi. Açıkçası hiç şaşırmamıştım. Arkamı dönmüştüm ki bir anda kolumu tuttu. Şok içinde başımı çevirip ona baktım. Acıyla gözlerini kısarak fısıldadı:

“Gitme!”

Yakarışı içimi yaktı, çenem titredi ama belli etmemeye çalışarak başımı salladım. Kolumu bırakmadan, başını yana çevirerek gözlerini kapadı. Yaptığım oldukça ağır bir sakinleştiriciydi ve hemen etkisini göstermişti. Hüzünle ona baktım. Altın sarısı saçları alnına dökülmüştü. İnanılmaz derecede acı çekiyordu ve maalesef bu acıya dayanamıyordu. Peşinde bir sürü kişi vardı. Televizyonlarda ve gazetelerde acımasızca onu suçlayanlar, acaba onun bu hâlini görse ne düşünürdü? İşin en acı yanı, hiçbir zaman tam olarak aklanamayacaktı çünkü bu etiket ona yapışmıştı...

Sıkıntıyla başımı çevirip odaya baktım. Yere saçılmış fotoğraflar dikkatimi çekti. Geldiğimde dikkatle bir fotoğrafa baktığını hatırlayınca merakla yatağın yanındaki boşluğa baktım. Kan bulaşmış fotoğraflardan birini aldım. Önce Baran’ı kontrol ettim, uyuyordu. Fotoğrafa bakınca bir an şokla sarsıldım çünkü fotoğrafta sırta kadem basan o kız vardı. Baran’ın nişanlısı Duygu... Acaba hâlâ onu mu seviyordu? Nedensizce hayal kırıklığı yaşadım, hisselerimden utanarak fotoğrafı inceledim. Fotoğraf bir tekne de çekilmişti. Duygu’nun başında hasır örgülü bir şapka vardı ve gülümseyerek poz vermişti. Kimbilir, bir zamanlar ne kadar mutluydular?

Yere saçılan diğer fotoğraflarda çoğunlukla Beyza vardı. Baran, bu gece geçmişi hatırlamış olmalıydı. Peki neredeydi

bu kız? Neden bu kadar zor zamanlarında onun yanında değildi? Nasıl acı çektiğini bilmiyor muydu? Tüm Türkiye bu haberle çalkalanıyorken onun duymaması imkânsızdı. Acaba başına kötü bir şey mi gelmişti? Polisler neden onu araştırmıyordu?

Sıkıntıyla ayağa kalktım ve pencereyi kapatarak dışarıya çıktım. Dışarıya çıkar çıkmaz kapının önünde bekleyen adamlar dikkatimi çekti. Birisi beni buraya getiren adamdı. Diğerlerini tanıımıyordum. Adamlardan biri yanıma yaklaşıp konuşmaya başladı:

“Merhaba, Bahar Hanım. Ben Ali Korhan. Baran Bey’in aile avukatıyım. Bu bey de Baran Bey’in dayısı Hikmet Aydın.”

Daha ben konuşmadan dayısı acıyla konuşmaya başladı:

“Durumu nasıl? Zavallı çocuğum. Onu ne hâle getirdiler. Saime yaşıyorsa kimbilir nasıl üzülürdü? Baran onun gözbebeği.” Hayretle ona bakıyordum. Saime Baran’ın annesi idi. Demek ailenin diğer üyeleri Baran’ın suçsuz olduğuna emindi.

Boğazımı temizleyerek onlara açıklama yaptım:

“Durumu şu an iyi. Ona sakinleştirici bir iğne yaptım. Bir sinir krizi geçirmiş ve maalesef kendisini yaralamış. Ben şimdilik gerekli olan her şeyi yaptım ama biliyorsunuz ki ben sadece stajyerim ve uzman değilim. Adil Bey’in uygun gördüğü şekilde tedaviye devam edeceğiz. Bana kalırsa bu evde kalması uygun değil. Derhal kliniğe yatması gerekiyor. Dinlenmesi ve bu ortamdan uzak kalması gerekiyor ama tabii ki son kararı Adil Bey verecek.”

Dayısı başını sallayarak cevap verdi:

“Haklısın, kızım. Bu ev anılarla dolu. Saime bu evi Baran için hazırlamıştı. Ölmeden bir sene önce Baran bu eve taşındı ama sık sık aile burada toplanıyordu.”

Başımı salladıktan sonra sordum:

“Ayrıca odaya dağılmış bazı fotoğraflar vardı. İçlerinde nişanlısının da fotoğrafları var. Belki de nişanlısını özlüyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz? Böyle zor bir dönemde yanında olmayı ister diye düşünüyorum. Onu yanında hissetmek Baran Bey’e çok iyi gelecektir.”

Dayısı kaşlarını çatarak avukata baktı. Gözlerinde nefret vardı. Kınayan gözlerle başını sağa sola sallayınca avukat kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı:

“Duygu Hanım’la Baran Bey uzun bir süre önce ayrıldılar. Baran Bey’in onu özlediğini hiç zannetmiyorum çünkü Duygu Hanım defalarca ona ulaşmaya çalıştı ama Baran Bey hiçbir şekilde onunla görüşmek istemedi.” Daha ne kadar şok olabilirdim acaba? Neden ayrılmışlardı ki? Fotoğraflarını saklayacak ve gizli gizli bakacak kadar onu seviyorsa bu ayrılığın yıkıcı bir sebebi olmalıydı. Ali bey konuşmaya devam etti: “Bahar Hanım, sizinle açık konuşacağım. Baran Bey’in sinir krizi geçirdiğini hiç kimse bilmemeli. Biliyorsunuz ki şu an çok riskli bir dönemde ve mal varlığını korumaya çalışıyoruz. Eğer akli dengesinde bir bozukluk olduğunu iddia ederseler bütün servetine el koyabilirler. Onların istediği zaten bu. Bu konuda hassasiyet gösterirseniz çok sevinirim. Dilerseniz sizi eve bıraksınlar. Saat epey geç oldu. Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz.”

Hüzünle odaya bakarak başımı salladım. Burada kalacağıma dair ona söz vermiştim ama gitmeye mecburdum. Zaten uyumuştum ve iğnenin etkisiyle uyanması şimdilik mümkün değildi. Eminim ki uyandığında kalmamı istediğini hatırlamayacak ve gidişimi umursamayacaktı. Ali Bey ve Hikmet Bey’le vedalaşarak aşağıya indim. Arabaya binerken son bir kez daha eve baktım. Neden bu kadar canım yanıyordu? Araba karanlık yolda hızla ilerlerken yüreğimi Baran’ın yanında bırakmıştım...

Kış mevsiminin ayazına inat, elimde dumanı tüten kahvemle üniversitenin kampüsündeki bir banka sığınmıştım. Soğuk hava beni biraz kendime getirmişti. Dün geceden sonra hiç uyuyamamıştım ve göz altlarım kızarmıştı. Baran bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Uyanmış olmalıydı. Adil Bey'i arayıp ona her şeyi anlatmıştım. Yaptığının doğru olmadığını ben de biliyordum. Oraya gittiğim için önce bozulsa da her şeyi öğrenince bana hak vermişti. Yine de ben sadece bir stajyerdim ve beni açık bir şekilde uyarmıştı. Aldığım sorumluluk büyüktü ve eğer duyulursa Adil Bey'in de başı belaya girebilirdi. Benim görevim sadece ondan bir şeyler öğrenmekti. Ona yardımcı olmak dışında, böyle adli vakalarda görev yapmam kesinlikle yasaktı. Ondandır özür dilemiş ve bir daha böyle bir sorumluluğun altına girmeyeceğime dair ona söz vermiştim.

Dalgın bir şekilde yorgun ağaçları seyrettim bir süre. Rüzgâra aldırmadan bir o yana, bir bu yana dans ediyor gibiydiler. İç çektim, ben de onlar gibi yorgundum. Dersim bitmişti ve bugün için klinikten izin almıştım. Hiç kimseyi görmek istemiyordum. Kahvem bitince çantamı omzuma atarak otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Otobüse binerken yağmur yağmaya başladı. Eve gidip kendim için yemek pişirmek istiyordum. Biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Otobüsten inip eve gitmeden önce markete uğradım. Yemeklik bir şeyler aldıktan sonra yağmura aldırmadan eve yürüdüm. Yağmur damlaları yüzüme değdikçe rahatlıyor gibiydim. Aslında tek isteğim eskisi gibi hissetmekti. Özgür, mutlu ve umutlu...

Eve girince önce telefonumu kapatıp sakın bir müzik açtım. İşte ihtiyacım olan buydu. Üstümdeki ıslak eşyalarımı

ıkartıp beyaz y n kazağımı giyindim. Müzik ruhuma karı-
şırken bir yandan tavuk doğruyor, diğer yandan dans edi-
yordum. Ispanakları yıkandıktan sonra kavurdum ve güzel
bir sos hazırlayarak ıspanakların üzerine ilave ettim. Ardın-
dan tavukları kızarttım ve haşladığım makarnanın suyunu
süzdüm.

Hava kararmaya başılyordu.   çekerek pencereme yansı-
yan kızılığı seyrettim. Pembenin maviye aşıla dolandığı bu
renk nasıl da güzeldi. Bir yandan müzik, diğer yandan man-
zara, beni resmen mest etmişti. Gözlerimi kapatıp sessizliği
dinlerken bir anda kapım vurulmaya başıladı. Korkuyla göz-
lerimi açtım. Zil çalmak varken, neden kapı yumruklanırdı?
Dehşetle mutfağın kapısına yaslanarak dış kapıya baktım.
Kapı kırılacak gibiydi.

Korkuyla kapıya yaklaşıp bağırdım:

“Kimsiniz?” Kısa bir sessizlik olunca kapının gözünden
kim olduğuna baktım ama şok içinde geri çekildim çünkü
gelen “o”ydu. Sırtımı kapıya yaslayarak sessizce fısıldadım:
“Baran...”

Neden buradaydı? Kapıyı amalı mıydım? Ayak sesleri
duyunca tekrar kapının gözünden baktım. Ne yani, gidiyor
muydu? Resmen ağzım açık kalmıştı. Ne demek oluyordu
bütün bunlar? Titreyen ellerimi kapıdan indirdim ve daha
fazla ayakta duramayarak kendimi koltuğa attım. Bir anda
gözlerim doldu ve ağlamaya başıladım. Neden ağladığımı ben
de bilmiyordum. Ondan uzak durmaya alıřtıķa kendimi
bir şekilde onun yanında buluyor ve başarısız oluyordum.
Buraya gelmesi beni şok etmişti. Başımı yastığa koyarak ağ-
lamaya devam ettim ve bir süre sonra da gözyaşlarımın ver-
diği yorgunlukla uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda çoktan gece yarısı olmuştu. Evin
her köşesini karanlık sarmıştı. Huzursuzca ayağa kalktım.

Yatağıma gitsem daha iyi olacaktı. Kilitlemek için dış kapıya yaklaşıncı istemsiz bir şekilde eğilerek tekrar kapının gözünden baktım. İşte o an büyük bir şok daha yaşadım çünkü Baran oradaydı. Merdiven basamağında öylece oturup boşluğa bakıyordu. Kahretsin ki ona karşı tepkisiz kalamıyordum. Daha fazla dayanamayarak kapıyı açtım ve yanına yürüdüm. Hiç tepki vermedi. Bacağını ritmik hareketlerle sallıyordu. Sessizce yanına oturup elimi bacağının üstüne koydum. Bir anda durdu ve başını çevirerek yüzüme baktı. Bir süre baktıktan sonra acıyla yutkunarak konuşmaya başladı:

“Neden burada olduğumu ben de bilmiyorum, Asyalı. Uyanır uyanmaz seni aradım. Bulamayınca delirdim. Kliniğin önünde bekledim. Gelmeyince de buraya geldim. Neden diye sorma! Cevabını bilmiyorum. Bildiğim tek gerçek var, o da sadece senin yanında sakinleşebiliyorum.”

Hüzünle dudaklarımı büktüm. Sargılı elini kaldırıp yanağıma dokundu. İrkildim ama sanki bedenim uyuşmuştu ve hiç tepki veremiyordum. Hayatımda hiç kimseye böyle duygular beslememiştim ben. Kendimle ne kadar mücadele edersem edeyim, kaybediyordum. Elimde değildi, ona çekiliyordum. Bana karşı hissettiği bu yakınlık geçiciydi. Bunu biliyordum. Şu an sağlıklı düşünemiyordu. Bu yakınlık geçtikten sonra çok acı çekeceğimin de farkındaydım. Bu yüzden son gücümle kendime hakim olmaya çalışarak sessizce sordum:

“İsteseniz size bir sakinleştirici yapayım.”

Başparmağıyla yanağını okşayarak fısıldadı:

“Şu an hiç ihtiyacım yok.”

Allah'ım, bu adam resmen aklımı sınıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak konuşmaya çalıştım:

“Sizin için ne yapabilirim?”

Dudaklarına bakarak sessizce fısıldadı:

“Bilmiyorum.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sesindeki tını, gözlerindeki baygın ifade ve kokusu aklımı başımdan alıyordu. Acıya doğru yürüyordum, hem de adım adım...

Bir anda kendine geldi ve acıyla yutkunarak ayağa kalktı. Sanki büyü bozulmuştu. Hayata dönmüştüm. Hayal kırıklığı içinde ona baktım. Başını sağa sola salladı ve yüzüme bile bakmadan konuştu:

“Gitsem iyi olacak, Asyalı.” Cevap vermemi bile beklemeden merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istedim ama çaresizce susarak gidişini seyrettim. Baran farkında olmadan önce beni büyülemiş sonra kokusunu da alarak gitmişti...

Klinikte son işlerimi bitirdikten sonra saate baktım. Saat yediye geliyordu. Bu akşam Meloş abla bizi yemeğe davet etmişti. Buradan çıktıktan sonra onların evine gidecektim. Selin ve Murat çoktan gitmişlerdi. Kabanımı giyinerek ofisten çıktım. Önce etrafıma baktım. Mehmet’e yakalanmak istemiyordum. Meloş abla haklıydı. Yemek yediğimiz gecedен sonra beni defalarca aramıştı ama telefonlarına cevap vermemiştim. Onunla yemeğe çıkmam kesinlikle hataydı. Aklım Baran’la doluyken ona umut vermem büyük bir haksızlıktı. Kimseye görünmeden çıkışa yürüdüm. Şükür ki ona bugün hiç rastlamamıştım. Asansör alt kata inince hızla dışarıya çıktım ama bir anda hayal kırıklığı yaşadım çünkü Mehmet kapıda bekliyordu ve muhtemelen beklediği kişi bendim. Mahcup bir şekilde ona baktım. Elinde bir buket gül vardı. Gülümseyerek yanıma yaklaştı ve elindeki buketi bana uzatarak konuşmaya başladı:

“Merhaba, Bahar. Bu çiçekler senin için. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum ama galiba çok yoğunsun. Hiçbir dönüş alamayınca seni burada beklemekten başka çarem kalmadı.”

İsteksiz bir şekilde çiçekleri aldıktan sonra gülümsemeye çalışarak ona cevap verdim:

“Teşekkürler, Mehmet Bey. Yoğun olduğum doğru ama konu sadece yoğun olmam değil. Açıkçası ben size haksızlık yapmak istemiyorum, Mehmet Bey. Şimdiye kadar siz bana hep net oldunuz, benim de size net olmam gerekiyor. Kafam çok karışık ve bu şekilde bir ilişkiye başlamak istemiyorum. Hatta ben bir ilişki bile istemiyorum. Rica ediyorum, bir daha kliniğe böyle gelmeyin. Görenler yanlış anlayabilir. Gereksiz bir dedikoduya mahal vermek istemem.”

Kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra sordu:

“Eğer zamanın varsa bir kahve içelim. Kendimi sana doğru ifade edemediğimi düşünüyorum.” Neden anlamıyordu? Onun bu kadar ısrarcı olması artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Sıkıntıyla etrafıma bakınırken gördüğüm kişiyle âdeta dondum çünkü kaldırımın önündeki siyah bir arabada Baran vardı ve öfkeyle bize bakıyordu.

Mehmet konuşmaya devam edince bakışlarımı ona çevirdim.

“Cevap vermedin, Bahar. Zamanın var, değil mi?”

Sakin olmaya çalışarak cevap verdim:

“Maalesef zamanım yok, Mehmet Bey. Bu akşam çok yakın bir arkadaşımın evine yemeğe davetliyim. Geç bile kaldım.”

Gözlerim Baran’la onun arasında mekik dokuyordu. Baran dik bakışlarla bize bakarken Mehmet sert bir şekilde sordu:

“Sorun ne, Bahar? Nerede hata yaptım? Yoksa bu arkadaşın erkek mi?” Şaşkınlıkla ona baktım. Gerçekten bana hesap mı soruyordu bu adam? Cevap vermediğim için kolumu tutarak tekrar sordu: “Cevap ver bana! Yoksa hayatında başka bir erkek mi var?”

Bakışlarımı Baran'a çevirdim ama yoktu, gitmişti. O an kendime geldim ve sinirle kolumu çekerek Mehmet Bey'e bağtırmaya başladım:

"Kendinize gelin artık. İsrarlarınızdan sıkıldım. Kimse bana hesap soramaz. Az önce de söyledim ama anlamak istemiyorsunuz. Ben bir ilişkiye hazır değilim. Lütfen siz de bunu anlayın." Hayal kırıklığı içinde yüzüme baktı. Bu şekilde bağırdığım için pişman olmuştum. Hiç kimseyi incitmek istemiyordum. Sonuçta onun bir suçu yoktu. En başından beri bana hep açık olmuştu. Derin bir nefes alıp daha sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Bu şekilde bağırdığım için üzgünüm. İnanın kırıcı olmak istemiyorum ama lütfen, biraz anlayış gösterin bana. Anlıyorum, ciddi bir ilişki istiyorsunuz ama ben ciddi bir ilişkiye hazır değilim. İyi akşamlar, Mehmet Bey." Arkamı döndüm ve hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak diye buna denirdi. Huzur aradıkça kendimi istemediğim olayların ortasında buluyordum.

Elimi kaldırıp yoldan geçen bir taksiyi çevirdim. Meloş ablanın evine giderken Mehmet'e yaptığım kabalığı düşünüyordum ama o da çok ısrarcı davranıyordu. Taksi kırmızı ışıkta durunca elimdeki gül buketine baktım. Gerçekten güzellerdi ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Bir anda oturduğum tarafın kapısı açıldı. Neye uğradığımı şaşırarak çığlık attım. Ne olduğunu anlamadan kolumdan tutularak dışarıya çekildim. Dışarıya çıkınca beni çekiştiren kişinin Baran olduğunu anlayarak bağırdım:

"Sen!"

Kolumdan tutarak beni çekiştirmeye devam etti ama taksici bize yetişti ve Baran'ın önüne geçerek bağtırmaya başladı:

"Nereye götürüyorsun lan kızı? Dağ başı mı zannettin burayı?"

Baran dişlerini sıkarak adamın yakasını tuttuktan sonra kenara doğru itekledi. Dehşetle ağzımı kapattım. Baran orali bile olmadan beni arabaya bindirdi ve kapıyı kapatarak sürücü koltuğuna geçti. Kaskatı kesilmiştim. Araba hızla hareket ettikten sonra dişlerini sıkarak fısıldadı:

“O doktor bozuntusu sevgilin mi?”

Şok içinde, “Ne?” diye fısıldadım.

Sert bir şekilde direksiyona vurarak hırsla bağırdı:

“O herif sevgilin mi dedim?”

Yetmişti artık. Dişlerimi sıkarak bağırdım:

“Sana ne bundan? Yeter artık! Ne istiyorsun benden? Senin yüzünden mantıklı düşünemez oldum. Rahat bırak artık beni, anladın mı? Olmadık anlarda karşıma çıkıyorsun. Yeter artık! Seni görmek istemiyorum.”

Bir anda frene bastı. Dehşetle arabaya tutunarak ona baktım. Çenesini oynattı ve burnundan sert bir soluk vererek söylediklerime karşılık verdi:

“İn! Bir daha karşına çıkmam. Rahat ol!”

Onun durumunda biri için söylediklerimin ne kadar ağır olduğunu o an fark ettim. Maalesef artık çok geçti. Onu görmek istemediğimi söylemiştim ama gerçekten bunu istiyor muydum? Kesinlikle yalandı. Ben onun için stajımı bile tehlikeye atmıştım. Direksiyonu sıkan parmaklarına bakarak bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Yavaşça kapıyı açıp arabadan indikten sonra kapıyı kapatıp ona baktım. İlk defa bana bakmıyordu. Kısa bir süre bekledikten sonra gaza basarak karanlık yolda kayboldu. Gitmişti işte. Onu ben göndermiştim. Peki niye bu kadar acı çekiyordum ben?

Köşedeki otobüs durağına yürürken ağlamaya başladım. Neden öyle söylemiştim sanki? Zaten psikolojik olarak çökmüştü. Daha birkaç gün önce kendisini yaralayan bir adamla nasıl bu kadar acımasızca konuşmuştum? Kendime itiraf

edemesem de duygularına yenilmiştim. Büyük bir travma yaşayan bir insanın sağlıklı düşünmesini nasıl beklemiştim? Halbuki açık bir dille bana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Burnumu çekerek çantamdan bir mendil çıkardım ve gözyaşlarımı sildim. Otobüsün geldiğini fark edince otobüse hızla bindim ve çantamdan telefonumu çıkarıp Meloş'a gelemeyeceğimi haber verdim. Gerçekten iyi değildim. Bu hâlde gidip onların da tadını kaçıramazdım.

Evime gelir gelmez eşyalarımı çıkararak duşa girdim. Ona söylediğim her cümle, sanki kalbime batıyordu. Yere oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Akan su gözyaşlarıma karışıyordu. Bu yaşlar sadece Baran için değildi. Bu yaşlar aynı zamanda iradesiz davranarak duygularına yenildiğim içindi. Nasıl bu hâle gelmiştim ben böyle?

Beş Gün Sonra

"Yeter artık ama anacığım. Anladık, adamı itin götüne sokmuşsun ama o da seni arabadan o şekilde çıkarmamalıydı. Gerçi ne yalan söyleyeyim, ben böyle tuttuğunu koparan erkeklere bayılırım ama tabii burada durum çok farklı. Hani Allah var, Baran da çok çekici bir erkek ama sonuçta o senin hastan." Selin Meloş'u uyarmak için boğazını temizleyince, Meloş afallayarak konuşmaya devam etti: "Yeter ama Japon işi! Senin de haklı olduğun yerler var. Bir yandan Mehmet, bir yandan Baran seni çekiştirip durdular. Bunaldın tabii! Toparlan artık. Böyle yaparak hiçbir yere varamazsın!"

Burnumu çekerek fısıldadım:

"Tam beş gün oldu Meloş abla. Her şey bir yana, o benim hastam sayılır ve ona karşı sorumluluklarım var. Adil Bey'e verilmiş bir sözüm var. Neden böyle oldum ben?"

Meloş gözlerini devirdikten sorma Selin'e bakarak söylenmeye başladı:

"Ay! Bununda ota boka neden diye sormasından gına geldi bana artık, anacığım. Neden martta kediler çiftleşir? Neden ayva çiçek açınca yaz gelir? Neden böyle? Neden şöyle? Ay! Bir şey söyledim neden diye ama ayıp kaçar." Durdu ve sevgiyle bana bakarak konuşmaya devam etti: "Sorgulama be annem. Bırak, ne olacaksa oluyor zaten. Tüketin kendini. Takma kafana."

Selin başını sallayarak fısıldadı:

"Evet, Bahar. Takma artık."

Meloş abla ayağa kalkarak, "Hadi gidiyoruz. Çatladı kız burada. Gezelim biraz," deyince, Selin heyecanla bağırdı:

"Oley!"

İsteksiz bir şekilde sordum:

"Nereye gidiyoruz?"

Meloş abla gözlerini devirerek bana cevap verdi:

"Hüsniye teyzemin mevlidine ama rica ediyorum kızlar, yanınıza mevlit örtüsü almayı unutmayın." Şaşkın bir şekilde ona bakınca, Selin'e bakarak söylenmeye devam etti: "Yok anam, bu iyice yedi kafayı. Hadi Selin, sen hazırla şu kızı, ben de gidip arabayı cehennemden getireyim." Giderken söylenmeye devam etti: "Bu mahallede starlar oturuyor sanki. Hiçbir yerde park yeri bulamayınca arabayı cehennemin dibine park ettim."

Meloş abla gidince Selin dolabımdan kırmızı, deri bir etek ve siyah, askılı bir bluz çıkardı. Hiç tadım olmasa da çıkardığı kıyafetleri giyindim. Meloş haklıydı. Belki de ihtiyacım olan şey düşünmemekti. Kendimi toparlayarak biraz makyaj yaptım. Selin bana kırmızı rujumu uzattı. Gözlerimi kısarak ona bakınca da beni tehdit etmeye başladı:

"O ruju sen mi sürersin yoksa ben zorla mı süreyim?"

Gülümseyerek elindeki ruju alıp sürdüm. Daha evden çıkmamıştık ama ben kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Dostluk işte böyle bir şeydi. Hazır olunca Selin bana baktı ve iç çekerek konuşmaya başladı:

“Harika bir vücudun olduğu için senden nefret ediyorum, Bahar. Arkandan konuşmadan direkt yüzüne söylüyorum. Haberin olsun.” Gülümseyerek başımı sağa sola salladım.

Aşağıya inerek hep birlikte yola çıktık. Bu akşam hedefim yeni bir başlangıç değil; aksine, hiçbir şey düşünmeden sadece eğlenmekti... Meloş abla bizi harika bir gece kulübüne getirdi. Gece kulübünün önünde uzun bir sıra vardı ve bu şekilde içeriye girmemiz saatler sürerdi. Selin soran gözlerle ona bakınca, gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Aslında buraya rezervasyon yapmadan giremiyor-
sun ama benim her mekânda kredim sonsuzdur, kızlar. Bu
mekânın sahibi yanık bana ama sakın Hamdi ayısı duyma-
sın. Zaten kılım ona. Takıldı dayısı olacak mandaya, kölelik
yapıyor. Ona ceza olsun. Hadi bakalım, anacığım. Sabahlar
olmasın bu gece.”

Selin bağırdı:

“Oley be!”

Hep birlikte arabadan inerken telefonum çalmaya başla-
dı. Telefonu çıkarıp kim olduğuna bakınca resmen hayal kı-
rıklığı yaşadım çünkü arayan Mehmet’ti. Meloş arayan ismi
görünce sinirle söylenmeye başladı:

“Buyur! Yedin bir bok, şimdi çek çilesini. Ona da yazık,
anacığım. Adam eşekten düşmüş karpuzla döndü. Gurur me-
selesi oldu bu iş.”

Gözlerimi devirerek telefona cevap verdim:

“Efendim, Mehmet Bey.”

Kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya başladı:

“Benimle neden bu kadar resmi konuşuyorsun, Bahar?”

Gözlerimi bayarak cevap verdim:

“Ben sizinle her zaman böyle konuşuyorum. Lütfen, artık yormayın beni.”

Konuşmaya devam etti:

“Affedersin, Bahar. Ben sadece nasıl olduğunu merak ettim. Neredesin? Ne yapıyorsun? Elimde değil, seni merak ediyorum.” Hiç pes etmeyecek miydi bu adam?

Sıkıntıyla cevap verdim:

“Arkadaşlarımla birlikteyim. İyiyim, teşekkürler.”

Yine bir sessizlik olduktan sonra sakın bir şekilde sordu:

“Öyle mi? Neredesiniz?”

Dayanamayıp isyan etmeye başladım:

“Rica ediyorum, böyle yapmayın. Neredeysem neredeyim. Bunaldım, sıkıldım, anlıyor musunuz?”

O sırada içeriye giriyorduk. Selin heyecanla bağırdı:

“Hep Teras’a gelmek istemişimdir. Burası harika bir yer.”

Meloş telaşla Selin’in ağzını kapatarak beni işaret etti. Selin pot kırmanın telaşıyla bana bakınca yüzümü buruşturdum.

Mehmet Bey konuşmaya devam etti:

“Demek Teras’tasınız. Peki o zaman, ben seni tutmaya yım. İyi eğlenceler.” Telefon suratıma kapanınca şaşkın bir şekilde baktığım telefonu çantama koydum.

Selin telaşla sordu:

“Yoksa bilmeden bir pot mu kırdım, Bahar?”

Meloş yüzünü ekşiterek benim yerime cevap verdi:

“Pot ne kelime? Sen baya potpuriye bağladın be kızım. Herif buraya gelirse hiç şaşmam. Neyse, hadi girelim artık içeriye.”

İçerisi resmen muhteşemdi. Dansçılar ve müziğin etkisiyle neşem biraz yerine gelmişti. Bizi özel bir locaya aldılar. Bir süre sonra bir adam yanımıza geldi. Gülümsedi ve nezaketle eğilerek Meloş’un elini öptü. Meloş yüzünü ekşiterek bize

bakınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Adam hayranlıkla Meloş'a bakarak konuşmaya başladı:

"Sultanım, bizi ihya ettin. Geleceğini bilseydim en ön locayı sana ayırırdım. Böyle güzel bir sürprizi neye borçluyuz?"

Meloş saçlarını savurarak cevap verdi:

"Ay, ne bileyim? Kafamıza esti, geldik." Adam keyifle kahkaha atınca Meloş yine yüzünü ekşiterek bize baktı. Adam tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti: "Her zaman gel. Burası senin sayılır. İnadını kıramadığım tek kadınsın. O kadar söylüyorum sana gel şurada sahne al, diye; vefa deyip duruyorsun."

Meloş gözlerini devirerek cevap verdi:

"Başlama yine Sacit. Seyyah benim evim gibi."

Adam başını sağa sola sallayarak, "Ne diyeyim! Teklifim her zaman geçerli. Bu yeni yetmeler senin tırnağın bile olmaz. Keyfiniz bol olsun. Müsait olursan yukarıda olacağım," dedi ve gitti.

Adam gittikten sonra Meloş peçete alarak elini sildi ve söylenmeye başladı:

"Japon yapıştırıcısı gibi yapıştı herif. Güzel olmak da zor be anacığım. Neyse boş verin, hadi kadehler kalksın."

Bardaklarımızı kaldırarak birbirlerine vurduk. Saatler geçtikçe keyfim daha da artmıştı. Meloş'un yan masalarda oturan kadınlar hakkında yaptığı espriler bizi gülmekten öldürecekti. Keyifli bir şekilde içerken kapıda oluşan bir kalabalık dikkatimi çekti. Bir çift gelmişti ve etrafları adamlarla doluydu. Meloş şüpheyle gözlerini kısarak gelenlerin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Selin kaşlarını kaldırdıp bir tahmin yürüttü:

"Ünlü bir çift galiba."

Adamlar en ön locanın önüne gelince çiftin önü açıldı ve işte o an resmen dondum. Elimde olan şarap bardağı kayarak yere düştü ve parçalara ayrıldı çünkü gelenler Baran ve

Duygu'ydu. Onları ilk defa yan yana görmek yüreğime cam parçası gibi batmıştı...

"Aman Allah'ım! Bu, o değil mi?"

Meloş abla gözlerini devirerek cevap verdi:

"Kim, Selin?"

Selin beni gösterip uçuk bir hâlde zırvaladı:

"Şey işte! Bahar'ınki."

Meloş abla tek kaşını havaya kaldırarak cevap verdi:

"Yok canım, ne alakası var? O şimdi evde kesin sinir krizi geçiriyordur. Bahar onu şeytan çarpmışa çevirdiği için kahrından inim inim inliyordur. Onun ne işi var burada? Bu adam bizim mahallenin sünnetçisi Nejat abi. Bak sen mende-bura. Kapmış sarışını, eğlenmeye gelmiş. Tabii herkes Baran mı? Bahar günlerdir kendini helak etmekte nasıl da haklı değil mi? Sonuçta Baran hasta!" Selin şaşkın bir şekilde başını sallayınca, Meloş abla beş parmağını havaya kaldırarak bağırdı: "Nah! Hasta."

Sinirle masaya bakıyordum. Ben pişmanlık içerisinde kıvrılırken o, Duygu'ya koşmuştu. Nasıl da aptallaşmışım ben böyle? Garson masaya bir bardak daha şarap koyunca sinirle uzandım ve şarap bardağını alarak bir dikişte içtim. Meloş abla, şok içinde bana baktıktan sonra başını sağa sola sallayarak şarkı söylemeye başladı:

"Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde. Bir türlü kendimi avutamadım. Kaç gece ağladım böyle gizlice, ne yaptım seni unutamadım."

Gözlerimi devirerek Meloş ablaya isyan ettim:

"Meloş, rica ediyorum, kes artık!"

Meloş abla beni umursamadı ve şarkıyı söylemeye devam etti:

“Sen beni unuttun çoktan belki de. Kimbilir kimler var şimdi gönlünde. Ben hâlâ yaşarım eski günlerde. Ne yaptımsa seni unutamadım.”

Selin kahkahalarla gülerek kadehini kaldırdı ve bağırdı:

“Vazgeçemediklerimize...”

Meloş abla derin bir ah çekti ve sessizce fısıldadı:

“Kellere...”

Gözlerimi kısarak Baran’a baktıktan sonra dişlerimi sıkarak fısıldadım:

“Uykusuz bırakanlara...”

Selin ve Meloş abla birbirlerine baktıktan sonra birden kahkaha atmaya başladılar. Meloş abla kadehinden bir yudum alarak konuşmaya devam etti:

“Anacığım, yanlış yere geldik biz. Bu kafayla bizi ancak meyhane paklar. Hepimizin içinde meğer neler varmış!”

Selin derin bir ah çekerek cevap verdi:

“Evet, zorlar ama onlarsız da olmuyor. Aşk, adamı işte bu hâle getiriyor.”

Benden bahsettiğini biliyordum çünkü gözlerim onların üstündeydi. Duygu kırmızı bir elbise giymişti. Kısa saçlarını arkaya doğru yapıştırmıştı. İtiraf etmeliyim ki oldukça çekici ve güzel bir kızdı. Baran ise krem rengi, keten ceketle siyah bir kot pantolon giyinmişti ve çok uyumlu görünüyorlardı. Hemen kendi kıyafetimi inceledim. Kırmızı, yüksek bel deri eteğim ve parlak siyah, askılı blüzümle oldukça iddialı göründüğüm bir gerçektir. Sinsi bir şekilde gülerek içimden Selin’e minnet gönderdim. Uzun saçlarımı tek omzuma alıp geriye yaslandım. Ben kesinlikle daha güzeldim.

Saçmaladığımı fark ederek gözlerimi devirdim. Ne saçmalıyordum yine ben böyle? Resmen oturduğum yerde kızla kendimi kıyaslıyordum. Artık kendime gelmeliydim. İşime dört elle sarılmalı ve hayatıma dönmeliydim. İdeallerim

vardı. Ben güçlü ve başarılı bir kızdım. Onlara bakmamaya karar vererek çalan şarkıya odaklandım.

O sırada müzik durdu ve solist konuşmaya başladı:

“Mekânımızı şerefliendiren siz değerli misafirlerimize çok teşekkür ederiz. Hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam aramızda çok değerli bir konuğumuz var. Kendisi sesi ve enerjisi ile sahnelere ışık saçan bir kadın. Eğer bizi kırmazsa onu sahneye davet etmek istiyorum. Kadın gibi kadın, Meloş Yorgancı...”

Meloş abla yüzünü buruşturup sinirle söylenmeye başladı:

“Buyurun işte! Gergedan suratlı Sacit yine iş başında. Adam bu yola baş koymuş, anacığım. Ne yapsak nafile.”

Işıklar bizim locanın üstüne gelince şok içerisinde birbirimize baktık, tabii ki bütün salon da bize. Meloş yapmacık bir şekilde gülümseyerek herkese selam verdikten sonra gözlerini kısarak yukarı kattan kendisini seyreden Sacit Bey’e parmağını sallayarak gönderme yaptı. Müzisyenler hareketli bir şarkı çalmaya başlayınca, sıkıntıyla iç çekerek etrafıma baktım. İşte o an olanlar oldu ve Baran’ın delice bana bakan gözleriyle karşılaştım. Beni görmenin şoku resmen gözlerine yansımıştı.

Meloş ayağa kalkarken bana doğru eğilerek sessizce sordu:

“Bu gece uykusuz bırakanları uykusuz bırakma gecesi olsaydı, ne yapardın?”

Tek kaşımı kaldırarak ona cevap verdim:

“Mutluluktan dans ederdim.”

Meloş kahkaha atarak omzunu salladı ve mekânda bulunan herkese el sallayarak bağırdı:

“Ne duruyorsun o zaman?” Ben de kahkaha atarak başımı sağa sola salladım.

Meloş, edalı bir şekilde sahneye yürüdü ve mikrofonu alarak hareketli bir şarkı söylemeye başladı. Bütün mekân ışıklar eşliğinde ayağa kalkınca Selin’le birlikte ayağa kalktık ve

dans etmeye başladık. İtiraf etmeliyim ki hayatımda hiçbir zaman bu kadar iddialı bir kız olmamıştım ben. Biraz şarabın etkisi, biraz da inat sayesinde kendimi müziğin ritmine bırakmış eğleniyordum. Selin kolumu tutarak beni döndürünce kahkahalarla gülerek ona ayak uydurdum.

Yavaşça bana doğru eğilerek fısıldadı:

“Durumlar fena! Altın saçlı, sana yiyecek gibi bakıyor. Sakın çaktırma. Yanındaki kız bile bunu fark etti.”

Tedirgin olmuşum. Bütün hevesim bir anda kaçmıştı. Çaktırmamaya çalışıyordum ama olmuyordu. Pes ederek oturdum. Artık içmek de istemiyordum çünkü midem bulanmıştı. Elimle yüzümü yelledim ama olmadı. Şarkı bitmiş Meloş ikinci şarkıya başlamıştı. Midemin baskısına dayanamayıp, “Midem kötü oldu. Ben lavaboya gidiyorum,” dedim.

Selin telaşla sordu:

“Birden içtin, sen içkiye alışık değilsin, Bahar. Keşke ikinci kadehi içmeseydin. Çok mu kötü oldun? İstersen birlikte gidelim.”

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Hayır. Sen çantaların yanında kal. Merak etme, sadece yüzümü yıkayacağım. Hemen gelirim.”

Ayağa kalkıp yürümeye başladım. Aslında içkiyle alakası yoktu. Sadece gerilmiştim çünkü yapmadığım şeyleri yapıyor ve olmadığım biri gibi davranmaya çalışıyordum. Lavabonun önüne gelince kapının kolunu tuttum. Tam içeriye gırıyordum ki biri kolumu tutup beni geriye çekti. Korkuyla arkama bakınca Baran’la göz göze geldim. Nefretle bana bakıyordu. Dişlerini sıkarak bana doğru yaklaştı. O kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma değiyordu. Bir elini duvara yasladı ve derin nefesler alarak, “Neden?” dedi ve biraz daha yaklaşarak sordu: “Neden her yerde sen varsın?” Gözlerine bakarak bu soruya bir cevap aradım. Bu soruyu asıl ben ona

sormalıydım. Yavaşça boynuma doğru yaklaştı ve derin nefesler almaya devam ederek fısıldadı: “Çık artık aklımdan!”

Sakalları yanağıma değiyordu. Söylediği yakıcı cümle âdetâ kalbimi yakmıştı. Cevap vermek istedim ama yapamadım. Kendisini öyle sıkıyordu ki boynunda bir damar atıyordu. Vücut sıcaklığı artmıştı. O kadar yakındı ki bunu hissedebiliyordum. Avuçlarımı sıkarak tırnaklarımı etime bastırdım. Bu şekilde aklımı başımda tutmaya çalışıyordum çünkü ona karşı iradem sıfırdı.

O an her şeye isyan ettim ve daha fazla kendime hakim olamayarak elimi kaldırıp yanağında gezdirdim. İnler gibi bir ses çıkararak yüzünü elime bastırdı. Sıcacıktı. Sakalları avuçlarımın arasına batarken bu anın rüya olmasından korktum ama bir anda dişlerini sıktı ve bana, “Senden nefret ediyorum!” dedi. İşte o an büyü bozuldu. Hayal kırıklığı içinde ona bakarak elimi indirdim. Birden geri çekildi ve arkasını dönerek yürümeye başladı. Dudaklarımdan garip bir inilti çıktı ve elimi kalbimin üstüne koydum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken son gücümü kullanarak kendimi lavaboya attım. Şükürler olsun ki içerisi boştu. Ellerimi mermer zemine koyarak aynadan yansıyan görüntüme baktım. Sanki kokusu kokuma karışmıştı. Titreyen elimi kaldırarak sakallarının battığı avcuma baktım. Sanki onu tekrar hissedebileceğim gibi...

Stresten midem bulanmaya başlayınca elimle ağzımı kapatarak tuvalete koştum. Midemdeki bütün şarabı çıkardıktan sonra sifona basarak duvara yaslandım ve kendime gelmeye çalıştım. O sırada lavabonun kapısının açıldığını duydum. Elimini başıma koyarak sızlayan başımı ovalarken dışarıdan bir kız konuşmaya başladı:

“Benim, Duygu.”

Dehşetle gözlerimi açtım. Bu, o kızdı. Belki de değildi. Çok yavaş bir şekilde kapıyı açtım ve emin olmak için dışarıya

doğru baktım. Evet, kesinlikle oydu. Sıkıntılı bir hâli vardı. Ellerini alnına dayadı ve konuşmaya devam etti:

“Hayır, iyi değilim. Arayıp durma artık. Ben yapacağımı yaptım. Anlaşmamız bu değildi. Baran’la aramızda artık engel kalmadı. Bırak bari onu yeniden kazanayım. Onsuz yaşayamıyorum, anlamıyor musun?” Ağzım açık kalmıştı. Ne anlaşmasından bahsediyordu bu kadın? Konuşmaya devam etti: “Beni tehdit edip durma! Nasıl sakın olabilirim ki? Hâlâ arayıp duruyorsun, rahat bırak artık beni! Ayrıca sakın Zafer’i bu işe karıştıрма, onun bir günahı yok! Zaten çok pişmanım, keşke bu işe hiç girmeseydim. Her şey mahvoldu ama şunu aklına sok, eğer Baran’ı bir daha kaybedersen seni de yakarım! Bunu böyle bil!”

Başım dönüyordu. Resmen şok olmuştum. Kapı kapanınca kendime geldim. Çıkış olmalıydı. Titreyen elimle kapıyı açıp dışarıya çıktım. Bütün vücudum titriyordu. Dehşetle lavabo yürüdüm ve suyu açarak ellerimi soğuk suyun altına koydum. Duyduklarım beni şok etmişti. Allah’ım, ne yapacaktım şimdi ben? İlk önce sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Yüzümü yıkadım ve derin derin nefesler almaya başladım ama kahretsin ki olmuyordu! Suyu kapatıp hızla dışarıya çıktım. Duyduklarımı Baran’a anlatmak zorundaydım. Telaşla içeriye girdim. İlk geldiğimde bana neşe veren müzik sesi artık kulaklarımı tırmalıyordu. Kalabalıktan sıyrılarak Baran’ın oturduğu locaya baktım ama boştu. Gitmişlerdi. Hayal kırıklığı içerisinde kızların yanına yürüdüm ve yerime oturdum.

Meloş şok içinde yüzüme bakarak telaşla sordu:

“Tövbe! Ne oldu yine sana böyle, anacığım? Şeytan çarpmış gibisin.”

Nasıl cevap verebilirdim ki? Bu konu çok ciddiye ve bir an önce Baran’la konuşmam gerekiyordu. Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

“İçki dokundu galiba.”

Meloş kahkaha atarak yanıtladı:

“Baran dokundu bence. Sen az önce görecektin. Bir hışım la gidişi vardı, yanındaki kız bile neye uğradığını şaşır dı. Zaten tek başına oturuyordu gariban. Baran bara geçmiş içiyordu. Size bir şey söyleyeyim mi? Bu adam, bu kıza âşık falan değil.” Bunları düşünecek hâlde değildim.

Selin omuz silkerek cevap verdi:

“Madem âşık değil, neden yanında gezdiriyor? Bence aralarında soğukluk var, o kadar. Kızdığım zaman ben de Murat’ı görmezden geliyorum ama sonuçta ona deliler gibi âşığım.”

Meloş tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti:

“Aynı şey değil! Senin anlattığın şeyler kadın taktikleri ama erkekler öyle taktikten falan anlamaz. Seven adam öpmek ve sarılmak için fırsat kollar. Kendine hakim olamaz. Uzak kaldıkça delirecek gibi olur ama ben altın saçlıda böyle belirtiler göremedim. Evet bakışlarında yangın vardı ama yanındakine değil.” Bakışlarımı kaldırıp ona bakınca sözlerini tamamladı: “Gözleri çekik, süt gibi beyaz tenli başka bir afete...”

Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım ve çantamı alarak sordum:

“Artık gidelim mi? Midem gerçekten çok kötü.”

Meloş başını salladı. Garson bizden hesap almamıştı. Sacit Bey’in kesin talimatı vardı. Biz bu gece onun misafiri le riydik. Bu emrivakiden hiçbirimiz memnun olmamıştık ama açıkçası hiç uğraşacak hâlde değildim.

Sıkıntıyla arabaya binerken arkandan gelen bir sesle gözlerimi devirdim:

“Bahar!” Bir bu eksikti. Mehmet artık iyice çekilmez ol muşt u. Kaşlarımı çatarak ona bakınca yanıma yaklaşt ı ve ellerini kabanının ceplerine koyarak konuşmaya devam etti:

“Çok yakın bir yerdeydim. İnanması güç ama gerçekten tesadüf oldu.”

Meloş saçlarını savurarak sessizce fısıldadı:

“Ya! Ne demezsin.”

Bakışlarımı Mehmet'e çevirerek cevap verdim:

“İyi akşamlar, Mehmet Bey. Bu hanımlar benim dostlarım. Gerçekten enteresan bir tesadüf olmuş ama maalesef biz de gidiyorduk.”

Mehmet, Meloş ve Selin'e bakarak başını salladıktan sonra bana sordu:

“İstersen seni ben eve bırakabilirim.”

Dişlerimi sıkarak düşündüm. Aslında onunla gitsem iyi olacaktı. Onunla açık bir şekilde konuşmam gerekiyordu. Yoksa peşimi bırakmayacaktı. Meloş'a baktım. Düşüncelerimi anlayarak başını salladı.

Sıkıntıyla Mehmet'e cevap verdim:

“İyi olur çünkü sizinle konuşmak istiyorum, Mehmet Bey.”

Mehmet'in gözleri parladı ve gülümseyerek başını salladı. Kızlara veda edip onunla arabasına yürüdüm. Kibar bir şekilde arabasının kapısını açtı ve binmem için kenara çekildi. Sakin olmaya çalışarak arabaya bindim. O da bindi ve arabayı çalıştırarak gaza bastı. Araba yola çıkar çıkmaz da konuşmaya başladı:

“Öncelikle çok özür dilerim, Bahar. Seni bunalttığımın farkındayım ama elimde değil. Seni düşünmeden yapamaz oldum.”

Evet, işte konuşmanın tam zamanıydı. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım:

“Sizinle konuşmak istediğim konu da bu zaten. Son kez konuşacağım. Duygularınızı anlamaya çalışıyorum ama siz de beni anlayın. Size karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Aynı

klirikte görev yapan iki meslektaş olduğumuz için sürekli yüz yüze geliyoruz. Sizi kırmak istemem. Lütfen, bir daha bu konu aılmasın. Rica ederim, beni takip etmeyin artık!”

Bir anda sinirlendi. Dişlerini sıkarak sert bir soluk verdi. Söylediklerime hiç cevap vermemesi açıkçası işime gelmişti. Ben de konuşmamaya karar vererek sustum ve karanlık yolu seyretmeye başladım. Araba evimin önünde durunca yutkunarak fısıldadım:

“Teşekkürler. İyi geceler, Mehmet Bey.”

Tam arabadan iniyordum ki bileğimden tutarak beni kendisine doğru çevirdi ve bağırmaya başladı:

“Başkası var değil mi? Onu seviyorsun. O yüzden beni istemiyorsun.”

Acıyla inleyerek bileğimi çekmek istedim ama bırakmadı. Hırsıyla bağırdım:

“Bırakın kolumu. Rica ederim, Mehmet Bey. Canımı yakıyorsunuz! Hayatımda kimse yok.”

Delirmiş gibiydi ve dişlerini sıkarak haykırdı:

“Yalan söylüyorsun. Gördüm onu! O ruh hastası ile ilişkin olduğunu biliyorum.”

şok olmuştum. Bileğimi çekmeye çalışarak bağırdım:

“Kimden bahsettiğini anlamıyorum. Delirmişsin sen! Bırak beni. Artık seni görmek istemiyorum.”

Bütün sinirini bileğimden çıkarmak istercesine sıktı ve nefretle konuşmaya devam etti:

“Dışarıda seni beklerken o ıktı. Baran olacak serseri. Beni görünce kudurdu. stme doğru yürümeye başladı. Ben selam verecek zannediyordum ama o yanıma gelip nefretle yüzüme baktı. Bu da mı tesadüf? Ya o hastanedeki hâli! Anlamıştım. Sana olan bakışlarından anlamıştım. Öyle bir psikopat için mı beni reddediyorsun. O senin hastan. Bu olay duyulursa kariyerin ne hâle gelir, bunu da mı umursamıyorsun? O adam

tekin değil. Kendine gel, Bahar! Bu kadar mı para delisi bir kadınsın sen?"

Yetmişti artık. Kendime hakim olamayarak ona sert bir tokat attım. şok olmuştu. Söylediklerinin farkına vardı ve bileğimi bırakarak inledi:

"Bahar, ben özür..."

Sözünü keserek nefretle bağırdım:

"Bir daha sakın benimle muhatap olma. Kafandaki senaryoları sil ve at. Kimseye âşık olduğum yok. Hem olsam da sana ne? Bu benim sorunum, senin değil. Rahat bırak artık beni. Asıl ruh hastası olan sensin!"

Hırsla arabadan indim ve koşarak binaya girdim. Asansörü es geçerek merdivenlerden yukarıya çıktım. Titreyen elimle çantamdan anahtarı çıkararak kapıyı açtım. Bileğim ağrıyordu ama umursamadım. Ağlayarak yatak odama koştum ve kendimi yatağa artarak ağlamaya başladım. Bu gece bana ağır gelmişti. En ağır gelen şeyse gerçeklerle yüzleşmek olmuştu...

Bindiğim taksi; büyük, siyah demirli bahçe kapısının önünde durunca ağaçların arasında duran ihtişamlı villaya baktım. Gökyüzündeki kara bulutlar, beyaz duvarlara yansiyarak sanki etrafa kara çalıyordu. O sırada siyah bulutların arkasından gelen güneş ışığı düştü duvarlara. şimdi ışıl ışıl görünüyordu o kasvetli duvarlar... Taksi şoförüne para vererek arabadan indim. Derin bir nefes alarak yürümeye başladım. Bütün gece uyumamıştım. İçimi kavuran düşünceler beni rahat bırakmıyordu çünkü. Duyduğum şeyler vicdanıma baskı yapıyor ve âdeta içimi kemiriyordu. Her şeyi göze alarak bugün buraya gelmiştim. Ne olursa olsun, Baran'a duyduklarımı anlatacaktım. Bunu yapmaya mecburdum.

Demir kapının önünde bekleyen korumalar beni görünce kapıyı açtılar. Buna şaşırmamıştım çünkü ne de olsa ben, onun doktoru sayılırdım. Omzumdaki çantayı düzelterip, ağaçlı yolun sonuna yürüdüm. Yaşar beni görünce yanıma gelerek başını salladı. Aynı şekilde karşılık vererek konuşmaya başladım:

“İyi günler. Baran Bey’le konuşmam gereken bazı şeyler var. Kendisi burada mı?”

Yaşar başını sallayarak bana cevap verdi:

“Evet burada ama geleceğinizden haberim yoktu. Önemli bir konu olmalı. Buyurun, ben kendisine haber vereyim.”

Yutkunarak fısıldadım:

“Evet, önemli. Lütfen haber verin.”

Birlikte içeriye girdik ve Yaşar beni salona aldı. İlk defa evin salonuna gelmişim. Kahverengi büyük bir oturma grubu vardı. Duvarlar oldukça yüksekti ve tavandan aşağıya doğru sarkan gösterişli avizeler ışıltı ışıltıydı. Burada da bir merdiven vardı ama diğeri gibi değildi. Bu merdiven daha inceydi ve büyük bir asma terasa bağlıydı. Saime Hanım oldukça zevkli bir kadın olmalıydı. Kimbilir ne umutlarla bu evi dekore etmişti? Üzüntüyle dudaklarımı büktükten sonra bahçeye bakan pencerenin önüne yaklaşarak kararan bulutları seyretmeye başladım. Büyük palmiyeler rüzgâra göre şekilden şekle giriyor ve ayakta durmaya çalışıyordu. Baran’a benzettim onları. O da öyle değil miydi?

Biraz zaman geçtikten sonra izlendiğimi hissederek arkamı döndüm ama kimse yoktu. İyice paranoyak olmuşum. Başımı kaldırıp yukarıya bakınca yanılmadığımı anladım çünkü asma terastan beni izleyen Baran’la göz göze geldim. Sanki nefesim kesilmişti. Ellerini demir korkuluklara yaslamıştı ve gözlerini kısarak bana bakıyordu. Tedirgin bir şekilde ona bakındım. Ne kadar sakin olmaya çalışırsam çalışayım, konu

Baran olunca kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Ellerini merdiven korkuluğundan çekerek doğruldu ve aşağıya inmeye başladı. Üstünde oldukça şık, siyah bir takım elbise vardı. Galiba bir yere davetliydi. Gözlerini benden ayırmadan merdivenlerden indi ve yanıma yaklaşarak yüzüme bakmaya devam etti. Heyecanımı dizginlemek için ellerimi ceplerime koydum ve konuşmaya nasıl başlayacağımı düşündüm. Sessizliğime daha fazla tahammül edemeyerek dişlerini sıktı ve konuşmaya başladı:

“Ne işin var senin burada?”

Şaşıracak ona baktım. Soru değil ama sorma şekli beni şaşırtmıştı. Boğazımı temizleyerek cevap verdim:

“Habersiz geldiğimin farkındayım, Baran Bey. Sizinle konuşmak istediğim önemli bir konu var ama açıkçası, nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

Kaşlarını havaya kaldırarak söylediklerimi anlamaya çalıştı. Sonra da alaylı bir şekilde konuşmaya başladı:

“Yüzünü bile görmek istemediğin bir adamın yanına kadar geldiğine göre, önemli bir konu olmalı. Dinliyorum, Asyalı. Anlat!” Ona söylediğim sözleri yüzüme vuruyordu. Doğruydum, ona bu sözleri istemeyerek de olsa ben söylemiştim.

Mahcup bir şekilde söze başladım:

“O gün sizi kırdığının farkındayım ama konu sadece o gün...”

Sözlerimi yarıda kesti ve sert bir şekilde konuşmaya devam etti:

“Kendini fazla önemsiyorsun. Boşuna geveleme. Kimseye, özellikle de sana kırılacak hâlde değilim. Ne istiyorsun? Neden buradasın? Herhalde buraya bunları konuşmaya gelmedin.”

İşte yine yapıyordu. Kalbimi kırmaya çalışıyordu. Bu kez istediğini ona vermeyecektim. Tepkisiz bir şekilde ona bakınca

öfkelen-di ve başını sağa sola sallayarak pencereye yürüdü. Sakin olmalıydım. Söylediklerinin bilincinde değildi, söylediği ve yaptığı şeyler yaşadığı travmanın etkisiyleydi. Duyduklarımı ona anlatmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak konuşmaya çalıştım:

“Baran Bey, ben doktorunuz sayılıyım. Lütfen size yardımcı olmaya çalıştığımı inanın. Ben olanları unuttum, siz de unutun. Bugün buraya sadece doktorunuz sıfatıyla gelmedim. Anlatmak istediğim bazı şeyler var. Dün gece siz gittikten sonra lavaboya girdim ve orada beni...”

Öfkeyle bağırıp sözümü kesti:

“Kes şunu! Sabrımı zorluyorsun. Anlamıyorsun, değil mi? Seni görmeye tahammül edemiyorum.”

Yetmişti artık! Sinirle ona bakarak cevap verdim:

“Asıl siz kesin bana bu şekilde davranmayı! Neden bu öfke? Ne yaptım ben size?”

Sinirle üstüme doğru yürüyerek cevap verdi:

“Saçlarından, gözlerinden ve hatta kokundan bile nefret ediyorum. Her seferinde karşıma çıkmana tahammül edemiyorum, anladın mı?”

Çenem titredi. Bu kadarını beklemiyordum. Gözlerimi kaçırarak arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Buraya gelmem büyük bir hataydı. Benden bu derece nefret eden bir adama ne anlatabilirdim ki? Beni görmeye bile tahammül edemiyordu. Bundan sonra sadece Adil Bey’le muhatap olması en doğrusuydu çünkü ona karşı son derece sakindi. Koşar adımlarla çıkışa yürürken, bir anda kolumdan yakaladı ve beni duvarla arasına alarak yüzüme baktı. Kaskatıydı. Çenesini öyle sıkıyordu ki dişlerinin gıcirtısını bile duyuyordum.

Daha fazla kendimi tutamayarak, “Bırakın beni!” dedim. Bırakmadı. Saçlarıma dokununca dişlerimi sıkarak fısıldadı:

“Dokunmayın bana!” Dinlemedi. Onu itmeye çalışarak bağırdım: “Normal düşünemiyorsunuz, ben sizin doktorunuzum.”

Söylediklerimi umursamayarak bana doğru eğilince gözümden bir damla yaş süzüldü. Acıyla gözlerini kıstıktan sonra elini kaldırarak gözyaşımı parmağıyla sildi. Bu hareketi daha çok canımı yakmıştı. Neden yapıyordu bunu bana? Hırsla onu itmeye çalıştım ama geri çekilmedi. Hatta bana daha fazla yaklaşarak sayıklar gibi konuşmaya başladı:

“Nasıl bir his bu? Bir yandan ölesiye nefret ederken, diğer yandan içindeki acının sadece onun yanında dinmesi.”

Başımı sağa sola sallayarak fısıldadım:

“Böyle konuşmayın artık!”

Kendini kaybetmiş gibiydi. Sanki beni duymuyordu. Gözlerini yumdu ve başını boynuma doğru yaklaştırarak sayıklamaya devam etti:

“Böyle huzur kokmaya hakkın yok.”

Gücüm tükeniyordu. Nihayetinde ben de insandım. Alnı-
nı alnıma yaslayıp gözlerime baktıktan sonra dudaklarıma
bakarak biraz daha yaklaştı. Derin derin nefesler alıyordu.
Baş döndürücü bir kokusu vardı ve artık kendimi kaybetmek
üzereydim. Son gücümü kullanıp onu itmek isteyince, acıyla
dişlerini sıkarak yakardı:

“Sana ihtiyacım olduğunu görmüyor musun?”

Erimiştım. Bu cümle bendeki son direniş iplerini de koparmıştı çünkü itiraf edemesem de ben, ondan beter bir hâldeydim. Bir anda bileklerimi tutup başımın üstünde birleştirdince, dün gecedan sonra moraran bileğimin sızısına dayanamayarak acıyla inledim. Bu acı beni kendime getirmişti. Hırsla, “Bırakın beni artık!” diye bağırınca şok içinde bana baktı ve ateşe değmişcesine ellerini bileklerimden çekti. Hızla ellerimi indirip bileğimi saklamaya çalıştım. Kaşlarını çatarak şüpheyile bana bakmaya devam etti. Daha fazla bu gerginliğe

dayanamayarak yürümeye başladım ama daha bir adım bile atmadan beni tuttu ve hızla kendisine doğru çevirdi. Artık yorulmuştum. Çırpınmaya başladım. Çırpınışlarımı umursamayarak ceketimi yukarı sıyırdı ve bileğime baktı. Bileğimde belirgin bir morluk vardı.

Gözlerini kıstı ve sinirle sordu:

“Nasıl oldu bu?” Bileğimi çekmeye çalıştım. Bu hareketim onu daha beter sinirlendirmişti. Öfkeyle haykırdı: “Kim yaptı sana bunu? Anlat diyorum, Asyalı. Dün gece ne oldu? Bugün buraya neden geldin?”

Tepkisiz olmaya özen göstererek ona cevap verdim:

“Sadece kaza! Zaten konu bileğim değil.”

Baran söylediklerimi dinledikten sonra sert bir şekilde sordu:

“Konu ne o zaman?”

Artık pes etmiştim çünkü gücüm tükenmişti. Tam dün gece duyduklarımı ona anlatacaktım ki merdivenlerden bir ses duyuldu:

“Baran!”

Kaşlarımı çatarak sesin geldiği yöne doğru baktım. İşte o an, sanki dünya başıma yıkıldı çünkü Duygu buradaydı ve kaşlarını çatarak bize bakıyordu...

Duygu'nun ateş saçan gözleri benimle Baran arasında gidip geldikçe her yanıma dikenler batıyor gibi hissediyordum. Onun dün gece burada kaldığını düşündükçe kalbim sıkışıyor gibi oluyordu. Bizden bir açıklama beklediğini biliyordum. Ne diyebilirdim ki ona? Bugün buraya, çevirdiğin dolapları anlatmaya geldim, diyecek hâlim yoktu.

Bir anda yüzü yumuşadı ve sakin bir şekilde sordu:

“Bu hanım kim?”

Baran bana baktıktan sonra kaşlarını çattı ve son derece tepkisiz bir şekilde Duygu’ya cevap verdi:

“Herhangi biri.” *Herhangi biri!* Verdiği cevap beni şok etmişti. Hayal kırıklığı içinde Baran’a baktım. Hem ne bekliyordum ki? Normal bir tanıştırma şekli mi? Dengesiz herifin tekiydi.

Başımı dikleştirerek konuşmaya girdim:

“Aynen öyle! Kim olduğumun bir önemi yok. Zaten gidiyordum, iyi günler.”

Baran dişlerini sıkarak bana baktıktan sonra sessizce söylendi:

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Beni daha fazla delirtme, sAsyalı.”

Oralı bile olmadan Duygu’ya başımı salladım ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Yetmişti artık. Yorgundum. Çok yorgun...

Kapıdan çıkarken Duygu’nun ona, “Neler oluyor, Allah aşkına? Kim bu kadın?” dediğini duydum. Nefretle yüzümü buruşturarak kendi kendime söylendim:

“*Herhangi biri!*”

Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra ağaçlı yolu yürüyerek ana caddeye çıktım. Ne korumalar ne de bir başkası umurumda bile değildi. Tek isteğim bir an önce buradan gitmekti. O sırada gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı. İsyan ederce-sine gülererek yürümeye devam ettim. Bu adamı iyileştirmek için kendi akıl sağlığımı bozuyordum. Boş sokakta hırsla bağırdım:

“*Ne hâlin varsa gör!*”

Etrafıma bakınarak bir taksi aradım ama yoktu. Yağmur öyle hızlı yağıyordu ki etrafımı bile göremez hâldeydim. Ayrıca öyle bir sokaktı ki otobüs durağı bile yoktu. Gözlerim

dolarak yürümeye devam ettim. Başım dönüyordu. Uykusuzluk ve stres beni mahvetmişti. Bir an gözlerim karardı. Durup sakinleşmeye çalıştım. Yağmurdan göz gözü görmüyordu. Etrafıma bakmaya çalıştım. Sığınacak tek bir yer bile yoktu. Gerçekten acınacak bir hâldeydim. Kalp atışlarım dengeleşmeye başlayınca tansiyonumun düştüğünü anladım ve yanımdaki bahçe duvarına tutunmaya çalıştım ama bir anda gözlerim karardı ve dengemi kaybettim. Son hatırladığım şey, düşmeden önce birinin beni yakalayıp kucağına aldığıydı...

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi açtım. Fazla sıcaktı ve ter içinde kalmıştım. Bir an şok oldum çünkü gördüğüm ahşap tavan bana yabancıydı. Dehşet içinde yattığım odaya baktım. Neredeydim ben böyle? Tam karşımda büyük bir şömine yanıyordu. Yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. Öfkeyle Baran'ın evinden çıkışımı ve şiddetli yağın yağmurda nasıl yürüdüğümü... En son gözlerimin karardığını hatırlıyordum. Gerisi karanlıktı.

Sıkıntıyla alnımda biriken teri sildim. Saçlarım resmen ıslaktı ve sırtıma yapışmıştı. Dehşetle kendime baktım. Üstümde kalın, beyaz bir yorgan vardı ve iç çamaşırlarımın dışında üstümde hiç kıyafet yoktu. Korkuyla yorganı üstüme çektim. Kıyafetlerimi kim çıkarmıştı ve en önemlisi neredeydim ben?

Böyle oturarak hiçbir şey öğrenemeyecektim. Ayağa kalktım. Tam karşımda tahta bir dolap vardı. Hızla oraya yürüdükten sonra dolabı açarak içine baktım. Dolap oldukça düzenliydi ama katlanmış battaniyeler dışında içinde hiçbir şey yoktu. Elimle alnımda biriken teri sildikten sonra siyah polar bir battaniye alıp vücuduma sardım. Şömine harıl harıl yandığı için oda inanılmaz derecede sıcaktı. Nemli saçlarımı

tek omzuma alarak tedirgin bir şekilde odadan dışarıya çıktım. Ben yürüdükçe ahşap zemin gıcırıyor ve beni daha fazla ürkütüyordu. Birkaç adım sonra karşıma ahşap bir merdiven çıktı. Bir elimle battaniyeyi kavrarken diğer elimle merdivenin korkuluğuna tutunarak aşağıya inmeye başladım. Merdivenlerin sonu büyük bir salona çıkmıştı. Burada da şömine yanıyordu. Etrafı inceleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Büyük beyaz koltuklar ve aynı renk tüylü bir halı dışında, köşede mini bir bar vardı. Gözlerim pencereye takılınca âdeta şok oldum. Ev büyük bir göle bakıyordu ve yerlerde kar birikintileri vardı. Titreyen elimle battaniyeye tutunarak pencereye yaklaştım. Şehir dışında bir yerde olmalıydım. Gözlerim doldu. Acıyla inleyerek olanları hatırlamaya çalıştım.

Bir anda dış kapı açıldı ve korkuyla kimin geldiğine baktım. İşte o an resmen dondum çünkü içeriye giren kişi Baran'dan başkası değildi. Elinde kırılmış odun parçaları vardı. Kalın bir mont giyinmişti. Beni görünce durdu.

Hırsla sordum:

“Neden buradayız, Baran Bey? Ne demek oluyor bütün bunlar?” Cevap vermek yerine hafifçe kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü, sonra da odunları şöminenin önüne bırakarak üstüme yürümeye başladı. Korkuyla geriye bir adım atarak bağırdım: “Gelmeyin üstüme!”

Hiç oralı olmadı. Tam önümde durup gözlerime baktı, sonra da elini enseme koydu. İrkildim. Geri çekilmek isteyince kaşlarını çatarak omuzlarımı kavradı ve elini yanağıma koydu. Gözlerimi kocaman açarak ne yaptığını anlamaya çalıştım. Göz gözeydik. Bir süre öylece bana baktı ve ardından elini yanağımdan çekerek sessizce fısıldadı:

“Ateşin düşmüş.”

Şaşkınla ona bakıyordum. Tepkisiz bir şekilde şömineye giderek bir odun attı. Demek ateşlenmiştim. Üstümdeki battaniyeyi tutarak sordum:

“Yağmurdan başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Neresi burası? Buraya nasıl geldim?”

Yüzüme bile bakmadan elini şömineye yaslayarak cevap verdi:

“Dağ evindeyiz.”

Şok içinde bağırdım:

“Ne?”

Burnunu sertçe çekerek konuşmaya devam etti:

“Bayıldın. Kendinde değildin. Ben de mecburen seni buraya getirdim. Ateşin vardı. Ne halt etmeye kendini o yağmurda sokağa attın?”

Dişlerimi sıktım. Utanmadan bana hesap soruyordu. İşaretparmağımı sallayıp, “Canım ne istiyorsa onu yaparım! Kimseye hesap vermek zorunda değilim,” dedim. Meydan okuyan gözlerle bana bakıyordu, ben de ona! Kaşlarımı çatarak sordum: “Eşyalarım nerede? Neden bu hâldeyim ben?”

Açıktaki kalan omuzlarıma baktı, sonra da yutkunarak cevap verdi:

“Ateşin düşmeyince seni yıkamak zorunda kaldım. Dün geceden beri uyuyorsun. Eşyaların banyoda ama giyilecek durumda değiller.” Ağzım açık kaldı. İnanamıyordum, beni yıkadığına gerçekten inanamıyordum. Gitmek istiyordum.

Elimi alnıma koyarak konuşmaya başladım:

“Gitmek istiyorum ama önce kliniği de arayıp haber vermem lazım.”

Kaşlarını çattı ve umursamaz davranarak cevap verdi:

“Ben, Adil Bey’e iyi olmadığımı ve benimle birlikte olduğumu söyledim. O da kliniğe haber verdi ama o sevgilin olacak doktor bozuntusuna sen açıklama yaparsın çünkü her yerde seni arıyor.”

Ağzım açık kalmıştı. Öfkeyle başımı dikleştirerek bağır-
maya başladım:

“Sizin amacınız ne? Herhangi biri için kendinizi bu kadar yormanız gerçekten gözlerimi yaşarttı. Ayrıca Mehmet Bey benim sevgilim değil ve ne ona ne de bir başkasına açıklama yapmak zorunda değilim.” Gözlerimin içine bakıyordu. Umursamadım ve etrafa bakınarak sordum: “Telefonum nerede?”

Gözlerini gözlerime dikerek buz gibi bir ses tonuyla cevap verdi:

“Onu şömineye attım.”

Şaka yapıyor olmalıydı. Dehşetle şömineye baktım. Çantam oradaydı. Hızla oraya yürüdüm ve çantamı açarak içine baktım ama telefon yoktu. Gerçekten yapmıştı. Çantayı yere fırlattım ve üstüne yürüyerek bağırmaya başladım.

“Nasıl yaparsın bunu? Hangi hakla telefonumu şömineye atarsın?”

Öfkeyle dişlerini sıkarak resmen haykırdı:

“Atarım!”

Ellerimi sıkarak ben de haykırdım:

“Atamazsın!”

Baran koltuğun kenarına sert bir tekme atarak bağırdı:

“O şerefsiz her dakika seni ararsa atarım.”

Bütün gücümle haykırdım:

“Sana ne bundan? Kim istiyorsa arar. Sen bana karışamazsın!”

Hırsla işaretparmağını kaldırdı ve “Ben!” dedi ve sustu.

Gözlerimi kısarak sözlerini tamamlamasını bekledim. Dişlerini sıkmaya başladı. Sert soluklar alıyordu. Yumruklarını sıkı ve başını sağa sola sallayarak kapıya yürümeye başladı. Dudaklarımı bükerek arkasından baktım. Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra gözlerim doldu. Çaresizce uyandığım odaya döndüm. Neden buradaydım? Beni evime götürmek varken neden buraya getirmişti? Bu adam beni delirtecekti. Olanlara inanamıyordum. Bu kadar yol gelmek yerine, kendi evine

de götürebilirdi ama orada Duygu vardı. Ne diyecekti ona? Kimdim ben? Herhangi biri...

Uzun bir süre bekledikten sonra yorulduğumu hissederek şöminenin önündeki kuzu postuna oturdum. Bu oda kimindi acaba? Belki de Duygu'nun odasıydı. Öfkeyle yatağa baktım. Kimbilir kaç geceyi birlikte bu yatakta geçirmişlerdi? Beni ona herhangi biri diye tanıtmaması aklımdan çıkmıyordu. Eğer ben onun için herhangi biriysen burada ne işim vardı? Hem de onların odasında! Başımı sağa sola sallayarak söylendim:

"Dengesiz herif!"

O sırada kapı açıldı ve Baran elinde çamaşırlarla içeriye girdi. Elindekilerin kadın kıyafetleri olduğunu fark edince, daha fazla sinirlenerek bağırdım:

"O kadının eşyalarını istemiyorum. O kadına ait hiçbir şeyi istemiyorum. Bu odaya ve onun olan hiçbir şeye dokunmak bile istemiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak yüzüme baktı, sonra da eşyaları yatağın üstüne bırakarak cevap verdi:

"Bu eşyalar Beyza'nın. Yani kardeşimin. Duygu buraya hiç gelmedi. Beyza dışında buraya gelen ilk kadın sensin."

Hüzünle eşyalara baktım. Baran'ın da yüzünde acı vardı. Öyle bağırdığım için pişman olmuşum. Peki bu kadar özel bir yere neden beni getirmişti? Kahretsin ki bunu bile sormaya cesaretim yoktu. Sıkıntıyla yüzüme baktıktan sonra dışarıya çıktı. O kadar terlemiştim ki bu temiz eşyaları bu hâlimle giyinmek istemedim. Yavaşça ayağa kalktım ve eşyaları alarak odadan çıktım. Banyo neredeydi acaba? Odanın yanında bir kapı vardı. Orayı açarak içeriye baktım. Burası da bir yatak odasıydı ama oldukça soğuktu çünkü şömine yanmıyordu. Duvarda siyah beyaz bir fotoğraf asılıydı. İçimde oluşan merakı engel olamadım ve yavaşça içeriye girerek duvardaki fotoğrafa baktım. Fotoğraf Beyza'ya aitti.

Fotoğrafta dalgalı saçları rüzgârda savruluyordu. Nasıl da güzeller güzeli bir kızdı. Hüzünle elimi kaldırarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gözlerim dolmuştu. Kimbilir ne kadar hayat dolu ve sevimli bir kızdı? İzlendiğimi hissedince korkuyla arkama baktım. Baran buradaydı ve bana bakıyordu. Suç işlemiş bir çocuk gibi, elimi fotoğrafın üstünden çekerek açıklama yapmak istedim:

“Ben, şey!” Sustum. Sustum çünkü bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Sonra da gözlerimi kaçırarak konuşmaya devam ettim: “Ben sadece banyoyu arıyordum ve yanlışlıkla banyo yerine bu odaya girdim. Duvardaki fotoğrafı görünce de yakından bakmak istedim. Özür dilerim, izin almadan bu odaya girmem doğru değildi.”

Kaşlarını çatarak bana cevap verdi:

“Her odada banyo var. Hemen kapının yanında. Ahşap olduğu için fark etmemişsindir.”

Şaşkın bir şekilde kapının girişine baktım. Evet, gerçekten orada bir kapı vardı ama her yer ahşap olduğu için fark etmemiştim. Başımı sallayarak uyandığım odaya yürümeye başladım ama tam yanından geçerken kolumu tutarak beni durdurdu ve elinin tersiyle omzumu okşadı. Eline bakınca gözlerini kaçırarak konuşmaya devam etti:

“Bu oda çok soğuk, buz gibi olmuşsun. Hemen duş al. Daha tam olarak iyileşmedin.”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. O an onu hiç tanımadığımı fark ettim. Duvar gibi sert ve tepkisizdi ama aslında çok farklı bir kişiliği vardı. Cevap bile vermemi beklemeden odayı dışarıya çıkı. Öylece arkasından baktım. Bir yanım onu tanımak için ölesiye bir merak duyuyor olsa da diğer yanım kaç diyordu. Kaç yoksa incineceksin!

Çaresizce odaya geri yürüyerek banyoya girdim. Sıcak su beni kendime getirmişti. İçimi kavuran endişe suyla birlikte

çözülüyor ve sanki eriyip gidiyordu. Kendime bile itiraf edemesem de içimde tuhaf bir huzur vardı. Galiba nedenini biliyordum. Kendime kızıyordum ama elimde değildi, onun yakınımda olduğunu bilmek bana iyi geliyordu.

Banyoya yayılan çam kokusu beni âdeta mest etmişti. Bu, onun şampuanı olmalıydı. Gülümseyerek eski günleri anımsadım. Eskiden abimin şampuanıyla yıkanır, sonra da inkar ederdim. Saçlarım gür ve uzun olduğu için fazla şampuan kullanmak zorunda kalıyordum. Bu yüzden şampuan çabuk bitiyordu ve her seferinde yakalanıyordum. Annem bana her zaman çiçek kokulu şampuanlar alır, beni sinir ederdi. İnatla kullanmadım çünkü bana göre çiçek, dalında güzel kokardı. Abim üniversiteyi kazanana kadar da bu, böyle devam etti. Elimde olmadan gülümsedim. Nasıl da güzel günlerdi...

Suyu kapattım ve dolaptan aldığım beyaz havluyu vücuduma doladım. Saçlarım için de küçük bir havlu aldıktan sonra banyodan çıktım. Saçlarımı havluyla kuruturken şömineye atılan odunlar dikkatimi çekti. Kaşlarımı havaya kaldırarak odaya baktım. Ben banyodayken buraya gelmiş olmalıydı. Hızla kapıya koştum ve kilitledim. Ona havluyla yakalanma riskini göze alamazdım. Hemen üstümü giyinmeye başladım.

Şöminenin ateşi odayı iyice ısıtmış ve beni mest etmişti. Etrafa yayılan odun kokusu beni çocukluğuma götürmüştü sanki. Eskiden annem ekmek yapmak için tandır yakardı. Tandır ateşinde pişen ekmeklerin kokusu etrafa yayılınca bereket kokan evimizi huzur kaplardı. Başımı kuzu postuna koyarak o günleri düşündüm. Ateşin kızılığı yüzüme vuruyordu. Gözlerim yavaş yavaş kapandı ve yüzümde tatlı bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Tak, tak, tak...

Şiddetli bir sesle gözlerimi açtım. Şok içinde doğrularak dirseklerimi halıya dayadım ve etrafıma baktım.

“Bahar!”

Korkuyla gözlerimi odanın kapısına çevirdim. Ses odanın kapısından geliyordu ve kapıyı yumruklayan Baran’dı. Neler oluyordu? Tam ayağa kalkıyordum ki bir anda kapı kırılarak açıldı ve Baran içeriye girdi. Dehşetle çığlık atarak geriye kaydım. Baran beni görünce birden durdu. Sonra da hızla beni ayağa kaldırdı ve dikkatle inceledikten sonra öfkeyle haykırmaya başladı:

“Neden cevap vermedin? Kapı neden kilitli? Senin derdin ne?” Kaskatı kesilmiştim.

“Sadece uyuyakalmışım,” dedim.

Kaşlarını çatarak, “Uyuya mı kaldın? Kapı neden kilitliydi o zaman?” diye çıkışmaya devam etti.

Onun bu çıkışları gerçekten yorucuydu. Yangından önce böyle saldırgan olmadığı belliydi. Yaşadıkları onu bu hâle getirmişti. Fazla sahipleniciydi ama neden bana karşı! Kollarından kurtulmaya çalıştım, bırakmadı. Gözlerinin içine bakarak sertçe fısıldadım:

“Konuşmak istiyorsan önce kollarımı bırak!” Kısa bir süre kollarıma baktıktan sonra bakışlarını tekrar gözlerime çevirip kollarımı yavaşça bıraktı. Başımı sallayarak, “Kapı kilitliydi çünkü giyindim, tamam mı? Asıl senin derdin ne?” dedim ve kapıyı göstererek konuşmaya devam ettim: “Ne demek oluyor bütün bunlar?”

Gözlerini kısmış bana bakıyordu. Damarları belirginleşmişti. İçinde dizginlemeye çalıştığı bir canavar var gibiydi. Daha fazla yerinde duramadı ve pencerenin önüne geçip dışarıya bakmaya başladı. Bu olanlara inanamıyordum. Kırılan kapıya baktım. Resmen kapıyı kırmıştı. Öfke nöbetleri sıklaşmıştı, bunu Adil Bey’le konuşmam gerekiyordu. İlaçlarını içmediği belliydi. Bakışlarımı ona çevirip ne yapacağımı düşündüm. Yaşadıklarına göre onun bu tavırları normaldi

ama her şeyin merkezinde benim olmam tuhaftı... Hızla nefes alıp veriyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu yoksa yine sinir krizi geçirebilirdi. Sakince yanına yürüyerek elimi omzuna koydum. Hızla başını çevirip gözlerime baktı.

Gülümsemeye çalışarak fısıldadım:

“Her şey yolunda. Otur lütfen.”

Bakışları işaret ettiğim yatağa kayınca başını sağa sola doğru sallayarak cevap verdi:

“İyiyim ben, Asyalı.”

Gülümsemeye devam ederek yanıtladım:

“Elbette iyisin. Ben sadece emin olmak istiyorum.” Derin bir nefes alarak yatağa oturdu. Hemen önünde diz çöktüm ve elimi bileğine bastırarak tansiyonunu ölçtüm. Oldukça hızlıydı. Pencereyi açıp odaya biraz oksijen girmesini sağladım. Bana bakıyordu, ona gülümsedim ve ellerimi yanaklarına koyarak son derece sakin bir sesle konuşmaya başladım: “Her şey yolunda, herkes güvende. Şu an senin ihtiyacın olan tek şey sakin ve derin nefesler almak. Temiz hava sana iyi gelecektir. İstersen biraz uzan, ben de sana bir bardak su getireyim.”

Tam arkamı dönmüştüm ki kolumdan yakalayıp beni yatağa çekti. Neye uğradığımı şaşırarak gözlerine bakınca, son derece sakin bir nefes alarak saçlarıma dokundu. Göz gözeydik. Başparmağıyla yanağımı okşayınca yutkundum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yavaşça eğilerek saçlarımı koklamaya başladı. Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama nefes alış verişlerim beni ele veriyordu. İstemsiz bir şekilde dudaklarımı ıslatınca gözleri dudaklarıma kaydı. Yanağımı okşayan parmağıyla altdudağıma dokunarak fısıldadı.

“Seni öpmek yeniden doğmak gibi olmalı.”

Söylediği sözler beni kendime getirmişti. Ne yapıyordum ben böyle? Kalkmak istedim ama beni kucağına çekerek

boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. "Nasıl yapıyorsun, bilmiyorum ama sadece

senin yanında düşünmüyorum. Kalbim yeniden çarpıyor. Sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış, ruhumu kavuran bu yangın sönmüş gibi hissediyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sadece dinliyordum. Maalesef ki ona cevap vermeye cesaretim yoktu. O bilmiyordu ama benim de kalp ritmimi bu derece değiştirebilen ilk erkek oydu ve hiçbir erkeğin kokusu beni bu derece kendine çekmemiştii. Ellerini saçlarımda hissedince gözlerimi kapatmak istedim. Sıcacıktı... Bir süre sonra nefes ritmi yavaşladı ve ellerinin saçlarımda arasındaki hareketi kesildi. Uyumuş olmalıydı. Bir kolu belimde, diğer kolu saçlarımda arasındaydı. Pencereyi kapatmak için yavaşça kalkmak istedim ama bedenimi öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki hareket bile edemedim. Ne yapacaktım şimdi ben? Her şey bir yana onunla uyuyamazdım. Bu doğru değildi ama kalkarsam da uyanabilirdi. Uykusuz olduğu gözlerinden belliydi ve bu uyku ona iyi gelecekti. Bir süre daha beklemeye karar verdim. Başımı hafifçe kaldırıncı sakalları yanağıma değdi. Sakin olmak için kendimi telkin ediyordum. Kendime yenilip yanağıma hafifçe sakallarına sürttüm. Uyurken bile bu kadar baştan çıkarıcı olabilmeyi nasıl başarıyordu bu adam? Dayanamadım parmaklarımı yanağımda gezdirdim. Bir süre sonra gözlerim kendiliğinden kapandı. Kendime engel olmadım çünkü kısa bir süre de olsa kuralları ve doğruları düşünmek istemiyordum...

Gözlerimi açtığımda doğrulup etrafıma baktım. Burada değildi. Pencereye bakınca gökyüzünün zifiri karanlığı dikkatimi çekti. Düzensiz saatlerde uyuyor ve uyanıyorum. Baran

ne zaman uyanmıştı acaba? Hüzünle dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzun zamandır bu kadar rahat uyumamıştım. Böyle düşündüğüm için kendime kızarak yataktan kalktım. Odadan dışarı çıkıp merdivenlerden aşağıya indim. Ev öylesine sessizdi ki nefes alışlarımı bile net olarak duyabiliyordum. Merdivenin son basamağına gelince tedirgin bir şekilde etrafıma baktım ama burada da değildi. Mutfığa bakmaya karar verip hızla oraya yürüdüm ama burada da yoktu. Susamıştım. Dolaptan bir bardak alıp su doldurdum ve kana kana içtim.

O sırada evin önünde araba durdu. Bardağı tezgâhın üzerine bırakıp salona yürüdüm. Pencereye yaklaştığım sırada birden kapı açıldı ve içeriye girdi. Durup ona baktım. Elinde poşetler vardı. Beni görünce o da durdu ama kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı. Ruh hâli öyle değişkendi ki vereceği tepkileri hesap edemiyordum. Birlikte uyuduğumuz için pişman olduğunu düşünüp hüzünle başımı eğdim. Kendimi suç işlemiş gibi hissediyordum. Pencerenin önüne geçerek karanlığı seyretmeye başladım. Her seferinde aynı şey oluyordu. Buna tahammül edemez hâle gelmiştim. Kollarımı birbirine doladım ve gözlerimi yavaşça kapatarak sakinleşmeye çalıştım. O sırada ellerini saçlarımda hissettim. Gözlerimi kırptırıp ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Tam arkamda duruyordu. Saçlarımı okşamaya başlayınca irkildim. Beni yavaşça kendisine doğru çevirince göz göze geldik. Hafifçe gülümsedikten sonra gözlerini kaçırarak sordu:

“Mutfakta pek iyi sayılmam. Ufak tefek bir şeyler aldım. Bizim için yiyecek bir şeyler hazırlar mısın, Asyalı?”

İşte bu beklemediğim bir soruydu. İlk defa bu kadar sakin-di. İçtenlikle gülümseyerek başımı salladıktan sonra hemen mutfığa girdim. Poşetleri açarak getirdiği malzemeleri tezgâhın üstüne dizdim. Getirdiği şeyler pek ufak tefek değildi.

Hemen hemen her şey almıştı. Bu saatte ağır bir şey yenilme-yeceğini düşünerek kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Bir yandan kahvaltılıkları masaya diziyor, diğer yandan da menemen malzemelerini doğruyordum. Elimin tersiyle saçlarımı yüzümden çekerek dolabı açtım ve bir tava aradım. İstedğim gibi bir tava bulunca hemen ocağın üzerine koydum ve altını yaktım. Domatesleri hızla doğrarken izlendiğimi hissedererek kapıya baktım. Duvara yaslanmıştı, beni izliyordu. Gülümseyerek, “İyi bir öğretmen olabilirim,” dedim. Şaşırarak yüzüme bakınca daha içten bir gülümsemeyle konuşmaya devam ettim: “Menemen diyorum, eğer istersen sana nasıl yapılacağını öğretebilirim.” Domateslere baktı gülümseyerek başını salladı. O an resmen eridim. İlk defa gülümsemişti. Çenesindeki gamzesi ilk defa bu kadar belirgin hâldeydi. Bu gülümseme bana sanki bahar çiçeklerinin kokusunu getirmişti. Öyle güzel ve öyle baştan çıkarıcı... Yanıma geldi. Hâlâ gözlerine bakıyordum. Elimdeki bıçağa dokununca kendimi zorlayarak elimi çektim ve sessizce fısıldadım:

“Domateslerle biberleri doğraman yeterli.”

Gözlerimin içine bakarak, “Gerçekten yeter mi?” diye imalı bir şekilde sorunca, gözlerimi kaçırarak başımı salladım ve soğanları kavurmaya başladım. İkimiz de sessizdik. Dalgın bir şekilde soğanlara bakarken elini, karın boşluğuma koyup beni geriye doğru çekti. Afallayarak ona bakınca, kaşlarını çatarak fısıldadı: “Ocağa çok yaklaşıyorsun. Ateş seni yakar.”

Hüzünle ona baktım. Acıyla yüzünü buruşturarak elindeki bıçağı bırakıp içeriye girdi. Boğazım düğümlenmişti. Ateş-ten nefret ediyordu çünkü ateş sevdiği herkesi elinden almıştı. Her şeyi atlatması mümkün değildi. Yaraları kapansa da maalesef ki izleri kalacaktı. Oflayarak menemeni yapmaya devam ettim.

Her şey hazır olduğunda onu çağırmak için içeriye girdim. Pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu. Boğazımı temizleyerek seslendim:

“Baran!” Başını çevirip bana bakınca, mutfağı göstererek konuşmaya devam ettim: “Her şey hazır.”

Başını sallayınca mutfağa döndüm. Her şey olsa da çay yoktu. Yine de getirdiği naneleri kaynatarak çay yapmıştım. Masaya geçerek onu bekledim. O da gelince çekinerek gözlerimi kaçırdım. İlk defa karşı karşıya oturup bir şeyler yiyecektik ve açıkçası bu tuhaf bir duyguydu. Bir parça ekme kopardım ve yemeye başladım. Kokusu tuhaf gelmiş olacak ki çaya doğru eğilerek kokladı.

Gülümseyerek fısıldadım:

“Nane. Çay yoktu da.” Başını sallayarak bir yudum içti ve yemeye başladı. Kararsız bir şekilde sordum: “Buraya sık sık gelir misin? Etraf oldukça düzenli ve her şey tertemiz.”

Çayından bir yudum daha aldıktan sonra cevap verdi:

“Buraya otuz kilometre uzaklıkta bir dağ köyü var. Maden işçilerimizden birinin annesiyle babası orada yaşıyor. Karı koca iki haftada bir gelerek temizlik ve bakım yaparlar. Ben en son üç ay önce gelmiştim. Beyza burayı çok severdi.” Hüzünle başımı salladım. Konuşmaya devam edince ilgiyle onu dinlemeye devam ettim. “Tam karşıda büyük bir ırmak var. Eskiden her yaz buraya kaçırdım. Ne annem ne de babam buranın varlığını hiç bilmedi. Sadece Beyza biliyordu. Burası benim sığınağım gibidir. Sadece bana özel ve gizli.”

Başımı salladım. Beyza’yla çok yakın olmalıydılar. Abimi düşünerek ürperdim. Böyle bir şeyin düşüncesi bile bu kadar ürkütücüyken, kimbilir onun yüreği nasıl yanıyordu? Kafama takılan bir soru vardı ama sorup sormama konusunda kararsızdım. Ona bakınca dikkatle bana baktığını fark ettim. Bir yanım sor diyordu, diğer yanım sus! Sor diyen yanım ağır basınca, gözlerimi masaya çevirip güçsüz bir ses tonuyla sordum:

“Peki senin için bu kadar gizli ve özel olan bir yere beni neden getirdin?”

Ona bakamıyordum çünkü cesaretim yoktu. Tepki verebilirdi. Kendini bu kadar önemseme de diyebilirdi. Üzerimdeki kazağın kolunu tırnaklarımla kazıyarak cevap vermesini bekledim. Hiç ses gelmeyince dayanamayıp ona baktım. Bana bakıyordu. O kadar dikkatli bakıyordu ki kendimi tuhaf hissettim. Bakmaktan çok yüzümdeki her ayrıntıyı tarıyor gibiydi. Yavaşça arkasına yaslandı ve kollarını birbirine dolayarak cevap verdi:

“Bilmiyorum...” Kaçamak bir cevaptı belki ama en azından ters bir tepki vermemişti.

Önemli bir konu daha vardı. Duygu’dan duyduğum şeyleri ona anlatmam gerekiyordu ama bunun doğru bir karar olup olmadığı konusunda kararsızdım. Psikolojik durumunu düşünerek vazgeçtim.

Şüpheyle yüzüme bakarak sordu:

“Bana anlatmak istediğin bir şeyler var, değil mi? O gün evime de bunun için geldin. Anlat, seni dinliyorum.”

Sakinliğinden cesaret alarak anlatmaya karar verdim. Anlatmak zorundaydım. Duyduklarım belki de düşündüğüm gibi değildi. Bütün cesaretimi toplanmaya çalışarak konuşmaya başladım:

“Nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama anlatmak zorundayım. Gece kulübüne gittiğimiz gece, istemeden bazı şeyler duydum, Baran.” Kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra dişlerini sıkarak başını salladı. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim: “Belki de yangınla alakası yok ya da var, bilemiyorum.”

Yangın kelimesini duyunca bakışları değişerek öfkeyle bağırdı:

“Ne duydun?”

Korkuyla sıçradım. Belki de anlatmak doğru bir fikir değildi ama artık konuşmaya başlamıştım. Öfkesi artınca yutkunarak anlatmaya devam ettim:

“Sen gittikten sonra lavaboya girdim. Fazla içmiştim ve midem bulanıyordu. O sırada içeriye Duygu girdi. Beni görmediği için lavaboyu boş zanneti ve telefonla birini aradı. İstmeden konuşmalarına şahit oldum. Öfkeliydi. Seninle arasında artık hiçbir engelin kalmadığını söyledi. Keşke bu işe hiç girmeseydik dedi. Pişman olduğunu ima etti. Şok olmuşum, Baran. Sesimi bile çıkaramadım. Seni kaybederse eğer, onları da pişman edeceğini söyledi. Başka bir plan yapmaktan bahsetti. Ayrıca Zafer diye birinden bahsetti. Onun suçsuz olduğunu ve her şeyden habersiz olduğunu söyledi. O gittikten sonra kendimi dışarıya zor attım. Seni bulmaya çalıştım ama gitmiştiniz. O gece sabaha kadar uyumadım. Ertesi gün de ilk iş senin evine geldim. Onu orada görünce şok oldum. Belki de...”

Hırsla ayağa kalktı ve sözümü tamamlamama fırsat vermeden omuzlarımı tutarak bağırmaya başladı:

“Kes artık, yeter! Bütün bunları başka birine anlattın mı? Seni görmediğine emin misin?” Donmuşum, ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyordum. Böyle bir tepki görmek beni şok etmişti. Hırsla haykırdı: “Cevap ver bana! Seni görmediğine emin misin?”

Çenem titredi. Yangın yerine dönmüş gözlerinden gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

“Beni görmedi, eminim.”

Cevabımı duyduktan sonra işaretparmağını sallayarak konuşmaya devam etti:

“Şimdi dinle beni! Hiç kimseye ama hiç kimseye bunları anlatmayacaksın. O geceyi unut. Duydukların saçmalık, anladın mı beni? Hemen buradan gidiyoruz. Bir daha beni

görmeyeceksin. Ne olursa olsun, evime bile gelmeyeceksin. Benimle ilgili hiçbir konuya müdahil olmayacaksın. Beni hiç tanımamışsın gibi, eski hayatına döneceksin. Tamam mı?” Hayal kırıklığı içinde ona bakıyordum. Gözümden bir damla yaş süzülünce öfkeyle duvara vurarak haykırdı: “Sana tamam mı dedim?”

Sessiz bir şekilde cevap verdim:

“Tamam. Bundan sonra iki yabancıyız.”

Hızla ayağa kalktım ve mutfaktan çıkarak yerde duran çantamı aldım. Gözyaşlarım benden bağımsız bir şekilde yanaklarımdan süzülüyordu. Kendime kızarak yanaklarımdaki yaşı sildim ve ayakkabılarımı giyinerek dışarıya çıktım. Hava buz gibiydi ama umurumda bile değildi. Kısa bir süre sonra o da gelerek tam arkamda durdu. Ona bakmıyordum, bakmayacaktım da! Kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirmek isteyince öfkeyle kolumu çekmek istedim ama izin vermedi. Beni kendisine doğru çevirdikten sonra üstündeki ceketi çıkarıp omuzlarıma koydu. Neden yapıyordu bunu bana? Ceketini omuzlarımdan alıp yere fırlattıktan sonra arabanın arka koltuğuna oturarak kapıyı kapattım. Yumrukla rını sıkıldığını fark ettim. Bakışlarımı karanlığa çevirerek ona artık bakmamaya karar verdim. Kapıyı sertçe açıp arabaya bindikten sonra derin nefesler alarak direksiyonu sıkı. Kasatıydı, ona bakmasam da bunu hissedebiliyordum. Araba hareket edince acıyla dağ evine baktım. Bu evi asla unutamayacaktım. Bana ilk defa burada gülümsemişti. İlk defa onunla burada uyumuştum. Araba, o büyüleyici evden hızla uzaklaşırken gözyaşlarım, sessizce yanaklarımdan süzülüyordu...

Bazen en doğrusunu yapmak isterken kendimizi tam tersi bir durumun içerisinde hatta pişman hâlde bulabiliyorduk.

Gerçekler ve yanlışlar aslında göründükleri gibi değildiler. Onlara anlam katan bizdik çünkü herkesin doğrusuyla yanlış kendi bakış açısına göre farklıydı. Bunu şimdi çok daha iyi anlıyordum.

Adil Bey'in yerine bakan psikiyatr ile son hasta seansını bitirmiştik. Kadın bana dosyayı uzatarak bilgi verdi:

“Hastada erişkin dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu var. Muhtemelen çocuk yaşta başlamış ve devam etmiş. Odaklanma güçlüğüyle unutkanlık gibi belli başlı sorunlar yaşıyor. İlaç tedavisinden önce, bilişsel davranışçı psikoterapiyi deneyeceğim. Bu bilgileri bilgisayara aktardıktan sonra gidebilirsiniz, Bahar Hanım. İyi akşamlar.”

Dosyayı alıp ofise girdim. Bir haftadır arı gibi çalışıyor ve içimdeki kırgınlığı düşünmemeye çalışıyordum. Bilgisayarın başına geçerek hastanın bilgilerini dosyasına aktarmaya başladım. Hâlâ dalgındım ama ilk güne göre çok daha iyiydim. Tam da söylediği gibi, o geceden sonra onu hiç görmemiştim. Yarın muayene günüydü. Kliniğe gelmesi gerekiyordu. Onunla başka bir psikiyatr ilgilense de Adil Bey'in asistanı olarak benim de muayenede olacağımı biliyordu. Eminim ki gelmeyecekti ve Adil Bey'le telefonda seans yapmak isteyecekti. Ne yaparsa yapsın, açıkçası umurumda bile değildi. Bundan sonra ne oraya gitmeye ne de onu görmeye hiç niyetim yoktu. Ona söylediğim gibi, biz artık birbirine yabancı iki insandık...

Hastanın kayıtları bittikten sonra yorgun bir şekilde geriye yaslandım. Başımı pencereye çevirerek kararmış bulutları seyrederken o gece yaşadıklarımı düşündüm. Araba evimin sokağında durduğunda nasıl da acı çektiğimi hatırladım. Belli etmemeye çalışarak hemen arabadan inmek istemiştim ama kapıyı kilitlemişti. Bilerek yaptığı açıktı. Bir süre açmasını bekledim ama inatla açmadı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde

tek gördüğüm boş boş sokağa baktığıydı. Başını koltuğa yaslamıştı.

Sıkıntılı bir nefes vererek konuştum:

“Kapıyı aç, lütfen. Artık evime gitmek istiyorum.”

Çenesini kasarak boşluğa bakmaya devam etti. Tepkisiz görünen bedeniydi ama aslında o kadar gergindi ki nefes alışverişleri kendisini ele veriyordu. Söylediklerimin saçmalık olduğunu iddia etmişti ama öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk. Peki benim suçum neydi? Ona sadece duyduklarımı anlatmıştım. Bir süre daha bekledikten sonra kapının kilidini açan düğmeye dokundu. Kapının kilidinden gelen o ses arabada yankılanınca kapıyı açarak dışarıya çıktım. Daha fazla burada duramazdım yoksa ağlamaya başlayacaktım. Birkaç adım daha attıktan sonra onun da kapısının açıldığını duydum ama durmadım. Eve doğru yürümeye devam ederken, boş sokakta sesi yankılandı:

“Söylediklerimi unutma, Asyalı!”

Bu sözler son darbe olmuştu. Ne bekliyordum ki? Neydik biz? Daha hastayla doktor olmayı bile becerememiştik. Bağırmış, kırmış ve beni incitmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her şeye gözlerimi kapatıp onu anlamaya çalışmaktan başka ne yapmıştım!

Hırsla baktım ona. Aramızdaki mesafeye rağmen inatla gözlerinin ta içine baktım. Bu bakışım ona yetmişti. Acıyla yüzünü buruşturunca, başımı dikleştirerek yürümeye devam ettim. Söylenecek çok şey vardı ama ben onu susarak cezalandıracaktım.

İşte o geceden sonra onu bir daha görmemiştim. Sırf denk gelirim diye gazete bile okumuyor ve internette onunla ilgili haberlere artık bakmıyordum.

Kapı tıklanınca düşüncelerimden sıyrılarak, “Buyurun!” diye seslendim. Mehmet, mahcup bir şekilde içeriye girerek

yüzüme baktı. Tam bir haftadır peşimde dolanıyor ve benden özür diliyordu. Sıkılmışım artık. Bakışlarına tepkisiz bir şekilde karşılık verince, gözlerini kaçırarak açıklama yaptı:

“Yeni hastanın tomografi sonuçlarını getirdim. Dosyasına eklemen gerekiyor.”

Elindeki dosyaya baktım ve gözlerimi bilgisayara çevirerek cevap verdim:

“Anlıyorum, Mehmet Bey ama sizin gibi uzman bir hekimin sırf bana dosya getirmek için buraya kadar gelmesine gerek yoktu. Bir daha lütfen, siz zahmet etmeyin. Dosyayı asistanınız da getirebilir. Biz asistanlar bunun için buradayız.”

Mehmet sinirle dosyayı masaya bırakarak konuşmaya devam etti:

“Yeter artık, Bahar! Nasıl üzgün olduğumu görmüyor musun? Daha ne kadar sürecektir bu resmiyet? Seni seviyorum. Gerekirse herkes duysun. Bana bu şekilde nefretle bakmayı kes artık. En azından bunu yapabilirsin.”

Akıl sağlığını kaybetmek üzereydim. Bu adamlar elbirliğiyle beni delirtmeye çalışıyordu. Staja başladığımdan beri duygusal olarak çökmüştüm. Tek isteğim beni rahat bırakmalarıydı. Onunla tartışmak niyetinde olmadığım için, “Peki, Mehmet Bey. Sizi affediyorum. Oldu mu? Rica ederim, saygı içinde çalışalım. Sadece bunu istiyorum. İşimi yapıyorum ve okuluma gidiyorum. Bu konu artık kapansın, lütfen,” dedim.

Mehmet başını sallayarak ısrarla konuşmaya devam etti:

“İnan, pişmanım. Sana o şekilde davrandığım için kendimi affedemiyorum. Söylediğim o sözler bıçak gibi sırtımda geziyor. Tekrar özür dilerim. Seni suçlamakta ne kadar haksız olduğumu geçen günkü haberi okuyunca anladım. Senin profesyonel olduğundan zaten emindim. Baran ve seni birlikte düşünmek büyük bir hataydı. Tekrar özür dilerim.” Ne saçmalıyordu yine bu adam!

Gözlerimi kısarak sordum:

“Ne demek istiyorsunuz, Mehmet Bey? Neyi anladınız? Böyle imalı konuşmayı kesin artık!”

Tepkisiz bir şekilde omzunu sallayarak konuşmaya devam etti:

“Haberin yok mu? Nişanlısıyla barışmış. Amacım imada bulunmak falan değil, Bahar. Sadece seni haksız yere eleştirdiğim için çok pişmanım.”

Kurşun yemiş gibi oldum ama belli etmemeye çalıştım. Bilerek yapıyordu ama ona istediğini vermeyecektim. Umursamaz bir şekilde dosyayı elime aldım ve yüzüne bile bakmadan cevap verdim:

“İnanın, ilgilenmiyorum. İyi çalışmalar, Mehmet Bey.”

Gözlerim bilgisayar ekranındaydı. Sakin bir şekilde çalışmaya devam ettim. Kapının kapanma sesi gelince acıyla inleyerek kapıya baktım. Nihayet gitmişti. Resmen bilerek yapmıştı. Beni acıtmak ve kendince test etmek için yapmıştı. Dişlerimi sıkarak başımı sağa sola salladım. Söylediklerine inanmıyordum. Baran bu kadar adi bir adam olamazdı. Siniirden başım ağrımaya başlamıştı, çaresizce alnımı ovaladım. Her şey bir yana, bu kadının arkasından iş çevirdiğini bile bile onunla nasıl yeniden barışırdı? Belki de yalan söyleyen Mehmet'ti. Günler sonra yeniden bilgisayarın arama motoruna Baran Demiroğlu diye yazdım ve açılan sayfalara baktım. Cinayet olayı dışında, çoğunda aynı başlıklı fotoğraf vardı:

“Teselliye sevgilisinde buldu.”

İçim acıyarak ekrandaki fotoğrafa baktım. Bir restorandaydılar. Baran masaya bakıyordu. Duygu ise onun koluna dokunuyordu. Acıyla inledim. Neden kalbim bu kadar acıyordu? Belli ki ben, onun için gerçekten herhangi biriydim. Peki ya o benim için! Acıyla ekrandaki fotoğrafa bakmaya

devam ettim. Bana bakan gözleri, sarılarak uyuduğumuz gece, saçlarımın arasında dolanan parmakları ve söylediği sözler bu kadar boş muydu?

Bir anda ofisin telefonu çalmaya başladı. Sıkıntıyla telefona cevap verdim:

“Bahar Saygın. Buyurun!”

“Merhaba Bahar. Nasılsın, kızım?”

Adil Bey’in sesini duyunca gülümseyerek cevap verdim:

“İyiyim Adil Bey. Asıl siz nasılsınız?”

Hemen cevap verdi:

“Daha iyiyim. Koltuk değnekleri sayesinde yürüyebiliyorum. Pazartesi günü işime döneceğim. Hastalarımı özledim.”

İçtenlikle yanıtladım:

“Bu çok güzel bir haber. İnanın onlar da sizi özledi. Yokluğunuzdan olsa gerek, klinik oldukça sakın. Hastalarınız ne zaman geri döneceğinizi soruyor. Herkes yolunuzu gözlüyor olmalı.”

Adil Bey keyifle cevap verdi:

“Eminim ki öyle. Bu arada, ben seni bilgilendirmek için aradım. Bundan sonra Baran Demiroğlu’yla sadece ben görüşeceğim. Bu sebeple yarınki randevu ben gelene kadar iptal edildi. Seansı da telefonla yapmaya karar verdim.”

Şaşırmış mıydım? Elbette ki hayır! Gözlerimi pencereye çevirerek sordum:

“Neden böyle bir karar verdiniz? Sadece merak ediyorum, lütfen yanlış anlamayın.”

Adil Bey hemen cevap verdi:

“Bu kararı ben vermedim, Bahar. Bu, Baran Bey’in özel isteği. Biliyorsun ki yatılı olarak kliniğe getirildiği günden itibaren muayenesinde sadece birkaç kişi olmasına karar vermiştim. Onlardan biri de sendin. O dönemlerden beri senin yanında daha sakın olduğunu fark etmiştim. Sana

güveniyordu. Bu sebeple kaza geçirip klinikten uzak kaldığım şu günlerde, onun seninle görüşmesine müsaade ettim. Bizim için güvenin ne kadar önemli olduğunu zaten biliyorsun. Hele ki onun durumunda olan bir hasta için bu, ciddi anlamda önemli. Fakat o, artık sadece benimle görüşmek istediğini dile getirdi.”

Boğazım düğümlenmişti. Acıyla yutkundum. Beni görmek istemediğini biliyordum ama böyle bir yola başvurması, resmen beni ikinci kere yıkmıştı. Adil Bey’in sesi kulağıma gelince yutkunmaya çalıştım:

“Bahar!”

Zorlukla cevap verdim:

“Buradayım, efendim. Sizi dinliyorum.”

Adil Bey konuşmaya devam etti:

“Neyse Bahar, söylediğim gibi, bu onun ricası. Seninle alakası olduğunu zannetmiyorum. Ağır bir travma geçiren kişilerde böyle bipolar bozukluklar görülmesi olasıdır. Bunu zaten sen de biliyorsun. Yaşadıkları gerçekten çok ağır şeyler ve onu anlıyorum. Sen de anla ve sakın kişisel algılama. Pazartesi günü görüşmek üzere.”

Ani verdiğim bir kararla Adil Bey telefonu kapatmadan sordum:

“Adil Bey, biliyorsunuz ki fakülte, iki hafta yılbaşı tatiline giriyor. Ailemi çok özledim ve onları ziyaret etmek istiyorum. Bana bir hafta müsaade eder misiniz? Yılbaşından önce burada olurum.”

Adil Bey biraz düşündükten sonra sordu:

“Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?”

İzin vermesini umut ederek cevap verdim:

“Yarın.”

Adil Bey hemen yanıtladı:

“Peki Bahar, gidebilirsin. Yılbaşından önce nasıl olsa görüşeceğiz. Ailene selamlarımı ilet, lütfen. İyi yolculuklar.”

Telefonu kapatarak pencereye yürüdüm. Hayran olduğum bu şehir, şimdi bana kasvet veriyordu. Yara almıştım, kırgındım ve yaramı sarmak için ihtiyacım olan tek şey vardı. Ailem...

Üç Gün Sonra

“Hasta olacaksın, kızım. İçeriye gir artık. Zaten bir avuç kalmışsın. Kime diyorum ben, Bahar! Duymuyor musun beni? Kar yağıyor, hemen eve gel.” Gülümseyerek anneme baktım. Pencereden sarkmıştı ve elini kolunu sallayarak beni eve çağırıyordu. Her şey bıraktığım gibiydi. Sadece ben yoktum. Biz yoktuk. Abim ve ben...

Evimizin arkasında büyük bir koru vardı. Bahar ayı gelince rengarenk çiçeklerle dolan bu koru, şimdi bembeyaz bir çarşafla örtülmüştü. Kar neredeyse dizlerime kadar geliyordu. Eskiden abimle kar topu savaşı yapmak benim en sevdiğim oyundu ama maalesef ki şimdi o yoktu.

Boynuma sardığım siyah atkıyı çıkarıp gözlerine yeşil boncuklar taktığım kardan adamın boynuna doladım. Kardan adamımın adı Baran'dı. Kahkaha atarak çatık kaşlarına dokunduktan sonra yanağına bir öpücük kondurarak sessizce fısıldadım:

“Umarım bir gün yeniden gülersin.”

Hüzünle arkamı dönüp koşmaya başladım. Kar taneleri pamuk gibiydi. Ellerimi açarak onları tutmaya çalıştım ama öyle çoktular ki yetişemedim. Sonunda pes ederek kendimi karın üstüne attım. Tam üç gündür buradaydım. Her şeyden uzak olmak beni biraz arındırmıştı. Baran hâlâ aklımda olsa da burada kafamı dağıtacak şeyler buluyordum. Babam bu sene lahana ekmeye karar vermişti. Onunla birlikte tarlaya

gidiyor ve seranın altında oturarak çay içiyorduk. Tıpkı eski günlerdeki gibi...

Ne telefon, ne internet, ne zaman kavramı... Her Şeyin uzağında kendimle baş başaydım. Ayağ a kalkarak eve yürüdüm. Eve girmeden önce korunun ortasında duran kardan adamıma bir daha baktım. Baktım çünkü ondan kilometrelerce uzakta hatta bambaşka bir Őehirde olsam da onlu günleri anımsamaya ihtiyaım vardı...

“Nasıl? Annem kadar olmasa da yapabilmiş miyim, baba?”

Babam gülümseyerek mutfağ a baktıktan sonra bana göz attı ve bağırarak cevap verdi:

“Eh! Fena değ il. Annenin yaptığ ı söndürme kadar olmasa da idare eder ama mısır çorbasını beğ endim. Tabii onu da annen bambaşka yapıyor ama bu da iyi olmuş .”

Elimle ağ zımı kapatarak kahkaha attım. Babam gözüyle bana sus işareti yaptıktan sonra annemi işaret etti. Annem keyifli bir Şekilde içeriye girdi ve babama bakarak cevap verdi:

“Yalanın batsın emi, Yavuz. Aynadan gördüm seni. Tabii kızın geldi ya benim pabucum hemen dama atıldı.”

Babam baş ını sağ a sola sallayarak konuşmaya devam etti:

“Gnahımı alma, Nimet. Sen yanlış görmüşsün. Kızım büyümüş de evlenecek ağ a gelmiş . Baksana artık babasına yemek bile yapıyor.” Utanarak baş ımı eğ dim.

Annem yanağ ımı okşayarak babama cevap verdi:

“Daha okulu bitmedi benim kızemin. Kolay mı psikiyatr olmak? Her Şey sırayla.”

Gülümseyerek ayağ a kalkıp sordum:

“Ben odama gidiyorum. Çok yorulдум bugün. Kırılmazsınız, değ il mi?”

Annem şüpheyle gözlerini kısarak cevap verdi:

“O kadar söyledim sana karda oynama diye. Kocaman kız oldun hâlâ söz dinlemiyorsun. Hasta olmasan bari.”

Babam bana göz kırparak başını sallayınca, odama girip yatağıma uzandım. Neredeyse iki haftadır onu görmüyordum. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, maalesef aklımın içindeydi ve nereye gidersem gideyim, benimle geliyordu. Kimbilir ne yapıyordu? Hiç aklına geliyor muydum acaba? Yaşadıklarımızı düşündüm, dağ evini. İçimde bir sızı vardı, uzak kaldığım bu dönemde fark etmiştim ki kalbimdeki yeri zannettiğimden daha derindi. Bir süre sonra günün yorgunluğuna dayanamayarak gözlerimi kapadım, son günlerde tek sığınağım uykuydu...

Şiddetli esen rüzgârın sesini duyarak gözlerimi açtım. Gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Üstümdeki ağırlığı fark edince gülümsedim. Annem, her zamanki gibi uyumadan önce üstüme yorgan atmıştı. Pencereden dışarıya baktım. Kar yağıyordu. Bu sene oldukça sert geçiyordu.

Susadığımı fark ederek yorganı kenara attım ve ayağa kalktım. Masada duran sürahidен bardağa biraz su boşaltıp içtikten sonra pencerenin önüne geçip yağan karı seyrettim. Yağan kara rağmen ayışığı ortalığı aydınlatıyordu. Arka koryu net olarak görebiliyordum. Manzara büyüleyiciydi... Yaptığım kardan adamı görmek için eğilince yanındaki karartı dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak bu karartının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Dikkatli bakınca bu karartının bir insan olduğunu fark ettim. Uzun boyluydu ve kardan adamın önünde duruyordu. Yüzünü görmem mümkün değildi ama arkasının dönük olduğu belliydi. Böyle bir havada bu adamın ne işi vardı orada? Dikkatle bakmaya devam ettim. Göz yanılgısı değildi. Resmen orada biri vardı. Tanıdık biri olamazdı. Buralar çok sakın yerlerdi. Herkes birbirini tanır,

kimse diğerrinin bahçesine izinsiz girmezdi. Şimdiye kadar hiçbir yabancıyı koruda görmemiştim. Üstelik kış ayında ve hava böyleyken!

Elini uzatıp kardan adamın boynuna doladığım atkıyı çıkarınca öfkelendim. Ne yani, atkıyı mı çalıyordu? Bir an oraya gitmeyi düşündüm. Sonra saçmaladığımı fark ederek gözlerimi devirdim. Pencereyi açıp bağırısam babamla annem uyanacaktı. Üstelik, kesin babam dışarıya çıkacaktı ve belki de bu adam tekin bir adam değildi. Gereksiz yere ortalığı ayağa kaldırmaya hiç niyetim yoktu. Nihayetinde aldığı altı üstü bir atkıydı. Bir süre daha orada kaldıktan sonra yürüyerek uzaklaştı.

Kimdi bu adam? Uzun bir süre bunu düşündüm. Huzursuz olmuşum. Yarın gidiyordum ve annemle babam burada yalnız başlarına kalacaktı. Adam sonuçta koruya girmişti, daha da yaklaşabilirdi. Bu durumu onlara anlatırsam huzursuz olacaklardı. Sıkıntıyla yatağıma uzandım ve düşünmeye başladım. Bir süre sonra gözlerim yavaşça kapanırken zihnim hâlâ uzaktan gördüğüm bu adamın kim olduğunu sorguluyordu...

Odunları sobaya doldurduktan sonra elimdeki çirayı tutuşturup sobanın içine bıraktım. Küçüklüğümden beri soba tutuşturmayı çok severdim. Tutuşan odunların kokusu bana her zaman huzur verirdi. Bugün son kez atmıştım o çirayı. Hüzünle kapının önünde duran valizime baktım. Gidiyordum artık. Bir hafta nasıl da hızlı geçmişti.

Buraya kaçmak bana iyi gelmişti ama yine de İstanbul gözümde tütüyordu. Selin'i, Murat'ı, Meloş'u çok özlemiştim. Adil Bey bile gözümde tütüyordu. Bir de o vardı tabii,

Baran... İki koca hafta olmuştu onu görmeyeli. Onu son gördüğüm o gece, silik bir hayal olarak kalmıştı hafızamda. Gerçekten de iki yabancı olmuştuk. Aramızda çok fazla yaşanmışlık olmasa da farklı bir bağ vardı. En azından ben öyle olduğuna inanmıştım. Beni Adil Bey'e sormayacağına göre, ne gittiğimden ne de dönüşümden haberi olmayacaktı.

Annem içeriye girince, kendimi toparlayarak gülümsemeye çalıştım. Elindeki poşeti valizime koydu ve bana bakarak, "Mısır ekmeğini sakın çantanda unutma. Bayatlamadan ye, emi güzel kızım," deyince gözyaşlarım yanaklarımdan süzül- dü ve koşarak ona sarıldım. Zavalı kadın yutkunarak gözle- rime baktı. Şaşkındı çünkü hiç böyle yapmazdım. Gülümse- yerek yalandan bana kızdı: "Bak hele sen deliye! Koskoca kız oldun, hâlâ salya sümük ağlıyorsun. Hadi artık! Sil gözünün yaşını. Zaten zor tutuyorum kendimi."

Gülümsemeye çalışarak gözlerimi kaçırdım. O sırada ba- bam içeriye girdi. Bizi o hâlde görünce, gülümseyerek başını sağa sola salladı ve söylenmeye başladı:

"Havada yağmur kokusu almıştım ben zaten. Ben de di- yordum ne zaman başlayacak. Hadi silin gözyaşlarınızı artık, uçağa iki saat kaldı. Gitmeden çorbalarımızı içelim."

Hep birlikte sofraya oturduk. Babam düşünceliydi. He- men fark etmiştim. Annem de fark etmiş olacak ki babama sordu:

"Neyin var senin, Yavuz? Yoksa kız için mi üzülüyorsun?"

Babam gülümseyerek bana baktıktan sonra başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Kızım okuluna gidiyor, ne diye üzülecekmişim? Benim aklım İbrahim emminin oğluna takıldı. Hani şu fabrikada çalışan. Bugün fabrikanın sahibi toplantı yapacakmış. Eğer fabrika kapanırsa sefil olurlar."

"Hangi fabrika?" diye sordum çünkü bu çevrede bildiğim tek fabrika Demiroğlu Fabrikasıydı.

Babam cevap verdi:

“Hani şu tarla yolundaki. Demiroğlu Fabrikası.”

Baran gerçekten Samsun’da mıydı? Fabrika buraya çok yakındı. Heyecandan ağzımdaki lokma boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. ksürmem artınca elimle yüzümü yelledim. Ne zaman heyecanlansam böyle oluyordu. Babam bana bir bardak su uzatarak telaşla mırıldandı:

“Helal, kızım! İ abuk şu suyu.”

Hemen bir yudum içtim. Annem iyi olduğuma emin olduktan sonra babama sordu:

“Niye kapanıyor ki fabrika? Ben kendimi bildim bileli vardı.”

Babam kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Yok be, Nimet! Daha kapanacak mı, bilmiyorum. Ekmek alırken İbrahim emmi ile karşılaştık. Bir ayağı aksıyor diye onu eve ben bıraktım. Biraz dertlendi. Karısı zaten yatalak, ikisi de oğlunun eline bakıyor. Acıdım garibe. Aklıma takıldı, yokluk ne demek, çeken bilir. Fabrika kapanırsa perişan olurlar. Gerçi bizimki sadece tahmin. Oğlu ona, fabrikanın sahibi geldi, demiş; durduk yere adam niye buraya gelsin ki? Dört gündür buradaymış. Sahibi zaten öldü. Zaten bu gelen de oğluymuş. Tövbe! Güya babasını da bu ocuk öldürmüş, dedi İbrahim emmi.”

Annem dehşetle gözlerini açarak sinirle bağırdı:

“Olmaz olsun böyle evlat! Evlerden ırak.” Boğazım düğümlenmişti. Baran’ın adını bu şekilde babamdan duymak ve annemin onu kınaması ne kadar da acıydı! O benim hastamdı, desem şok olurlardı. Maalesef ki onu savunmaya bile hakkım yoktu. Her şey bir yana, onun da neredeyse bir haftadır burada olması ne garip bir tesadüftü. Belki de tesadüf değildi...

Havalimanları her zaman hüznü vermiştir bana. Belki de abimin ilk gidişinde yaşadığım o acıyı unutamadığımdandır bu hüznü...

Burası, İstanbul Havaalanına göre çok sakin ve sessizdi. Aslında otobüsle gitmeyi düşünüyordum ama hava şartları nedeniyle, uçağı tercih etmek zorunda kalmıştım. Babamla bir bankta oturmuş, uçağın saatini bekliyorduk. Sessizdik ve ikimiz de hüznüydük.

İstanbul'a varır varmaz ilk iş bir telefon almam gerekiyordu çünkü böyle olmuyordu. İç çekerek etrafıma bakındım. Tam, babama artık gitmesini söyleyecektim ki kapıdaki kalabalık dikkatimi çekti. İçerinin tenhaliğine alıştığım için dikkatle oraya baktım. Girişteki kalabalık babamın da dikkatini çekmişti. Kontrolden geçenlerin arasında Baran'ı görünce şok oldum. Hiç ummadığım bir yerde karşılaşmıştık. Yanında adamları da vardı. Ellerim buz gibi olmuştu. Babam onu tanımadığı için hiç oralı olmayarak başını çevirdi. Ben ise gözlerimi ondan alamıyordum. İçeriye girer girmez başını çevirip etrafına baktı. Ne yazık ki beni görmemesi imkânsızdı çünkü tam karşısındaki bankta oturuyordum. Göz göze geldiğimiz o an sanki zaman durdu. Mekân ve insanlar âdeta kayboldu ve her şey anlamını yitirdi. Yerine çakılmış gibiydi ve hiç hareket etmeden bana bakıyordu. Yaşar da yanındaydı ve o da beni görmüştü. Hızla başımı eğerek onları görmezlikten geldim. Avuçlarımı sıkarak sakin olmaya çalıştım. Allah'ım, neydi bu kalp çarpıntısı? Kaçtığım yolların sonu yine ona çıkıyordu. Bir mıknatıs gibi birbirimizi çekiyorduk.

Babamın sesini duyunca titreyen ellerimi saklamaya çalışarak ona baktım.

"Artık içeriye gir bence, kızım. Zaman yaklaşıyor."

Zavallı babacığımın içimdeki fırtınadan haberi bile yoktu. Başımı sallayarak ayağa kalktım. Babam da ayağa kalkarak şefkatle bana baktı. Bu bakış bana yetmişti, dayanamayarak babama sarıldım ve ağlamaya başladım. Aslında bu yaşlar yaşadıklarımın birikimiydi. Aylardır verdiğim savaştan artık yorulmuştum.

Babam yanağımdaki yaşı silerek yüzüme baktıktan sonra şaşkın bir şekilde sordu:

“Bu gelişinde çok sulu göz olmuş benim çiçeğim. Neyin var, babacığım? Hiç böyle değildin sen?”

Gülümsemeye çalıştım. Babam da gülümsedi. Burnumu çektim ve güçsüz bir ses tonuyla cevap verdim:

“Yaşlanıyorum artık galiba, baba! Ayrılıklar zor gelmeye başladı. Sizi özlüyorum.”

Babam kahkaha atarak saçlarımı okşadıktan sonra sakince konuştu:

“Sen daha adın gibi bahar kokuyorsun çiçeğim. Yapma böyle, üzme beni. Bak sana söz veriyorum, hasat biter bitmez yanına geleceğiz. Abin de gelir. Tamam mı?”

Gözyaşımı silerek başımı salladım. Onu son bir kez daha öptükten sonra çantamı alarak içeriye yürüdüm. Baran'ın hâlâ orada olduğunu biliyordum ama dönüp bakmadım. Bakmayacaktım da! Biz artık iki yabancıydık.

İçeriye girdikten sonra yine beklemeye başladım. Uçağa alınmamıza dakikalar vardı. Cam kenarında duruyor ve uçakları seyrediyordum. Aslında sadece boş boş bakıyordum. Hissettiğim tam olarak buydu. Boşluk... Yanımda bir gölge hissettim ve izlendiğimi fark ederek başımı dikleştirdim. O olduğunu biliyordum ama bakmıyordum çünkü onu görmek bana acıdan başka bir şey vermiyordu. Her şey bir yana, kırgındım. Yanımda durdu. Yüzümü çevirip bakmasam da camdaki yansımasını görüyordum. Ellerini ceplerine koymuştu ve uçaklara boş boş bakıyordu. Tıpkı benim gibi...

Acıyla gülüp başımı sağa sola salladıktan sonra yürümeye başladım. Daha bir adım atmıştım ki yavaşça kolumu tutarak fısıldadı:

“Asyalı!” Durdum ve karşıya bakmaya devam ettim. Kolumu tutan parmakları buz gibiydi. Üstümdeki cekete rağmen bunu hissetmiştim. Kolumu çekmeye çalıştım, bırakmadı. İnatla yüzüne bakmıyordum. Derin bir nefes aldığımı duydum, sonra da yorgun bir ses tonuyla fısıldadı: “Ne olursun, birkaç saniye olsa da bak bana.”

Bakamazdım ki... Yüreğim resmen cayır cayır yanıyordu. Yutkundum ve dolan gözlerimi saklamak için başımı diğer tarafa doğru çevirdim.

Koluma okşar gibi dokunarak sordu:

“Bakmayacak mısın?”

Acıyla gözlerimi kapattım. Benimle oyun mu oynuyordu bu adam? Bu kez izin vermeyecektim çünkü ben onun oyuncuğu değildim. Hırsıyla kolumu çektim. Tam cevap vermek için ona bakmıştım ki boynundaki siyah atkıyı fark ettim. Bu atkı, benim kardan adamımın boynuna taktığım atkıydı. Demek o gece uzaktan gördüğüm adam oydu. Donmuştum. Konuşamadım. Bu adamı anlamam mümkün değildi. Ağlamamak için direniyordum. Yüzüne baktım. Haftalar sonra gözlerim gözleriyle buluştu. Bana bakan gözlerinde âdeta yangın vardı. Göz altları morarmış ve yüzü çökmüştü. Neden yapıyordu bütün bunları? Ne istiyordu benden? Yorulmuş ve incinmiş benliğim bu sorulara cevap arıyordu. Gözlerinin içine bakarak kolumu çekmek istedim ama yine bırakmadı.

Acıyla gülümseyerek, “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” dedim. Cevap vermedi. Hırsıyla kolumu çektim ve başımı dikleştirerek ona son sözlerimi söyledim: “Unuttun galiba, o zaman hatırlatayım. Sen benim için bir yabancısın, ben de senin için. Ben sözümü tutuyorum. Sen de sözünü tut ve benden uzak dur!”

Sözlerim bittikten sonra hızla yürümeye başladım. Bu kez engel olmadı, olamazdı! Son kontrolden geçtikten sonra nihayet uçağa binmiştim. Baran geride kalmıştı. Hostes yüzümden bir sorun olduğunu anlayınca, elimden biletimi alarak bana yerimi gösterdi. Hemen pencere kenarına oturdum ve içimdeki zehri akıtır gibi ağlamaya başladım. Onu anlamıyordum. Bu yaptığı eziyet gibiydi.

Bir süre sonra uçağın yanına bir jet yaklaştı. Mavi çizgileri olan bu jetin üstünde, “*Demiroğlu*” yazıyordu. Aynı anda benim bindiğim uçak da hareket etmeye başladı. Acıyla gözlerimi kapattım. Emindim artık. Yabancıya olmaya zorlandığım bu adama deliler gibi âşıktım ben. Maalesef bizim aramızda bu uçakların arasındaki gibi büyük farklar vardı. Rotamız aynı gibi görünse de yollarımız çok başkaydı...

Meloş ekmeğinden bir parça daha koparıp ağzına attıktan sonra, “Ay, yeminle çatladım yemekten. Alın şunu önümden, anacığım. Yesem dert, yemesem dert,” diye söylendi.

Selin hâlerinden memnundu. Çayından bir yudum daha alarak Meloş’a cevap verdi:

“Umurumda bile değil! Mısır ekmeğine asla dayanamam. Hele yanında çay ve peynir varsa. İyi ki gitmişsin, Bahar. Nimet teyzemin ellerine sağlık. Vallahi çok makbule geçti.” Tepkisiz bir şekilde başımı salladım. Konuşmaya mecalim yoktu. Kendimi, fırtına sonrası karaya vuran tekneler gibi hissediyordum. Yorgun, bir o kadar da dağılmış.

Meloş, beni baştan aşağı süzerek çayından bir yudum aldı ve memnuniyetsiz bir şekilde söylenmeye başladı:

“Mısır ekmeği iyi de bu kızın hâli, hâl değil. Güya zihnini toplamaya gitti ama göt baş hak getire. Başlarım böyle aşkın

ıstırabına, anacığım. Bulalım bu işe bir çare, diyeceğim ama adam tekin bir adam değil.”

İç çektim ve sertçe, “Evet, iyi değilim!” dedim. Meloş ve Selin birbirlerine baktılar. Artık susmaktan yorulmuştum. İçime attığım ne varsa anlatmaya başladım: “O da Samsun’daydı. Döneceğim gün öğrendim. Hatta İstanbul’a aynı gün döndük ama farklı uçaklarla. Sözde oraya iş için gitmiş. Kesinlikle yalan! Benim Samsun’da biliyordu ve bence sırf bu yüzden oraya geldi. Nedenini sormayın çünkü inanın, ben de bilmiyorum. Hatta dört gün boyunca beni uzaktan izlediğine bile eminim. İşin tuhaf tarafı ondan uzak durmamı istiyor. Ne kadar büyük bir ironi değil mi?”

İkisi şok içinde önce bana sonra da birbirlerine baktılar. Meloş kendine gelmek için başını sağa sola salladı ve çay bardağını masaya koyarak, “Bir dakika, bir dakika. Ay, birden bir daraltı geldi bana,” dedi ayağa kalkarak konuşmaya devam etti: “Sen şimdi bu olayın en doğrusunu anlat bir bana çünkü ben olaya resmen angut gibi bakıyorum. Ben mi yanlış anladım acaba? Bizim altın saç da Samsun’daydı ve senin ruhun bile duymadı ama seni uzaktan izlediğini biliyorsun. Üstelik bütün bunlara rağmen sana ondan uzak durmanı söyledi, öyle mi?”

Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Meloş Selin’e baktı. Selin elindeki ekmeği masaya bıraktı ve boğazını temizleyerek söze girdi:

“Bahar, gördüğün kişinin o olduğuna eminim misin? Belki de birini gördün ve ona benzettin.”

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Kesin artık saçmalamayı. O olduğuna eminim. Tam olarak sebebini anlayamasam da Baran artık hiçbir şekilde benimle görüşmek istemiyor. Bunu benim yüzüme söyledi. Adil Bey’e de bundan sonraki dönemde sadece kendisiyle

bağlantıda olmak istediğini söylemiş. Yani beni çevresinden uzaklaştırdı. Kırıldım çünkü o, benim için sıradan bir hasta değildi. Aramızda kuvvetli bir bağ vardı ve bir iletişim kurmaya başlamıştık. Bir anda o bağı koparıp attı. Ben de biraz buradan uzaklaşmak için Samsun'a gitmeye karar verdim. Döneceğim gün onun da Samsun'da olduğunu öğrendim. Sözde, fabrikasını kontrole gitmiş, hem de yıllar sonra!" Sustum ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim: "Havaalanında karşılaştık. Sözde o da tesadüf! Beni uzaktan izlediğine de eminim çünkü onu bir gün önce gördüm. Evimizin önündeki koruya bir kardan adam yapıp boynuna kendi atkımı takmıştım. Gece kardan adamın yanında birini gördüm. Yüzünü görmedim ama gördüğüm kişi bir erkekti. Atkıyı alıp gitti. Havaalanında atkı onun boynundaydı. Onu anlamak mümkün değil. Sağlıklı düşünemediğinin farkındayım, ağır bir travmanın etkisinde ve duygu değişiklikleri yaşıyor. Sakın, kafanızda olmadık şeyler kurmayın. Onun bana karşı hissettiği duygular, aşk ya da benzeri duygular değil. Bana göre bu obsesyon. Kabullenemese de benim yanımda huzurlu ve bana değil ama bu duyguyu hissetmeye ihtiyacı var."

Selin boğazını temizleyerek söylediklerime karşılık verdi:

"Eğer sadece o duyguya ihtiyacı olsaydı, seni kendisinden uzaklaştırmazdı. Aynı şekilde söylediğin gibi obsesyon da olsaydı, seni kendisinden itmez; aksine, seni bunaltacak kadar yakınında olurdu. Takıntılı duygular kendini çok sık tekrar eder, Bahar. Bunu sen de biliyorsun. Bence bunun altında başka sebepler var. Büyük kayıplar yaşadı ve senin yanında huzurlu hissettiği için kendini suçluyor olabilir. Bence şu aşamada onun davranışlarına fazla anlam yükleme çünkü onun zamana ihtiyacı var."

Meloş başını salladı. Selin haklıydı ama bilmediği şeyler de vardı. Baran, Duygu'nun konuşmalarını ona anlattıktan

sonra beni kendinden uzaklaştırmıştı. Belki de benim zarar görmemden korkuyordu. Yapacağım en doğru davranış her şeyi zamana bırakmaktı. Söylediği gibi ondan uzak duracaktım. Başka çarem yoktu...

Elimdeki çiçek buketinin enfes kokusunu içime çekerek asansörden indim. Bugün pazartesiydi ve artık kliniğe dönme zamanım gelmişti. Haftalar sonra Adil Bey'i tekrar göreceğim için çok mutluydum. Onu özlemiştim. Son derece mütevazı bir insandı ve kesinlikle egolu değildi. Onunla birlikte çalışmak benim için büyük bir şanstı. Tam kapısına vurmak için elimi kaldırmıştım ki kapı birden açıldı. Elimi indirerek geriye çekildim. Mehmet Bey'i görünce yüzüm birden düştü. Benim aksime, o gülümsedi ve hayranlıkla bana bakmaya başladı. Hiç pes etmiyor, her fırsatta da bunu belli etmeye bayılıyordu.

Gözleri parlayarak, "Döndün demek. Seni görmek çok güzel," dedi.

Kibar olmaya çalışarak başımı salladım. Aslında onunla konuşmak bile istemiyordum ama maalesef ki aynı yerde çalışıyorduk. Önümden çekilmeyince tek kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. Hâlâ önümde durduğunu fark ederek afalladı ve gülümseyerek kenara çekildi. İçeriye girdim ve onu dışarıda bırakarak kapıyı kapattım.

Adil Bey beni görünce içtenlikle gülümseyerek konuşmaya başladı:

"Hoş geldin, Bahar. Dur bakayım, yoksa zayıfladın mı? Daha bir narin, daha bir güzel olmuşsun. Seni görmek ne kadar da güzel."

Utanarak başımı eğdim ve mahcup bir şekilde, "Beni utan-dırılıyorsunuz, Adil bey, çok teşekkürler. İnanın sizi görmek

çok daha çok güzel,” dedim ve elimdeki çiçek buketini ona uzatarak konuşmaya devam ettim: “Bu çiçekler sizin için. Hoş geldiniz. Siz yokken buranın hiç tadı yoktu. Hepimizin size ihtiyacı var. Sakın bu sözlerimi iltifat olarak algılamayın, siz bu kliniğin belkemiğisiniz.”

Adil Bey gülümsedi ve “Teşekkürler Bahar, asıl sen beni utandırıyorsun,” diyerek elimdeki buketi aldıktan sonra koltuk değneklerine tutunarak ayağa kalktı ve “Senin ofisine geçelim mi?” diye sordu.

Başımı salladım. Birlikte yürümeye başladık. Oldukça iyi görünüyordu ama o da çok zayıflamıştı. Zorlukla yürümeye çalışması beni üzmüştü. Yine de yaşına göre çok dirençli bir adamdı. Bir yandan yürümeye çalışıyor; diğer yandan da bana, hastalarla ilgili bilgiler veriyordu.

Ofisin önüne geldiğimizde babacan bir tavırla konuşmaya devam etti:

“Biliyorsun Bahar, pazar gecesi yeni yıla gireceğiz. Kliniğimiz, her sene yılbaşından önce bir davet verir. Büyük başarılarla imza attık. Bu klinikte hem hekim hem de yönetici olarak vazifelerimden biri de çalışanlarıma hak ettikleri ilgiyi göstermek. Çalışanlarımdan dışında kliniğe destek verenlere de bu şekilde teşekkür etmiş oluyorum. Aynı daveti bu sene de vereceğiz. Zaten davetiyeler herkesin adresine postalandı.”

Gülümseyerek başını salladıktan sonra çantamdan davetiyeyi çıkararak cevap verdim:

“Biliyorum, Adil Bey. Döndüğüm gün davetiyeyi posta kutumda buldum. Çok düşüncelisiniz. Orada olacağım.”

Adil Bey de gülümsedikten sonra ofise girip çalışmaya başladık. Onun gelişi kliniği canlandırmıştı. Oldukça yoğun bir gündü ve durmadan çalışıyordum. Hiç şikayetçi değildim çünkü çalışmak bana iyi geliyordu. Bu sayede daha az düşünüyordum ve zihnimi gereksiz düşüncelerden arındırıyordum.

Paydos saati gelince kabanımı giyinerek klinikten çıktım. Kendime bir telefon almak için elektronik eşya satan bir mağazaya gitmem gerekiyordu. Hava buz gibiydi, hemen çantamdan kırmızı beremi çıkarıp başıma geçirdim. O an izleniyormuşum gibi garip bir his kapladı içimi. Hızla etrafıma bakındım. Şüpheli bir durum olmadığına emin olunca yürümeye devam ettim. Belli ki sadece yanılgıydı. Yaşadığım olaylar beni etkilemişti, böyle paranoyak olmam doğaldı. Zamanla bunu da atlatacaktım.

Mağazaya varınca hemen kendime bir telefon seçerek kasaya gittim. Şükür ki telefon numaram değişmeyecekti. Akıllılık edip telefon şirketini aramış ve kayıp bilgisi vererek yeni sim kart istemiştim. Mağazadan çıkınca sıkıntıyla etrafıma baktım. Saat geç olmuştu ve otobüs beklemek için de oldukça soğuk bir havaydı. Taksiye binmeye karar vererek ana caddeye yürüdüm.

Karşı caddeye geçerken yanımda bir araba durdu. Kaşlarımı çatarak arabaya baktım. Tedirgin olmuşum. Arabanın içinden siyah uzun saçlı bir kadın indi. Başında siyah bir bere ve gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Gerçekten tuhaf görünüyordu. Kadın şüpheyile etrafına bakınınca iyice tedirgin oldum çünkü bu gizemli hâli hiç normal değildi. Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. O sırada arkamdan seslendi:

“Bahar!”

Dehşetle kadına baktım. Onu tanıımıyordum ama belli ki o beni tanıyordu. Acaba yanlış mı duymuştum? Kadın bana doğru birkaç adım atmaya başlayınca yanılmadığımı anladım ve kaşlarımı çatarak sordum:

“Kimsiniz siz? Nereden tanıyorsunuz beni?”

Kadın telaşla yanıma geldikten sonra gözlüklerini hafifçe indirerek bana cevap verdi:

“Sakin korkma, lütfen! Adım Duygu. Seninle daha önce Baran’ın evinde tanışmıştık.”

Resmen donmuştum. Karşımda duran kadın gerçekten de oydu. Sakin olmaya çalışarak konuşmaya başladım:

“Ona tanışma demek pek doğru olmaz. Sizi bu şekilde görünce bir an tanıyamadım. Ne istiyorsunuz benden?”

Yine telaşla etrafına bakındıktan sonra gözlüklerini takarak cevap verdi:

“Haklısın. Öyle aniden geldiğim için kusura bakma ama seninle konuşmam lazım, Bahar. Başka çarem kalmadı. İnan, anlatacağım şeyler çok önemli.”

Kaşlarımı kaldırarak onun bu ürkek hâlinin sebebini anlamaya çalıştım. Benimle ne konuşmak istiyor olabilirdi? Açıkçası, ona güvenmiyordum. Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum. Benimle konuşmak isteyeceğiniz konu ne olabilir ki? Sizi tanımıyorum bile. Kusura bakmayın, Duygu Hanım ama ortak hiçbir noktamız yok. Bu sebeple konuşmaya gerek görmüyorum. İyi akşamlar.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım ama konuşmaya devam etti:

“Yanılıyorsun, Bahar. Ortak bir noktamız var. O da Baran. İnan bana anlatacağım şeyler çok önemli. Sadece benim için değil, Baran için de önemli. Konuşabileceğim başka hiç kimse yok. Ne olur bana bir şans ver.” Bir anda yerime çakıldım. Hızla arkamı dönüp ona baktım. Bir yanımda gitme dese de iç sesim onu dinlemem gerektiğini söylüyordu. Baran beni onunla konuşmamam gerektiği konusunda uyarmıştı ama gerçekten çok çaresiz görünüyordu. Hüzünle fısıldadı: “Yalvarıyorum sana, kardeşim tehlikede. Lütfen, Bahar.”

Kardeşim demişti. Sıkıntıyla ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonunda pes ederek başımı salladım. Derin bir nefes

alarak arabasına yürümeye başlayınca, verdiğim karardan pişman olmamayı dileyerek peşinden yürüdüm. Arabada soğuk bir sessizlik vardı. Kendimi suç işliyormuşum gibi hissediyordum. Sakin olmaya çalışarak Duygu'ya baktım. Yüzünde korkunun ötesinde çaresizlik vardı.

Kısa bir süre sonra araba تنها bir kafenin önünde durdu. Duygu yine tedirgin bir şekilde etrafına bakınarak arabadan indi. Bu tuhaf hâlleri beni iyice meraklandırmıştı. Birlikte kafeye girerek تنها bir masaya oturduk. Garson yanımıza gelince Duygu ikimiz için çay sipariş etti.

Hemen konuşmaya başladım:

“Sizi dinliyorum ama en baştan söylemek istiyorum ki Baran Bey'i çok fazla tanımıyorum. Kendisi bizim hastamız. O gün de oraya kendisini kontrol etmek için gelmiştim. Yani rutin bir ziyaretti.”

Duygu gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı. O sırada garson da masaya geldi ve çayları bırakıp gitti. Duygu dalgın bir şekilde çaylara bakarak konuşmaya başladı:

“Açıklama yapmana gerek yok, Bahar. Zaten senin klinikte çalıştığını biliyorum. Seninle konuşmak istedim çünkü onun sana değer verdiğini biliyorum. Onun, senin için sıradan bir hasta olmadığının da farkındayım. Baran farkında ya da değil ama seni oldukça fazla önemsiyor. Beni senden uzak durmam için tehdit edince bunu anladım.”

Ağzım açık kalmıştı. Başımı sağa sola doğru sallayarak, “Yok öyle bir şey!” diye karşı çıkınca, Duygu acıyla gülümseyerek konuşmaya devam etti:

“Seni suçlamıyorum. Zaten o, beni hiçbir zaman sevmeydi. Hem sevseydi bile, ben onun sevgisine layık bir kadın değildim. O mükemmel bir erkek, Bahar. İnan bana, onu deli gibi seviyorum. Keşke ilk tanıdığım erkek o olsaydı ama büyük hatalar yaptım ve inan çok pişmanım.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Ne demek istiyordu? Ellerim buz gibi olmuştu. Şok içinde ona bakıyordum. Gözlerinden süzülen yaşı sildi ve pencereden dışarıya bakarak anlatmaya başladı:

“Bundan beş sene evvel, yani ben daha on dokuz yaşındayken hayat tozpembeydi. Uçarı bir kızdım, tabiri caizse günümü gün ediyordum. Ailem Amerika’da yaşıyordu. Hiçbir zaman maddi sıkıntımız olmadı. Biz iki kardeşiz. Zafer, o zaman on sekiz yaşındaydı. Sırf eğlenmek için senede birkaç kez İstanbul’a gelirdim. Yine öyle bir gelişimde, arkadaşlarımla çok gözde bir gece kulübüne gitmiştik. Çok içmiştim. Birkaç genç bana sataşınca olgun bir adam beni onlardan kurtardı. Adam kırklı yaşlarının ortasındaydı ve gerçekten çok yakışıklıydı. Yaşını söylediğinde çok şaşırmıştım çünkü hiç göstermiyordu.”

Durdu ve sıkıntıyla başını sağa sola salladı. Nefesimi tutmuş onu dinliyordum. Anlattıkları öyle garipti ki konunun nereye varacağını merak ediyordum. Bir yandan da duyacaklarımdan korkuyordum çünkü bazen gerçekleri duymak çok acı olabiliyordu. Diğer yandan da dikkatle vücut dilini ve anlatış şeklini inceliyordum. Yalan söylemiyordu. Bezgindi ve içinde biriktirdiği her şeyi bir an önce anlatmak istiyordu. Bunun için beni seçmesi tuhaftı. İşte bunun sebebinin anlamıyordum.

Titreyen ellerini sıkarak konuşmaya devam etti:

“O gece onunla birlikte takıldık. Sohbet ettik, içki içtik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Deneyimli bir adamdı, zengin olduğu da belliydi. Parası umurumda bile değildi, sonuçta ben de varlıklı bir aileden geliyordum. Benim için önemli olan sadece güzel zaman geçirmekti. Onun için de öyle olmalıydı ki bana adımı bile sormadı, ben de ona. O gecenin sabahı bir otelde uyandım. Adını bile bilmediğim

o adam vardı. Onunla beraber olmuştuk. Pişman değildim çünkü bu, benim ilk ilişkim değildi. Kopuk aile ilişkileri ve sevgisizlik insanı saçma sapan birlikteliklere itiyor, Bahar. Hemen giyindim ve bir daha onu görmedim.” Hüzünle ona bakıyordum. Burnunu çektikten sonra gözünden bir damla yaş daha süzüldü. Eliyle akan yaşı silerek anlatamaya devam etti: “Üç yıl sonra Amerika’da Baran’ı tanıdım. O günü hiç unutamam. Ortak bir arkadaşımızın doğum gününe gelmişti. Her zaman zamanki gibi çok asildi. Herkese karşı son derece mesafeliydi. Saygın ve iyi yetişmiş bir genç olduğu belliydi. Kalabalık bir ortamdaydık ama herkesin odak noktası olmuştu. Kültürlüydü. Özel eğitim almak için yurtdışına gelmişti. O geceden sonra aylarca peşinden koştum. Yüzüme bile bakmadı. Daha ilk andan itibaren etkisi altına girmiştım. Bir süre sonra ona âşık olduğumu anladım. Her an onu düşünüyor ve onu görebilmek ümidiyle olmadık partilere gidiyordum ama o, öyle her partiye gitmiyordu. Çok seçiciydi ve etrafımdaki herkesten farklıydı. Günlerden bir gün, yanında bir kız gördüm. Önce delicesine kıskandım, sonra kardeşi olduğunu öğrendim. Hemen onunla samimi oldum ve bir şekilde Baran’ın dikkatini çekmeyi başardım çünkü Baran Beyza’ya çok düşküncü.” Onun adını duymak kalbimin ritmini değiştirmişti. Sakin görünmeye çalışıp onu dinlemeye devam ettim: “Beyza melek gibi bir kızdı. Onunla dost olmak her anlamda güzeldi. Bizi sık sık İstanbul’a davet ediyordu. Bir süre sonra Zafer’le aralarında bir yakınlık olduğunu fark ettim. Beyza’nın da ısrarıyla birkaç ay sonra hep birlikte Bodrum’a gittik. Baran yanıımızdaydı ama bana hep uzaktı. Gizemliydi. Beyza, onun harika dövüştüğünü ve madalyaları olduğunu anlatırdı. Maalesef ki ondan bu konuyla ilgili hiçbir şey duymadım. Onu elde etmek için her şeyi yaptım. Hatta bir dönem genel olarak kadınlara ilgi duymadığından şüphelenip

bunu Beyza'ya bile sordum. Sorduğum soruya çok gülmüştü ve onun kişiliğinin böyle olduğunu anlatmıştı. Gittiğimiz her mekânda bütün kızların ilgisini çekiyordu ama kimsenin yüzüne bile bakmıyordu.” Şaşkın bir şekilde kaşlarımı havaya kaldırdım. Dağ evinde yaşadıklarımızı düşündüm. Bana olan bakışları, saçlarıma dokurkenki sıcaklığı bu anlattıklarının tam tersi nitelikteydi. Duygu, iç çekerek konuşmaya devam etti: “Bir yıl sonra İstanbul’a geldim ve Baran’a içimdeki her şeyi anlattım. Şaşırdı diyemem, zaten ona olan ilgimin farkındaydı. Önce kabul etmedi. Sonra Beyza’nın da ısrarıyla birbirimize bir şans vermeyi denedik. Kendime İstanbul’da bir ev tuttum ve geceleri dışarıya çıkmaya başladık. Baran tanınan bir gençti ve kısa bir sürede tüm cemiyet bizimle ilgili dedikodu yapmaya başladı. Bu dedikodular Saime Hanım’ın da kulağına gidince, beni tanımak istediğini söyleyip Beyza’yla bana haber gönderdi. Sevinçten havalara uçmuştum. Diğer yandan da Baran’ın beni sevmediğini biliyordum çünkü bana karşı çok uzaktı. Kendine sakladığı gizemli bir dünyası vardı ve kimseyi o dünyaya almıyordu.”

Şüpheyle kaşlarımı çatarak söze girdim:

“Mesafeli olduğunu söylüyorsun ama ben sizin internette fotoğraflarınızı görmüştüm. Nişanlı olduğunuz yazıyordu ve fotoğraflarda çok samimi görünüyordunuz.”

Gülümseyerek cevap verdi:

“İnan bana, görüldüğü gibi değil. Koluna girerken bile hep tedirgindim. Zaten, davetlere beni hep Beyza çağırırdı. O gördüklerin, zaten hep uzaktan çekilmiş fotoğraflar. Şişirilmiş başlıklar. Sözde birlikteydik ama aramızda çok büyük bir mesafe vardı. Yine de her şeye göz yumdum çünkü ona çok âşıktım. Sadece adımın bile yan yana yazılması bana yetiyordu. Sabırla onun da beni seveceği günü bekliyordum ve inan bana, hayatımda hiçbir erkeği bu kadar sabırla beklemedim

ben.” Bir kadın için en büyük acılardan biri bu olmalıydı. Aslında en başında söylediği gibi onunla ortak bir noktamız vardı. İkimiz de aynı adam için sabrediyorduk. Acıyla yutkunarak anlatmaya devam etti: “Ailesi ile tanışmaya gittiğim gece çok mutluydum. Heyecandan kalbim duracaktı. O geceyi bile Beyza ayarlamıştı. İş resmiyete dönüştükçe Baran benden daha beter uzaklaşıyordu. Saime Hanım bana bir yüzük bile almıştı. Her şey çok güzeldi. Ta ki babası gelene kadar. Onu gördüğüm zaman dünya başıma yıkıldı. Kanım dondu desem yeridir çünkü yıllar önce birlikte olduğum adam karşımdaydı ve maalesef ki o, sevdiğim adamın babasıydı. O an ölmek istedim, Bahar.”

Duyduklarımın etkisiyle bir an nefesim kesilerek öksürmeye başladım. İnanamıyordum. Kendimi her şeye hazırlamıştım ama söyledikleri her şeyin ötesindeydi. Bu gerçekten zor bir imtihandı. Karşımda sessizce ağlarken bir an *ona söyleyebilirim*, diye düşündüm. Bu durumda empati yapmak bile bana zor gelmişti ama nihayetinde hepimiz insandık. Bu sebeple duygularını anlıyordum. Öksürüğümü dindirmek için çayımdan bir yudum aldıktan sonra sakın bir ses tonuyla sordum:

“Peki, bundan Baran’ın haberi var mı?”

Duygu dehşetle bana bakıp, “Hayır!” dedi ve konuşmaya devam etti: “Sevdiğim adama bunu nasıl söyleyebilirdim? Yıkılmıştım, Bahar. Utanç içindeydim ama inan bana, bilmiyordum. Hatta annesini bile ilk defa o gün gördüm. Babasıyla ilgili bildiğim tek şey ise Baran’la arasının iyi olmadığıydı. Onu da Beyza’dan öğrenmiştim. Birlikte olduğum adamın o olabileceğini nereden bilebilirdim ki? Adını bile bilmediğim biriydi. Sarhoştum ve o geceyi bile hayal meyal hatırlıyordum. Zaten önce onu tanıyamadım çünkü sakal bırakmıştı. İnternette Baran ile ilgili haberlere bakıyordum

ama babasıyla birlikte çekilmiş fotoğrafı hiç yoktu. Ben onun kimliğini bilmiyordum ama o, oraya kasıtlı gelmişti. Oğlunun adı bir kadınla anılınca hemen kimliğimi araştırmış. Fotoğrafımı görür görmez de beni tanımış. O gece oraya gelirken çoktan planını yapmıştı. Ümit Demiroğlu çok tehlikeli bir adamdı. Bunu ben de sonradan öğrendim.”

Konuştukça daha çok şaşıırıyordum.

“Sonra ne oldu?” diye sorunca Duygu nefretle anlatmaya başladı:

“Sonra kâbus dolu günler başladı. Beni tehdit ediyordu. Baran’la ilişkiimi kesmezsem eğer ailemi öldürteceğini söylüyordu. Sürekli peşimdeydi. Korkunç şeyler yaşıyordum ama Baran’ı öyle seviyordum ki ayrılamıyordum. Sonunda ona böyle bir şey yapmaya hakkım olmadığını düşünerek ayrılmaya karar verdim çünkü bu çok onur kırıcıydı ve o, bunu hak etmiyordu. Baran zaten beni sevmiyordu ve hiç sorun çıkarmadı ama Beyza’yla Zafer’in ilişkisi ortaya çıkınca Ümit Demiroğlu resmen delirdi. Bir gece evime gelerek beni darp etti. Zafer’i alıp gitmezsem ikimizi de öldüreceğini söyledi. Ben bu cezayı hak etmişim ama Zafer çok masumdu. Beyza’yı çok seviyordu. Onları nasıl ayırırdım? Taciz ve tehditler artınca da hayatımın en büyük ikinci hatasını yaptım.” Korkuyla gözlerine baktım. Gözlerini kaçırarak, “İnan bana, böyle olmasını istemezdim,” dedi.

Dişlerimi sıkarak sinirle bağırdım:

“Ne yaptın, Duygu?”

Hıçkırarak ağlamaya başladıktan sonra elleriyle yüzünü kapatarak içinde birikmiş ne kadar zehir varsa akıtmaya başladı:

“Ümit Demiroğlu’nun çok düşmanı vardı. Maden zenginiydi. Ona diş bileyen mafya örgütü, varlığını bir şekilde öğrenip benimle iletişime girdi. Beni ve kardeşimi koruyacaklarını söyleyip karşılığında bana bir teklif sundular. Ondan

ama babasıyla birlikte çekilmiş fotoğrafı hiç yoktu. Ben onun kimliğini bilmiyordum ama o, oraya kasıtlı gelmişti. Oğlunun adı bir kadınla anılınca hemen kimliğimi araştırmış. Fotoğrafımı görür görmez de beni tanımış. O gece oraya gelirken çoktan planını yapmıştı. Ümit Demiroğlu çok tehlikeli bir adamdı. Bunu ben de sonradan öğrendim.”

Konuştukça daha çok şaşıırıyordum.

“Sonra ne oldu?” diye sorunca Duygu nefretle anlatamaya başladı:

“Sonra kâbus dolu günler başladı. Beni tehdit ediyordu. Baran’la ilişkiyi kesmezsem eğer ailemi öldürteceğini söylüyordu. Sürekli peşimdeydi. Korkunç şeyler yaşıyordum ama Baran’ı öyle seviyordum ki ayrılamıyordum. Sonunda ona böyle bir şey yapmaya hakkım olmadığını düşünerek ayrılmaya karar verdim çünkü bu çok onur kırıcıydı ve o, bunu hak etmiyordu. Baran zaten beni sevmiyordu ve hiç sorun çıkarmadı ama Beyza’yla Zafer’in ilişkisi ortaya çıkınca Ümit Demiroğlu resmen delirdi. Bir gece evime gelerek beni darp etti. Zafer’i alıp gitmezsem ikimizi de öldüreceğini söyledi. Ben bu cezayı hak etmiştim ama Zafer çok masumdu. Beyza’yı çok seviyordu. Onları nasıl ayırırdım? Taciz ve tehditler artınca da hayatımın en büyük ikinci hatasını yaptım.” Korkuyla gözlerine baktım. Gözlerini kaçırarak, “İnan bana, böyle olmasını istemezdim,” dedi.

Dişlerimi sıkarak sinirle bağırdım:

“Ne yaptın, Duygu?”

Hıçkırarak ağlamaya başladıktan sonra elleriyle yüzünü kapatarak içinde birikmiş ne kadar zehir varsa akıtmaya başladı:

“Ümit Demiroğlu’nun çok düşmanı vardı. Maden zenginiydi. Ona diş bileyen mafya örgütü, varlığını bir şekilde öğrenip benimle iletişime girdi. Beni ve kardeşimi koruyacaklarını söyleyip karşılığında bana bir teklif sundular. Ondan

kurtulmamın başka yolu yoktu. Onların tek amacı Ümit Demiroğlu'nu yok etmekti ama Beyza'yla Saime Hanım kesinlikle hesapta yoktu. Beyza'yla annesi, zaten

Baran'ın evinde kalıyordular ama nasıl olmuşsa her şeyi öğrenerek diğer eve gitmişler. Ben de bunu Zafer'den öğrendim. O dönem Zafer Amerika'daydı. Beyza onu arayıp babasının tehlikede olduğunu söylemiş. Evi aradığımda çoktan gitmişlerdi ve her şey için çok geçti. Benim görevim yangın bitene kadar Baran'ı evden uzak tutmaktı. Benden onun içkisine bir hap koymamı istediler. Olaya kaza süsü vereceklerdi. Sonra iş değişti. Beyza'nın, evden çıkmak için Baran'ı görmek istediğini söylediler. Baran kendinde bile değildi. Mecburen Baran'ı oraya götürdüm çünkü Beyza'nın ölmesine izin veremezdim. Meğer her şey planlanmış. Amaçları aileyi yok etmek ve bütün suçu Baran'a yıkmakmış. Bu sayede bütün mallar ihaleye girecek ve istedikleri olacakmış ama tabii bunlar sadece bana söylenilenler. Her şeyi düzeltmek isterken, farkında olmadan onları ateşe attım. Sadece onlar değil, o gece hepimiz öldük. Zafer yıkıldı. Çektiğim vicdan azabının tarifi yok. Her gün kan kusuyorum."

Gözümünden süzülen yaşlar sanki kalbimden damlıyordu. Dayanamayıp bağırmaya başladım:

"Neden bunları bana anlattın? Bu çok ağır bir yük. Neden her şeyi Baran'a anlatmıyorsun? Birlikte polise gidin. Bu şekilde içini yakan vicdan azabından biraz olsun kurtulursun."

Titreyen eliyle gözyaşını silerek bana cevap verdi:

"Onlar her şeyi hesapladığını zannettiler ama Adil Bey'i hesaplamadılar. Adil Bey sayesinde Baran serbest kalınca planları suya düştü."

Hırsıyla fısıldadım:

"Ona her şeyi anlatmak zorundasın."

Başını sağa sola sallayarak, "Anlatamam!" dedi ve ağlayarak konuşmaya devam etti: "Kardeşim ellerinde. Polise

gidersem ya da her şeyi Baran'a anlatırsam onu öldürecekler. Zaten Baran beni dinlemiyor bile ama sana olan duyguları çok farklı, Bahar. Seninle hiçbir konuda iletişim kurmamı istemiyor. Hatta beni tehdit bile etti. O sana âşık, hem de zannettiğinden daha fazla. Gece kulübünde sana bakarken anladım bunu. Benim yıllarca özlemini çektiğim bir bakıştı o. Seni, bana herhangi biri diye tanıtınca da emin oldum. Belli ki seni korumaya çalışıyor.”

Acıyla gözlerine bakarak sordum:

“Peki, benden ne istiyorsun?”

Çantasını açtı ve içinden bir anahtar çıkardıktan sonra hüznle bana bakarak cevap verdi:

“Senden tek isteğim bu anahtarı alman. Eğer kardeşimi kurtaramadan bana bir şey olursa bu anahtarı Baran'a vermeni istiyorum. Şile yakınlarında bir orman var. O ormanın tam ortasındaki kulübede, aradığı cevapları bulacak. Adres anahtarın arkasında yazıyor. Senden bir ricam daha var. Sana anlattıklarımı lütfen ona anlatma. Ona de ki: Bana bir şey olursa kardeşimi kurtarsın. O gerçekten masum, Bahar ve Beyza'yı çok sevdi.”

Uzattığı anahtara bakarak fısıldadım:

“Ya bu anahtarı almazsa!”

Acı bir şekilde gülerek cevap verdi:

“Sen verince alacaktır. Seni seviyor, Bahar. Bundan adım gibi eminim.”

Titreyen elimi kaldırıp anahtarı aldım. Onun için yapabileceğim tek şey buydu. Ben de biliyordum ki yaptığı affedilmez bir hataydı ama pişmandı ve gerçekten de çok çaresizdi...

Duygu ile konuştuğum gecedен sonra çektiğim azap tarifsizdi. Gerçekleri bilirken susmak, bir insanın başına gelebilecek

en kötü şeydi. Sırtımda büyük bir yük vardı ve bu yükü taşıyamıyordum. Zaten günlerdir Baran'ı görmüyordum. Böylesi daha iyiydi çünkü eğer görürsem dayanamayıp ona anlatmaktan korkuyordum. Düşüncelerimden sıyrılarak saate baktım. Bu akşam Adil Bey'in verdiği davete gidecektim. Kafamda bu düşünceler varken gitmeyi hiç istemiyordum ama mecburdum çünkü Adil Bey'e söz vermiştim.

Sıkıntıyla iç çektim ve yatak odama giderek dolaptan elbisemi çıkardım. Şarap rengi, boyundan askılı bu muhteşem elbiseyi benim için Meloş seçmişti. Giyindikten sonra saçlarımı ensemden toplayarak atkuyruğu yaptım. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra nihayet hazırdım. Aynada kendime bakınca bir an tanıyamadım. Elbise gerçekten çok zarif ve asil duruyordu. Seçiminden dolayı Meloş'u tebrik etmek lazımdı. Saate baktıktan sonra aceleyle çantamı alıp kabanımı giyindim. Geç kalmak istemiyordum çünkü Adil Bey benden tam saatinde orada olmamı rica etmişti. Çok şükür ki Meloş, bu gece bana arabasını ödünç vermişti ve gideceğim otel evime çok da uzak değildi.

Asansör yavaşça aşağıya doğru inerken Duygu'yu düşünüyordum. Dehşetle bakan gözleri, titreyen elleri bir an olsun gözlerimin önünden gitmiyordu. Bana yüklediği sorumluluk çok ağırdı ama içimden bir ses ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu. En azından Baran için bunu yapmak zorundaydım. Saçmaladığımı fark ederek yüzümü buruşturdum. Sadece kendimi kandırıyordum. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım ve bu avuntu boşunaydı.

Arabaya binip yola çıktım ama trafik öyle yoğundu ki yirmi dakikalık yolu, kırk dakikada ancak gelebilmişim. Arabayı valeye teslim ettikten sonra çekingen bir şekilde otelin balo salonuna yürümeye başladım. Her köşe ıslıl ıslıl parlıyordu. Otelin kahve tonlarındaki dekorasyonunu, beyaz zambak

motifleriyle canlandırmıştılar. Duvarlara asılan bahar temalı tablolar, insana bir kır gezisine çıkmış hissini veriyordu. Gösterişli avizeler göz kamaştırıcı olsa da bence bu konseptte uymuyordu. Yine de Adil Bey mükemmel bir seçim yapmış ve kaliteyi yakalamıştı.

Balo salonuna girerken, kabanımı çıkarıp görevliye teslim ettim. Sonra da el çantamı yanıma alıp yürümeye başladım. İlk defa böyle resmi bir davete katılıyordum ve doğal olarak heyecanlıydım. Salon oldukça kalabalıktı. Garson yanıma gelerek adımı sordu ve listeye bakarak beni oturacağım masaya götürdü. Adil Bey şık bir smokinle masada oturuyordu. Beni görünce gülümsedi ve ayağa kalkmak istedi. Eğilerek ona engel oldum.

“Merhaba. Rica ederim, rahatsız olmayın, Adil Bey.”

Adil Bey başını sallayarak nezaketle cevap bana verdi:

“Hoş geldin, Bahar. Göz kamaştırıyorsun. Bir an seni tanıyamadım.”

Utanarak başımı eğdim ve gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

“Teşekkür ederim.”

Hemen garsonun bana gösterdiği sandalyeye baktım. Yanımda Mehmet Bey'in oturduğunu görünce sinir olmuştum ama belli etmemeye çalışarak oraya yürüdüm. Mehmet Bey hemen ayağa kalktı ve hayran hayran bana bakarak sandalyemi tuttu. Bezginlikle gözlerimi devirerek yerime geçtim. Sevmediğin ot dibinde biter, diye boşuna dememişlerdi. Bana bağırdığı o geceyi unutmama imkân yoktu. Her fırsatta beni acıtmak için söylediği sözlere ifrit oluyordum ama maalesef ki aynı klinikte görev yapıyorduk ve ona katlanmaya mecburdum.

Yanıma oturdu ve yavaşça eğilerek sessizce fısıldadı.

“Çok güzelsin!” Gözlerimi kısarak yüzüne baktıktan sonra imalı bir şekilde başımı salladım. Bakışlarımı başka bir

yöne çevirmeme rağmen konuşmaya devam etti: “Bu gecenin en şanslı erkeği benim çünkü böyle bir kadının yanımda oturuyor olması büyük bir şans.”

Sıkıntıyla dişlerimi sıkarak kendi kendime söylendim:

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.”

O sırada garson yanımıza gelip içecek siparişlerimizi aldı. İçki içmeyi sevmiyordum ama bu gecenin hatırına bir kadeh beyaz şarap içebilirdim. Herkes keyifle sohbet ediyordu ve hafif bir müzik ortama güzellik katıyordu. Davetliler arasında Adil Bey’in eski hastaları da vardı. Gülümseyerek tanıdığım birkaçıyla selamlaştım.

Tam şarabımdan bir yudum almıştım ki Baran’ın içeriye girdiğini gördüm. Bir anda bütün dengem bozuldu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Üstünde gece mavisi bir takım elbise vardı ve yine aynı renk, uzun bir kaban giyinmişti. Dağınık sarı saçları ve kirli sakalıyla resmen büyüleyici görünüyordu. Onu ne kadar özlediğimi fark ederek doya doya ona baktım. Mehmet’in sıkıntıyla söylendiğini duyuyordum ama hiç tepki vermiyordum. Baran’ı görmeye bile tahammül edemediğini belli etmekten çekinmiyordu. Aslında haksız da değildi çünkü salonda birçok kişi Baran’a bakıyordu. Gözalcı bir adam olmasının dışında, gizemli hâlleri onu ilgi odağı yapıyordu. Elbette ki bakışların hepsi hayranlık taşımıyordu. Kınayan da vardı, ürken de...

Her zamanki gibi üstündeki bakışları umursamadan masamıza geldi ve asil bir şekilde Adil Bey’e selam verdi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Havaalanından sonra onu ilk defa görüyordum ve her şey bir yana, artık her şeyi biliyordum. Şimdi bile kalbim ona gidip her şeyi anlatmamı ister gibi çarpıyordu ama mantıklı yanım, verdiği sözün arkasında duracaktı. Adil Bey’in karşısına oturdu. Aramızda sadece iki kişi vardı ve neredeyse karşı karşıya oturuyorduk. Ona bakmıyordum, içim

içimi yese de bakamıyordum. Geldiğinden bu yana bir kere bile dönüp bana bakmaması ağırıma gitmişti.

Önümdeki şarap bardağıyla oynarken yanımda oturan Esmâ Hanım bana soru sordu:

“Okul nasıl gidiyor, Bahar? Mezun olmana çok az kaldı. İleride seni aramızda görebilecek miyiz?”

Başımı kaldırıncâ onunla göz göze geldim. Bu gece ilk defa bana bakıyordu. Bir an kalp çarpıntımın dışarıdan da duyulmasından korktum. Masadaki herkes kaybolmuş gibiydi. Sanki sadece o vardı ve ben. Gözlerindeki yeşil harelerin içinde âdeta kaybolmuştum. Kaşlarını hafifçe çattığını fark ederek kendimi toparladıktan sonra gözlerimi ondan kaçırarak kadına cevap verdim:

“Okulda her şey yolunda gidiyor. Eğer Adil Bey de isterse seve seve bu güzel ailenin bir parçası olmak isterim.”

Kadın cevap vermeden Mehmet hemen konuya girdi:

“Senin gibi başarılı ve zarif bir doktoru Adil Bey de ailesinin bir parçası yapmak ister herhalde. Siz ne düşünüyorsunuz, Adil Bey?”

Adil Bey gülümseyerek bana baktıktan sonra cevap verdi:

“Onur duyarım. Bahar, ileride çok başarılı bir hekim olacak. Ona kliniğimin kapısı sonuna kadar açık.” Minnetle ona bakarak başımı salladım.

Gözlerimi Baran’a çevirdim. Boşluğa bakıyordu. Her zamanki gibi sessizdi. Yaşadığı şeyler öyle ağırdı ki gidip ona sarılmak istiyordum. Sarılmak ve hiç bırakmamak. Başını çevirip bana bakınca yine göz göze geldik. Bu sefer yakalanan bendim ama bu kez umurumda bile değildi. Onu öyle özlemiştim ki bakışlarımı ondan alamıyordum.

Mehmet koluma dokununca bir anda kendime geldim. Kulığıma eğilip, “Bu gece senden bir dans sözü istiyorum,” diye fısıldadı. Hayretler içinde ona baktım. Bu adamın kesinlikle

akıl sağığı normal değildi çünkü ciddi anlamda, beni takıntı hâline getirmişti. Eğitim sadece diploma almakla olmuyordu.

Mehmet'in özgüven eksikliği vardı ve muhtemelen baskıcı bir aileden geliyordu. Benim onu reddetmem ondaki korku inancı tetiklemiş olmalıydı. Böyle davranmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Kolumu çekerek ona cevap verdim:

"Dans etmekten hoşlanmam, Mehmet Bey. Teklif bile etmeyin lütfen."

Baran'ın öfkeyle bize baktığının farkındaydım. Özellikle ona bakmıyor ve sakın görünmeye dikkat ediyordum. Mehmet'in takıntılı davranışlarını görmezden geliyordum çünkü Baran'ın kontrol edemediğı öfke nöbetleri vardı. Bana karşı halâ adlandıramadığım duygularının olduğunun farkındaydım. Eğer Mehmet'ten rahatsız olduğumu fark ederse istenmeyen şeyler yaşanabilirdi.

Bir süre sonra yemek servisi başladı. Herkes keyifle yemek yerken Baran yemeğine dokunmadı. İlaçlarını da içmediğine adım gibi emindim. İçim sızlıyordu. Neden bu kadar yabancı olmak zorundaydık sanki? Hüzünle çatalımı tabağın kenarına bıraktım. İştahım yoktu, içten içe isyan ediyordum. Ona nasılsın diye sormaya bile hakkımın olmaması canımı yakıyordu. Gözlerimi ona çevirince acıyla bana baktığını gördüm. Gözleri elbisemle saçlarımda dolandı bir süre ve sonra yine gözlerimle buluştu.

Dans müziğı çalmaya başlayınca davetliler dans etmeye başladı. Adil Bey Baran'la sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını duymaya çalışıyordum ama fazla sessizdiler. Baran son derece ciddi ve kısa cevaplar veriyor ve Adil Bey dikkatle onu dinliyordu.

Mehmet ayağı kalkıp bana elini uzatınca âdeta şok oldum ve yutkunarak etrafıma bakındım. Esmâ Hanım keyifle,

“Oo! Masamızın dansa kalkan ilk çiftine kocaman bir alkış,” deyince, sanki dünya başıma yıkıldı. Baran da konuşmayı kesip bize bakmaya başladı sonra da öfkeyle yumruklarını sıkarak gözlerini kıstı. Ne yapacaktım şimdi ben? Böyle bir kalabalıkta Mehmet’i reddedersem çok büyük bir kabalık olurdu. Dans etmek istemediğimi ona söylediğim hâlde bu şekilde davranıp asıl kabalığı yapan oyken, tevazu göstermek zorunda kalan neden bendim. Bu tavrı ona olan nefretimi daha da alevlendirdi. Bilerek yapıyordu. Resmen bilerek yapıyordu. Adil Bey’in de gülümseyerek bana baktığını fark edince iyice çıkmaza girdim ve mecburen uzattığı eli tutarak ayağa kalktım. Sakin davranmaya çalışıyordum, Baran’a bakamıyordum ve ağlamak üzereydim ama ağlayamıyordum. Hastamı kontrol altında tutmak isterken sonunda canavaraya dönüşen ilk doktor olmama ramak kalmıştı. Nihayetinde ben de insandım. Piste varınca elimi onun omzuna koydum ve dans etmeye başladık. İşte o an Baran’la göz göze geldim. Acıyla güldükten sonra başını sağa sola sallayarak yerinden kalktı ve Adil Bey’e bir şeyler söyledikten sonra çıkışa yürüdü. Çenem titredi. Gitmesini istemiyordum. Dolan gözlerimle gidişini seyrettikten sonra dayanamadım ve bütün hırsımı Mehmet’ten aldım:

“Yeter artık! Sizden bunaldım. Gerçekten beni bunalttınız. Dans etmekten hoşlanmadığımı size söylediğim hâlde beni dansa kaldırmanız çok büyük bir kabalık, Mehmet Bey. Bu tarz oyunlar sizin gibi bir adama hiç yakışmıyor. Sırf çevreye karşı kaba görünmemek için sizinle dans ediyorum ama artık bitsin, lütfen. Size son kez söylüyorum, beni artık rahat bırakın. Rica ederim, beni Adil Bey’le konuşmak zorunda bırakmayın.”

Mehmet Bey’in yüzü düşmüştü ama açıkçası hiç umurunda bile değildi çünkü her seferinde aynı şeyi yapıyordu.

Yerime geçmek yerine, bıraktığı sandalyeye oturdum. Adil Bey'in sevgiyle bana bakan gözlerine gülümseyerek karşılık verdim ama içimde çok farklı bir duygu vardı. Çevremi saran bu kalabalık anlamını yitirmiş gibiydi. Sanki her şeye anlam katan sadece oydu. O gittikten sonra her şeyin bana bu kadar soluk ve puslu görünmesi kontrol edilebilir bir şey miydi? Bu soruya bir doktor olarak cevap versem "*Kesinlikle edilmeli,*" derdim ama yaşadıklarımın sonra öğrenmişim ki bir duyguyu gerektiğinde hissederek o duygu, bizim kendimizi tanımamızı sağlıyordu. Hissetmek bence ayrıcalıktı. Asıl sorun hissizleştikten sonra başlıyordu...

Zaman geçtikçe bastırdığım duygulara katlanamaz hâle gelmişim. Çantamı aldım ve Adil Bey'in yanına giderek açıklama yaptım:

"Müsaadenizle ben artık gitmek istiyorum, Adil Bey. Her şey çok güzeldi. Daha kalmak isterdim ama yorucu bir gün geçirdim. Gidersem size kabalık etmiş olmam umarım."

Hüzünle gözlerime baktı çünkü her şeyin farkındaydı. O, tanıdığım en deneyimli doktordu. Başını sallayarak cevap verdi:

"Elbette, Bahar. Bu sözleri aynı gece ikinci duyuşum oldu bu. Geldiğin için çok teşekkür ederim. Mutlu yıllar, kızım."

Kimden bahsettiğini anlamıştım. Minnetle gülümseyerek ona cevap verdim:

"Mutlu yıllar, Adil bey."

Masada oturan herkese mutlu yıllar dileyerek çıkışa yürüdüm. Görevliden kabanımı alıp hemen giyindim ve otelden çıktım. Arabayı sürerken direksiyonu ne kadar sıkıştığımı fark ederek başımı sağa sola salladım. Ne kadar sürecekti bu kısır döngü? Âşık olduğum adama uzaktan bakmak azap gibiydi. Üstelik sırtımda ağır bir yük vardı. Duygu'nun anlattıklarını hazmedemiyordum. Eve vardığımda arabayı

park ederek dışarıya çıktım. Saat epey geç olmuştu. Sokak sessizdi ve hava buz gibi esiyordu ama aksine, ben terliyordum. Asansöre binerek yukarıya çıktım. Artık üstümdeki elbise bana ağır geliyordu ve bir an önce çıkarmak istiyordum. Asansör durunca dışarıya çıktım.

İşte o an nefesim kesildi. Şok içinde ona baktım. Kapının önünde oturuyordu. Kalbim sevinçle çarpmaya başladı. Geldiğimi fark etmişti ama dönüp bana bakmıyordu. Ne kadar zamandır buradaydı? Neden gelmişti? Bunların cevabını sadece o verebilirdi. Yanına yürürken el çantam heyecandan ayaklarının dibine düştü. Yutkundum ama o, hiçbir tepki vermedi. Çantayı almak için eğilince, bir anda belimden tutup beni kucağına aldı. Dehşetle gözlerine baktım çünkü bu hareketi beklemiyordum. Gözlerime baktı. Bakışları mayhoştu çünkü fazlasıyla sarhoştur. Bir anda elini kaldırıp saçındaki tokayı çıkardı. Afalladım. Saçlarım yüzüme dökülünce, baygın bir şekilde gülümseyerek bir tutamı kulağımın arkasına koydu. Titrek bir nefes aldım.

Elini yanağımda gezdirdikten sonra yutkunarak fısıldadı:

“Asyalı...” Kalbim yangın yeri gibiydi. İçimde dışarıya çıkmak isteyen binlerce sözcük vardı ama konuşamıyordum. Acıyla yüzünü buruşturarak konuşmaya devam etti: “Ne kadar süreceksin bu eziyet? Neden her yerde sen varsın? Nasıl bir kuşatma bu? Parmak uçları bile seni sayıklıyor.”

Kendimi zorlayarak sordum:

“Neden buradasın?” Burnunu yavaşça boynumda gezdirerek cevap verdi:

“Emin olmam gerekiyordu.” Transa geçmiş gibiydim ve titrek bir nefes alarak sordum:

“Neyden emin olmak istedin?”

Bir anda kaskatı kesildi ve öfkeyle gözlerime bakıp cevap verdi:

“Eve geleceğinden!”

Kaşlarımı kaldırıp şüpheyile gözlerine baktım. İma ettiği şeyi anlayınca âdeta deliye döndüm.

Kollarından sıyrılmak istedim ama bırakmadı. Kollarından kurtulmaya çalışarak konuşmaya başladım:

“Bana bunu nasıl söylersin? Haftalar sonra buraya beni kontrol etmek için mi geldin? Gelmeyebilirdim de, o zaman ne olacaktı? Neyden emin olacaktın? Hayatının neresindeyim ben, Baran? Zaten iki yabancı değil miyiz biz? Hatırla, bunu benden sen istedin. Yeter artık. Seni anlamıyorum, tamam mı?” Bırakması için çırpındıkça bana daha fazla sarılıyordu. Hırsla bağırdım: “Bırak beni! Dokunma artık bana, anladın mı?”

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

“Ben de kendimi anlayamaz oldum. Asla yapmam dediğim şeyleri yaptırıyorsun bana. O adamın sana dokunmasına tahammül edemiyorum. Sebebini sorma çünkü cevabını bilmiyorum ama eğer gelmeseydin delirebilirdim, anladın mı?” Hırsla beni sarsarak bağırmaya başladı: “Ne var onunla aranızda? Hoşlanıyor musun ondan? Cevap ver bana, Asyalı! Neden dans ettim onunla?”

Donmuştum. Öyle sarhoştı ki ne söylediğinin farkında bile değildi. Onu ilk defa böyle görüyordum. Bastırdığı ne kadar duygu varsa içkinin etkisiyle gün yüzüne çıkmıştı. Peki ne ara bu kadar içmişti? Hüzünle gözlerine bakınca, kendine gelerek hızla omuzlarımı bıraktı. Başını kapıya yaslayarak gözlerini kapattıktan sonra acıyla fısıldadı:

“Özür dilerim. Sana asla zarar vermem ben.”

Bunu zaten biliyordum. Öfkeliyken bile her dokunuşu yumuşaktı. Şimdiye kadar yapmamıştı ve bundan sonra da yapmayacağını biliyordum. Şu anda bile amacının canımı

yakmak olmadığını biliyordum ve daha ilk günden beri tuhaf bir şekilde ona güveniyordum. Hele ki Duygu'nun anlattıklarından sonra ona olan güvenim büsbütün artmıştı. Öyle çok yarası vardı ki... Bütün yaşadıklarına rağmen dimdik ayakta idi ve onun bu güçlü kişiliğine hayran olmamak elde değildi. Bir yanımda ona sarılmak için âdeta çıldırıyor, diğer yanımda gideceğini bildiği için beni engelliyordu. Kendine gelir gelmez gidecek ve bana sırtını dönecekti. Bundan emindim. Canım yana yana kucağından kalktım. Bu kez engel olmadı. Sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi ondan kaçırarak fısıldadım:

“Artık gitsen iyi olacak.”

Tam arkamı dönmüştüm ki elbiseme dokundu. Durdum ve bakışlarımı ona çevirdim. Boşluğa bakarak sordu:

“Samsun’a neden gittiğimi sormayacak mısın?”

Gözlerim doldu. Resmen sabrımı zorluyordu. Eğer biraz daha burada durursam ağlamaya başlayacaktım. Kapıyı açıp, “Hayır!” diye fısıldadım ve eve girerken ona son sözlerimi söyledim: “Soru sorabilmek için önce tanışmak gerekiyor.”

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve kapıyı kapatır kapatmaz yere çöküp ağlamaya başladım. Bu yaşlar sanki kalbimden damlıyordu. Kısa bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi. Gidiyordu. Zaten öyle de böyle de gidecekti. Ayağa kalktım ve ışığı yakmadan pencereye yaklaştım. Ayın şavkı, Baran’ın altın sarısı saçlarına vuruyordu. Sokak pusluydu. Her gidişinde arkasında bıraktığı gibi... Dikkatle onu izledim. Önce yakalarını dikleştirdi sonra da ellerini kabanının ceplerine koyarak yürümeye devam etti. Adım adım karanlığa karışmasını seyrederken onun kendine karşı ne kadar korunaksız olduğunu düşündüm... Aslında o, en büyük savaşı kendine karşı veriyordu ve maalesef kaçacak yeri yoktu...

Bugün yılın son günüydü ve bütün bir gün boyunca kendimi sorgulamıştım. Neler öğrenmiştim... Giden bu bir sene neler kazandırmıştı bana... Ya da neler almıştı benden!

Pencere kenarında durmuş yağan karı seyrederken ailecek kutladığımız o güzel yılbaşı akşamlarını düşünüyordum. Babam, günler önceden eve erzak taşımaya başlardı. Sevdığımız ne varsa o gece soframızda olsun isterdi. Bayramlar, yılbaşı akşamı ve ramazan ayı evimizde layıkıyla kutlanırdı. Canım babam, örf ve âdetlerimize nasıl da düşkün bir adamdı... Annem meyveleri büyük bir tepsiye koyar ve taze kalsın diye hep arka odaya saklardı. Saklardı çünkü muz bizim için ayrıcalıklı bir meyveydi ve o zamanlar diğer meyvelere göre pahalıydı. Abimle, yılbaşından önce arka odadan muz aşırıp gizli gizli yemek bana büyük keyif verirdi. Yılbaşı gecesi mutlaka kestane pişirir, yeni seneye girerken pasta keserdik. Küçük şeylerden bile mutlu olabilen çocuklardık biz... Biriktirdiğim simli kartpostallara nasıl dalıp dalıp gittiğimi, annemle babamın neşeyle hazırladığı yemekleri, babamın o gece kendine doldurduğu bir kadeh rakıyı nasıl keyifle içtiğini düşününce, geçmişin tatlı anıları tüm benliğimi sararak âdeta hücrelerime karıştı.

Eskiden yılbaşı büyük anlamlar taşırdı benim için. Şimdi ise yılbaşına saatler kalmıştı ama benim pencere kenarına tünemiş bir kediden farkım yoktu. Sahipsiz kalmış gibiydim. Sevdiklerim de anılarım gibi benden çok uzaklardaydı. Ustelik, âşık olmamam gereken bir adama âşıktım ve ondan kurtulmaya çalıştıkça daha çok bağlanıyordum.

Bu gece için hiçbir planım yoktu. Selin ailesinin yanına gitmişti. Bu sene yılbaşını onlarla kutlamak istemişti. Meloş ve Murat farklı gece kulüplerinde sahne alacaklardı. Aslında abim defalarca beni aramış, İzmir'e çağırırmıştı ama ben gitmek

istememiştim. Kimseye belli etmesem de çok hüzünlüydüm ve etrafımdaki kimseye bu hüznü bulaştırmak istemiyordum.

Kafam çok karışıkı. Derin bir nefes alarak oturdum ve antamdan Duygu'nun verdiği anahtarı çıkardım. Baran'ın aradığı cevaplar avcumun içindeydi. Bu anahtarı bir an önce ona vermeliydim ama bir söz vermiştim ve ne olursa olsun, verdiğim sözü tutmalıyım. Duygu'nun kardeşinin hayatı söz konusuydu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Böyle önemli bir şeyi antamda taşımak tehlikeli olabilirdi. Etrafıma bakındım. Bu anahtarı nereye saklayabilirdim... Bu kadar önemli bir şey nereye saklanırdı! Düşünmeye başladım. Gözlerim, geçen sene abimin bana İzmir'den getirdiği büyük deniz kabuğuna takıldı. Ayağa kalktım ve pencerenin önünde duran deniz kabuğunu elime alarak içine baktım. Oldukça derindi. Anahtarı içine attıktan sonra, içine pamuk doldurarak dışarıdan bir baktım. Pamuk görünmüyordu. Kabuğu sallayarak kontrol ettim. Tam düşündüğüm gibi, pamuk anahtarı sıkıştırmıştı, bu yüzden ses çıkmıyordu. Her şey tamamlanınca deniz kabuğunu banyoya götürerek sabun kutusunun ortasına koydum. Minik sabunlar etrafını sarmıştı ve hiç dikkat çekmiyordu. Eminim ki kimsenin aklına deniz kabuğunun içine bakmak gelmezdi. Yani en azından benim aklıma gelmezdi!

Sakladığım yerden emin olduktan sonra yatak odama geçip biraz uyumaya çalıştım. Önce sağa döndüm, sonra da sola. Maalesef ne yaparsam yapayım, uyuyamıyordum. Aklımda sadece Baran vardı. Neredeydi acaba? Dün de bütün gün evden ıkmamıştım. Gittikçe içime kapanıyordum ve bu hiç iyiye işaret değildi.

Telefonum çalmaya başlayınca yüzümü buruşturdum ve yorganı ayağımla iterek yataktan kalktım. Telefonun ekranında yazan isim beni gülümsetmeye yetmişti. Hemen cevap verdim:

“Efendim, Meloş.”

Arkadan çok yoğun bir ses geliyordu. Şaşırarak ekrana baktım. Zaten o sırada, karşıdan Meloş’un bağırma sesi geldi:

“Allah seni kahretmesin, tepem düdüklü tencereye döndü. Yaktın lan saçımı.”

Ağzım açık kaldı. Dayanamayarak güldüm. Tam konuşacaktım ki bu kez bir erkek sesi duyuldu:

“Yok be, abla! Sana Brezilya fönü çekiyorum. Malum, ısı biraz fazla. Böyle olması normal.”

Meloş bağırmaya başladı:

“Nasıl normal, lan? Resmen duman tütüyor kafamda, hıyar. Çıkan koku da cabası. Ya adam gibi çek şu fönü Ko-ray ya da yıkarım başına bu salonu, haberin olsun. Brezilya fönüymüş! O ne demekse? Götünüzden yeni moda trendleri uydurup durmayın. Sıçtın zaten saçımın içine.” Kahkahalarla gülmeye başladım. O kadar sinirliydi ki beni aradığını bile unutmuştu. Söylenmeye devam etti: “Zaten buraya gelende kabahat. Kırk yıllık usta kuaför Nezahet ablanın yerine burun kıvrırırsam Allah böyle cezamı verir işte.” Sustu ve ardından: “Al işte, kızı da unuttum. Alo, Bahar. Orada mısın?” dedi.

Olayı anlamamış gibi cevap verdim:

“Buradayım, Meloş abla. Ne oldu?”

Hırsıyla bağırdı:

“Ne olacak, anacığım? Brezilya semalarında angut avlıyorum.” Kahkahalarla gülmeye başladım. O da güldükten sonra konuşmaya devam etti: “Bak, ne diyeceğim? Akşama benimlesin. Hamdi oynağıyla kavga ettik. Arkadaşları ile meyhaneye gidecekmiş. Öyle mi lan, dedim? Attım kapının önüne valizini. Çağırdım bir çilingir, anahtarı da değiştirdim. Bitti artık! O kelaynak bundan sonra ancak beni rüyasında görür. O güdümsüz davardan çektiğim çile yetti artık,

anacığım. Bu akşam ben de yalnızım. Sahneye çıkana kadar yer, içer, sıçar, batırırız. Zaten sahnem, gece on ikiden sonra başlıyor. Sonra istersen veririm arabayı, eve gidersin. Beni de sabah şoför bırakır.”

“Ayrılmanıza çok üzüldüm. Keşke böyle ani bir karar vermesiydin,” deyince iç çekerek cevap verdi:

“Ne ani kararı Allah aşkına, Bahar? Bizim birbirimize uygun olmadığımızı evren bile haykırıyor.

Yeter artık! Nişan yüzüğüm bile artık parmağımda küftü. Neyse, ben bir saate seni alıyorum. Hadi görüşürüz.”

“Meloş ben...” dedim ve sustum çünkü ses, gürültü kesilmişti. Şok içinde telefona baktım. Ne yani, kapatmış mıydı? Sıkıntıyla yüzümü ekşittim çünkü ben evimde oturmak ve hiçbir şey yapmadan tavanı seyretmek istiyordum. Belki kulağa pek hoş gelmiyordu ama bu aralar benim, sadece sessizliğe ihtiyacım vardı.

Oflayarak yatak odama yürüdüm ve dolaptan kendime uygun bir kıyafet seçmeye çalıştım. Elime aldığım ilk elbiseye bakarak yüzümü buruşturdum. Kırmızı elbise çok iddialıydı ve hiç o havada değildim. Bu sebeple onu yerine astım. Hem hangi akla hizmet bu elbiseyi almıştım ki ben? Başka bir seçenek ise hardal rengi tulumdu. Gülümseyerek onu elime aldım. Aynada üstüme tutunca yine yüzümü buruşturdum. Bu tulum güzeldi ama yılbaşı gecesi için pek uygun değil gibiydi. Gözlerimi devirerek onu da yerine astım. Neden bu konularda diğer kızlar gibi olamıyordum ben? Selin bu konularda resmen uzmandı. Bunlarla ilgili sınava girse kesinlikle yüz alırdı. Bense sınıfta kalırdım. Selin’i aramaya karar verdim çünkü bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

Neşe dolu sesi kulağıma gelince gülümseyerek iç çektim. Keşke burada olsaydı.

“Bahar nasılsın canım?”

Hüzünle fısıldadım:

“Özledim. Keşke burada olsaydın, Selin.”

Selin kahkaha atarak cevap verdi:

“Konu yine altın saçlıysa yardımcı olamam ama başka bir konu varsa her türlü yanındayım. Dökül bakalım.”

Sıkıntıyla konuşmaya devam ettim:

“Meloş beni Seyyah’a davet etti ama...”

Sözümü kendisi tamamladı:

“Ne giyineceğini bilmiyorsun!”

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Aynen öyle.”

Selin biraz bile düşünmeden, “Kırmızı mini elbiseni giyin. İki senedir dolapta bayatladı zavallı. Zaten zorla aldırıştım sana,” dedi.

Hemen karşı çıktım:

“O olmaz, Selin.”

Selin bezginlikle sordu:

“Neden olmazmış?”

Elimi belime koyarak cevap verdim:

“Çünkü çok kırmızı ve çok kısa. O elbise bana uygun değil.”

Selin iç çekerek konuşmaya devam etti:

“O elbise sana uygun da bence sen o elbiseye uygun değilsin. Hem yılbaşında kırmızı giyinmek şans getirir, kızım. Ben kırmızı iç çamaşırlarımı giyindim bile.”

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Selin böyleydi işte. Biraz deli, biraz da saf. Tam anlamıyla ortaya karışık. Yatağıma oturarak cevap verdim:

“Umarım işe yarar. Peki bana başka nasıl bir fikir verebilirsin.”

Biraz bekledikten sonra cevap verdi:

“Dur, bir düşüneyim. Ne olabilir, ne olabilir? Hah! Tamam, buldum. Abinin mezuniyet balosunda giyindiğin siyah, kırmızı kuşaklı elbiseyi giyin.”

Hemen dolaba yürüyerek bahsettiği elbiseyi elime aldım. Bu elbiseyi İzmir’de giyinmiştim ve abim çok beğenmişti. Kararsız bir şekilde sordum:

“Sence çok abartılı olmaz mı?”

Selin sinirle bağırdı:

“Allah aşkına, bugün yılbaşı! Sen artık iyice psikoz belirtileri göstermeye başladın, Bahar. Kuruntularından kurtul artık ve yaşamın tadını çıkar biraz. Kapatıyorum artık. Birazdan misafirler gelecek. Anneme yardım etmem lazım. Çabuk giyin o elbiseyi. Tamam mı?”

Gülümseyerek cevap verdim:

“Tamam. Teşekkürler canım. Mutlu yıllar.”

Telefonu kapattıktan sonra üstümdeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi giyindim. Elbisem siyah ve oldukça kısaydı. Bel kısmında kırmızı, zarif bir kuşak vardı. Makyajımı yaptıktan sonra sıra saçlarıma gelmişti. Tam elime toka almıştım ki açık bırakmaya karar verip tokayı yerine bıraktım.

Hazırlanmam bitince pencerenin önünde beklemeye başladım. Neredeyse bir saat geçmişti ama Meloş hâlâ ortalıkta yoktu. Pencereyi açıp sokağı kontrol ettim ama görünürde kimse yoktu. Pencereyi kapatarak beklemeye devam ettim.

O sırada telefonuma mesaj geldi. Mesaj, Meloş ’tan gelmişti:

“Kuaförde işim uzadığı için geç çıktım. Trafik, Arap saçına dönmüş durumda. Yolda kaza olmuş. Gecikeceğim.”

Hemen cevap yazdım:

“Bekliyorum.”

Telefonu çantama koyup mutfığa geçtim. Kendime kahve yapmaya karar vermiştim. Suyun kaynamasını beklerken,

pencereye yaklaşıarak komşularımın camlarından yansıyan görüntüleri seyretmeye başladım. Kimi ev karanlık, kimi ev ise ıslıl ıslıl parlıyordu. Karşı komşumun ise evi kalabalıktı. Gülümseyerek onları izledim. Aile olmak ne güzel şeydi?

Kapı sert bir şekilde tıklanınca daldığım düşüncelerden sıyrılıp bakışlarımı kapıya çevirdim. Meloş gelmiş olsa yukarıya çıkmaz, aşağıya inmeme için beni arardı. Ayrıca mesajda geç kalacağını yazmıştı. Kapıya öyle sert bir şekilde vuruluyordu ki kalp atışlarım hızlanmıştı. Kapının gözünden bakınca sadece karanlığı gördüm. Binanın ışığı yanmıyordu. Bu durum oldukça tuhaftı. Her şey bir yana, gelen kişi neden zile basmak yerine kapıyı yumruklardı ki? Akli başında olan biri bunu yapamazdı. Tedirgin olmuşum. Açmak zorunda değildim ama en azından sorabilirdim.

Kapıya yaklaşıarak dışarıya bağırdım:

“Kimsiniz?” Cevap gelmedi.

Korkuyla kapıyı kilitlemek için anahtarı tuttuğum sırada, dışarıdan gelen sesle âdeta yerime çakıldım:

“Korkma, Asyalı. Benim, Baran.”

Kaskatı kesildim. Onun bu gelgitleri artık beni yoruyordu. O da yorulmuştu. Bu şekilde devam etmek ikimiz için de eziyetti. Açıp açmama konusunda karar veremiyordum. Etrafıma bakınarak sordum:

“Neden buradasın?”

Kısa bir sessizlikten sonra cevap verdi:

“Aç kapıyı çünkü eğer açmazsan kırabilirim. İnan, o durumdayım, Asyalı.”

Dehşetle yutkundum ve buz kesmiş elimi kalbime bastırdım. Neden yapıyordu bunu bana? Gözlerim dolmuştu. Dişlerimi sıkarak sessizce inledim. Onunla baş edemiyordum. Git desem gitmiyordu, kal desem kalmıyordu. Ne kadar devam edecekti bu eziyet. Başımı kapıya dayayarak zorlukla bağırdım:

“Yapamazsın!”

Sert bir şekilde cevap verdi:

“Denemek ister misin? İnan, yaparım.”

Sonra kapıya sert bir tekme attı ve haykırdı:

“Aç şu kapıyı diyorum sana, aç!”

Allah’ım, rezil olacaktım. Üstelik utanmadan bana korkma diyordu! Bunu söyledikten sonra kapıyı yumruklaması da ayrı bir saçmalıktı! Hızla arkamı dönüp kilidi çevirdim. Sonra da derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Koridorun ışığı dışarıya yansıyınca onunla göz göze geldik. Yine sarhoştur. Sert soluklar alıyordu. Gözleri kızarmıştı ve uykusuz olduğu çok belliydi. İlaçlarını almadığı için böyle kontrolsüz davranıyordu. Hüzünle ona baktım. Bana doğru bir adım atınca korkuyla geriye bir adım attım. Korkuyordum çünkü ayakta bile duramıyordu. O sırada gözleri üstümdeki elbiseye takıldı ve kaşlarını çatı. Bir adım daha atarak sert bir şekilde sordu:

“Nereye gidiyorsun?” İşte başlıyorduk. Mehmet’i yanımda gördükten sonra iyice paranoyak olmuştu.

Sakin olmaya çalışarak cevap verdim:

“Bu akşam davetliyim. Sen neden buradasın?”

Öfkeyle bağırdı:

“Bu elbiseyle bir davete gideceksin, öyle mi?”

Şaşkınlıktan âdeta dilim tutulmuştu. Hiç kimse benim kıyafetime karışamazdı. Onun böyle bir adam olmadığını bilmeme rağmen öfkelenmişim. Sakin olmaya çalışarak fısıldadım:

“Çok içmişin ve ne söylediğinin farkında değilsin.”

Hırsla, “Farkındayım!” dedi.

Yetmişti artık. Ansızın geliyor, bana sarılıp umut veriyor, sonra da beni yüzüstü bırakıp gidiyordu. Üstelik, artık beni kafasında kurguladığı şeylerden kıskanmaya başlamıştı. Böyle yapmaya hakkı yoktu. Bu sefer buna izin vermeyecektim.

Başımı dikleştirerek konuşmaya başladım:

“Ben, bu yaşıma kadar ne giyindiğim konusunda hiç kimseye hesap vermedim, bu saatten sonra da vermem, anladın mı beni? Şu hâline bir bak! Ayık gezmez oldun. İlaçlarını içmediğin de belli. Ne istiyorsun benden? Açık konuş, Baran. Yeter artık!”

Bir anda yüzü değişti. Benden bunları duymayı beklemiyordu. Bu durumdan sıkılmışım artık. Beni kendisinden uzaklaştırmasından, bir yabancı gibi olup sonra bana hesap sormasından bıkmışım. Aşkımдан ölsem bile buna izin verecek kadar aptal değildim.

Sessizliğine daha fazla dayanamayarak bağırmaya başladım:

“Cevap ver bana. Susma artık! İçkiyle kendini cezalandırman hiçbir şeyi çözmiyor! Sadece seni başka bir insana dönüştürüyor. Gerçekten bu musun sen? Hiç sanmıyorum. Peki bu kadar içmenin sebebi ben miyim? Neden Baran, neden? Neyim ben senin için? Neden buradasın?” Dişlerini sıkarak bana bakıyor, cevap bile vermiyordu. Belki de veremiyordu. Aslında en doğrusu buydu. Susmak! O zaman, bana hesap sormaya da hakkı yoktu. Kapıyı göstererek bağırdım: “Eğer cevap bile veremiyorsan git! Git ve bir daha gelme. Artık beni incitmene izin vermeyeceğim, anladın mı beni? Asıl, sen benden uzak dur. Evime gelip durma.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım ama bir anda kolumu tuttu ve beni kendine çekerek yüzüme baktı, sonra da çenesini sıkarak konuşmaya başladı:

“Anlamıyorsun, değil mi? Anlamıyorsun! Sen incinme diye nasıl kavrulduğumu görmüyorsun? Ne kadar büyük bir belanın içinde olduğumu tahmin bile edemezsin. Zihnim intikam için direnirken, kalbim ilk defa bir kadını delicesine sayıklıyor. Nasıl bu hâle geldiğimi ben de bilmiyorum. Hayatımda

hiçbir kadının kapısına gitmedim ben. Hiçbir kadının kapısını yumruklamadım. Depremler oluyor içimde, anlamıyor musun? Resmen cayır cayır yanıyorum. Sırf zarar görürsün diye diri diri toprağa giriyorum. Ama kahretsin ki içimden seni söküp atamıyorum, zehir üstüne zehir soluyorum.” Acıyla yutkundu ve saçlarını okşayarak konuşmaya devam etti: “Sana dokunamıyorum bile çünkü kıyamıyorum. Bilmiyorsun, Asyalı! O güzel tenin, benim yüzümden solacak diye kendimi nasıl yediğimi bilmiyorsun.” Sustu ve parmaklarını omzumda gezdirerek, “Sonra kendimi kapıda buluyorum çünkü sensiz sanki nefes bile alamıyorum. Başka bir erkek sana dokunacak diye aklım yerinden çıkıyor. Bu duyguları daha önce yaşamadım ben. Sen söyle Asyalı, ne istiyorum ben senden? Çünkü ben bu soruya bir cevap bulamadım,” dedi.

Titrek bir nefes aldım. Gözlerimden süzülen bir damla yaş, akarak omzumu okşayan parmağına düştü. Acıyla gülümsemi ve gözlerini kapatarak parmağını dudığına değirdi. Âdeta eridim. Ay gibi parlayan yüzü öyle ilahi bir güzellikteydi ki kendimden geçmişim. Ona çekiliyor ve kendimi engelleyemiyordum. Ona transa geçmiş gibi bakarken daha fazla dayanamadım ve ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunu yaptığıma ben de inanamıyordum ama eğer yapmazsam kendimi asla affetmeyecektim. Şok içinde kasıldı ve resmen titredi. Dolgun dudakları dudaklarımın üstünde hareket etmeye başlayınca bayılacak gibi oldum ve düşmemek için omuzlarına tutundum. Kolunu belime doladı ve sert bir şekilde inleyerek beni havaya kaldırdı. Hayatımda ilk defa gerçek anlamda öpüşüyordum ve gerçekten de ayaklarım yerden kesilmişti. Geriye doğru yürüyerek sırtımı duvara yasladıktan sonra elini çıplak omuzlarımda gezdirdi. Ağzımdan dökülen inilti kulağıma bir yabancıнын sesi gibi geliyordu. Başını hafifçe yana doğru eğip dudaklarımı emmeye başlayınca tam

anlamıyla kendimden geçtim. Kasıklarım sızlıyordu ve âdeta kendimi ona bırakmışım. Sert soluklar alıyor, âdeta dudaklarımı talan ediyordu. Nefes alamadığımı fark edince durdu ve dudaklarını dudaklarımın üzerinden yavaşça çekerek alnını alnıma dayadı. Bayılacak gibiydim. Elini yanağımda gezdirerek fısıldadı:

“Asıl şimdi sarhoşum.”

Konuşamıyordum... Aylardır içimde biriktirdiğim ne çok soru vardı oysaki. Belki de sonu yoktu. Belki de zarar görecektim ama açıkçası umurumda bile değildi. Bu adama âşıktım ben. Hüzünlü bakan gözlerine hayrandım. Ve ondan gelen her şeye seve seve razıyım.

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. Haftalar sonra ilk defa bu kadar mutlu hissediyordum. Sert bir soluk vererek, “Kahretsin ki gidemiyorum,” deyince, kaşlarını çatarak, “Ne!” diye fısıldadım. Yanağıma dokunmak isteyince kucağından inip, onu iterek bağırmaya başladım: “Ne demek gitmek, Baran! Az önce yaşadıklarımız neydi peki, oyun mu? Daha kaç kere yapacaksın bunu? Beni daha kaç kere kendinden uzaklaştıracak, sonra da kapıma geleceksin. Hatta Samsun’a! Oraya da sırf benim için gelmedin mi?” Bana yaklaşmaya çalışınca geriye çekildim. Başını sağa sola sallayarak, “Ben...” dedi. Sözünü keserek, “Hayır!” diye bağırdım ve işaretparmağını sallayıp konuşmaya devam ettim: “Bu sefer değil! Artık seni dinlemek istemiyorum. Eğer gitmek istiyorsan git, kapı orada ama sakın bir daha gelme.”

O an telefonum çalmaya başladı. ikimiz de çantama baktık. Ben arayanın kim olduğunu biliyordum ama o bilmiyordu.

Nefretle sordu:

“Kim? Yoksa o mu? Gitmeyeceksin! Onunla hiçbir yere gitmeyeceksin, anladın mı beni?”

Telefonun sesi kesilince gözlerimi kısarak ona cevap verdim:

“Çıkarken kapıyı kapat.”

Acıyla yüzüme baktı. Bakışlarını görmezden gelerek odama yürümeye başladım. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Bana zarar vermek istemediğini söylüyordu ama sonunda en büyük zararı yine o veriyordu. Yavaşça kolumu tutup yürümeme engel olunca durdum ama yüzüne bakmadım.

“Haklısın,” dedi. Başımı dikleştirerek karşıya bakınca, sert bir soluk vererek konuşmaya devam etti: “Senden uzak duramayan benim. Seni sadece kendime isteyen ama uzak durmaya çalışan yine benim. Doğru! Samsun’a senin için gittim. Gitmemek için kendimle ne kadar mücadele ettiğimi anlatamam ama olmadı. Benden kilometrelerce uzakta olduğunu düşündükçe çılgına dönüyordum. Sonunda fabrikayı bahane ederek oraya gittim ama tek yaptığım şey seni uzaktan izlemek oldu. Otelin bulunduğu yer bile uzak geliyordu bana. Ben hiçbir kadına karşı böyle duygular hissetmedim, Asyalı.”

Kırgın bir şekilde fısıldadım:

“O zaman yapma!”

Karşıma geçti ve gözlerimin içine bakarak, “Benim bir davam, edilmiş yeminim var,” dedi ve acıyla dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti: “Alınacak intikamım var, Asyalı. Arkamda iki tane ceset, peşimde bir dünya insan var. Her şey bir yana, alnımda kocaman bir damga var. Senin bu pisliğin içinde yerin yok. Buna izin vermeyeceğim. Gerekirse kalbimi söker atarım ama yine de seni bu pislığe bulaştırmam.”

Gözyaşlarım benden bağımsız bir şekilde yanaklarımdan süzüldü. Anlamıştım artık. Ne yaparsam yapayım, davasından vazgeçmeyecekti. Şimdi ona Duygu’nun anlattıklarından bahsetsem her şey daha beter olacaktı. Belki de Duygu’ya zarar verecekti. Bunu göze alamazdım. Sonunda bir karar verdim ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım:

“Madem öyle git ve bir daha asla gelme, Baran. Ne olursa olsun, gelme. Ne söylersem söyleyeyim bir yararı olmayacak çünkü. Ve anladım ki eğer yanında olursam bana en büyük zararı sen vereceksin.”

Şok olmuştu. Kaşlarını çatarak gözlerime baktı ve yanığıma dokunmak için elini uzattı. Hızla başımı çevirince de acıyla fısıldadı:

“Bahar, ben...”

Sözünü kestim ve başımı dikleştirerek son sözümü söyledim:

“Konuşacak bir şey kalmadı. Lütfen, artık git!” Kaskatı kesildi. Acıyla dişlerini sıkarak başını salladı.

Onu artık suçlamıyordum çünkü aslında haklıydı. Ailesini kaybetmişti ve peşinde büyük bir örgüt vardı. Bu şekilde güçlüydü çünkü artık kaybedecek kimsesi yoktu. Benim yanında olmam onu güçsüz kılardı. Onlara bu fırsatı vermek istemiyordu. Beni hedef olarak göreceklardı ve kozlar onların eline geçecekti. Bazen insanlar vazgeçmeye mecbur kalırdı. Biz de öyleydik. Acı çekiyordum ama onun için bu acıya katlanacaktım. Çünkü başka çarem yoktu. Yürümeye başladı. Bu sahneyi daha önce de yaşamıştık biz ama bu sefer farklıydı. Artık çok fazla şey biliyordum ve bu sefer gözyaşı olmayacaktı.

Dışarıya çıkmadan önce durdu ve arkasına baktı. Yüzüne bakmıyordum, bakamıyordum. İçim yanıyordu ama bu sefer ağlamayacaktım. Bir süre bekledikten sonra hüznün dolu sesiyle sordu:

“Bana son bir kez daha bakar mısın?” Dişlerimi birbirine bastırarak gözlerine baktım. Acı dolu bir nefes vererek, “Bu akşam bana hayatımın en değerli hediyesini verdin sen. Şunu bil ki kalbimi titreten ilk kadınsın ve son olacaksın,” dedi.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

“Sen de öyle. Umarım, amacına ulaşırsın ve umarım, buna değer.”

Kapıyı çekip dışarıya çıktı. Pencereye yürüyerek son bir kez daha gidişini seyrettim. Arabası sokağın sonuna vardığı sırada havai fişekler patlamaya başladı. Acıyla inledim ve başımı kaldırıp ıslıl ıslıl parlayan gökyüzüne baktım. Saat 00.00 olmuştu ve ben sevdiğim adamı ardımda bırakarak yeni sene-ye acı bir şekilde girmiştim...

İki Hafta Sonra

Zaman...

Belki de ihtiyacım olan tek şey zamandı. Bir tohumun toprağa düştüğünde kök salmak ve yeşermek için nasıl zamana ihtiyacı varsa benim de iyileşmek için zamana sığınmaktan başka çarem yoktu. Tam iki haftadır kendime bunları söylüyordum. Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ama başaramıyordum. Müzik bile dinleyemez olmuşum çünkü çalan her şarkı, sanki benim için yazılmış gibiydi. Onu düşününce değil kalbim, dudaklarım bile sızlıyordu. Onu öptüğüme pişman mıydım? Asla! Onu öptüğüme hiçbir zaman pişman olmayacaktım. Eskimeyen bir düşünce gibiydi. Her köşede, çalan her şarkıda, yağan yağmur damlalarında bile o vardı.

Benden giden o yaralı adam...

Kış güneşi ofisin penceresinden sızarak sırtıma vuruyordu. Bunalarak önümdeki dosyayı kapattım ve saçlarımı topuz yaparak kalemle sabitledim. Hava sıcak değildi ama benim içimde yanan bir kor vardı sanki. Durduk yerde terliyor, olmadık anlarda titriyordum... Adil Bey'e baktım. Düşünceli bir şekilde önündeki dosyayla ilgileniyordu. İnanılmaz derecede

Çalışkan ve disiplinli bir insandı. Onun yaşında olan birçok doktor artık emekliye ayrılmıştı ama o işini severek yapmaya devam ediyordu. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki başını kaldırıp bana baktı. Yakalanmış olmanın verdiği utançla gülümsedim. O da gülümsedi. İşime devam ettim.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bahar?”

şaşkın bir şekilde ona baktım ve gülümsemeye çalışarak fısıldadım:

“Anlayamadım, Adil Bey.”

Adil bey gözlüğünü dzelittikten sonra elindeki kalemi sakin bir şekilde masaya bırakarak bana cevap verdi:

“Sorduğum soru çok netti, Bahar. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Sözlerini anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım ve elimle kendimi işaret ederek sordum:

“Bana mı?”

Adil Bey başını sallayarak cevap verdi:

“Evet sana! Zihninin dağınık, sürekli dalgın olmanın sebebi bu. Enerjin düşük, bu da zihninden geçen şeylerin yorucu ve olumsuz olduğunu gösteriyor. Odanın ısısını düşürdüğüm hâlde sürekli terliyorsun, bu da yetersiz beslenme ve uykusuzluktan kaynaklanıyor olabilir. Bunların sebebi muhtemelen kan şekerinin düşük olması. Her şey bir yana insanlardan kaçıyorsun! Bütün bunları ele alınca şunu söyleyebilirim ki sen gizli depresyon semptomları gösteriyorsun.”

Ağzım açık kaldı. şok içinde başımı sağa sola doğru sallayarak karşı ıktım:

“Ben insanlardan kamıyorum.”

Adil Bey kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra cevap verdi:

“Hım! Demek yle. Bana hiç öyle gelmedi ama sen öyle diyorsan doğrudur. O zaman evinden kaçıyorsun!”

Sarsılmış bir hâlde ona bakarak sordum:

“Evimden mi? Yok öyle bir şey. Nasıl böyle bir kaniya vardınız?”

Adil Bey tek omzunu havaya kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırarak düşünüyor gibi yaptıktan sonra sakın bir ses tonuyla cevap verdi:

“Bildiğim kadarıyla haftanın dört günü sabah dersin var. Kalan zamanlarda ise tam gün buradasın. Derslerini aksatmayan disiplinli bir kız olduğunu bildiğim için emin olarak konuşuyorum ki düzenli olarak okuluna gidiyorsun. Saat tam 12.30’da dersin bitiyor. Sen kliniğe saat 13.00 civarı geliyorsun. Çıkış saatin normalde 19.00 ama sen iki haftadır üç saat fazla mesai yapıyorsun. Bunun anlamı da fazla çalışarak düşüncelerinden kaçıyorsun ya da yalnız kalıp düşünmemek için evine gitmek istemiyor da olabilirsin. Tabii ki bunlar sadece tahmin, yani benim bakış açım.”

Donmuştum. Yutkunarak alnımda biriken teri sildim. Söylediklerinin hepsi doğrudu. Evden ve insanlardan kaçırıyordum. Doğru düzgün uyumuyor, yemek yemeyi unutuyordum. Gereğinden fazla çalışıp Baran’ı düşünmemek için kendimi harap ediyordum.

Adil Bey gülümseyerek konuşmaya devam etti:

“Sana tavsiyem şu ki aklındaki her ne ise kaçmak yerine onunla yüzleş, Bahar. Korkuların sen kaçtıkça büyür ve peşinden gelmeye devam eder. Eğer elinden hiçbir şey gelmiyorsa kabulleniş, en iyi ilaçtır. Kabullendiğin zaman iyileşme süreci başlar. Sonuç belki de zannettiğin kadar kötü değildir. Kendine inan ve ne kadar güçlü olduğunu hatırla. Çalışmak sana iyi geliyorsa çalış ama düşüncelerinden kurtulmak için değil. Onun yerine bir hobi edin. Çiçek yetiştir, spor yap ya da kitap oku. Bir psikiyatrist adayı olarak sen zaten bütün bu anlattıklarımı biliyorsun. Ayrıca böyle hissettiğin için kendini suçlama, mesleğin ve konumun ne olursa olsun, nihayetinde sen de bir insansın ve duyguların var. Sadece hatırlatmak istedim.”

Minnetle ona baktım ve günler sonra ilk defa içtenlikle gülümsedim. Bir kez daha ona hayran olmuştum ve böyle mükemmel bir insanın asistanı olarak çalıştığım için Allah'a şükür gönderdim.

Ertesi gün, Adil Bey'in tavsiyelerini dinleyerek kendime zaman ayırmaya karar vermiştim. Hafta sonunu kendim için bir fırsata çevirerek evimi temizledim. Sonra da bir çiçek evine giderek kasımpatı, açelya ve galiba isminden de biraz etkilenerek hercai menekşe aldım. Evim çok büyük değildi ve bu mevsim balkonda çiçek yetiştirmek için uygun değildi. Bu sebeple bütün çiçekleri pencerenin kenarına dizdim ama o kadar çok almıştım ki evim çiçek bahçesine dönmüştü. İşim bitince ellerimi belime koyarak çiçeklere baktım. Evet, abartma konusunda oldukça başarılı olduğum söylenebilirdi. Dayanamayarak kahkaha attım ve başımı sağa sola doğru sallayarak kendi kendimle dalga geçtim:

"Evet! Kompulsif alışveriş en yaygın depresyon belirtisidir. Harika bir iyileşme süreci, Bravo Bahar."

Zil çalmaya başlayınca başımı kapıya çevirdim. Hafta sonu olduğu için Selin gelmiş olabilirdi. Hızla kapıya yürüdüm. Kapının gözüne baktıktan sonra gülümseyerek kapıyı açtım. Gelenler, Meloş ve Selin'di. İyi ki gelmişlerdi çünkü benim de onlara ihtiyacım vardı.

Meloş gülümseyerek bana sarıldıktan sonra elindeki pasta kutusunu uzatarak, "Canım. Nasılsın? Tatlı yiyip tatlı konuşalım, dedik. Açılırsın biraz," diye fısıldadı. Minnetle ona baktım. Onlara her şeyi anlatmıştım. Kendimi iyi hissetmem için ellerinden geleni yapıyorlardı ama zamana ihtiyacım vardı. Anlayış gösteriyorlar ve mümkün olduğunca bana Baran'ın konusunu açmıyorlardı.

Selin'e sarıldım ve gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Ben de sizi arayacaktım. İyi ki geldiniz. Siz oturun. Ben çayı ocağa koyup geliyorum."

Hemen mutfığa girdim ve çay suyunu ocağa koyup pastaları tabağa dizdim. Tabak ve çatal alarak oturma odasına geçtim. Meloş ve Selin ayakta durmuş, dehşetle odaya dizdiğim saksılara bakıyorlardı.

Boğazımı temizleyerek fısıldadım:

"Şey! Biraz çiçek almak istedim de."

Meloş dudaklarını birbirine bastırdı ve başını dikleştirerek bana cevap verdi:

"Görüyoruz! Ortaya üç tane de ağaç dikseydin bari, anacığım. Şu köşeye de iki bank attık mı tamamdır. Al sana Gülhane Parkı."

Hüzünle Selin'e baktım. Selin gülümsedi ve "Kompulsif alışveriş bozukluğu. Depresyona girdin değil mi, Bahar?" diye sordu.

Meloş şok içinde bize bakarak sordu:

"O ne ki anacığım? Ne pulfis? Yoksa amansız bir hastalık mı? Göz göre göre kız elden gitti, görüyor musun?" Gözlerimi devirerek koltuğa oturdum.

Selin çantasını yere bırakarak Meloş'a cevap verdi:

"Kompulsif terimi bozukluk anlamına gelir. Çok fazla ve abartılı yapılan her şey bir davranış bozukluğudur. Depresyona giren kişiler böyle semptomlar gösterir. Mesela çok fazla temizlik yaparlar, yemek yerler, gereğinden fazla alışveriş yaparlar."

Meloş hüzünle bana baktıktan sonra yanıma oturarak sordu:

"Ben de kelaynaktan ayrıldığımdan beridir çok fazla tuvalete gidiyorum. Acaba ben de mi yompulsif oldum?"

Güldüm ve başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Kompulsif, Meloş’çuğum! Bence, sen gayet iyisin. Merak edilecek bir durum olduğunu düşünmüyorum. Her şey tamam da madem bu kadar üzülüyorsun, neden ona geri dönmüyorsun?”

Meloş derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Ay, üzülen kim? Yemin ederim, rahatladım. Sırtımdan yük kalktı desem yeridir. Bitti o iş! Zaten bizim ilişkimiz uzatmaları oynuyordu. Onda bile top, gol olmak yerine sürekli taç ya da kornere çıkıyordu. Bazen olmuyorsa zorlamayacaksın, anacığım. Sen de öyle yap! Sal gitsin.”

Hüzünle iç çektim ve aldığım çiçeklerin güzelliğini seyredererek cevap verdim:

“Haklısın. Olmuyorsa olmuyor. Saldım gitti.”

Mutfaktan gelen ses, çayın kaynadığını haber veriyordu. Hemen ayağa kalktım ve gülümseyerek, “Bırakalım artık bu mevzuları da çayımızı içip bu muhteşem pastanın tadını çıkaralım. Şimdi size Gülhane Parkı manzaralı harika bir çay keyfi sunacağım,” diyerek mutfağa koştum. Selin ve Meloş’un şen kahkahası içime yeni filizler ekmişti. Bir kez daha anlamıştım ki en iyi ilaç dostluk ve sevgiydi.

Ofisin telefonu çalmaya başlayınca kahve bardağımı bırakıp telefona cevap verdim:

“Bahar Saygın! Buyurun.”

Adil Bey hemen konuşmaya başladı:

“Benim, Bahar. Çalışma masamda mavi bir sunum dosyası var. Onu alıp ofisime gelir misin?”

Hemen ayağa kalktım ve masasının üzerinde duran mavi dosyayı alarak cevap verdim:

“Tabii ki Adil Bey. Hemen geliyorum.”

Hızla ofisten dışarıya çıkıp Adil Bey'in ofisine yürümeye başladım. Koridorun diğer ucundan Mehmet Bey'in geldiğini gördüm. Çok fazla bir araya gelmiyorduk. Geldiğimiz zamanlarda ise aramızda sadece resmi diyaloglar geçiyordu. Gözlerinde büyük bir boşluk vardı. Sanki bir şeyleri kabul etmiş gibiydi. Olması gereken de buydu ve hiç şikayetçi değildim. Başımla ona selam verdikten sonra Adil Bey'in kapısına vurdum. Mehmet Bey arkamda durdu ve elinde bir dosyayla beklemeye başladı. Adil Bey'in sesini duyunca kapıyı açıp içeriye girdim. Mehmet Bey'de girerek kapıyı kapattı. Adil Bey bize baktı ve gülümseyerek, "Oturun lütfen," dedi. Dosyayı Adil Bey'in önüne koyup oturdum. Mehmet Bey getirdiği dosyayı elinde tutmaya devam ederek karşıma geçti.

Adil Bey gözlüklerini düzelttikten sonra dosyayı açarak konuşmaya başladı:

"Mehmet zaten biliyor ama Bahar, sen daha bilmiyorsun. Down sendromlu çocuklar için özel bir sağlık merkezi açmayı planlıyoruz. Bu sağlık merkezinde Down sendromlu çocukların beden ve ruh sağlığına yönelik yaşam kalitelerini yükseltmeyi ve her türlü sağlık hizmeti ile onları tedavi etmeyi, ayrıca onlara psikososyal rehabilitasyon sağlamayı hedefliyoruz."

Heyecanla gülümsedikten sonra coşkuyla cevap verdim:

"Bu harika bir haber, Adil Bey."

Adil Bey gülümseyerek bana cevap verdi:

"Evet, Bahar. Bu benim en büyük hayalimdi ama tabii ki böyle bir sağlık merkezi için çok büyük bir para kaynağı gerekiyordu çünkü gereken malzemeleri, eğitmenleri ve uzman psikologların giderlerini karşılamak oldukça maliyetliydi. Ayrıca çocukları evlerinden alıp, sonra geri bırakacak özel servislerin de olması gerekiyordu. Birçok yere başvuruda bulundum ama

dönüşler istediğim yeterlilikte olmadı. Ben de bu planı askıya almak zorunda kaldım. Fakat ismini açıklamak istemeyen bir işadami, bu özel merkezin bütün masrafları üstlenmeye gönüllü oldu.”

Şaşırmıştım. Karşımda bir hareketlilik hissedince Mehmet Bey’e baktım. Elindeki dosyayı açmıştı. Kaşlarını çatarak Adil Bey’e sordu:

“Bu durum bana da sürpriz oldu Adil Bey. Bahsettiğiniz işadaminin bu kadar büyük bir para yardımında bulunacağına emin misiniz? Ben sadece Sağlık Bakanlığından yardım alacağınızı düşünüyordum çünkü başka türlü böyle bir merkezin giderlerinin altından kalkmak mümkün değil. Sonuçta bu çocuklardan hiçbir ücret alınmayacak.”

Adil Bey başını sallayarak ona cevap verdi:

“Evet, Sağlık Bakanlığından da yardım alacağız ama alacağımız yardım, bu merkezi açmak için değil, devamlılığı sağlamak için olacak. Diğer bütün masraflar hayırsever işadamina ait. Endişelerini anlıyorum, Mehmet ama merak edilecek bir durum yok çünkü para yardımı yapıldı bile. Hatta sağlık merkezinin yerini bile bahsettiğim işadami satın aldı.”

Şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Mehmet, bu derece şaşırmakta haklıydı. Boğazımı temizleyerek söze girdim:

“Bu işadami neden isminin açıklanmasını istemiyor, Adil Bey. Sonuçta bu yaptığı takdiri hak ediyor.”

Adil Bey derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Bilemiyorum, Bahar. Belli ki amacı takdir toplamak değil, sadece manevi anlamda huzur kazanmak. Ben de onun bu kararına saygı duyuyor ve ismini açıklamıyorum.”

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Emin değildim ama nedense aklımda dönen tek bir isim vardı. *Baran Demiroğlu...*

Boş boş televizyona bakıyordum. Bir film sahnesi vardı ama açıkçası umurumda bile değildi.

Televizyonu kapatıp saate baktım. Gece yarısı olmak üzereydi. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Sabah dersim vardı ve artık uyumam gerekiyordu. Yorgun bir şekilde yarak odasına geçerek telefonumu şarj cihazına yerleştirdim. Sonra da dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. Dişlerimi fırçalarken telefonum çalmaya başladı. Şaşırarak fırçayı bıraktıktan sonra odaya koşarak kimin aradığına baktım. Arayan Adil Bey'di.

Endişeyle cevap verdim:

"Efendim, Adil Bey!"

Hemen konuşmaya başladı:

"İyi geceler, Bahar. Kusura bakma bu saatte seni rahatsız ediyorum ama önemli bir durum var. Az önce çağrı cihazım çaldı. Çağrıyı bırakan Baran Demiroğlu'nun avukatı. Anladığım kadarıyla Baran pek iyi değil ve benim oraya gitmem gerekiyor." Onun ismini duyunca kalbim sıkıştı. Yatağa oturdum. O gecedan sonra ondan hiç haber alamamıştım ve şimdi adını duymak bile kalbimi titretmeye yetmişti.

Kendimi zorlayarak cevap verdim:

"Anlıyorum, efendim."

Adil Bey konuşmaya devam etti:

"Seni aramamın sebebi şu ki; avukatından aldığım bilgilere göre Baran kimseyle iletişim kurmuyormuş. Ayrıca doğru düzgün beslenmiyor ve uyumuyormuş. Ben en son geçen hafta kendisini ziyaret etmişim. Sıkıntılı bir hâldeydi. İlaçlarını düzenli kullanmadığını düşünüyorum. Ona sakinleştirici bir iğne yapmak istedim. Kesinlikle kabul etmedi. Onunla konuşmaya çalıştım ama kendini kapatmış durumda. Bana bu

konuda sadece sen yardım edebilirsin. Garip ama böyle ataklar geçirdiğinde seninle iletişim kuruyor. Yoksa onu kliniğe yatırmak zorunda kalacağım ki bunu hiç istemiyorum.”

Acıyla yutkundum. Elimi alnıma dayayıp düşündükten sonra sıkıntıyla cevap verdim:

“Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum, Adil Bey. Zaten size daha önce, artık beni görmek istemediğini beyan etmişti. Bu durumda oraya gitmem hiç doğru olmaz. Açıkçası ben de gitmek istemiyorum.”

Adil Bey’in cevabı gecikmedi:

“Evet, tabii ki seni zorlayamam. Sana karşı olan bu tutumu aklımda soru işaretleri oluşturuyor. Bence seni görmek istememesinin sebebi, senin ona iyi geliyor olman. Böyle büyük travma yaşayan vakalarda sıklıkla yaşanan bir durumdur bu. Ailesini kaybetti ve iyi hissetmek onda suçluluk duygusuna yol açıyor. Fakat biz profesyonel olmak zorundayız çünkü hastalarımıza başka türlü yardımcı olamayız. Bu sebeple senden benimle gelmeni rica ediyorum. Hastam olması bir yana, Baran benim için oldukça değerli bir insan, Bahar.”

Hüzünle dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım ve isteksiz bir ses tonuyla cevap verdim:

“Peki, Adil Bey. Hemen hazırlanıyorum.”

Adil Bey derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Çok teşekkürler, Bahar.”

Telefonu kapattıktan sonra acıyla inledim:

“Allah’ım, neyle sınanıyorum ben böyle?”

Mecburen ayağa kalkıp dolaptan kendime giyecek bir şeyler çıkardım. Siyah kot pantolonumun üstüne açık renk bir gömlek giyinerek aynanın karşısına geçtim. Kendimi görünce sıkıntıyla yüzünü buruşturdum. Bir anda resmen rengim solmuştu. Hemen yüzümü kremledim ve saçlarımı topladım. Bugün oraya doktor olarak gidiyordum. Profesyonel olacaktım. Buna mecburdum.

Yarım saat sonra Adil Bey gelmişti. Hemen aşağıya inip arabaya bindim. Adil Bey minnetle yüzüme bakarak başını salladı. Araba Baran'ın evine giderken, ilk defa profesyonel olduğumu hissediyordum. Bambaşkaydım artık. Bunu hem kendime hem de ona kanıtlayacaktım.

Evin önüne vardığımızda dış kapıda bekleyen korumalar hemen demir kapıyı açtılar. Kollarımı birbirine dolayarak Adil Bey'e sordum:

"Bu derece koruma altında olan bir insan özgür değildir. Sizce iyileşme sürecinde olan bir insanın bu kadar baskı altında yaşaması durumunu tetiklemiyor mu?"

Başını sallayarak cevap verdi:

"Elbette, Bahar. Baran eskiden daha özgür bir gençti. Yurtdışında özel eğitim aldı ve bu baskıya alışık olduğunu zannetmiyorum. Lakin şimdi durumlar değişti. Büyük bir servet ona kaldı. Babasının düşmanları artık onun peşinde. Holding, fabrikalar ve değerli maden ocaklarının tek sahibi oldu. Dışarıdan büyük bir ödül gibi görünse de bu, aynı zamanda büyük de bir ceza. Demiroğlu Maden Ocakları dünya sıralamasında ilklerin arasında. Üstelik tek kişiye ait. Bu ağır bir yük ve çok da tehlikeli!"

Sinirle dişlerimi sıktım. Aramızdaki engeller işte bunlardı. Derin bir nefes alarak aklıma takılan bir soruyu sordum:

"Peki, bu işlerin yönetimi ile kim ilgileniyor? Bu hâlde holdinge gittiğini zannetmiyorum."

Adil Bey arabayı park ederek cevap verdi:

"Tam tersi, gidiyor. Baran'ı hiç tanıımıyorsun, Bahar. Babası bile bu derece ince eleyip sık dokumamıştır. Avukatının anlattıklarına göre Baran, bütün yönetim kurulunun gözünü fena hâlde korkutmuş. Maden ocaklarında güvenliği sağlamak için sıkı önlemler almış. İş konusunda bir sıkıntısı yok ama maalesef, duygusal anlamda kötü durumda. Bunları da yaşadığı kayıplara bağlıyorum."

İçim içimi yiyerek başımı salladım. Adil Bey çantasını alarak arabadan indi. Ben de inince birlikte yürümeye başladık. Yaşar bizi görünce hemen yanımıza geldi. Her zamanki gibi tepkisizdi. Uzun boylu, dalgalı saçlı ve asi görünümlü bir adamdı. Baran'ın en iyi adamı olduğu belliydi. Yaşını tahmin etmek zordu ama tahminen kırklı yaşlarının ortasındaydı. Ne zaman gelsem buradaydı ve bütün bu adamlardan o sorumluydu. Kaşlarını çatarak adamlara bakıp etrafı işaret ettikten sonra bizimle birlikte içeriye girdi. Hep birlikte salona geçtik. Baran'ın dayısı Hikmet Bey ve avukatı Ali Bey sohbet ediyorlardı. Bizi görünce ayağa kalkıp saygıyla selam verdiler.

Yaşar gittikten sonra Adil Bey çantasından gözlüğünü çıkarıp Ali Bey'e sordu:

“Baran Bey uyuyor mu?”

Ali Bey düşünceliydi. Sıkıntılı bir şekilde cevap verdi:

“Bilmiyorum. Şu an odasında ama uyuduğunu zannetmiyorum. Hatta son günlerde uyuduğunu hiç zannetmiyorum. Bugün önemli bir toplantıya katıldık. Toplantıda ellerinin titrediğini fark ettim. Parmak boğumlarında da çizikler vardı. Son günlerde iyice içine kapandı. Yanına yaklaşmak bile mümkün değil. Daha önce bu kadar değildi. Hikmet Bey burada kalıyor. Söylediğine göre yemeğe bile inmiyormuş. Bahçede bir spor salonu var. Genelde orada. Kalan zamanlarda ise ofisinde zaman geçiriyor.”

Adil Bey kaşlarını çatı ve düşünceli bir şekilde cevap verdi:

“Spor yapması güzel. Zihnini dağıtır ama benim kafama takılan ellerindeki titreme ve çizikler. Yaşadıkları malum tabii ama Baran, oldukça güçlü bir karaktere sahip olduğunu herkese kanıtladı. Onu bu derece etkileyen ne olabilir?”

Buz kesen ellerimi sıkmış, konuşmaları dinlerken onu bu hâle getiren şeyin o gece yaşananlar olduğunu biliyordum. Buraya gelmem büyük bir hataydı ama bunu Adil Bey'e söyleyemezdim ki...

Hikmet Bey konuşmaya girdi:

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Adil Bey? Biliyorsunuz ki kliniğe yatmasını istemiyoruz. Verdiğiniz ilaçları da içtiğini zannetmiyorum. Eğer bu şekilde devam ederse neler yaşanabilir?”

Adil Bey son derece sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Psikomatik hastalıklar ortaya çıkabilir: astım, tansiyon düşmesi ya da yükselmesi, kalp hastalıkları... Hiç olmadık bir anda ciddi bir sinir krizi geçirebilir. En kötüsü de kendine zarar verebilir lakin ben bunların yaşanacağını zannetmiyorum. O fazlasıyla güçlü bir karaktere sahip. Şu an en önemli olan şey uyku ve beslenmeyi düzenlemek. Bu iki önemli davranış düzenlendikten sonra onunla konuşmaya çalışacağım.”

Ali Bey sıkıntıyla söze girdi:

“Baran Bey’e kimse zorla bir şey yaptıramaz. Bunu, onu tanıyan herkes bilir. Yemek istemiyorsa yemez. Yanına yaklaşılmasını istemiyorsa kimse buna cesaret bile edemez. İlaçlarını da zorla içirecek hâlimiz yok.”

Adil Bey bana bakınca yutkunarak gözlerimi kaçırdım. Adil Bey boğazını temizleyerek cevap verdi:

“Ben ve asistanım Bahar Hanım şimdi kendisiyle görüşeceğiz. Sonra ne yapabileceğimizi tekrar konuşuruz.”

Yukarıya çıktık. Biraz gergindim ama belli etmiyordum. Beni görünce belki de sinirlenecekti. Bu durumdayken beni görmek istememesi olasıydı. Kapısının önünde durunca Adil Bey bana baktı ve gülümseyerek kapıya vurdu. İlk önce ses gelmedi. Etrafıma bakındım. Öyle büyük bir evde tek başına yaşamak ne kadar tuhaftı. Benim minicik evim bile bazen beni içine çekiyordu. Kimbilir Baran burada nasıl hissediyordu?

Ses gelmeyince Adil Bey bu sefer daha sert bir şekilde kapıya vurdu. Yine ses gelemeyince Adil Bey kapıyı açarak sessizce bana fısıldadı:

“Sen biraz bekle, Bahar. Uyuyorsa hiç uyandırmayalım.”

Başımı salladım. Adil Bey içeriye girdikten sonra kapının ağzında durup beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra içeriden Adil Bey’in sesi geldi:

“Uyuduğunu zannetmiştim.” Merakla dinlemeye başladım.
“Deniyorum.”

Kapıya tutundum. Allah’ım, bir adamın sesi bile özlenir miydi? İçimde tuttuğum ne varsa hepsi bir bir önüme dizilmişti. Kapansın diye uğraştığım yürek yaram, sadece onun sesini duymamla yeniden kanamaya başlamıştı. Alnımı kolumun üstüne dayayıp sabırlı olmaya çalıştım. *Ben bu hâldeyken ona nasıl yardımcı olabilirdim!*

Adil Bey’in sesini duyunca dikkatle konuşmayı dinledim:

“İlaçlarını içmek zorundasın, Baran. Uyumadan ve yemek yemeden yaşayamazsın. Konuşma kısmını kenara bırakıyorum ama bu gece için sana bir iğne yapmaya mecburum çünkü sakinleşmeye ihtiyacın var.”

Baran zayıf bir ses tonuyla cevap verdi:

“İstemiyorum. Ne iğne ne de ilaç. Hiçbir şey istemiyorum.”

Adil Bey derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti:

“Bana başka bir şans bırakmıyorsun. O zaman yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Seni ikna edecek birini yanımda getirdim. Bakalım o başarılı olabilecek mi?”

Derin bir nefes alarak yavaşça içeriye süzıldüm ve ona baktım. Kaşlarını çatmıştı ve Adil Bey’in ne söylemek istediğini anlamaya çalışıyordu. Yatağın kenarındaki yeşil koltukta oturuyordu. Üstünde yarım kollu bir tişört vardı. Adil Bey bana bakınca, o da başını çevirip baktı. Beni görünce neye uğradığını şaşırdı. Yaşadığı şok gözlerine yansımıştı. Bir anda sert bir nefes vererek yutkunmaya çalıştı. Gözlerinde, beni içine çeken büyük bir yangın var gibiydi. Daha

fazla bakamayarak başımı önüme eğdiğim sırada Adil Bey konuşmaya devam etti:

“Bu akşam Bahar Hanım’ı buraya ben getirdim. Seni ilaç ve iğne konusunda sadece onun ikna edebileceğine inanıyorum. Yoksa yanılıyor muyum, Baran?” Başımı kaldırıp ona baktım. Hızla nefes alıp veriyordu. Adil Bey boğazını temizleyerek tekrar sordu: “Eğer ona da müsaade etmeyeceksen biz gidelim. Ben yarın tekrar gelirim.”

Baran hızla başını sağa sola sallayarak fısıldadı:

“Hayır! Ne gerekiyorsa yapabilir. Gitmenize gerek yok.”

Adil Bey şok içinde bana baktıktan sonra gülümseyerek başını salladı. Utançtan yerin dibine girmiştim. Adil Bey yanıma yaklaşp yüzüme baktı ve elinde tuttuğu çantayı bana uzatarak fısıldadı:

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Bahar!”

Çantayı alıp başımı salladım. Adil Bey dışarıya çıkınca Baran’a baktım. Öylece bana bakıyordu. Yerime çakılmış gibiydim. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra yanına yürüdüm. Bakışları donmuştu ve hâlâ bana bakıyordu. Çantayı sehpanın üzerine bırakarak etrafıma baktım. Oda çok loştu. Hemen yatağın kenarında duran ayaklı lambanın düğmesine basıp odayı aydınlattım. Ardından balkon kapısını araladım ve odaya temiz hava girmesini sağladım. Aslında temiz havaya ihtiyacı olan bendim. Temiz havayı içime çektikten sonra tekrar ona baktım. Aynı şekilde bana bakıyordu. Yanına yürüyerek karşısındaki koltuğa oturdum ve çantadan gerekli malzemeleri çıkardım. İlk olarak tansiyon aletini alıp ayağa kalktım ve sakın bir şekilde açıklama yaptım:

“Tansiyonunuzu ve kan şekerinizi ölçmem gerekiyor.”

Derin bir nefes alarak başını salladı. Tereddütle yanına yaklaşarak kolunu düzelttim. Elim tenine değer değmez nefesini tuttu. Sakin olmaya özen göstererek tansiyon aletini koluna

dolamaya çalıştım. Bir anda kolumu tutup beni kendisine çekti. Neye uğradığımı şaşırarak gözlerine baktım. Sert bir soluk verdi ve başını boynuma bastırarak acıyla fısıldadı:

“Özledim...”

Midem kasılmıştı. Her bir hücremin bile ayrı ayrı titrediğini hissediyordum. Ellerini kaldırdı ve boynumu tutarak hafifçe okşadı. Neye uğradığımı şaşırmıştım ve böyle bir tepkiyi hiç beklemiyordum. Yüzünü boynuma daha çok bastırınca acıyla inledi. Gözlerim dolmuştu ama kendime hakim olmaya çalışarak kucğından kalkmaya çalıştım. İzin vermedi ve beni koklayarak acıyla fısıldadı:

“Bir adım bile öteye gitme!”

Korkuyla kapiya baktım ve tekrar kucğından kalkmaya çalıştım ama yine bırakmadı. Başını sağa sola sallayarak boynumu öpmeye başladı. Dehşetle yutkunup geri çekilmeye çalıştım ama sert bir şekilde belimi kavradıktan sonra saçlarımdaki tokayı çıkarıp yere fırlattı. Ardından yüzüme dökülen saçlarımı koklayarak fısıldadı:

“Dokunsan donacak bir kor gibiyim, Asyalı.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak fısıldadım:

“Yapma!”

Yanağını yanağıma değirip inledi:

“Öldür o zaman.”

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Onu kontrol edemiyordum. Korkuyla kapiya bakarak, “Adil Bey gelecek şimdi,” dedim.

Yanaklarımı tuttu ve başımı yüzüne çevirerek cevap verdi:

“Herkesin canı cehenneme! Yetti artık. Dayanamıyorum.”

Şaşkın bir şekilde yüzüne bakarak fısıldadım:

“Delirmişsin sen!”

Gözlerini kısarak dudaklarıma baktıktan sonra başparmağıyla altdudağını aşağıya doğru çekerek cevap verdi:

“Delirdim, evet. Aklım başımda değil.”

Nefesimi tutmuş, onu dinliyordum. Her şey raydan çıkmıştı. Dişlerini sıkıp saçlarımı kavradı ve hızla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bütün mantığım onun yumuşacık dudaklarında eriyip kaybolmuştu. Boğazından dökülen iniltiyi duyunca midem kasıldı ve ben de inledim. Beni öyle sert ve kana kana öpüyordu ki karşılık bile veremiyordum. Başını hafifçe yana doğru eğdi ve saçlarımı avuçlarının içine alarak hafifçe sıktı. Bu hareketi bendeki ipleri de kopardı ve dayanamayarak karşılık vermeye başladım. Karışıklık vermem sanki onu çıldırttı. Bir anda belimi kavradı ve ayağa kalkarak beni yatağa yatırdı. Dudakları dudaklarımı sertçe talan ederken vücudunu bana bastırdı. Çarşafı kavrayarak sıktım.

Ellerini bedenimde hissedince kendime geldim ve korkuyla geri çekilmeye çalıştım ama hırakmıyordu. Başımı yana çevirip onu itmeye çalıştım. Yine bırakmayınca yalvarırcasına fısıldadım:

“Yalvarıyorum, bırak artık! Eğer Adil Bey gelirse seni asla affetmem.”

Nihayet durdu ama gözlerimin içine bakarak fısıldadı:

“Tek bir şartla bırakırım. Bu gece benimle uyuyacaksın. Bundan sonra uzaklık yok. Özlemek yok. Tüm benliğimle sana ihtiyacım var, Asyalı.” Cevap vermeme fırsat vermeden elimi tuttu ve avuç içimden öperek konuşmaya devam etti:

“Uzaktan bakmak yok. Yabancı olmak yok, dokunmamak yok. Ben sadece senin yanında nefes alabiliyorum, Asyalı.” Dışarıdan konuşma sesleri gelince aklımı kaybedecek gibi oldum ve yalvarırcasına gözlerine baktım. Tek kaşını kaldırarak sordu: “Kalacak mısın?”

Nasıl kalırdım. Bu adam resmen çıldırmıştı. Sesler yaklaşmaya başlayınca panikle cevap verdim:

“Tamam kalacağım. Bırak artık beni yoksa rezil olacağım.”

Aldığı cevapla kendisini yatağın diğer tarafına attı. Hızla yataktan kalktı ve yerden tokamı alarak saçlarını topladı. Bana bakıyordu. Elime enjektörü alınca gözlerimi kısarak ona baktım. Bu telaşlı hâlim hoşuna gitmiş olacak ki alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak güldü. Bir de utanmadan gülüyordu. Sinirle yanına yaklaşp kolunu tuttum.

Tek kaşını kaldırarak sordu:

“Niye o?”

Bezginlikle cevap verdim:

“Rahat uyuyabilmen için!”

Yanağını okşarken gülümseyerek fısıldadı:

“Uyumak isteyen kim?”

Gözlerimi devirerek açıklama yaptım:

“Günlerdir uyumamışsın. Bu iğne uyumana yardımcı olacak.”

Kaşlarını çatıp enjektörün üstündeki parmağıma dokunarak ilacı çarşafın üstüne sıktı. Şok içinde ona bakınca iç çekerek fısıldadı:

“Uyumak için o iğneye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey...”

Söylediği sözler yarım kaldı çünkü o sırada içeriye Adil Bey’le Ali Bey girdi. Onlara baktım. Adil Bey gülümseyerek Baran’a baktıktan sonra bana sordu:

“İğne işe yaramış gibi görünüyor. Burayı havalandırmakla iyi yapmışsın, Bahar. Biz artık gidelim. Ben yarın sabah tekrar gelirim.”

Baran kaşlarını çattı ve hızla arkadan kolumu tutarak cevap verdi:

“Gece yarısını çoktan geçti. Bu gece burada kalın. Böylece sabah gelmenize gerek kalmaz. Böylece Bahar Hanım da bir şeyler yediğimden emin olur. Fatma Hanım’a haber verin, onlar için misafir odalarını hazırlansın, Ali Bey.” Donmuştum.

Bu nasıl bir emrivakiydi? Ali Bey şaşkın bir şekilde başını sallayarak dışarıya çıktı.

Adil Bey saatine bakarak cevap verdi:

“Doğru, saat üçü geçmiş ama ben prensip olarak hiçbir hastamın evinde kalmıyorum. Asistanım da öyle.”

Baran derin bir nefes alarak Adil Bey’e karışıklık verdi:

“Benim sıradan bir hasta olmadığımı biliyorsunuz. Bunu sizden eski bir dost olarak rica ediyorum.”

Adil Bey kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes alarak, “Öyle olduğunu biliyorsun, Baran ama ben, Bahar Hanım adına karar veremem. Prensip olarak kalmak istemeyebilir. Bu kararına saygı duyarım,” diyerek bana baktı.

Şaşkındım. Gözlerimi kaçırarak konuşmaya çalıştım:

“Adil Bey haklı, prensip olarak...” Baran uyarı anlamında sert bir soluk verince çaresizce sustum ve “Peki ama sadece bu gece ve Adil Bey de kalırsa!” diyerek ona baktım.

Meydan okurcasına bana bakıyordu. Resmen gözü dönmüştü ve her şeyi yapabiliirdi. Adil Bey’in buraya gelirken bana söylediği şeyleri düşündüm. Baran’ı hiç tanımadığımı ve iş konusunda ne kadar dişli olduğunu söylemişti. Kesinlikle doğrudu. Bu gece onun yeni bir özelliğiyle tanışmıştım. Onun gerçekten gözü karaydı ve aklına koyduğu şeyi yapıyordu.

Adil Bey prensipleri olan bir adamdı ve böyle bir emrivakiden hoşlanmadığı belliydi. Resmîyetle başını sallayarak sözlerime karşılık verdi:

“Baran’ın durumunu göze alarak sadece bu gece için kalmakta bir sakınca görmüyorum. Sonuçta onun kliniğe yatması, savcıya verdiğim kararı sorgulatabilir. Açıkçası, bu durum benim güvenilirliğimi zedeleyebilir ve bunu istemiyorum.”

Baran tek kaşını kaldırıp bana bakınca, bütün bunları hesapladığını fark ederek zekâsına hayran kaldım. Yine de onu zor durumda bırakarak böyle bir karar vermeye zorlaması hoşuma gitmemişti.

O sırada içeriye görevli bir kadınla genç bir kız girdi. Birinin yaşı oldukça geçkindi ve anladığım kadarıyla ev işlerinden sorumlu olan oydu. Diğeri ise onun yardımcısı gibiydi. Genç kızla göz göze geldik. Soğuk bakışlı bir kızdı. Tuhaf bir tarzı vardı. Dikkatle beni incelemesi beni tedirgin etmişti. Bunun farkındaydı ama aldırış etmiyordu.

Adının Fatma olduğunu tahmin ettiğim kadın, saygıyla konuşmaya başladı:

“Odalar hazır, Baran Bey.”

Sehpanın üzerindeki malzemeleri toplayarak çantaya yerleştirdim ve Baran’a bakmamaya çalışarak Fatma Hanım’ın peşinden yürüdüm. Adil Bey de arkamızdan geldi. Baran’ın bakışlarını sırtımda hissediyordum ama görmezlikten gelecek yürümeye devam ettim. Güya bu gece profesyonel olduğumu ona kanıtlayacaktım. Maalesef yine her şey birbirine dolanmıştı.

Merdivenlerin başında karşı karşıya iki oda vardı. Birine ben, diğerine de Adil Bey girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz sırtımı kapıya yasladım. Bu olanlara inanamıyordum. Elimi kaldırıp dudaklarıma dokundum. Heyecandan titreyen kalbime kızarak yüzümü buruşturdum. Nasıl bu kadar çabuk aklımı başımdan alabiliyordu? Neden ona karşı koyamıyordum? Hüzünle gözlerimi kapattım. Söylediği sözler kulaklarımda çınlıyordu. Bana sarılırkenki yakarışı sahte değildi. Onun için ne kadar değerli olduğumu bu gece net bir şekilde görmüştüm. Benden kaçmaya çalıştıkça beni, en çok da kendini yaralıyordu. İç sesim bana, “*Ya yine giderse!*” diyordu. Çektiğim acılar, gözyaşlarım, yokluğuna alışmaya çalışırken verdiğim mücadele zihnimde dönüp duruyordu. Bir kez daha bunları yaşamayı göze alamazdım. Bana bunun sözünü vermek zorundaydı. Eğer kafamdaki sorulara cevap bulamazsam rahat edemeyecektim.

Dayanamadım, onunla bunları konuşmaya karar vererek sessizce dışarıya çıktım. Koridor sessiz ve loştu. Sessiz adımlarla Baran'ın odasına doğru yürüdüm. Tam kapının koluna dokunmuştum ki kapı içeriden açıldı ve Baran'la karşı karşıya geldik. Yapılı vücudunun yanında ben küçücük kalmıştım. Beni görmek onu da şaşırtmıştı. Konuşmak istedim ama beni odaya çekti. İçeriye girer girmez hızla bana sarıldı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Öyle sıkı sarılıyordu ki âdeta nefesim kesilmişti. Tek eliyle belimi kavrayarak diğer eliyle de başımdaki tokayı çıkarıp yere fırlattı. Gözlerimi devirerek tokaya baktım. Beni koklamaya yeltenince geriye çekildim. Önce bana bir söz vermek zorundaydı.

Hemen konuya girdim:

“Buraya seninle konuşmak için geldim, Baran.”

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ciddi olduğumu anlayınca başını salladı. Gerilmişti. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp koltuğa oturdum. Ellerini pantolonun cebine koyarak şüpheyle bana baktı.

Hiç uzatmadan söze başladım:

“O gecedен sonra bana söylediklerini çok düşündüm. Sürekli aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Gerçek şu ki; bugün buraya, sadece Adil Bey'in ricasıyla geldim. Tutarsız davranışların beni yaralıyor. Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağımın sözünü bana verebilecek misin? Hiç zannetmiyorum çünkü sen de bundan emin değilsin. Bu sorunun cevabını bana vermediğin sürece de sana yakın olmama imkân yok.”

Sert bir soluk vererek sordu:

“Ne demek bu?”

Ayağa kalktım ve başımı dikleştirerek sorduğu soruyu yanıtladım:

“Gayet açık konuştuğumu düşünüyorum, Baran.”

Kapıya doğru bir adım atar atmaz yolumu keserek kolunu tuttu ve hırsıyla bağırdı:

“Hayır! Bu sefer değil. Bu kez izin vermem, anladın mı beni?”

Dehşetle ağzını kapatarak, “Sus! Bağırma, duyacaklar,” diye inledim.

Sinirle haykırdı:

“Kim duyarsa duysun! Bu odadan çıkarsan dağıtırım bu evi, Asyalı. İnan, gözüm o kadar dönmüş durumda!”

Dudaklarım titredi ve çaresizce, “Ne yapmamı istiyorsun benden?” dedim ve kendimi gösterip konuşmaya devam ettim: “Ben bu değilim. Yan odada saygı duyduğum bir insan var. O benim idolüm ve şevkle bana doktorluğu öğretiyor, hastamla kapalı kapılar ardında kaçamak bir ilişki yaşamayı değil. Şu an burada olmam sadece kendime değil, ona da saygısızlık. Ben sana karşı hissettiğim duygulardan eminim ama senden emin olamıyorum. Bir saat sonra bile bana arkamı dönüp gidebilirsin. İnan bana, gitmeyeceğinden emin olsam her şeyi göze alıp Adil Bey’le konuşurdum. Zaten o çok zeki bir adam ve bazı şeylerin farkında.” Sustum ve acıyla, “Yorul-
dum artık Baran...” diye inledim.

Hızla beni kendine çekti ve sarılarak, “Biliyorum güzeli-
lim...” diye fısıldadı. Ondaki kaçmaya çalışırken yine ona sığın-
dım çünkü aslında, benim en çok ona ihtiyacım vardı. Başımı göğsüne dayayarak o büyüleyici kokusunu içime çektim. Saçlarımı okşayarak konuşmaya devam etti: “Öyle bir gün gelecek ki sana bütün bu sorularının cevabını verebileceğim. O gün gelene kadar sabret ve beni bırakma. Allah şahidimdir, senden uzak durmayı denedim ama olmuyor işte! Zamansız gelen bahar gibisin ama maalesef, her yer daha buz! Kırağı yemiş ağaç yeşermeye hazır değil. Buzlanmış dallarına asılı cesetler var.” Hüzünle gözlerine bakınca, gülümsemeye çalışarak fısıldadı: “Allah istemeseydi, seni karşıma çıkarmazdı. Senden vazgeçmeme imkân yok artık.”

Gülümseyerek başımı salladım. Bir anda dışarıdan bir kadın çığlığı duyuldu. Şok içinde önce pencereye sonra da Baran'a baktım. Çenesini sıkarak balkona yürüdü. Peşinden yürümeye yeltenince durdu ve sert bir şekilde, "Burada kal. Sakın dışarıya çıkma," diye beni uyardı. Endişeyle başımı salladım. Baran terasın kapısını açınca kadının sesi daha net duyuldu. Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Korumaların sesleri yükselince Baran hızla içeriye girdi ve gözlerimin içine bakarak, "Odana git! Ben gelmeden de dışarıya çıkma. Anladın mı beni?" dedi.

Şok içinde dışarıya bakarak sordum:

"Kim bu kadın? Neler oluyor?"

Baran yanağımı okşayarak cevap verdi:

"Duygu! Merak etme. Ben halledeceğim. Odanda olduğunu bileyim yeter. Kesinlikle seni görmemeli. Ne olursa olsun, sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Donmuştum. Âdeta yerime çakılmış bir hâldeydim. Baran kapıyı açıp koridoru kontrol ettikten sonra yanıma gelip elimi tuttu. Beni odama götürürken içimdeki suçluluk duygusuyla savaşıyordum. Sessizce kapıyı açtıktan sonra gözlerime bakarak fısıldadı:

"Korkma! Ve ne olursa olsun, balkona çıkma."

Hüzünle başımı salladım. Eğilip odanın ışığını söndürdükten sonra arkasını dönerek gitti. Bir yanım suçluluk çekerken diğer yanım Duygu için endişeleniyordu. Onu gecenin bir yarısı buraya getiren sebep ne olabilirdi? Korkuyla elimi kalbimin üzerine bastırdım. Zihnimde canlanan görüntüler korkunçtu. Yoksa kardeşine bir şey mi olmuştu?

"Kardeşim ellerinde, polise gidersem ya da bildiklerimi Baran'a anlatırsam onu öldürecekler..."

Duygu'nun söylediği sözler zihnimde âdeta yankılanıyordu. Bağırma sesleri çoğalınca, daha fazla dayanamayarak balkon kapısını araladım ve dinlemeye başladım:

“Onu çağırın! Beni dinlemek zorunda.”

Yaşar'ın sesi duyuldu:

“Baran Bey hiçbir şey yapmak zorunda değil. Akif! Duygu Hanım'ı dışarıya alın. Bir daha da bana sormadan bahçe kapısını kimseye açmayın.”

Duygu bütün gücüyle haykırdı:

“Baran...”

Gözlerim dolmuştu çünkü bu yakarıшта büyük bir acı vardı. O sırada Baran'ın sesini duydum:

“Ne istiyorsun? Bağırıp durmayı kes artık! Sana bir daha buraya gelme demedim mi ben?”

Duygu ağlayarak cevap verdi:

“Sadece seninle konuşmak istiyorum. Mümkünse yalnız. İnan anlatacaklarım çok önemli.” Bir yanım konuşmasını istiyor, diğer yanım ise benimle konuştuğunu söyleyecek diye inanılmaz derecede korkuyordu.

Baran sert bir şekilde cevap verdi:

“O şans sana bir kere verdim ben. Açık ve net olmadığın sürece seni bir daha dinlemeyeceğim.”

Duygu yalvarmaya başladı:

“Zafer'i öldürecekler. Yalvarırım onu bul, Baran. Onun hiçbir suçu yok. O daha yirmi bir yaşında. Onu sadece sen bulabilirsin. O suçsuz, yalvarıyorum onu bana geri getir. Her şey benim yüzümden oldu. İnan bana çok pişmanım. Lütfen, beni affet. Beyza benim de kardeşim gibiydi.”

Dehşet içinde elimi ağzıma bastırdım. Tam olmasa da bu cinayetle ilişkisi olduğunu Baran'a itiraf etmişti. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Acı bir sessizlikten sonra, büyük bir kargaşa başladı. Baran çılgına dönmüştü.

“Ne diyorsun lan sen? Kim yaptı? Öldürürüm seni, Duygu! Açık konuş benimle. Ne biliyorsan anlat. Konuş, konuş katil etme beni.”

Korkuyla yutkunarak kapıya yürümeye başladım ama o sırada kapı açıldı ve Adil Bey telaşla içeriye girdi. Beni o hâlde görünce şok içinde sordu:

“Neler oluyor, Bahar? Bu bağırma sesleri de ne?”

Tam cevap veriyordum ki Baran’ın sesi gecenin karanlığını âdeta deldi:

“Yürü! Beni onlara götüreceksin. Ne biliyorsan da hepsini anlatacaksın! Yoksa ellerimle boğarım seni.”

Adil Bey dehşetle bana baktı. Her şey öyle bir hâlde gelmişti ki ne konuşabiliyor ne de cevap verebiliyordum. Arabanın sesi gelince koşarak balkona çıktım. Tam düşündüğüm gibi, Baran Duygu’yu götürüyordu. Acı bir şekilde inleyerek arabanın gidişini seyrettim. Dilerim Allah, duyacaklarına karşı Baran’a dayanma gücü verirdi...

Bir asır gibi gelen koca saatler... Her yanı saran kasvet ve çaresiz bir bekleyiş. Hayatım boyunca kendimi bu kadar çaresiz hissetmedim ben. Baran her anlamda benim için ilkti. O benim ilk kalp çarpıntımdı. Kendimden ilk kaçışım ve kendime ilk yakalanışım. Sabrım, acım, sevincim. Benliğimdeki eksik ve tam yanımdı.

Akşam olmak üzereydi. Gözlerim ofisin duvarlarına boş boş bakarken, yüreğim ondan gelecek bir haber için yanıp tutuşuyordu. Başımı sandalyeye dayayıp acıyla nefes verdim. Bedenim acıyla kavrulurken içim âdeta haykırıyordu: “Neredesin Baran?”

Adil Bey ile ofise geldiğimizde ikimiz de ruh gibiydik. Adil Bey çok düşünceliydi ve yaklaşık üç saat önce gitmişti. Nereye

gittiğini bilmiyordum. Tek söylediği şey bütün seanslarını iptal etmemdi. Çaresizce ayağa kalkarak gardıroptan çantamı alıp ofisten çıktım. Kimi arayabilirdim ki? Maalesef ki arayabileceğim hiç kimse yoktu. Klinikten dışarıya çıkınca soğuk hava yüzüme vurdu. Yün beremi çantamdan çıkarıp başıma geçirdikten sonra otobüs durağına yürümeye başladım. Geçtiğim her köşe başına ve her arabaya belki onu görebilirim diye bakıyordum ama ne yazık ki yoktu...

Eve varır varmaz kendimi banyoya attım. Amansızca titriyordum. Üstümdeki eşyaları kirli sepetine attım ve kendimi suyun iyileştirici gücüne teslim ettim. Sıcak su başımdan aşağıya dökülürken gözyaşlarım da yanaklarımdan süzülüyordu. Baran'dan bir haber almadan huzur bulmam imkânsızdı... Banyodan çıktıktan sonra kalın eşofman takımımı giyinip saçlarımı kurutmaya başladım. Sanki her şeyi ezbere yapıyordum. Bedenim ve zihnim birbirinden ayrılmış gibiydi. Sesi ne daha fazla tahammül edemeyerek fönü kapattıktan sonra yatağa uzandım. Telefon elimdeydi, uyumamak için direnen gözlerim istemsizce kapanırken aklımda sadece o vardı...

Odada yankılanan telefon sesi, beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Gecenin kasveti ruhuma bulaşmış gibiydi. Alnımdan süzülen ter damlalarını sıkıntıyla silerek yatağa düşen telefonu elime aldım. Arayan Selin'di. Kaşlarımı çatarak saatte baktım. Daha çok erkendi.

Tedirgin bir şekilde aramaya cevap verdim:

“Selin! Hayırdır, bu...”

Panik dolu bir ses tonuyla sözümü keserek, “Hemen haber sitelerini aç,” diye fısıldadı.

Şok içinde doğruldum ve yorganı iterek bağırdım:

“Ne oluyor, Selin? Ne demek bu?”

Kısa bir sessizliğin ardından cevap verdi:

“Oraya geliyorum. Beni bekle ve sakın ol.”

Gözlerim dolmuştu. Elimi kalbime bastırarak sordum:
"Kim? Ne olur söyle, Selin? Kime ne oldu?"

Selin hüzünle cevap verdi:

"Duygu Gökay dün gece öldürülmüş ve okuduğuma göre, zanlı da Baran Demiroğlu."

Dondum. Odamdaki tüm eşyalar sanki silindi. Kalbimin üstüne çöken ağırlığa dayanamayarak telefonu elimden düşürdüm. Acıyla inleyerek buz kesmiş ellerimi sıktım. Olamazdı, değil mi? Baran bunu yapmazdı... Yaşananlar gözlerimin önünden geçerken Duygu'nun acı dolu çığlığı kulağımda çınliyordu. Gözlerimi kapattım ve bu sesten kurtulmak için başımı sağa sola salladım. Gözyaşlarım yağmur gibi akarken acıyla sayıklıyordum: "Allah'ım, ne olur o yapmamış olsun?"

Nasıl olurdu bu? Hemen bilgisayara koşup ilk bulduğum haber sitesini açtım ve gündem haberlerine baktım. İlk karşıma çıkan haber resmen kanımı dondurdu:

Şüpheli intihar! Ünlü işadamı Baran Demiroğlu'nun eski nişanlısı Duygu Gökay(24) dün gece Tarabya Sahili'nde ölü bulundu. Yapılan ilk incelemede Duygu Gökay'ın boğularak hayatını kaybettiği belirlendi. Vücudunda çok sayıda darp izi olduğu belirlenen kadının şüpheli intiharı inceleniyor.

Görgü tanıklarının ifadelerine göre, Duygu Gökay'ın en son Baran Demiroğlu'yla görülmesi, gözleri yeniden işadama çevirdi. Daha önce de ailesinin ölümüyle suçlanan işadamı, ifadesi alındıktan sonra gözaltına alındı. Daha önce delil yetersizliğinden serbest bırakılan işadamının, hâlâ psikolojik tedavi gördüğü biliniyor. Polis olayı araştırıyor.

Sıkıntıyla ekranı kapattıktan sonra ayağa kalkarak bir o yana, bir bu yana yürümeye başladım. Duygu'nun bana anlattıklarını düşündüm. Peşinde adamlar olduğunu söylemişti ama tabii Baran'ın duyduklarından sonra böyle bir delilik yapma ihtimali de vardı. Kaşlarımı çatarak banyoya doğru

baktım. Anahtar bendeydi. Duygu kendisine bir şey olursa bu anahtarı Baran'a vermemi istemişti ama önce Baran'ın bu cinayeti işlemediğine emin olmam gerekiyordu ve bunu öğrenmek için de onunla konuşmam şarttı. Ama nasıl?

Bana bu konuda sadece Adil Bey yardım edebilirdi. Hemen Adil Bey'i aradım. Eminim ki uyumuyordu ve haberi çoktan almıştı. Normalde oldukça sabırlı bir insandım ama şimdi, Adil Bey'in cevap vermediği her saniye bana saatler gibi geliyordu. Halbuki telefon daha sadece üçüncü kez çalmıştı. Derin bir nefes alarak sakin olmaya çalıştım ama Baran'ın yüzü gözlerinin önünde canlandıkça zihnimde, yer yerinden oynuyor gibiydi.

O sırada Adil Bey'in sesi kulağıma geldi:

"Efendim, Bahar!"

Kendimi toplamaya çalışarak konuşmaya başladım:

"Günaydın, Adil Bey. Kusura bakmayın, bu saatte sizi rahatsız ediyorum. Umarım, uyandırmamışımdır."

Kısa bir sessizliğin ardından Adil Bey cevap verdi:

"Hayır, Bahar. Uyandırmadın. Zaten pek uyudum da sayılmaz. Şu an araç kullanıyorum. Konu Baran mı?"

Hüzünle, "Evet, o," diye fısıldadım.

Adil Bey konuşmaya devam etti:

"Evet, maalesef olanlar çok üzücü. Ben de şimdi savcılıktan geliyorum. İfade verdim. Biliyorsun ki o gece ben de oradaydım ve gördüğüm her şeyi anlattım. Oldukça şüpheli bir intihar ve gerçekten çok üzücü. İntihar süsü verilmiş gibi görünüyor ama cinayet olma ihtimali çok yüksek. O gece Baran'la Duygu'yu birlikte gördüğünü söyleyen görgü tanıkları var. Ben de bu yönde ifade verince başsavcı, Baran'ı orada tutma kararı aldı ama henüz kesin bir karar yok."

Kaşlarımı çatarak sordum:

"O gece ben de oradaydım. Neden benim ifadem alınmadı, Adil Bey?"

Adil Bey derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Evet ama savcılık bunu bilmiyor. Baran ifadesinde, o gece benim orada olduğumu söylemiş ama senin de orada olduğunla ilgili hiçbir şey söylememiş. Hatta bu konuda da avukatına talimat vermiş. Tuhaf olduğu bir gerçek. Benden de bu konuda dikkatli davranmamı istedi. Senin adının bile geçmesini kesinlikle istemiyor. Anladığım kadarıyla seni korumaya almış, Bahar. Sana zannettiğimden de fazla değer veriyor olmalı.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken buğulu bir sesle konuşmaya çalıştım:

“Duygu için çok üzgünüm. Baran’ın böyle bir cinayet işleyeceğine inanmak istemiyorum, Adil Bey. Onu görme imkânı var mı? Bunu sizden rica ediyorum.”

Adil Bey boğazını temizleyerek cevap verdi:

“Maalesef, bunun şimdi imkânı yok, Bahar. Benim bile şu anda onu görme yetkim yok. Savcılık tarafından böyle bir talep olmadığı sürece de onu göremem ama avukatıyla konuşurum.”

“Teşekkürler,” diyerek telefonu kapattıktan sonra sessizce ağlamaya devam ettim. Pişmandım. Keşke en başından, o anahtarı Baran’a verseydim ve keşke her şeyi benden öğrenseydi. Belki de bütün bunlar olmazdı. Bunlar için artık çok geçti. Şimdi kafamda tek bir soru vardı: “*Baran, gerçekten Duygu’yu öldürmüş müydü?*”

İki Gün Sonra

Aradan tam iki gün geçmişti. Herkes bu intiharı konuşuyordu. Birçok haber sitesi Duygu’nun bu ayrılığa tahammül edemeyerek intihar ettiğini yazıyordu. İşin tuhaf yanı,

Baran'la ilgili yazılan haberlerin çoğu silinmiş ya da ortadan kaldırılmıştı. Baran tutuklanmıştı ama bununla ilgili, medya hiç haber yapmıyordu. Peki olayın içeriği neden gizleniyordu? İlk gün okuduğum haber bile değişmiş, bambaşka bir şekilde yazılmıştı.

Delirmek üzereydim. Her geçen dakika biraz daha dibe çekiliyordum. Elimdeki dosyayı dolaba koyduktan sonra kendime bir kahve almak için dışarıya çıktım. Adil Bey'in kapısının önünden geçerken durdum ve bir haber alırım ümidiyle kapıyı çaldım. İçerden Adil Bey'in onay veren sesi gelince kapıyı açarak içeriye girdim. Ofisin kalabalık olduğunu görünce pişman olarak kapıda durdum. Adil Bey'in karşısında genç bir adam oturuyordu. Ayakta da takım elbiseli adamlar vardı.

Adil Bey tedirgin bir şekilde bana bakınca, boğazımı temizleyerek sordum:

"Affedersiniz, Adil Bey. Görüşmeniz olduğunu bilmiyordum. Kahve ister misiniz diye soracaktım?"

Adil Bey aynı tedirgin bakışlarla karşısında oturan adama baktı. Ben de baktım. Adam dikkatle bana bakıyordu. Keskin yüz hatlarına sahip, kumral bir adamdı. Oturmuş olmasına rağmen oldukça uzun boylu olduğu belliydi. Adil Bey çaktırmadan bana kapıyı işaret ederek, "Teşekkürler. Ben zaten az önce kahve içtim," deyince, tedirgin olduğumu belli etmemeye çalışarak başımı salladım. Belli ki bu adam hiç tekin bir adam değildi.

Tam dışarıya çıkıyordum ki adam bana seslendi:

"Bir dakika, hanımefendi! Yanılmıyorsam siz, Adil Bey'in asistanı Bahar Hanım'sınız." Şaşkın bir şekilde adama baktım. Bu adam benim kim olduğumu biliyordu. Adam gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Eğer rica etsem bana da bir kahve söyler misiniz, Bahar Hanım?"

Bakışlarımı Adil Bey'e çevirdim. Soğuk bir ifadeyle başını sallayınca adama cevap verdim:

"Tabii! Hemen getiriyorum."

Hemen personel için hazırlanan mutfağa giderek bir kahve hazırladım. Adamın bakışları beni çok huzursuz etmişti. Kahvesini verip çıkacaktım. Odaya girdiğime pişman olmuştum. Zaten bu kadar dolu bir kafayla çalışıyor olmak büyük bir başarıydı. Kahveyi alıp Adil Bey'in ofisine yürümeye başladım. Tam içeriye giriyordum ki duyduğum isimle yerime çakıldım:

"Baran hakkında bilgi almak istemem doğal değil mi? Sonuçta o, benim kuzenim ve aileden biri olarak durumunu öğrenmek istemem benim en doğal hakkım. Bu kadar şüpheli olmak sağlığa zararlı. Rahat olun!"

Demek bu adam Baran'ın kuzeniydi. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak etrafıma bakındım. Adil Bey'in kapısını dinlemek büyük bir suçtu ama Baran hakkında öğreneceğim ufacak bir bilgi bile benim için çok önemliydi.

Adil Bey konuşmaya başlayınca dikkatle dinlemeye devam ettim:

"Haluk Bey, sizi anlıyorum ama prensip olarak hastalarım hakkında hiç kimseye bilgi vermiyorum. Bu şüphencilik değil, sadece prensip! Her şey bir yana, böyle durumda olan bir hastanın bilgilerini dışarıya aktarmam kesinlikle yasak. Neden babanızla görüşmüyorsunuz? Ondan bazı bilgiler alabilirsiniz çünkü kendisi o süreçte Baran Bey'in evinde kalıyordu."

Anladığım kadarıyla bu adam Hikmet Bey'in oğluydu. Adil Bey haklıydı. Babasından bilgi almak varken Adil Bey'e gelmesi tuhaf bir durumdu.

"Bahar! Ne yapıyorsun burada?"

Korkuyla yerimden sıçrayınca elimdeki kahve fincanı yere düştü. Elim yanmıştı. Mehmet Bey telaşla bakmak isteyince, ona engel olup fısıldadım:

“Önemli bir durum yok. Adil Bey’in misafiri var ve ben-
den kahve istedi.”

Mehmet Bey kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Adil Bey’in misafirlerine kahve götürmek senin işin değil,
Bahar.”

Tam cevap veriyordum ki Adil Bey’in kapısı açıldı. Adının
Haluk olduğunu öğrendiğim adam kaşlarını çatarak yerdeki
kırık fincana baktıktan sonra imalı bir şekilde sordu:

“İyi misiniz, Bahar Hanım?”

Mehmet sert bir sesle benim yerime cevap verdi:

“Sadece küçük bir kaza! Merak edilecek bir şey yok, Ha-
luk Bey.”

Şaşırarak Mehmet’e baktım. Demek bu adamı tanıyordu.
Haluk Bey gülümseyerek başını salladıktan sonra adamları-
la yürümeye başladı. Gerçekten tuhaf bir adamdı.

Mehmet bana onu işaret ederek öfkeyle konuşmaya başladı:

“Baran Demiroğlu’nun kuzeni Haluk Eker. Eğer Adil Bey
Baran’a temiz raporu vermeseydi, şu gördüğün adam, şimdi
dünyanın en zengin adamlarından biriydi. Bu büyük ikrami-
yeyi tek rakamla kaybetmek gibi bir şey olsa gerek.” Nef-
retle yüzüne bakınca ellerini havaya kaldırıp, “Bakma öyle,
teşbihte hata olmaz,” dedi ve konuşmaya devam etti: “Bu
adamın yasadışı işlerle uğraştığını herkes bilir. Ayrıca duydu-
ğum kadarıyla, ölmeden önce Demiroğlu’nun sağ koluymuş.
Buraya neden geldiği belli. Baran tutuklandı ve bu sefer öyle
kolay kurtulamayacağı belli. Bence Haluk, yangından ne
kadar mal götürürüm derdinde! Sonuçta Baran tutuklanır-
sa malların çoğuna el koyulacak. Akbabalar payına düşeni
almak için beklemeye başlamış bile. Onlardan biri de Haluk.
Hiç güvenilir bir tip değil. Hoş, Baran Demiroğlu da öyle. Al
birini, vur ötekine. Sonuçta ikisi de katil.”

Sözlerine tahammül edemeyerek hırsıyla cevap verdim:

“Haluk Bey’i bilemem ama Baran Demiroğlu’nun katil olduğu henüz kanıtlanmadı. Ortada ölmüş insanlar varken bu kadar absürt bir teşbih yapmanız gerçekten içler acısı. Rica ederim, konuşurken biraz dikkatli olun. İnsanlar hakkında hüküm vermek bizim işimiz değil. Bizim işimiz sadece onları tedavi etmek ama bence siz, yanlış meslek seçmişsiniz. Müsaadenizle, benim artık işimin başına dönmem gerekiyor. Dedikoduya ayıracak zamanım yok. Bence siz de öyle yapın. İyi çalışmalar.”

Öfkeyle odama yürümeye başladım. Her fırsatta Baran hakkında böyle şeyler söylemesine tahammül edemiyordum artık çünkü ben, onun katil olduğuna hâlâ inanmıyordum. Aksi ispatlanana kadar da bu inancımı korumaya devam edecektim...

“Asma artık şu suratını, anacığım. Ne olduysa oldu. Otur da azıcık dua et. Altın saçlı eğer gerçekten psikopat bir katilse verilmiş sadakan varmış.” Gözlerimi kısarak ona bakınca, omzunu sallayarak konuşmaya devam etti: “Ne yani! Yalan mı? Adam korku filmlerindeki karakterler gibi bir şey, anacığım. Esrarlı olaylar, gizemli tavırlar, ardı arkası kesilmeyen cinayetler... Üstelik bu kadar olayın içinde seni kendine âşık etti. Vallahi böylesine ancak şapka çıkarılır. Açıkçası ben onun bu kadar masum olduğuna inanamıyorum. Katil diyemem ama sakladığı bir şeyler olduğu kesin. Ay neyse, nasıl olsa ak göt, kara göt zamanı gelince ortaya çıkacak. O zamana kadar kır dizini otur. Abla sözü dinle. Kaşınma artık!”

Sıkıntılı bir nefes vererek alışveriş arabama bir kutu mısır konservesi koydum. Bugün günlerden cumartesiydi. Dışarıya çıkmak için alışverişten başka bahanem de yoktu. Sağ olsun,

Meloş beni hiç yalnız bırakmıyordu. Temizlik reyonunda gezinirken garip bir şekilde izlendiğimi hissettim. Meloş oda parfümlerine dalmıştı. Şüpheyle arkama bakınca gözlerime inanamadım çünkü Yaşar buradaydı. Göz göze geldik. Dik bakışlarını benden çekmedi ama tuhaf bir şekilde bana selam da vermedi. Alışveriş yapmak için buraya geleceğini zannetmiyordum. Muhtemelen beni takip ediyordu. Üstelik gizli değil, öyle ayan beyan takip ediyordu. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. O da aynı şekilde bana...

“Ay! Deve hörgücü. Hiç utanması da yok, anacığım. Belli ede ede bizi kesiyor. Seni korkutmamak için söylemedim, Bahar ama bu herif sabahtan beri peşimizde.” Sustu ve diklenerek, “Bak hâlâ da bakıyor!” diye sesli bir şekilde söylendi. Yaşar’ı görmezden gelerek, “Kesmek değil onun amacı...” diye başlamışken sözümü kesip birden, “Ama yetti artık!” diye bağırdı. Şaşkın bir şekilde Meloş’a baktım. Reyondan bir şişe yumuşatıcı alarak kapağını açtıktan sonra hızla yürümeye başladı. Elimi kaldırıp, “Meloş, dur!” diye bağırdım. Hiç orali bile olmadan hırsla şişeyi kaldırıp yumuşatıcıyı Yaşar’ın üstüne boşalttı. Dehşet içinde gözlerimi açarak elimi ağzımın üstüne bastırdım. Gerçekten inanamıyordum. Yaşar yumruklarını sıkarak öfkeyle Meloş’a bakınca Meloş başını dikleştirdi ve elini beline koyarak çemkirmeye başladı:

“Bana bak geçkin zampara, her kuşun eti yenmez, anladın mı beni? Sabahtan beri ruh ikizimiz gibi peşimizde dolaşıyorsun. Tipte tip olsa bari! Öyle takım elbise giyinmekle adam olunmaz. Ne oldu? Yoksa bahar esintisi kokusunu beğenmedi mi, çakma mafya?”

Yaşar hırsla Meloş’un kolunu tuttuktan sonra onu kendine çekerek yüzüne baktı ve çenesini sıkarak sert bir şekilde konuşmaya başladı:

“Asıl sen bana bak, çakma sarışın. Adam nasıl olunur senden öğrenecek değilim. Dua et ki kadınlara el kaldırmıyorum.

Ayrıca ben bir kadını istiyorsam böyle gizli gizli takip etmem. Adam gibi çeker alırım. Benim kitabımda yavşaklık olmaz. Anladın mı beni?"

Meloş yutkunarak başını salladı. Yaşar bana baktı ve sert bir şekilde burnunu çektikten sonra Meloş'un kolunu bırakarak marketin çıkışına yürümeye başladı. Resmen donmuştum. Kendimi toparlamaya çalışıp Meloş'un yanına koştum. Meloş öylece durmuş marketin çıkışına bakıyordu. Önüne geçtim ve omzuna sakince dokunarak sordum:

"Canım, kendine gel. İyi misin?"

Meloş garip bir şekilde başını sağa sola salladıktan sonra gülümseyerek bana cevap verdi:

"Bilmem! Galiba her yanımda bahar esintisi kokuyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Meloş resmen uçmuştu. Her yanı yumuşatıcı kokusu sarınca gülmeye başladım. Ben gülerken o hülyalı gözlerle ortalığa saçılan yumuşatıcıya bakıyordu. Akli başında değildi ve daha az önce, aklını başından alan kişinin başından aşağıya yumuşatıcı dökmüştü. Eğer ilk karşılaşmaları bu kadar olaylı olduysa bundan sonraki karşılaşmayı düşünmek bile istemiyordum...

Elimdeki anahtarı ritmik olarak masaya vuruyordum. Ofisin içinde yankılanan bu ses düşüncelerim gibi bomboştu. Tam dört gün olmuştu ama Baran hakkında hâlâ hiçbir haber yoktu. Tek bildiğim şu anda gözaltında tutulduğuydu. Elbette ki buna inanmıyordum. Gözaltı süresinin bir gün olduğunu herkes bilirdi. Peki neredeydi bu adam? Aklımı oynatacak gibiydim. Belki de Duygu'nun bana verdiği anahtarı polise teslim etmeliydim. Sıkıntılı bir nefes vererek geriye yaslandım, yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyordum.

Üstelik, Yaşar sürekli peşimdeydi. İşin tuhaf yanı, bana bir selam bile vermiyor olmasıydı. Onu görmezlikten gelmeye karar vermiştim çünkü artık hiç kimseye güvenmiyordum.

Ofisin kapısı açılınca daldığım düşüncelerden sıyrılıp kapıya baktım. Adil Bey düşünceliydi. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Çalıştığı dosyayı yerine koyarken bir yandan da bana açıklama yaptı:

“Baran Demiroğlu hakkında hazırladığım raporu teslim etmek için savcılığa gidiyorum. Kendisiyle de görüşmeye çalışacağım. Tabii ki savcılık onay verirse...”

Heyecanla başımı sallayarak sordum:

“Bir sakıncası yoksa ben de sizinle gelebilir miyim Adil bey?”

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

“Maalesef, Bahar. Seni yanımda götüremem!”

Hayal kırıklığı içinde elimdeki anahtarı sıktım ve bakışlarımı kaçırarak sordum:

“Bunun sebebi gözaltında olması mı? Savcılık zorluk çıkarıyor olmalı.”

Dalgındı. Onun da anlayamadığı şeyler vardı. Bunun farkındaydım. Sıkıntıyla cevap verdi:

“Tabii ki onun da etkisi var. Aslında Baran’la yapacağım görüşmenin protokolünü tutman için benimle içeriye girmeni isteyebilirdim ama avukatından aldığım bilgiye göre, Baran kimseyle görüşmek istemiyormuş.” Hüzünle Adil Bey’e baktım. İç çekerek konuşmaya devam etti: “Bunun birçok sebebi olabilir. Bu kararına saygı duymaktan başka çaremiz yok, Bahar.”

Başımı sallayarak cevap verdim:

“Anlıyorum, efendim. Peki, sizden bir şey rica edebilir miyim?”

Adil Bey başını sallayınca hemen bir kâğıt aldım ve not yazmaya başladım:

Baran...

Sana okuduğum kitabın son bölümünde, Asyalı kız altın saçlı adama şöyle söylüyor: "Ruhunu karanlıktan kurtarmak için ihtiyacın olan hazine, belki de minik bir deniz kabuğunun içinde saklıdır. Belki de o deniz kabuğunun içinden gelen uğultu kalbinin de anahtarı olur. Bir gün bir bakarsın ki o anahtar bütün ruhuna ışık saçmayı başarmış!"

Saklanan ve gizlenen o hazinenin yerini bulman dileğiyle..."

Yazdığım şifreli notu bir zarfa koyarak yapıştırdıktan sonra Adil Bey'e uzatarak fısıldadım:

"Lütfen bu zarfı Baran Bey'e verin."

Yüzümde mahcup bir ifade olduğuna emindim ama başka çarem de yoktu. Adil Bey gülümseyerek zarfı aldıktan sonra çantasını alıp dışarıya çıktı. Gidişinin ardından pencerenin önüne yürüdüm. Yorgundum. Artık tek isteğim bu anahtarı Baran'a vererek içimdeki vicdan azabından kurtulmaktı.

Aradan geçen iki saatin sonunda, işlerimi bitirdim ve çantamı alarak ofisten dışarıya çıktım. Asansörü beklerken çantamın ağzının açık kaldığını fark ettim. Kapatmak istedim ama aynı anda asansör geldi. İçeriye girmek için bir adım atmıştım ki asansörden dışarıya çıkan biriyle çarpıştım ve çantam yere savruldu. Başımı çevirip bakınca çarpıştığım kişinin Haluk Bey olduğunu fark ettim. Gülümseyerek bana bakıp konuşmaya başladı:

"Merhaba, Bahar Hanım. Sizinle hep böyle tesadüfen karşılaşılıyor ve bir kazaya sebep oluyorum. İyi misiniz?"

Bakışlarımı kaçırarak cevap verdim:

"İyiyim, teşekkür ederim."

Çantamdan dökülen eşyaları toplamaya başladım. Haluk Bey de eğilerek bana yardımcı olmaya başladı. Eşyaları çantama koyarak ayağa kalktım. Çantamı kapatıp ona bakınca elinde tuttuğu şeye şüpheyile baktığını fark ettim. Hızla

elinden anahtarı çekince afalladı. Anahtarın arkasında adres yazıyordu ve Baran dışında hiç kimsenin o adresi bilmemesi gerekiyordu. Şüpheyi bana baktığını fark edince son derece sakın bir ses tonuyla, "Tekrar teşekkür ederim. Kusura bakmayın, çok acelem var. Kuaförde randevum var ve maalesef geç kaldım. İyi günler," deyip yürümek istedim ama Haluk Bey önüme geçip sordu:

"Adil Bey burada mı?"

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Hayır. Önemli bir toplantısı var ve bugün geleceğini zannetmiyorum."

Şüpheyi beni süzerek konuşmaya devam etti:

"Belki siz bana yardım edebilirsiniz. Sonuçta siz onun asistanınız ve eminim ki Baran Demiroğlu hakkında bazı bilgilere sahipsinizdir. Ben onun kuzeniyim."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Beni aptal mı zannediyordu bu adam? Bu nasıl bir yüzsüzlüktü? Adil Bey'in hiçbir hasta hakkında bilgi verilmediğini ona söylemesine rağmen, benden Baran hakkında bilgi istemesi çok büyük bir terbiyesizlikti.

Başımı dikleştirerek ona cevap verdim:

"Kliniğimiz prensipleri dahilinde hiçbir hastamız hakkında bilgi vermeye yetkimiz yok. Ayrıca Baran Demiroğlu hakkında da hiçbir bilgiye de sahip değilim. Böyle konuları lütfen Adil Bey ile konuşun. İyi günler, Haluk Bey." Cevap vermesini beklemeden asansöre binip zemin katın düğmesine bastım. Bu adamın derdi neydi, bilmiyordum ve açıkçası bilmekte istemiyordum...

Eve gelir gelmez anahtarı deniz kabuğunun içine geri koydum. Orada çok daha güvende olacaktı.

Sıcak bir duş aldıktan sonra yatağıma uzandım. Aslında geç değildi ama uyumaya ihtiyacım vardı. Günlerdir doğru

düzgün uyumamıştım. Gözlerim yavaş yavaş ağırlaştı ve kısa bir süre sonra kendimi uykuya teslim ettim.

Uyku ve uyanıklık arasında kulağıma gelen tıkırtılar gerçek miydi? Yoksa bir kâbus mu görüyordum? Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Uyanır uyanmaz içim kasvetle doldu. Baran'ın yokluğu ve bu belirsizlik beni mahvediyordu. Etrafıma baktım. Her şey normaldi. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapatınca aynı tıkırtıları tekrar duydum. Bedenim korkuyla kasıldı. Hızla doğruldum ve elimi kalbimin üstüne bastırarak ayağa kalktım. Oda karanlıktı. Kapının arkasına geçtim ve sessizce içeriden gelen tıkırtıları dinlemeye başladım. İçeride birisi yürüyordu. Bedenim korkudan sıtma geçiriyor gibiydi. Tır tır titriyordum. Titreyen elimi uzatarak çantamdan biber gazı spreyini aldım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bir anda odaya birinin girdiğini fark ettim. Uzun boylu bir adamdı. Karanlıkta kim olduğunu seçemiyordum ama oldukça yapılı bir adamdı. Dişlerimi sıkarak kapının arkasında beklemeye devam ettim. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan akıyordu. Adam yatağıma baktı. Yatakta olmadığımı fark edince de hızla etrafı incelemeye başladı. Nefesimi tutmuştum. Kapıya yürüdüğünü fark edince bütün cesaretimi topladım ve kapının arkasından çıkarak elimde tuttuğum biber gazını adamın yüzüne sıktım.

Adam acıyla haykırdı:

“Kaltak!”

Büyük bir hızla dışarıya koşmaya başladım ama bir anda başka bir adam saçlarımı kavradı ve beni çekerek yere fırlattı. Acıyla haykırdım ve koltuğun arkasına düşen biber gazını elim almaya çalıştım. Adam tekrar saçlarımı yakaladı beni kaldırarak yüzüme sert bir tokat attı. Acıyla çığlık atarak kaçmaya çalıştım ama adam kollarımdan tutarak engel oldu. O an korkudan dudağımı ısırdım. Ağzımda kan tadını hissetmemle

ağlamam şiddetlendi. Delicesine çırpınıyor, avazım çıktığı kadar bağıryordum. Adam sert bir şekilde ağzımı kapatınca nefesim kesildi ve adamın avuç içini hırsla ısırdım. Adam şiddetli bir küfür savurarak beni duvara doğru fırlatınca başım duvara değdi ve acıyla inledim. Daha fazla ayakta duramayarak yere düştüm. Kimdi bu adamlar? Benden ne istiyorlardı? O sırada biber gazı sıkıttığım adam dışarıya çıktı ve üstüme doğru yürümeye başladı. Can havliyle ayağa kalkıp elime aldığım bir saksıyı adama fırlattım. Adam son anda eğilince saksı boşluğa geldi ve yere savruldu. Adam yanıma gelip sert bir şekilde saçlarımı tuttu. Tek yapabildiğim çırpınmaktı. Çırpındıkça saçlarımın koptuğunu hissedip daha fazla bağıryordum. Adam yumruğunu kaldırıp nefretle yüzüme bakınca korkuyla inledim ve gözlerimi kapatarak kaderime razı oldum.

İşte o an odanın içinde başka bir haykırma sesi yankılandı. Bu haykırma sesi öyle ürkütücüydü ki resmen kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Kapattığım gözlerimi hızla açarak bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bir an hayal gördüğümü zannettim çünkü sesin sahibi Baran'dı... Beni öyle görünce yerine çakıldı. Gözlerindeki yangını buradan bile görebiliyordum. Azgın bir hayvan gibi bağırınca adam hızla saçlarımı bıraktı. Bacaklarımın üstünde daha fazla duramayarak yere düştüm. Baran koltuğun üstünden atlayarak önce diğer adama sert bir tekme attı. Ona yumruk atmaya çalışan adamın kolunu tutarak aşağıya doğru kıvırdı, dirseğiyle adamın suratına vurdu. Adam acıyla yere düşünce adamın karnına tekmeler atmaya başladı. Her tekmeyle, adamın acıyla haykıran sesi evi inletiyordu. Son olarak parmaklarını tutarak nefretle, "Bu elinle mi dokundun ona, lan?" dedi ve hırsla adamın parmaklarını ayağıyla ezmeye başladı. Oda da yankılanan sese dayanamayarak kulaklarımı kapattım.

Bu kez de diğerk adama yürüdü ve yakalarından tutup ayağa kaldırdı. Adam zaten sersemdi. Suratının ortasına sert bir yumruk attıktan sonra boğazını tuttu ve diziyle adamın kasklarına sert bir tekme attı. Adam acıdan bayılınca Baran durmadı ve nefretle adama tekmeler atmaya devam ederek, "Kalk lan, şerefsiz!" diye bağırdı ve tekmeler atmaya devam ederek, "Bu kadar mı erkekliğin? Gücünüz sadece kadınlara mı yetiyor?" diye haykırdı. Adamlar çoktan kendinden geçmişti ama Baran hırsını alamıyordu. Baygın olmalarına rağmen onlara vurmaya ve bağırmaya devam etti: "Nasıl dokundunuz lan ona? Ben bakmaya bile kıyamıyorken siz, ona nasıl dokunursunuz?" Donmuştum. Konuşmak istiyordum ama her yanım sızlıyordu.

O sırada içeriye Yaşar ve adamları girdi. Baran nefretle Yaşar'ın yakalarını tutarak bağırmaya devam etti:

"Böyle mi koruyorsunuz onu, Yaşar?"

Yaşar beni öyle görmenin şokuyla yumruklarını sıktı ve yanında getirdiği adamları işaret ederek cevap verdi:

"Haklısınız, Baran Bey. Hesabını sormazsam adam değilim!"

Baran çılgın gibiydi. Nefretle dişlerini sıkarak, "Ya gelmeseydim, ya ona bir şey olsaydı," diye bağırp şiddetle koltuğa bir tekme attı. Yaşar hırsıla adamlara bakıyordu. Baran bütün gücüyle haykırdı: "Defolun lan, hiçbirinizi gözüm görmesin."

Sonra da acıyla bana baktı. Yere savrulan saksı parçalarından hiçbir farkım yoktu. Yanıma koşup beni belimden kavrayarak kucağına aldı. Başım omzuna değince acıyla dişlerimi sıktım. Dudağımdan süzülen kanı başparmağıyla silerek acı dolu bir sesle fısıldadı:

"Geçti güzelim! Buradayım."

Çenem titredi ve günler sonra özlediğim kokusunu içime çektim. Gözyaşım sessizce yanağımdan süzüldü. Başımı güven veren omzuna yaslayınca sanki acılarım hafiflemişti.

Baran dış kapıya yürümeye başlayınca yutkunarak konuşmaya çalıştım:

“Dur!” Baran beni dinlemeyerek dışarıya çıktı ve merdivenlerden inmeye başladı. Çırpınarak bağırdım: “Dur dedim! Anahtar.”

Sanki beni duymuyordu. Binadan çıkarak arabaya yürüdü. Arabanın önüne gelince beni yavaşça koltuğa bıraktı ve kapıyı kapattı. Diğer tarafa yürümeye başlayınca hızla kapıyı açtım ve bütün gücümü toplayarak arabadan indim. Anahtarı almak zorundaydım. Daha birkaç adım dahi atmadan Baran önüme geçti ve öfkeyle yüzüme bakarak, “Ne yapamaya çalışıyorsun sen?” diye sordu.

Yutkunarak konuşmaya çalıştım:

“Anahtarı almam gerekiyor.”

Baran şüpheyile yüzüme bakıp, “Ne anahtarı?” deyince, gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Duygu, bana ölmeden önce bir anahtar verdi ve eğer kendisine bir şey olursa sana vermemi söyledi.”

Baran dehşetle yüzüme bakarak, “Ne!” dedi ve hırsla bağırmaya başladı: “Seni bu pisliğe bulaştırmasına nasıl izin verirsin? Onunla nasıl konuşursun? Ben, sana onunla konuşmayacaksın demedim mi?”

Acıyla cevap verdim:

“Çok çaresizdi. Perişan bir hâldeydi, Baran.”

Nefretle haykırdı:

“Peki ya sen! Şu hâline bir bak. Ya o not elime geçmeseydi. Ya yetişemeseydim! Ya sana bir şey olsaydı, ne olacaktı, Asyalı? Ben seni bütün bu pislikten uzak tutmaya çalışırken, sen nasıl kendini bu pisliğin içine atarsın? Neden bana söylemedin?”

Çenem titredi ve cevap bile veremedim. Etrafıma bakınarak sordum:

“Peki, şimdi ne olacak?”

Kolumu tuttu ve beni kendine çekerek gözlerime baktı. Boynunda bir damar atıyordu ve ateş saçan gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Soğuk rüzgâr tenime değse bile hissedemez olmuştum. Çenesini sıktı ve şu sözleri söyledi:

“Ruhuna ben bulaştım. Artık kurtulamazsın...”

Araba gecenin karanlığını hızla delerken içimde taşıdığım korkuları ve bedenimdeki acı izleri düşünüyordum. Sızlayan dudagım şişmiş, yanağımdaki çürük eminim ki morarmıştı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra sızlayan yanağıma dokundum.

O sırada Baran hırsla direksiyona vurdu ve hırsla saçlarını çekti. Hüzünle ona baktım. Altdudagını dişlerinin arasına alarak sertçe ısırdıktan sonra acıyla yüzüme baktı. Gözlerindeki ifade öyle derin ve öyle acılıydı ki bir şey diyemedim. Yola bakmaya devam ederek, “Benim yüzümden...” diye fısıldadı.

Başımı sağa sola sallayarak karşı çıktım:

“Hayır! Kendini suçlamayı kes artık. Onlar sadece hırsızdı. Seninle bir ilgisi yok.”

Acıyla gülümseyerek cevap verdi:

“Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun, Asyalı? Neden kabul etmiyorsun? Benim gölgem bile sana zarar veriyor. En başından beri seni her şeyden uzak tutmak istememin sebebi işte bu! Olmamalıydı. Böyle olmamalıydı!” Sustu ve direksiyona vurarak hırsla bağırdı: “Ne zaman bu kadar iradesiz bir adam oldum ben? Neden kendime hakim olamıyorum sanki, neden? Sana benden uzak dur demiştim. Kaçmalıydın, benden kaçmalıydın.”

Hüzünle ona bakıyordum. Kimi suçluyordu? Beni mi? Yoksa kendini mi? Karanlık yola bakmaya başladım. Bir şey söylemiyordum çünkü bu hesaplaşma er ya da geç yaşanacaktı. Asıl acı olan, bu soruları benim de kendime sormamdı. Maalesef, ben cevap bulamamıştım. Onun da bulabileceğini zannetmiyordum. Ona sormak istediğim onlarca soru vardı ama ben susmayı seçmiştim. Günlerdir ondan bir haber alabilmek için çıldırırken şimdi kaybolan sanki bendim.

Elini saçımda hissedince, acıyla gözlerimi kapatıp başımı pencereye doğru kaydurdım. Her şeyden sorumlu tutulmaktan yorulmuştum artık. Kızmasından, yıkıp döktükten sonra şefkat göstermesinden usanmıştım. Eli havada kalınca sert bir soluk verdi ve tekrar direksiyona vurarak gaza bastı.

Umurumda mıydı? Kesinlikle hayır! Yaşadığım korku dolu anlar âdeta zihnime damga vurmuştu. Ben hayatımda hiç kimseden tokat yememiştim. Ben babamın prensesi, abimin değerlisi, annemin nazlı çiçeğiydim. Dolan gözlerimi kapatarak acıyla yutkundum. Gözyaşım sessizce yanağımdan süzüldü ve gideceği yeri biliyormuşçasına kalbimin hizasına doğru aktı.

Bir anda araba durdu ve Baran inerek benim bulunduğum tarafa yürümeye başladı. Şaşkın bir şekilde etrafıma baktım. Hâlâ otobandaydık. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Sert bir şekilde arabanın kapısını açtıktan sonra hızla beni dışarıya çekti. Neye uğradığımı şaşırarak gözlerine baktım. Ellerini yüzüme koydu ve yanağımda kurumaya yüz tutmuş gözyaşımın son kalıntılarını başparmağıyla silerek sordu:

“Senin gözyaşın aktığı zaman ne hissettiğini öğrenmek ister misin?” Kaşlarımı çatarak gözlerine bakmaya devam ettim. Cevap vermek istiyordum ama yapamıyordum. Acıyla gülerek, “Boğuluyorum,” dedi ve tane tane konuşmaya devam etti: “O küçücük damla, sanki benim nefesimi kesiyor.

Dudakların titreyince kalbim de titriyor. Sen yüzüme bakmayınca her yer kararıyor ve anlamını yitiriyor. Sanki ailem yeniden ve yeniden ölüyor. Şu yüzündeki yaralar acıyor mu zannediyorsun? Keşke sana kalbimi gösterebilsem.” Ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Dengem bozulmuştu. Gözlerini karanlığa çevirip sessizce fısıldadı: “Özür dilerim! Her şey için, seni koruyamadığım için beni affet.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki cevap vermeme fırsat vermeden beni arabaya geri bindirdi. Emniyet kemerimi taktıktan sonra kapıyı kapattı ve ellerini pantolonunun cebine koyarak arabanın ön kaputuna oturdu. Bir süre orada öylece oturdu ve karanlığı seyretti. Hüzünle iç çektim. Orada öylece durması içimi yakıyordu. Üstelik hava buz gibiydi ama o aldırmiyordu. Kapıyı açıp yanına gitmek istiyordum ama artık hareket etmeye bile mecalim kalmamıştı. Öylesine üşüyordum ki hissetmek için bedenimi kasmıştım. Hâlsizlik her yanıma sarmıştı. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapanırken oturduğu yerden kalktığını fark ettim. Daha sonra kapının açıldığını ve içeriye soğuk rüzgârın girdiğini hissettim. Bu his öyle huzursuz edici gelmişti ki bana, sıkıntıyla bedenimi büzdüm. Kısa bir sessizliğin ardından Baran'ın elini boyun boşluğumda hissettim. Eli tenime değer değmez acıyla söylendi:

“Kahretsın!”

Onu duyuyor ama tepki veremiyordum. Ağzımın içi alev alev yanıyordu ve istediğim tek şey sadece uyumaktı. Omuzlarıma dokununca sıkıntıyla inledim. Hemen bana bir kazak giydirdi. Teninin sıcaklığı sınımış bu kazak, o kokuyordu. Saçlarımı kazağın içinden çıkardıktan sonra beni koltuğa bıraktı. Arabanın motoru çalışınca başımı koltuğa dayadım ve kendimi karanlığa bıraktım.

Uyku ve uyanıklık arasında büyük bir boşluk hissettim. Belimi kavrayan güçlü kollar beni taşıyordu. Soğuk hava

yüzüme çarpınca yüzümü saklamaya çalıştım. Baran'ın teni yüzüme değince zorlukla gözlerimi açarak ona baktım. Dikkatimi göğsündeki büyük güneş dövmesi çekti. Çıplak mıydı? Elimi göğsüne koyunca nefesini tutarak yüzüme baktı. Hızla elimi çektim ve utanarak fısıldadım:

“Üşüme!”

Gülümsedi ve yürümeye devam ederek cevap verdi:

“Sen yanımdayken üşümeme pek imkân olmuyor.” Ne demek istediğini anlamayınca utanarak başımı göğsüne yasladım. Başını sağa sola sallayarak gülümsedi.

Öyle muhteşem görünüyordu ki... Gözlerimi ihtişamlı dövmesine çevirdim. Dövmesi göğüs kafesinin üstündeydi ve ona çok yakışıyordu. Parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Dövmeye dokunmak için inanılmaz bir istek duyuyordum. Daha fazla dayanamadım ve titreyen parmaklarımla dövmeye dokundum. Bir anda kaskatı kesildi ve dişlerini sıkarak fısıldadı:

“Yapma, Asyalı.”

Elimi, ateşe değmişçesine göğsünden çekerek gözlerimi kaçırdım. Etrafıma baktım. Büyük bir araba garajının içindeydik. Garaj hemen hemen boştu. Baran elindeki kartla kapıyı açınca içeriye girdik. Neresiydi burası? Asansörü beklerken merak içindeydim. Bu şekilde kucağında olmak beni huzursuz ediyordu. Kıpırdanarak bu huzursuzluğumu belli etmeye çalıştım ama oralı bile olmadı ve tepkisiz bir şekilde konuşmaya başladı:

“Ayaklarında çorap bile yok. Yaşadığın şok nedeniyle vücut ısın yükseldi. Ateşin var. Biraz sabırlı ol. Bu şekilde yürümeni istemiyorum. Dert etme, ben hâlimden şikayetçi değilim. Ait olduğun yerde olman hoşuma gidiyor.” Yüzündeki sinsi gülümseme ve sesindeki baştan çıkarıcı ton beni yine utandırmıştı.

Asansörün kapısı açılınca içeriye girdik. Yirminci katın düğmesine bastığını görünce şaşırarak sordum:

“Neredeyiz biz? Neresi burası?”

Cevap vermedi. Çaresizce beklemeye başladım. Asansör ineceğimiz katta durunca dışarıya çıktık. Baran elindeki kartla karışımıza çıkan ilk kapıyı açtı ve içeriye girdi. Karanlık salon, Baran’ın ışıkları yakmasıyla aydınlanmıştı. Hemen etrafı incelemeye başladım. Büyük bir daire olmasına rağmen çok fazla eşya yoktu. Boydan boya uzanan kahverengi koltuk takımı dışında, yerin halıyla döşeli olduğunu fark ettim. Baran beni yavaşça koltuğa bırakıp içeriye yürüdü. Etrafıma baktım. Sehpanın üzerinde yarım kalmış kahve fincanını görünce şüpheyile ayağa kalkarak mutfığa girdim. Mutfak derli topluydu ama lavabonun içinde birkaç parça bulaşık duruyordu. Ne demek oluyordu bütün bunlar? Baran günlerdir gözaltında olduğuna göre bu evde kim kalıyordu? İzlen-diğimi fark edince arkama baktım. Baran bana bakıyordu. Yanıma gelip beni içeriye çekmeye çalıştı. Bu gizem canımı sıkmaya başlamıştı.

Sinirle elimi çekerek sordum:

“Neresi burası? Kim kalıyor bu evde?”

Sakin bir şekilde yüzüme baktı ve “Yaralarına bakmam gerekiyor. Ensende kurumuş kan izi var. Dudağın patlamış,” diye alakasız bir cevap verdi.

Dişlerimi sıkarak tekrar sordum:

“Beni duymuyor musun sen? Neresi burası? Kimin bu ev?”

Tekrar kolumu tuttu ve beni dışarıya çıkarmaya çalıştı. Soru-larıma bu şekilde kayıtsız kalmasına dayanamayarak bağırdım: “Kes şunu! Cevap ver bana! İki haftadır neredeydin? Bir açıklama yapmak bu kadar zor mu? Ne demek bütün bunlar?”

Yüzüme baktı ve kendine hakim olmaya çalışarak cevap verdi:

“Soru sormayı kes! Her şeyi bilmek zorunda değilsin. Şu an ilgilendiğim tek şey bedenindeki yaraları iyileştirmek. Seni böyle görmeye tahammül edemiyorum, anladın mı beni?”

Hırsla isyan etmeye başladım:

“Asıl sen, her şeyi benden saklamayı kes! Ben de aptal yerine konmaya tahammül edemiyorum. Günlerce kan kustum ben. Bu gizem beni deli edecek, sen de bunu anla.” Gözlerime bakmaya devam etti. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı dikleştirerek içimi kemiren soruyu sordum: “Şimdi söyle bana! Gözaltına alındın mı? Yoksa alınmadın mı?” Kolumu tutmaya çalışınca öfkeyle haykırdım: “Dokunma bana! Ya bana cevap verirsin ya da bu evden çıkar giderim.”

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Alınmadım.”

Dehşetle etrafıma baktıktan sonra hırsla onu iterek içimde biriken ne varsa söylemeye başladım:

“Alınmadın, öyle mi? Bu kadar basit yani. Nasıl iğrenç bir oyun bu? Benim nasıl kahrolduğum umurunda bile değildi, öyle mi? Peki Adil Bey, o bana nasıl yalan söyler? Haberler, yazılan onlarca şey... Hepsi yalan mıydı? Ne demek bütün bunlar, Baran?”

Buz gibi bir ses tonuyla bana cevap verdi:

“Ne olması gerekiyorsa o oluyor. Adil Bey sana açıklama yapmak zorunda değil. Şimdi sus ve izin ver de yaralarına bakayım.”

Hayal kırıklığını hiç bu kadar derin hissetmemiştim. Yüzüme dokunmak istedi. Hırsla geri çekildikten sonra sonra işaretparmağımı sallayarak fısıldadım:

“Sakin bana yaklaşma.”

Sinirle mutfaktan çıktım. Resmen aptal yerine konmuş-
tum. Üstelik, hiçbir konuda ona soru sormaya hakkım yok-
tu, öyle mi? Ne zannediordu beni, aptal falan mı? Kendime

kızıyordum çünkü en başından beri bana karşı tutarsız davranmasına müsaade etmişim. Akan gözyaşlarıma sinir olarak sertçe

yüzümü sildim. Bu kez onun için değil, kaybettiğim onca zaman için ağlıyordum.

Yürümekten vazgeçerek koşmaya başladım. Bir anda ayaklarım yerden kesildi ve kendimi yine onun kucağında buldum. Yürümeye başladı. O kadar sinirliydim ki âdeta gözüm dönmüştü. Çırpınarak bağırdım:

“Bırak beni, pislik herif! Artık seni görmek istemiyorum.”

Kaşlarını kaldırarak, “Pislik, ben?” deyince hırsla cevap verdim:

“Az bile söyledim. Seni istemiyorum anladın mı?

Burnunu boynuma bastırarak kulağıma doğru fısıldadı:

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Öfkeyle çırpınarak bağırmaya devam ettim:

“Öyle bir gideceğim ki arkamdan bakakalacaksın! Ben ortaya çıkana kadar izimi bile bulamayacaksın. Benden haber alamadıkça aldığın nefes bile sana zehir olacak. Üstelik, hiç kimse sana açıklama bile yapmaya tenezzül etmeyecek. Bana yaşattıklarının aynısını sana yaşatacağım.”

Gözlerini kısarak yürümeye devam etti ama söylediklerime karşılık tek bir şey bile söylemedi. Yatak odasına girince beni bırakıp kapıyı kilitledi. Kapıyı gösterdim ve sert bir şekilde, “Aç kapıyı!” dedim. Meydan okuyan gözlerle bana bakıyordu. Hırsla bağırdım: Beni burada zorla tutamazsın!”

Gözlerini kapattıktan sonra bezgin bir şekilde nefes alarak cevap verdi:

“Neden bana biraz güvenmiyorsun?”

İsyan edercesine haykırdım:

“Ya sen! Sen bana güveniyor musun? Aptal yerine konmak nasıl bir his, tahmin bile edemezsin. En azından bir kez

olsun, arayıp iyiyim diyebilirdin ama yapmadın. Adil Bey hile yüzüme baka baka bana yalan söyledi. Şimdi benden sana güvenmemi nasıl beklersin? Gel Bahar! Git Bahar! Tekrar gel Bahar! Tek yaptığın bu.”

Öfkeyle dişlerini sıktı ve işaretparmağıyla beni göstererek, “Sana güvenmiyorum, öyle mi?” deyince, diklenerek, “Aynen öyle!” dedim. Acıyla gülerek sözlerime karşılık verdi. “Bunun güvenle alakası yok! Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun, Asyalı? Masal dünyasından çık artık. Peşimdeki adamlar amaçları uğruna her şeyi yapabilecek kansız adamlar. Bak sana şu hâline! Evine girenlerin gerçekten hırsız olduğunu mu zannediyorsun? Değildiler. Bu gece sen, Duygu’nun sana anlattıkları yüzünden bunları yaşadın ve hiç hak etmeyen birine iyilik yapmak istediğin için senin de peşine düştüler.”

Hayal kırıklığı içinde ona baktıktan sonra başımı sağa sola doğru sallayarak bağırdım:

“Beni bu hâle getiren asıl sensin! Sakladıkların. Sana tesadüfen Duygu’nun telefon konuşmalarını duyduğumu söylediğim gece, çılgına dönüp bağırarak yerine bana bazı şeyleri anlatmış olsaydın, belki de Duygu’yu dinlemeyecek ve o anahtarı almayacaktım.” Sustum ve başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: “Sana hep güvendim ben. Hiçbir gün suçlamadım ama sen, her olayda sadece beni suçladın ve beni sorumlu tuttun. Duygu’nun, her şeyi sana anlattıktan sonra bu kadar şaibeli bir şekilde intihar etmesi, senin günlerce bu evde saklanman kadar tuhafken, benden üç maymunu oynamamı bekleme! Aslında benim en büyük suçum ne biliyor musun, Baran? Susmak! Eğer en başından sana, gerçekten bu cinayeti işledin mi, diye sorsaydım, kafamdaki soru işaretleriyle mücadele etmeyecek ve hata yapmayacaktım. Bu kadar gizemli olmanın sebebi, belki de olaylarda aslında senin de parmağının olmasıdır.”

Elindeki anahtarı yere düşürdü. Söylediğim sözlerin ağırlığını işte o an fark ettim ama artık çok geç olmuştu. Acıyla yutkunarak avuçlarını sıktı. Boynundaki damar belirginleşmişti. Titremeye başladığını fark edince, acıyla elimi ona uzatarak fısıldadım:

“Baran ben...”

Öfkeyle sözümü keserek resmen bağırdı:

“Git! Sana zarar vermeden hemen git buradan!”

Çenem titredi. Ona bakmaya devam edince resmen haykırdı:

“Sana git dedim!” Onu böyle bırakarak nasıl giderdim. Yıkılmıştı, üstelik söylediğim sözlerle onu yıkan bendim. Ona yaklaşmak isteyince geriye çekildi ve nefretle dişlerini sıktıktan sonra bana kapıyı göstererek âdeta tısladı: “Defol!”

Çaresizce başımı salladım. Yavaşça eğilip anahtarı yerden aldıktan sonra son bir kez daha yüzüne baktım. Kanı çekilmişti. Sert soluklar alıyordu. Gözyaşım benden bağımsızca yanağımdan süzüldü. Mecburen yürümeye başladım ama kahretsin ki gidemiyordum. Başımı çevirip tekrar yüzüne baktım ve “Gidemem...” diye fısıldadım.

Hırsla yanıma gelip elimden anahtarı aldıktan sonra kapıyı açarak beni dışarıya attı ve kapıyı çarparak kapattı. Acıyla hıçkırarak yumruğumu dişlerimin arasına aldım. Aynı anda içeriden de şiddetli bir haykırma sesi geldi. Tekrar içeriye girmek istiyordum ama daha fazla öfkelenenecekti. Kapının önünde öylece duruyordum. Ne bu evden gidebiliyor ne de yanına girebiliyordum. Onu böyle bırakmam mümkün değildi. İçerden kırım sesi gelince dayanamayarak kapıyı açtım ama kilitlemişti. Artık gitmem gerektiğini anlamıştım. Şu an bana öyle kırgındı ki burada kaldıkça öfkesi artacaktı. Oturma odasına koşup arabanın anahtarını sehpanın üstünden aldım. Arabayı almaktan başka çarem yoktu çünkü üstümde pijamalarım vardı ve yalınayaktım...

Evden çıkarken ayaklarım geri gidiyordu. Durup içeriye baktım. Yanına gitmemek için resmen kendimle savaşıyordum. Dayanamayarak bulunduğu odaya koştum ve ellerimi kapıya dayayarak sesli bir şekilde konuşmaya başladım:

“Özür dilerim. Senin masum olduğundan zerre kadar şüphem yok, Baran. Olsaydı daha en başından senden kaçardım. Hatta şu an bile bu kapının önünde olmazdım. Sözlerimi geri alamam ama en azından telafi edebilirim. Kırıp dökerek, etrafa zarar vererek hiçbir yere varılmıyor. Bunu, bu gece ben de öğrendim, Baran. Lütfen kapıyı aç ve sana yardımcı olmama izin ver.”

Hiçbir tepki vermedi. Bir süre daha o şekilde bekledim ama kapıyı açmadı. Beni görmek istemediği belliydi. Sözlerimi affetmek için zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden gitmeye mecburdum. Çaresizce evden çıkarak asansöre bindim. İnsanlar, kendilerini kaybettikleri zaman zehir saçabiliyorlardı. Oysaki hiçbir zaman onun katil olduğuna inanmamıştım ben. Beni acıtmıştı ve ben de onu acıtmak istemiştim. Durum bundan ibaretti. Pişmandım, hem de delicesine...

Araba karanlık yolda ilerlerken ufukta beliren aydınlık, yeni bir günün habercisiydi. Ben ise günler sonra Baran'ı bulmuşken yeniden kaybetmişim. Acıyla güldüm, hayat ne kadar da tuhaftı. Daha dün yaralarını sarmak isteyen benken, bugün aynı yaraya tuz basarak yarasını kanatan yine bendim...

“Bahar!”

Zorlukla gözlerimi açarak Meloş'a baktım.

Şefkatle yanağımı okşayarak, “Akşam oldu,” dedi. Başımı sağa sola sallayınca, üstümdeki yorganı çekerek söylemeye

başladı: “Yok öyle baş sallamak falan. Zaten suratın çarşamba pazarına dönmüş. Uyudukça hâlsizleşıyorsun, anacağım. Hemen kalk ve bir duş al. Sonra da sıcak bir çorba içersin.”

Baran aklıma gelince acıyla inleyerek Meloş’a sarıldım. Meloş iç çekerek saçlarımı okşayınca gözlerim doldu ve içim kan ağlayarak fısıldadım:

“Ona katil olduğunu ima ettim, Meloş. Daha dün, Mehmet’i ona katil dediğı için kınarken aynı şeyi ben de yaptım. Ben böyle bir insan değilim ki! Nasıl bu hâle geldim ben?”

Meloş gülümsedikten sonra yüzümü göstererek cevap verdi:

“Sen önce şu suratına bir bak! Maymun götüne dönmüş. Resmen ben buradayım diyor. Kapıda seni öyle görünce önce tecavüze uğradığını zannettim. Kendini suçlamayı kes artık. Dediysen durduk yere değil herhalde. Tutuklandı diye sen kendini paralarken o neredeydi acaba? Başlarım böyle zevzek aşka, anacağım. Adam resmen karadelik gibi, elini uzatanı içine çekiyor.” Elini beline koyarak, “Kalk hadi. Hazırlan da şu kapının önündeki yavruyu geri götürelim,” dedi ve salona yürüyerek konuşmaya devam etti: “Sayende bütün mahalle bana piyangodan ikramiye çıktı zannedecek. Her şey yetmemiş gibi adamın arabasını da çalmış. Üstelik yalınayak.”

“Bizi içeriye alacaklarını zannetmiyorum,” dedim peşinden yürüyerek.

Gözlerini devirerek cevap verdi:

“Ay, almasınlar! Biz de kapıya bırakır kaçırız. Tek derdimiz de buydu sanki. Polisin kapıya dayanmasından iyidir. Ayrıca arabayı verdikten sonra evine gidip eşyalarını alalım. Bir süre burada kalır, bana arkadaşlık yaparsın, olur mu?”

Başımı sallayarak banyoya yürüdüm. Burada kalmaya mecburdum çünkü dün gece yaşadıklarımın sonra, bir daha o evde yalnız kalabileceğimi hiç zannetmiyordum...

Arabayı Baran'ın evine doğru sürerken direksiyona bile dokunmak içimi acıtiyordu. Akşam saati olduğu için trafik yoğun değildi. Meloş kendi arabasıyla arkamdan geliyordu. Evin önüne gelince kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Arabayı park ettim ve dikiz aynasından Meloş'a baktım. Tam arkamda durup indikten sonra yanıma geldi. Başıyla bana inmemi işaret edince indim. Anahtarı elime alıp kapının önünde bekleyen korumaların yanına doğru yürüdüm. Meloş yanımda durunca adamlardan birine bakarak açıklama yaptım:

“Bu anahtar Baran Bey'e verilecek. Arabasını getirdim. Siz verir misiniz?”

Adam, yanında duran adama baktıktan sonra kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Bize böyle bir bilgi verilmedi. Biraz bekleyin. Yaşar abiye sormamız gerekiyor.”

Başımı salladım. Adam telefonunu çıkarıp Yaşar'ı aradı ve “Abi, buraya gelersen iyi olacak. Doktor Hanım burada. Baran Bey'in arabasını getirmiş. Anahtarı bırakmak istiyor.”

Meloş sıkıntıyla söylenmeye başladı:

“Bizim böyle bir arabamız kaybolrsa çoktan ortalığı ayağa kaldırırdık. Üstelik, biri bulup geri getirse kurban kestirir, üstüne de iki Fatiha okuturduk. Gördüğümüz şu muameleye bak! Utanmasalar, “Bize ne! Alın götünüze sokun,” diyecekler. Getirende kabahat, anacığım. Artık kaç tane varsa adamlar arabanın kaybolduğunun bile farkına varmamış.”

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Hiç yani!”

Adam telefonu kapatarak, “Biraz bekleyin! Yaşar abi geliyor. Açıklamayı ona yaparsınız,” deyince, Meloş ellerini beline koyarak sinirle çemkirmeye başladı:

“İsterseniz tek ayak üstünde de duralım. Kardeşim, işte araba! Anahtarı alıyor musunuz, almıyor musunuz?”

Adam kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Yaşar abi onay vermeden alamam.”

Meloş hırsla, “Öyle mi? Peki, o zaman yapacak bir şey yok!” dedi ve anahtarı elimden alarak hızla bahçeye fırlattı. O sırada bahçenin girişinden, “Ah!” diye bir yakarış geldi. Şok içinde bahçeye baktık. Yaşar öfkeyle yanımıza gelerek bağırmaya başladı:

“Ne oluyor lan burada? Hangi hergele attı bu anahtarı?”

Meloş ağzı açık bir şekilde Yaşar’a bakıyordu. Yaşar burnundan soluyarak konuşmaya devam etti: “Söyleyin lan! Kime yapıştırıyım ben şimdi bu anahtarı?”

Meloş elini beline koyarak, “Ben attım, ne olmuş? İyilik yapıp arabanızı getirdik, üstüne suçlu olduk. İyi mi?” deyince, Yaşar Meloş’u baştan aşağıya doğru süzerek alaylı bir şekilde sordu:

“Yine mi sen? Çakma sarışın!”

Meloş başını dikleştirerek cevap verdi:

“Evet, yine ben. Bir sakıncası mı var, bahar esintisi?”

Yaşar sert bir şekilde burnunu çektikten sonra bana bakarak sordu:

“Baran Bey’e bir notunuz var mı? Bana arabayla ilgili bir bilgi vermedi ama madem siz getirdiniz, alalım.”

Acaba evde miydi? Bu soruyu içime atarak cevap verdim:

“Hayır. Bir notum yok. Ona anahtarı verin yeter.”

Meloş yüzünü ekşiterek söylenmeye başladı:

“Ne notu olacak ki! Motorundan ses geliyor, bakım yaptır, diyecek hâli yok. Yeminle yıldım. İyilikten maraz doğar, diye boşuna dememişler.”

Yaşar dişlerini sıkarak cevap verdi:

“Bir de şöyle derler, İki kişi konuşurken üçüncüye...”

Hızla araya girdim ve “Tamam! Biz gidelim artık, Meloş,” diye bezgin bir şekilde fısıldadım.

Meloş gözlerini kısarak Yaşar’a bakıyordu. Yaşar da aynı şekilde ona. Yaşar burnunu çekerek:

“Ne oldu, çakma sarışın? Beğenemedin mi? Ateş olsan cimin kadar yer yakarsın.”

Meloş tek kaşını kaldırarak, “Dikkat et, bahar esintisi çünkü ummadık taş, yarar baş,” dedi sonra da saçlarını savurarak yürümeye başladı. Yaşar gülümseyerek başını sağa sola sallayınca şaşkın bir hâlde yürümeye başladım. Yaşar gerçekten gülmüş müydü? Gerçekten de gülmüştü. Hem de ne gülme...

Ertesi gün hazırlanarak kliniğe gittim. Yüzümdeki morluğu kapatıcı sürerek yok etmeye çalışmışım ama yine de belli oluyordu. Bugün Adil Bey’le konuşacak ve istifa edecektim. Onun yüzüme baka baka bana yalan söylemesini hazmedemiyordum. Birçok şeyin farkındaydı. Baran için ne kadar endişeli olduğumu biliyordu. Görevinden dolayı, bana her şeyi anlatmasını beklemiyordum ama en azından küçük bir ipucu verebilirdi.

Yazdığım istifa dilekçesini elimde tutarak Adil Bey’in odasının kapısını çaldım. Onay sesi gelince yavaşça kapıyı açarak içeriye girdim. Masasında oturmuş, bir dosya inceliyordu. Beni görünce kaşlarını havaya kaldırarak konuşmaya başladı:

“Hoş geldin, Bahar. Seni merak ettim. Dün kliniğe gelmedin. Üstelik, haber de vermedin. Böyle davranışlar senin tarzın değil.” Bir an durdu ve şüpheyi yüzüme baktı. Ardından ayağa kalkarak endişeyle sordu: “Yüzüne ne oldu senin?”

İstifa dilekçesini önüne koyarak konuşmaya başladım:

“Adil Bey, öncelikle dün haber vermediğim için özür dilerim. Büyük bir kaza atlattım ve açıkçası haberiniz olmuştur, diye düşündüm.”

Adil Bey kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Haberim olmadı. Olsaydı arardım ya da yanına gelirdim. Otur lütfen.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladıktan sonra oturarak konuşmaya devam ettim:

“Aslında bugün, buraya gelmemin başka bir sebebi var.”

Adil Bey şüpheyi yüzüme bakarak cevap verdi:

“Seni dinliyorum.”

Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim:

“Ben size her zaman güvendim. Biliyorsunuz ki son haftalarda oldukça üzgündüm. Baran Demiroğlu'nun, Duygu Gökay cinayetinin zanlısı olarak gözaltına alındığını bana doğrulayan kişi sizdiniz. Her ne kadar sıradan bir hasta gibi görünse de onun, benim için özel bir insan olduğunu fark etmemiş olamazsınız. Öğrendiğim kadarıyla bu konuda bana dürüst davranmamışsınız. Bu durum beni çok üzdü ve size olan güvenimi sarstı. Bu sebeple, artık burada stajıma devam etmek istemiyorum ve size istifa dilekçemi sunuyorum.”

Adil Bey şaşkın bir şekilde önündeki istifa dilekçesine baktıktan sonra derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

“Öncelikle bana karşı bu kadar dürüst ve içten bir açıklama yaptığın için çok teşekkür ediyorum, Bahar. Her ne kadar kararına saygı duysam da senin bu konuda çok duygusal davrandığını düşünüyorum. Baran Demiroğlu benim hastam ve onunla ilgili hiç kimseye, hiçbir konuda açıklama yapmak zorunda değilim. Ben profesyonel bir insanım ve böyle ciddi bir bilgiyi sana vermem kesinlikle yasak. Ben işimin gereğini yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Benim

işimde duygusal kararlara yer yok, Bahar çünkü en ufak bir hatam, hastamın hayatını tehlikeye atar. Sana tavsiyem, eğer gerçekten bu işi yapmak istiyorsan duygularını işine karıştıрма!” Gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı ve kollarını masaya dayayıp, “Örneğin,” dedi ve gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti: “Bugün buraya gelerek benden Baran’ın durumu hakkında sana karşı net olmadığımı kırıldığımı söyledin çünkü bana güveniyorsun. Baran’ın şu an nerede olduğunu bilen kişilerin kim olduğunu biliyor musun? Belki de ben de bilmiyorum ve belki de zannettiğin kadar Baran’ın tarafında değilim. Baran’la görüştüğün çok açık ve açık vererek hem kendi hayatını hem de Baran’ın hayatını tehlikeye attın. Duygusal davrandın ve hata yaptın.”

Haklılığı karşısında utanarak başımı önüme eğdim. Dudaklarım kurumuştur. Hata üstüne hata yapıyordum. Üniversite dönemi boyunca bana doktorluğu öğretmişlerdi ama deneyimin ne olduğunu kliniğe başladıktan sonra öğrenmiştim. Adil Bey haklıydı. Onu ve Baran’ı suçlamakta ne kadar haksız olduğumu acı bir şekilde öğrenmiştim. Herkesi kendim gibi zannediyordum. Çocukça davranmıştım.

Adil Bey iç çekerek konuşmaya devam edince bakışlarımı yeniden ona çevirdim:

“Baran’a değer verdiğini biliyorum ama ortada bir gerçek var ki Baran Demiroğlu cinayetle suçlanıyor. Bu cinayetlerin çözümlenme sürecinde verilen her yargı kararı, benim için bir emirdir. Tekrar ediyorum. Ben bu konuda hiç kimseye açıklama yapmak zorunda değilim. Sen, benim çok değerli bir elemanımsın. Senden rica ediyorum. Özel hayatınla meslek hayatını birbirinden ayrı tut ve biraz profesyonel ol. Düşüncelerinin değiştiğini düşünerek sana soruyorum. Benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

Tereddütsüz cevap verdim:

“Aynı şeyi yapardım, Adil Bey.”

Adil Bey gülümseyerek başını salladıktan sonra istifa dilekçemi yırtarak çöpe attı. Minnetle ona bakıyordum. Onu diğer doktorlardan farklı yapan üstün zekâsına bir kez daha hayran olmuşum. Yüzümü inceleyerek, “Geçmiş olsun, Baran. Nasıl olduğunu anlatmak istemezsen seni anlarım ama yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle,” dedi.

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Adil Bey.” Anlayışla başını salladı. Ayağa kalktım ve “İhtiyacınız olursa ofiste olacağım,” dedim ve ofise yürümeye başladım.

Baran haklıydı. Ben masal dünyasında yaşıyordum ve öğrenmişim ki gerçekler çok farklıydı...

Bavuluma eşyalarımı yerleştirdikten sonra unuttuğum bir şey kaldı mı diye etrafıma baktım. O geceyle ilgili her şey silinmiş gibiydi. Ne dağınıklıktan ne de adamlardan eser bile kalmamıştı. Evin giriş kapısı bile değiştirilmiş, yerine çelik bir kapı yaptırılmıştı. Anahtarı kargoyla adresime göndermişlerdi. Ben evde olmadığım için kargoyu benim yerime kapıcı almış ve ben gelene kadar muhafaza etmişti.

Baran neredeydi, bilmiyordum. Söylediğim acı sözleri hazmetmesini beklemekten başka çarem yoktu. Adil Bey'in de söylediği gibi, hesaplamadan yaptığım her şey hem ona hem de bana zarar veriyordu.

Selin yanıma gelerek, “Saksıları taşıdık. Sen de hazırsan artık gidelim,” dedi.

Bavulumu ve çantamı alarak cevap verdim:

“Hazırım.” Birlikte odadan çıktık. Banyonun önünden geçerken kaşlarımı çatarak Selin'e, “Hemen geliyorum,” diye fısıldadım.

Anahtarı merak ediyordum. Baran'ın onu aldırması olabileceğini düşünüyordum. Deniz kabuğunu elime aldım ve şüpheyle salladım ama içi doluydu. Demek ki bu anahtar, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ya da yerini bulamamışlardı. Deniz kabuğunu yerine bırakıp dışarıya çıktım ve bavulumu alarak bir süreliğine evime veda ettim...

Bir Hafta Sonra

Geçen günler yüzümdeki yaraları iyileştirmişti belki ama içimdeki boşluk dolmuyordu. Ders çalışırken, okulda, ofiste, her yerde Baran'ın hayali benimle birlikteydi. Yanımda değildi belki ama içime çektiğim her nefeste o da vardı. Bir insan söyleyeceği sözlerin yükünü kaldıramayacaksa eğer söylememeliydi çünkü öfkenin ateşi söndüğü zaman, geriye sadece pişmanlık kalıyordu. Parmağıma doladığım saçlarımı kıvrıp dururken sırtımdaki ağır yükü hesaplaşıyordum.

Ofisin kapısı vurulunca iç çekerek doğruldum ve "Buyurun," diye bağırdım. Kapı açılınca içeriye genç bir kadın girdi. Kızıl saçlı ve uzun boylu olan bu kadın, oldukça gözüktü. Su yeşili bir elbise giyinmişti ve saçları ıslıl ıslıl parlıyordu. O da aynı şekilde beni inceliyordu.

Ciddiyetle sordum:

"Buyurun, kimi aramıştınız?"

Kadın gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Merhaba. Ben, Adil Bey ile görüşmek için buraya geldim ama nedense beni bu odaya yönlendirdiler. Siz asistanıymışsınız. Doğru mu?" Kadının ses tonunda memnuniyetsizlik vardı.

Başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet, ben asistanıyım. Randevunuz varsa danışmada görevli hemşireler size yardımcı olacaktır."

Kadın tek kaşını kaldırarak yüzüme baktıktan sonra açıklama yaptı:

“Randevum yok. Aslına bakarsanız yakınlarda bir ofis kiraladım ve bir saat boşluğum vardı. Ben de kendisiyle görüşmek için şansımı denemek istedim. Ben, avukat Meltem Güner.”

Böyle ilk konuşmada kimliğini söyleyerek kendini herkesten farklı tutan insanlardan hiç hazzetmiyordum. Belli belirsiz gülümseyerek cevap verdim:

“Maalesef, Meltem Hanım, Adil Bey acil olmadığı sürece kimseyle randevusuz görüşmüyor. Size yardımcı olamayacağım.”

Kadın tek kaşını kaldırarak yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti:

“Yanılıyorsunuz, ben herkes değilim. Bence kendisine sormadan karar vermeyin. Önemli bir davada görevli avukatım. Yanlış anlamayın, sizi anlıyorum. İşinizi yapmaya çalışıyorsunuz ama sonuçta siz sadece bir asistansınız. Bence, önce Adil Bey’e bir sorun çünkü konu önemli.”

Hırsla yüzüne baktım ve başımı dikleştirerek cevap verdim:

“Önemli bir avukat olabilirsiniz. Ben ise sizin tabirinizle sadece bir asistanım ama gelin görün ki Adil Bey ile görüşüp görüşemeyeceğinize burada ben karar veriyorum. Demek ki sizin avukat olmanız bu ofiste pek bir işe yaramıyor. Madem konu bu kadar önemli, siz de herkes gibi randevu alın. Yoksa buraya çok gidip gelirsiniz. İyi günler.”

Kadın bozularak başını salladıktan sonra dışarıya çıktı. Haftalarca randevu bekleyen insanların hakkını bu kadına veremezdim. Böyle egosuyla gezen şımarık insanlara verilmesi gereken insani dersler vardı. Artık şu gerçeği öğrenmeleri gerekiyordu. Kimse kimseden üstün değildi...

İşimi yapmaya devam ettim. Öğleden sonra klinik oldukça sakindi. Adil Bey’den izin alarak erken çıkmıştım

ve sahile bakan bir bankta oturmuş, düşünüyordum. Öyle dalgın ve boş hissediyordum ki tarifi yoktu. Kayalara vuran hoyrat dalgalar Baran'a söylediğim sözler gibiydi. Sert ve acımasız... İçimdeki bu yükü nereye kadar gidebilecektim ki? Gücüm yoktu ve enerjim çok düşüktü. Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu. Her geçen gün biraz daha ondan uzaklaşıyordum. Çaresizce kaderime razı mı olacaktım? Tek çarem bu muydu? Rüzgâr saçlarımı yanağıma doğru savururken bunları düşünüyordum. Onunla ilgili öğrendiğim tek şey işinin başına döndüğüydü. Demek ki artık gizlenmesini gerektirecek durumlar ortadan kalkmıştı. Bu ağırlığa daha fazla dayanamayarak başımı sağa sola salladım ve bu yükten kurtulmak için çözüm yolları aramaya başladım. Dişlerimi sıkarak griye boyanmış dalgalara baktım. Tek bir yol vardı: Karşısına çıkıp ondan özür dilemek! Biraz olsun sakinleşmiş olmalıydı. En azından ben öyle umuyordum. Onun en derin yarasına dokunmuştum ve beni affetmesini istemekten başka çarem yoktu. İşte o zaman, ben de kendimi affedebilecektim. Çektiğim vicdan azabından kurtulmak için onunla yüzleşmem gerekiyordu. Hem de hemen... Peki ama şimdi neredeydi! Onu nasıl bulacaktım... Evde olduğunu hiç zannetmiyordum, zaten bu saatte çok düşük bir ihtimaldi. Adil Bey onunla salı günü görüşmüştü. Bilgisayara bilgileri girerken görüşmeyi holdingde yapması dikkatimi çekmişti ama oraya gitmem doğru olmazdı. Hele ki Adil Bey'in adını kullanarak holdinge girmeye çalışmam, kesinlikle büyük bir suç olurdu. Hüzünle dudaklarımı büktüm. Onu aramaya bile cesaret edemiyordum. Acıyla karışık bir isyan döküldü dudaklarımdan: *"Allah'ım, nasıl bu duruma geldi her şey?"*

Belki de her şeyi zamana bırakmak en doğrusuydu. Peki, ne zamana kadar! Bu şekilde bir güne bile katlanamazken ayları mı bekleyecektim? Sinirle ayağa kalkarak yürümeye başladım. Hayır! Zamana bırakmayacak ve gidip onu görecektim. Beni

kovsa da bunu yapacaktım. Bu şekilde beklemeye daha fazla tahammülüm yoktu. Bu iş bugün bitecekti. Caddeye çıkıp karşıma çıkan ilk taksiyi çevirdim ve binip şoföre adresi söyledim. Adam başını sallayarak gaza bastı. Taksi büyük bir hızla Demiroğlu Holdinge doğru giderken günler sonra ilk defa yüzümde bir gülümseme vardı...

Bazen sadece küçük bir adım atarak birçok soruya cevap bulabileceğiniz bir yola girersiniz. Soruların cevapları ne kadar üzücü olursa olsun bilmek, belirsiz yaşamaktan çok daha iyi bir seçenektir. Erdemli olan şey ise o adımı atacak cesareti gösterebilmektir...

Şimdi ben de böyle bir yolun başında gibiydim. Bir kaldırımda öylece durmuştum. Bütün ihtişamı ile karışımında duran dev yapıya bakarken erdemli olana cesaret etmeye çalışıyordum. İçimden bir ses Baran'ı burada bulacağımı söylüyordu. Belki de beni görünce kovacak ve dinlemeyecekti. Kendimi buna hazırlayarak gelmiştim. Eminim ki sonucu bundan daha kötü olamayacaktı. Sıkıntıyla yürümeye başladım. Giriş kapısının önüne gelince durup kapının üstündeki büyük *Demiroğlu Holding* yazısına baktım. Sadece bu yazı bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Köşede Türk bayrağı ve Demiroğlu Holding simgeli mavi flama dalgalanıyordu. Sakin olmaya çalışarak içeriye girdim. Büyük binanın dışı oldukça gösterişli olsa da içi oldukça sadeydi. Merakla etrafını inceledim. Güvenlik görevlileri ve koştururan çalışanları ile enerjisi oldukça yüksek bir yerdi. O kadar büyük bir yerdi ki bir an kendimi ormanda kaybolmuş küçük bir karınca gibi hissettim. Baran'ı nasıl bulacağım hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. *Şirket yöneticilerinin ofisleri genelde üst katta olur*, düşüncesiyle asansöre yürümeye karar verdim.

Tam bir adım atmıştım ki elinde sunum dosyası olan bir adam yanıma gelerek sordu:

“Mülakat için mı geldiniz?”

Gülümseyerek cevap verdim:

“Ben, Baran Demiroğlu ile görüşmek için buraya gelmiştim de.”

Adam bezgin bir şekilde gözlerini devirerek sinirle söylendi:

“Ellini kolunu sallayarak gelmiş, koskoca Baran Demiroğlu ile görüşmek istiyor. Allah’ım, sen bana sabır ver.”

Adam bir bakıma haklıydı. Kendimi bugün Adil Bey’i görmek için gelen kadın gibi hissetmiştim. Bu yüzden açıklama yapmaya çalıştım:

“Bakın beyefendi, randevu almam gerektiğini biliyorum. Baran Bey’in çok meşgul olduğu...”

Bir anda, “Ay! Tamam. Bu kadar işin arasında bir de bunları dinleyemem. Bugün bu kaçınıcı,” dedi. Ne tahammülsüz ve kendini beğenmiş bir adamdı bu böyle.

Kaşlarımı çatarak, “Ne diyorsunuz siz, beyefendi?” deyince, adam gözlerini devirerek derin bir nefes aldı ve sanki bir salağa anlatır gibi, tane tane anlatmaya başladı:

“Bakın, Baran Demiroğlu bu şirketin sahibidir ve öyle her önüne gelen kişiyle görüşmez. Eğer mülakat için geldiyseniz benimle gelin. Sizi mülakatın yapılacağı yere götüreyim çünkü bugün, maalesef bu kutsal görev bana verildi. Yok değilse lütfen, sizi dışarıya alalım çünkü elini kolunu sallayan herkes buraya giremez. Yani demek istediğim, Baran Demiroğlu ile görüşmek için önceden randevu almanız gerekiyor ama tabii, bir şirketin yöneticisi değilseniz size randevu vereceklerini hiç zannetmiyorum. Anladınız mı beni?”

Gözlerimi kısarak yüzüne baktıktan sonra gülümseyerek cevap verdim:

“Anlıyorum, beyefendi. Ben zaten mülakat için gelmiştim. Gidelim lütfen.”

Adam beni alt etmenin geçici zaferini gülümseyerek kutlarken, sinsi bir şekilde gülümseyerek peşinden yürüyordum. Madem denize düşen yılanı sarılmak zorundaydı, ben de sarılacaktım. Bir yandan yürürken diğer yandan da adamı inceliyordum. Ellerini aşırı derecede oynatıyor ve kendini ifade etmek için fazla çaba gösteriyordu. Muhtemelen bağlı olduğu yönetim onu zorluyor ve bu baskı, onun ruh sağlığını olumsuz yönde etkiliyordu. Yürürken abartılı bir şekilde dik durması, kendini ispat etme çabası ya da fazla ego göstergesiydi.

Asansörün önünde durup gelmesini beklerken elindeki dosyayı incelemeye başladı. Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Onu izlediğimin farkındaydı ve muhtemelen bundan rahatsız olmuştu. Bu yüzden dikkatini başka şeylere vermeye çalışıyordu. Asansör gelince bindik. Adam hemen sekizinci katın düğmesine basınca çaktırmadan düğmelere baktım. En üst katın yanında yönetim yazıyordu. Zaten en üst kattı ve adam elindeki dosyaya bakmaya devam ederek sordu:

“CV’niz yanınızda, değil mi? Hangi bölüm için başvuru yapacaksınız? Ne mezunusunuz?”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak cevap verdim:

“Evet, tabii ki yanımda. Şey için geldim. Yani muhasebe departmanı için geldim. Muhasebe mezunuyum.”

Adam memnuniyetsiz bir şekilde cevap verdi:

“Mülakat sırasında böyle konuşmamaya dikkat et. Yoksa gözünün yaşına bile bakmaz, seni defederler. Sana tavsiyem, kendinden biraz emin ol. Burası saygın bir şirket. Dua et ki bugün mülakatta ben yokum.”

Gözlerimi bayarak başımı salladım. Ne kadar da kompleksli bir adamdı. Saygınlıktan bahsediyordu ama hemen senli benli konuşmaya başlamıştı. Üstelik bir insanın mülakat heyecanını anlamayacak kadar da anlayışsızdı!

Asansör durunca inip yürümeye devam ettik. Yürüdüğümüz uzun koridor asma teras katıydı ve aşağıya bakınca giriş

görülüyordu. Teras yukarıya doğru gidiyor ve asansörün yanı sıra merdivenle de çıkılabiliyordu. Tam köşeyi dönecektik ki adam, bir kadınla çarpıştı. Yüzümü buruşturarak onlara baktım. Kadın saçlarını savurarak adama baktı ve gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Ne haber, Yahya? Duyduğuma göre mülakata gelenlerle sen ilgileniyormuşsun. Desene, büyük piyango bugün sana vurmuş?”

Adının Yahya olduğunu öğrendiğim adam, memnuniyetsiz bir şekilde bana bakarak cevap verdi:

“Hiç sorma, öyle oldu. Hasan Bey toplantıya katılacaktı. Onun bütün işleri de bugün bana kaldı. Sen nereye? Şıklığına bakılırsa toplantıya gidiyorsun.”

Kadın tek kaşını kaldırarak cevap verdi:

“Ben her zaman şıkım şekerim.”

Yahya Bey kahkaha atarak cevap verdi:

“Ona sözüm yok. Zaten Baran Bey’in katıldığı her toplantı defile gibi de oluyor. Hepiniz ümitsiz vakasınız kızım, kabul edin bunu artık. Bak, bu hanım da mülakat için gelmiş. İlk sorduğu kişi Baran Bey oldu. Herhalde mülakatı Baran Bey’le yapacağını zannediyor. Al yanında götür de bari, Baran Bey’i uzaktan görsün.”

Kadın küçümseyerek bana baktı ve, “Yok canım! Çok dizi seyrediyor olmalı,” dedi.

İkisi birden kahkaha atınca hiç oralı olmayarak tırnaklarıma baktım. Bu tavrım onlara tuhaf geldi ve susup bana bakmaya başladılar. Kollarımı kavuşturup, “Ne o! Yoksa bitti mi?” dedim. Yahya olacak sersem şaşkın bir şekilde kadına bakınca başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: “İşte karşımda, tipik psikolojik manipülasyon canavarları duruyor! Rahat olun çünkü prensip olarak sizin gibi ruh sağlığı bozuk tipleri hor görmem. Sonuçta birinci derece hastalardır

ve onlara tedavi yöntemleri ararım. Aşağılık kompleksi zor bir durum hâlidir ama tedavisi mümkündür. Semptomlar; ezik hissetme, olduğundan farklı görünme çabası, yalnız kalındığında ağlama ve öfke hâlleridir. İnsanları küçümseyerek egolarını beslerler ama anlık bir durumdur bu. Size tavsiyem, tedavi olun çünkü bu şekilde hep böyle zavallı kalacak ve kendinizi başkalarına kabul ettirmek için ömür çürüteceksiniz.” Ağzıları açık bir şekilde yüzüme baktılar. Gözlerimi devirerek, “Mülakattan vazgeçtim. Bu şirkette çalışmak istemiyorum çünkü bazı çalışanları fazla ezik!” dedim ve saçlarımı savurarak asansöre yürümeye başladım. Aslında böyle davranmak hiç bana göre değildi ama hak etmişlerdi. Amacım zaten içeriye girmektir ve başarmıştım.

Şimdi ikinci adım, Baran’ı bulmaktır. Asansöre binip en üst katın düğmesine bastım. Yukarıya çıkarken arkamda bıraktığım ikiliyi düşünüyordum. İğrenç insanlardı. Maalesef böyle tip insanlar her yerde vardı ve olmaya da devam edeceklerdi. Asansör durunca yavaşça dışarıya çıktım. Bu kat, diğer kat gibi değildi. Asistana ait büyük bir masa ve iki oda dışında hiçbir şey yoktu. Hemen etrafıma bakındım, şansım yaver gitmiş olacak ki asistan, masasında değildi. Kimsenin olmadığına emin olunca odaların olduğu yere yürüdüm. Odalardan biri küçük bir toplantı odasıydı ve kapısı açıktı. Eğilerek içeriye baktım. Baran’ın asistanı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın içerideydi ve anladığım kadarıyla hazırlık yapıyordu. Sessiz bir şekilde diğer odanın önüne yürüdüm. Odanın kapısında Baran Demiroğlu yazıyordu. Diğer odadan yürüme sesi gelince, hızla Baran’ın odasına girerek kapıyı kapattım. Heyecandan kalbim duracak gibiydi. Korkuyla etrafıma bakındım. Çok şükür ki ofis boştu. Gelmesini beklemekten başka çarem yoktu. Birkaç adım daha atarak ofisi inceledim. Yanık kahve büyük bir masanın arkasında spot ışıklarla süslü

bir duvar kağıdı vardı. Pencerenin önünde uzun bir toplantı masası ve krem rengi bir oturma grubu duruyordu. Duvar-
da büyük bir plazma televizyon asılıydı ve köşelerde botanik bitkiler vardı.

Bir süre sonra tedirgin olmaya başladım çünkü Baran dışında biri ofise girerse beni hırsız zannedebilirdi. Sıkıntıyla koltuklardan birine oturdum ve beklemeye başladım. Buraya bu şekilde girmem büyük bir suçtu. Birine yakalanırsam rezil olacaktım ve Adil Bey'e mahcup olacaktım. Dışarıdan konuşma sesleri gelince, dehşetle ayağa kalktım ve çaresizce bir o yana, bir bu yana yürümeye başladım. Duyduğum sesler netleşince korkum ikiye katlandı çünkü bu seslerden biri Baran'a aitti ve maalesef yalnız değildi. Korkuyla etrafıma bakındıktan sonra hemen koltuğun arkasına saklandım çünkü ofise giriyorlardı. Kapı açılınca nefesimi tuttum ve iyice bükülerek sessiz kalmaya çalıştım.

"Toplantı yirmi dakika sonra, Baran Bey. İstedığınız dosyalar hazırlandı. Yönetim kurulu başkanı toplantı salonunda yerini aldı. Başka bir emriniz var mı?"

"Ali Bey ofisinde mi?"

"Evet, efendim. Toplantı saatini bekliyor. Haber vermemi ister misiniz?"

"Gerek yok. Siz çıkabilirsiniz."

Titriyordum. Korkudan gözlerim dolmuştu. Kahretsin ki yine pişman olmuştum. Hangi akla hizmet içeriye böyle girmiştim ki ben! Yakalanmam an meselesiydi ve rezil olmaktan çok korkuyordum. Her şey bir yana, Baran'ın sesini duymak bütün dengemi altüst etmişti. Kapı kapanınca ne yapacağımı düşündüm. Öyle birden ortaya çıkıp, "Sürpriz!" diye bağırarak hâlim olmadığına göre beklemeye mecburdum. Toplantıya girer girmez ofisten çıkar ve kimsenin ruhu bile duymadan buradan giderdim. Bakışlarımı plazmaya çevirince bir an

kalbim tekledi çünkü Baran'ın görüntüsü oraya yansiyordu. Onun da beni görmesi an meselesiydi. Başını koltuğa yaslamıştı ve pencereden dışarıya bakıyordu. Bir anda dişlerini sıkı ve masadaki kalemi alıp yere fırlattı. Korkuyla kasıldım ama sesimi çıkarmadım.

Ayağa kalkıp pencerenin önüne yürüdü. Öyle gergin görünüyordu ki geldiğime bin pişman olmuşum. Beni fark ederse bütün hıncını benden alacaktı. O sırada telefonu çalmaya başladı. Bu fırsattan istifade edip eğilerek ona baktım. Kaşları çatıktı ve oldukça yorgun görünüyordu.

Telefonla konuşmaya başladı:

“Bir haber var mı, Yaşar?”

Yaşar'ın adını duyunca, mümkünmüş gibi daha çok gerildim. Düştüğüm durum korkunçtu. Asıl tedavi olması gereken kişi bendim. Bir insan ancak bu kadar şansız olabilirdi. Böyle durumları kendime, üstelik kendi ellerimle çektiğime göre normal olmam mümkün değildi.

Baran öfkeyle yumruğunu masaya vurup hırsla bağırmaya başladı:

“Ne işe yarıyor bu adamlar, Yaşar? Ne demek yok? Evine baktılar mı?” Kaşlarımı çattım. Aradıkları kişi ben olamazdım, değil mi? Televizyonun ekranından yansımasına bakıyordum. Birden haykırdı: “Adamlarına söyle, çabuk onu bulsunlar! Onlara bir saat veriyorum. Yoksa ahdım olsun, hepsini kusturana kadar döveceğim. ”

Gözlerimi kocaman açarak bulunduğum yere iyice süzuldüm. Elindeki telefonu masaya attıktan sonra hırsla koltuğunu itekledi. Zannettiğimden daha sinirli ve öfkeli bir adamdı. Kendini kontrol edemiyordu. Diğer yandan, bulun, diye haykırdığı kişinin ben olmam ihtimali de vardı: “*Ah! Nasıl bir duruma düşmüştüm ben böyle?*” Yerine oturdu. Artık pes etmiştim. Bu şekilde bekleyemezdim. Ne olacaksa artık

razıydım. Derin bir nefes alıp bütün cesaretimi topladıktan sonra koltuğun arkasından çıkmak için ellerimi yere dayandım ama o sırada kapı vuruldu.

Baran gözlerini kısarak bağırdı:

“Gel!”

Hemen elimi çekip beklemeye devam ettim. Kapı yavaşça açıldı. Topuk sesleri duyulunca gözlerimi kısıtım. İçeriye giren kişi belli ki bir kadındı. Merakla Baran’ın plazmaya yansıyan görüntüsüne baktım. Kaşlarını çatarak karşısında duran kadını inceledikten sonra sordu:

“Kimsiniz siz?”

Kadını görmeye çalıştım ama mümkün değildi. Kısa bir süre sonra sesini duydum:

“Öncelikle merhaba, Baran Bey. Ben avukat Meltem Güner. Duygu Gökay’ın ailesinin avukatıyım. Kusura bakmayın, böyle randevusuz geldim ama inanın, defalarca aramama rağmen randevu alamadım. Duygu Gökay’ın intiharıyla ilgili size birkaç soru sorabilir miyim?”

Ağzım açık kalmıştı. Demek bu kadın, Duygu’nun avukatıydı. Yüzümü buruşturup ofisteki tavırlarını düşündüm. Bana üstünlük taslayan kadın, Baran’ın karşısında süt dökmüş kedi gibiydi. Kahretsin ki çok güzel bir kadındı. Saçmaladığımı fark ederek içimden kendime isyan ettim: “*Bravo, Bahar! Şu hâlin yetmiyormuş gibi, kadının güzelliğini kıskanıyorsun.*”

Vereceği tepkiyi merak ederek Baran’a baktım. Şüpheyi gözlerini kısıttıktan sonra soğuk bir ses tonuyla cevap verdi:

“Siz de buraya geldiniz ve gizli gizli ofisime girdiniz, öyle mi?”

Korkuyla kasıldım. Öyle çıkıp geldiği için kadına bozulmuştu. Benim içeride olduğumu öğrense kimbilir neler yapardı? Bugün ofis, resmen yol geçen hanına dönmüştü.

“Öyle gibi görünüyor ama aslında değil. Asistanınız yerinde değildi ve bu yüzden kapınızı çalmak zorunda kaldım. Size ulaşmak pek mümkün değil ve itiraf etmeliyim ki bu fırsatı biraz değerlendirdim. Biliyorum yaptığım doğru bir şey değil ama ben tuttuğunu koparan bir avukatımdır ve istediğimi alırım.” Sinirle gözlerimi baydım. Kadının ses tonu ve konuşma şekli beni sinir etmişti. Gidip saçlarını yolmamak için kendimle savaş veriyordum.

Baran kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra sert bir şekilde ona karşılık verdi:

“Kendinize bu kadar güvenmeyin, Meltem Hanım ve bir daha randevu almadan buraya gelmeyin çünkü ben böyle emrivakilerden hiç hoşlanmam. Gerekirse avukatım Ali Bey’le görüşebilirsiniz. Şimdi...”

Sözlerini yarıda kesmişti. Duymak için kulak kabarttım ama ses yoktu. Şaşkın bir şekilde bakışlarımı plazmaya çevirince korkudan nefesimin kesildiğini hissettim çünkü bana bakıyordu. Burada olduğumu fark etmişti. İşte şimdi yanmıştım. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bu kendini beğenmiş kadına da rezil olacaktım. Gözlerini plazmaya dikmişti. Hüzünle, bakışlarına karşılık vererek başımı sağa sola salladım. Sinirle soluduktan sonra sertçe bağırdı:

“Dışarıya çıkın!” Titrek bir nefes alarak avuçlarımı sıktım. Kadın kem küm edince Baran ayağa kalktı ve sert bir şekilde sözlerini yineledi: “Size dışarıya çıkın dedim!”

Kadın topuklarını yere vurarak dışarıya çıktıktan sonra Baran hızla yanıma yürümeye başladı. Korkuyla çığlık atarak emeklemeye başladım ama daha ilerleyemeden Baran belimden tutup beni kaldırarak yüzüme baktı. Utanarak gözlerine baktım. Sinirle burnunu çektikten sonra hırsıyla haykırdı:

“Ne işin var senin burada?” Tam tahmin ettiğim gibi çılgına dönmüştü. Ondan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı.

Çaresizce gözlerimi kaçırarak cevap vermeye mecbur kaldım:

“İnan hana, kötü bir niyetim yoktu. Ben sadece sev işim geldim.”

Gözlerini kısarak gözlerime baktıktan sonra hızla beni duvara sürükleyerek sırtımı duvara yasladı. Bu kadarını beklememişim için şok olmuştum. Ellerimi başımın üstünde birleştirdi ve yüzünü yüzüme doğru yaklaştırarak fısıldadı:

“Kelime oyunları yapma hana! Söyle şimdi, neden buradasın?”

Kollarımı indirmek istedim ama daha sert bir şekilde tutmaya devam etti. Diğer eliyle de saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Dikkatle beni inceliyordu. Utançtan yerin dibine girmiştim ve yüzüne bile bakamıyordum. Başımı yana çevirmek istedim, tutarak sabitledi.

Utançla fısıldadım:

“Bakma öyle, ne olur!”

Sözlerim sanki havada asılı kaldı çünkü bana dik dik bakmaya devam ediyordu. Öfkeleneneğini tahmin etmiştim ama bu hâli tahminlerimin de ötesindeydi. Sahırlı olmaya çalışıyordu ama boynunda atan damara bakılırsa patlamaya hazır bir bombadan farkı yoktu. Sert bir şekilde yurkunarak tekrar sordu:

“Ne işin var burada dedim?” Elimde olmadan gözlerine takılı kaldım. Öfkeyle parlarsa da evimde gibi hissettiriyordu. Onu öyle özlemiştim ki... Bakışlarımı fark edince afallayarak hileklerimdeki baskıyı hafifletti. Ellerinin gereğinden fazla sıcak olduğunu o an fark ettim. Derin bir soluk aldıktan sonra hana biraz daha yaklaşıp fısıldadı: “Susma!” Bu şekilde nasıl cevap vermemi bekliyordu? Burnu burnuma değiyordu ve konsantre olamıyordum. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak söze nasıl başlamam gerektiğini düşündüm. Dudaklarıma

bakarak hırsla fısıldadı: "Kes artık!" Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ne yapsam, nasıl davransam kızacak bir bahane buluyordu. Özür dilemek için geldim, desem vereceği tepkiyi hesaplayamıyordum. Gözlerimi kaçırınca, "Sana bir soru sordum, Asyalı!" diye bağırdı. Öfkeyle, "Bağırma bana!" deyince, meydan okurcasına, "Bağırtma o zaman!" dedi.

"Seni görmek istedim, oldu mu?" diye bağırdım. Kaşlarını çatarak yüzüme bakınca konuşmaya devam ettim: "Geldim çünkü özür dilemek istedim. Buraya gelmekten başka çarem yoktu ama kimseyi içeriye almıyorlar. Ben de gizli gizli girdim ve kendimi ofisinde buldum. Sonra da korktum ve saklandım. Sana söylediğim her şey için beni affet. Hiçbir zaman senin öyle olduğunu düşünmedim ben."

Dişlerini sıkarak, "Ne olduğumu? dedi ve soğuk bir şekilde fısıldadı: "Katil mi?" Gözlerindeki ifade ve söyleyiş şekli buz gibi soğuktu. Gözlerimi kaçırarak başımı salladım. Baran acı bir şekilde gülerek konuşmaya devam etti: "Peki, neden şimdi de aynı sözcüğü kullanamıyorsun? Oysaki o gece gözümün içine baka baka söylemiştin!"

Gözlerimi kapattım ve başımı duvara yaslayarak isyan ettim:

"Kes artık şunu!"

Elini yüzümde hissedince hızla gözlerimi açtım. Başparmağını çenem ve dudagımın arasındaki boşlukta gezdirerek fısıldadı:

"Beni acizleştiriyorsun, Asyalı!"

Duyduğum sözler sarsılmama sebep oldu. Öyle etkileyici bir şekilde söylemişti ki ayakta bile duramaz olmuştum. Hiç ummadığım bir anda öyle şeyler söylüyordu ki neye uğradığımı şaşıırıyordum. Bir yanı buz gibi soğuk, diğer yanı kor gibi sıcaktı. Ben onun gözlerine bakıyordum ama onun gözleri, parmaklarını takip ederek yüzümün her köşesinde

geziniyordu. Aniden kollarımı bıraktı ve pencerenin önüne yürüdü. İşte yine buz gibiydi. Ellerini pantolonun ceplerine koyarak dışarıya bakmaya başlayınca uyuşmuş kollarımı ovaladım. Bir şey söylemesini bekliyordum ama susuyordu. Ne diyebilirdim ki? Yanına gitmek istiyor ama cesaret edemiyordum. Bulunduğum köşede çaresizce beklemeye devam ettim. Toplantısı vardı ve duyduğum kadarıyla çok önemliydi. Daha fazla burada duramazdım. En azından pişman olduğumu biliyordu ve ondan özür dilemiştim. Hüzünle ona baktıktan sonra kapıya yürümeye başladım. Belki de düşünmeye ihtiyacı vardı. Ona zaman vermekten başka çarem yoktu. Uzanarak kapının kolunu tuttuğum an yanıma geldiğini fark ettim. Dönüp ona bakmak istedim ama ne olduğunu bile anlamadan beni kolumdan yakalayıp kendine çekti. Şaşkın bir şekilde yüzüne baktım. Akıyla mücadele ettiği belliydi. Sonunda pes etti ve sert bir soluk vererek hızla bana sarıldı ve acıyla, "Gitme! Lütfen kal..." dedi.

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Şükürler olsun ki normal bir tepki vermişti. Ben de ona sarıldım, sonra da başımı göğsüne yaslayarak, "Neden bana bunu yapıyorsun? Seni çözemiyorum," deyince, başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve acıyla konuşmaya başladı:

"Sorgulama, çözmeye çalışma! Sadece güven bana. Gözlerine bir yabancı gibi bakmak istemiyorum artık. Seni kaybedince sanki kendimi kaybediyorum."

Ben de istemiyordum. Gerekirse her şeyin üstü kapalı kalabilirdi çünkü hiçbir şey onsuzluk kadar canımı yakmamıştı. Onun tek bir sözü bile bütün yaralarımın merhem oluyordu. Bunca zaman kendimizi boşuna suçlamış, birbirimizden uzak kalmaya çalışarak zaman kaybetmiştik.

Elini yanaklarıma koydu ve başını sağa sola sallayarak fısıldadı:

“O kadar insanı atlatıp buraya girmeyi nasıl becerdin.”

Düşünüyör gibi yaparak cevap verdim:

“Bir yılanı mülakata geldiğimi söyleyerek...”

Şaşkın bir şekilde, “Yılan mı?” deyince, gözlerimi baya-
rak, “Hem de iki tane!” dedim. Güldü ve başını sağa sola
sallayarak, “Senden korkulur,” dedi.

Elimi tutup dışarıya yürümeye başlayınca, elimi geri çek-
tim ve tedirgin bir şekilde sordum:

“Ne yapıyorsun sen?”

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Sevgilimin elini tutup onu yemeğe çıkarıyorum. Birlik-
teliğimizin bir adı var, değil mi? Söylediklerimde ciddiydim,
Asyalı. Artık sana uzaktan bakmak istemiyorum.” Şaşkın
bir şekilde yüzüne bakıyordum. Bakışım hoşuna gitmeyin-
ce çenesini kastı ve soğuk bir ses tonuyla sordu: “Seni bu
kadar şaşırtan ne? Yoksa benimle birlikte olmak istemiyor
musun?” Sıkıntıyla iç çektim. Onula olmak benim de büyük
isteğimdi ama açıkçası, böyle el ele gezmek bana doğru gel-
miyordu. Cevap vermemem onu öfkelenlendirmiş olacak ki diş-
lerini sıkarak tekrar sordu: “Ailesinin katili diye anılmam mı
seni rahatsız ediyor?”

Panikle başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Hayır Baran, lütfen böyle düşünme. Elini tutmayı her
şeyden daha çok istiyorum ama eğer bu kapıdan el ele çıkar-
sak büyük bir sorumluluk almış olacağız. Herkes bu ilişkiyi
öğrenecek. Nihayetinde ben, Adil Bey’in asistanıyım ve çok
hassas bir dönemden geçiyorsun. Ortada çözülmeven cina-
yetler var. Gözler bu kadar senin üstündeyken Adil Bey’in
asistanı ile görülmen iyi olmayabilir. Her şey bir yana, bu-
gün katılman gereken önemli bir toplantı olduğunu duydum.
Başka bir gün gideriz.”

Öfkeyle bağırdı:

“Toplantının da herkesin de canı cehenneme! Hiç kimse umurumda bile değil.”

Yanağına dokunarak, “Sakin ol,” diye fısıldadım.

Derin bir nefes alarak başını salladı. Dik başlıydı ve ne olursa olsun, beni dinlemeyecekti. Elimi tutarak gözlerime bakınca gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Tam dışarıya çıkıyordu ki durdu. Afalladım. Önce hüznle gözlerime baktı, sonra da elimi kaldırıp avcumun içine dudaklarını bastırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Tam sormak için ağzımı açmıştım ki bir anda elimi bırakarak dışarıya yürümeye başladı. Elim boşlukta kalınca şaşırarak gülümsedim. Fikirlerime değer vermesi hoşuma gitmişti.

Dışarıya baktım. Toplantı saati olduğu için ofisin önü kalabalıktı. Baran’ın dışarıya çıkmasıyla tüm gözler ona çevrildi. Herkesin gözlerinde aynı ifade vardı ve net bir şekilde okunuyordu: Hayranlık... Yakışıklıydı ve Adil Bey’den öğrendiğime göre disiplinli bir patrondur. Her şeyin ötesinde o çok gizemliydi ve bu hâli onu ilgi çekici yapıyordu. Yüzünün bu kadar masum görünmesine rağmen, mesafeli ve sert olması da tuhaf bir ikilemdi.

Çalışanlarına bakıp resmi bir şekilde selam verdikten sonra Ali Bey’le konuşmaya başladı. Bense hâlâ kapının kenarında duruyor ve etrafı inceliyordum. Bana bakan meraklı gözler olduğunu fark edince umursamaz bir şekilde bu bakışlara karşılık verdim. O sırada Baran bana baktı ve gözleriyle asansörü işaret etti. Toplantıya katılacakların arasından geçerek asansöre yürümeye başladım. Tam asansörün düğmesine dokunmuştum ki arkamda onun varlığını hissettim. Asansörü çağırma bahanesiyle eğildi ve elini elimin üstüne koyarak sessizce fısıldadı:

“Sana deli olduğumun farkında mısın?”

Tepkisiz bir şekilde karşıya bakmaya devam ederek sorusunu yanıtladım:

“Deli, kaba bir kavram, Baran Bey! Biz bu semptomu psikoz demeyi tercih ediyoruz. Sizi uyarmak isterim ki bir psikiyatr adayı ile sevgili olmak zordur.”

Gülümsediğini hissettim. Hafifçe kolumu okşadıktan sonra kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

“Sıkıntı yok! Zoru severim. Ben zaten tescilli bir psikoz olduğum için alışığım yani! Tedavi eden sen olacaksan her türlü ruhani hastalığa da razıyım. Hâlâ farkında değilsin belki ama tek bir dokunuşunla bile bana her şeyi yaptırabilecek bir hâkimiyete sahipsin üstümde.”

Başımı çevirip ona baktım ve “Ona hâkimiyet değil de hassasiyet desek!” dedim.

Dişlerini sıkarak, “Kontrolün altında olan her ne ise ona hakimsindir, Asyalı!” dedi. Şaka yapmıyordu. Gözleri derin ve kendinden emindi. Çevremizde bize bakanlar olduğunu fark edince önüme baktım. Baran gizemli bir adamdı ve hiçbir şeyi boşuna söylemiyordu ama tuhaftı! Bana karşı hissettiği duygular gerçekten bu derece derin olabilir miydi? Hem de bu kadar kısa bir sürede!

Asansör gelince içeriye girdik. Baran sessizliğimden hursuz oldu ve elini yanağıma koyarak sordu:

“Sorun ne?”

Tam cevap veriyordum ki asansör durdu. Baran sert bir şekilde söylenerek elini yanağımdan çekti. Asansörün kapısı açılınca içeriye giren ikiliye nefretle baktım. Onların ilgi odağı tabii ki Baran’dı. Kadının saçlarını düzeltmeye çalışarak Baran’a selam vermesi komikti. Komik olan, Baran’a hayran olması değil, başkalarını aşağılarken aynı şeyi kendisinin yapmasıydı. Yahya olacak yalaka beni fark edince tedirgin bir şekilde yanındaki kadına beni işaret etti. Kadın da beni fark edince, küçümseyerek Yahya’ya baktı. Yahya da aynı şekilde ona. Bu ikili yüzünden bugün, hiç yapmadığım şeyler

yapıyordum. Onlara, bundan sonra mülakata gelenleri aşılamalarını engellemek için son bir ders vermeye karar verdim. Baran'ın koluna girdim ve gülümseyerek ona sordum:

“Ne yiyeceğiz, sevgilim? Bugün beni çok beklettin. Ceza olarak akşam benimle birlikte dizi izleyeceksin.”

Baran başını eğerek güldü. Kolunu sıkarak onu uyarınca, kolunu omzuma atarak cevap verdi:

“Senin beklediğini bilseydim dünyayı yıkardım, Asyalı. Canın ne yemek istiyorsa onu yiyelim. Dizi de izleriz. Sıkıntı yok!”

Yahya ve yanındaki kadın resmen donmuştu. Hatta kadın ağlamak üzereydi. Renkten renge giren yüzlerine bakarak bu anın tadını çıkardım. Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Hayatımda hiç bu kadar keyifli intikam almamıştım. Asansör durunca Baran, elini belime koyarak geçmem için bana yol verdi. Tam çıkarken onlara dönerek, “Gözüm üstünüzde!” diye fısıldadım.

Korkuyla birbirlerine baktılar. Eminim ki bu onlara ders olacaktı. Arkamda onları bırakıp, yüzümde intikamın tatlı tebessümü eşliğinde asansörden çıkarak keyifle yürümeye devam ettim.

Onunla ilk defa yemeğe çıkmış olmanın heyecanıyla İstanbul'un boğaz manzarasına bakıyordum. Diğer yandan restoranın kalabalık olmaması çok tuhaftı. Tekrar etrafıma bakındım. Böyle nezih ve tarihin izlerini taşıyan bir restoran nasıl bu kadar sakin olabilirdi... Holdingden çıkar çıkmaz korumalar etrafımızda belirmiş ve buraya kadar bizimle gelmişlerdi.

Baran hemen beni bu masaya oturtturmuş ve adamlarına bazı talimatlar vermesi gerektiğini söyleyerek dışarıya

çıkmişti. Dışarıya baktım. Baran, Yaşar'la konuşuyordu. Yaşar'ı görünce nedense utanıyordum çünkü çok ağır bir adamdı. Sert hâlleri ve bakışları bana ürkütücü geliyordu. Tuhaf olan, garsonlar bile yanıma yaklaşmamıştı.

Baran içeriye girer girmez ortamdaki durgunluk yerini harekete bıraktı. Bu durum canımı sıkıyordu. Onunla birlikte etrafındaki her şey, yemek yediği restoran bile gizemli bir havaya bürünüyordu. Tam karşıma oturup gözlerime baktı. Gülümsemeye çalıştım. Kaşlarını çattı ve şüpheyile bana baktıktan sonra yerini değiştirip yanıma geçti. Yanımda olması çok daha güzeldi. Yanağıma dokunup şefkatle sordu:

“Ne oldu, Asyalı? Eğer burayı beğenmediysen başka bir yere gidelim.” Sert bir şekilde etrafına bakınıp, “Yoksa biri bir saygısızlık mı yaptı?” deyince, telaşla başımı sağa sola sallayarak elimi elinin üstüne koydum. Bakışlarını indirip elime baktıktan sonra yavaşça avuç içimi öptü. Sürekli avuç içimi öpüyordu. Nedense utanıyordum ama çok hoşuma gidiyordu.

Gülümsemeye çalışarak sordum:

“Sence de bu restoran çok تنها değil mi? Akşamın bu saatinde bu kadar boş olması bana tuhaf geldi. Birkaç masa dışında kimse yok. Bunun bizimle bir ilgisi yok, değil mi?”

Sanki beni dinlemiyor sadece dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Yüzümü bu derece dikkatle incelemesi bana kendimi tuhaf hissettiriyordu. Yanağıma değen bir saç tutamına dokundu ve başını sağa sola doğru sallayarak cevap verdi:

“Yanımda olman öyle inanılmaz ki...”

Verdiği cevap öyle alakasız ama öyle etkileyiciydi ki hafifçe gülümsedim ve, “Neden?” diye sordum.

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

“Çünkü bir kadını bağıra bağıra isterken susmaya mecbur kaldım ben. Kanatlarım olmadan uçmayı hayal ettim.”

Büyülenmiş gibi baktım ona. Konuşmak istedim ama garip bir inilti döküldü dudaklarımdan. Öyle zamanlarda öyle şeyler söylüyordu ki inanamıyordum. Böyle bir adam asla ve asla kötü bir şey yapamazdı.

İstemsizce fısıldadım:

“İşte bu yüzden inanmıyorum.”

Kaşlarını çatarak sordu:

“Neye?”

Yanağını okşayarak cevap verdim:

“Böyle konuşan bir adamın insan öldürebileceğine!”

Gözlerini kapatarak yutkundu ve elini elimin üstüne koyarak sordu:

“Ya gerçekten katilsem! Gider miydin benden?”

Bir an kalbime bıçak saplandı. Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Hiçbir zaman böyle bir ihtimali düşünmemiştim. Belki de böyle düşünmek bile beni korkutmuştu. Yavaşça gözlerini açtı ve gözlerini kısarak bana baktı. Ona yalan söylemeyecektim. Hafifçe başımı dikleştirerek cevap verdim:

“Ailesini öldürecek kadar gözü dönmüş bir adamdan sence gider miydim?”

Baran çenesini sıktı ve “Bu sorunun cevabını verebilecek tek kişi sensin, Asyalı,” diye fısıldadı.

Gözlerinin içine baktım ve kendimden emin bir şekilde ona cevap verdim:

“Giderdim, evet! Hem de arkama bile bakmadan.”

Araba Meloş’un sokağında durunca Baran öfkeyle apartmana baktı ve “Bu kadını ne zamandan beri tanıyorsun?” diye sordu. Bu soru beni şaşırtmamıştı. Meloş’un evine gideceğimi söylediğim andan beri sinirden kuduruyordu.

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

“Seni tanımaya başladığım zaman dilimiyle eşit. Ben ona güveniyorum, Baran.”

Sinirle konuşmaya başladı:

“Burada kaldığımı duyduğum ilk günden beri gelip seni almamak için kendimi zor tuttum. Sen insanlara güvenebilirsin, Asyalı ama ben uzun zamandır hiç kimseye güvenmiyorum. Seni burada bırakıp gitmeyi de hiç istemiyorum.”

Gözlerimi kısarak sözlerine karşılık verdim:

“Demek burada kaldığımı biliyordun. Ne kadar acı! Ben seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorken senin hakkımda her şeyi bilmen, gerçekten çok acımazca!”

Başını arabanın koltuğuna yaslayarak sessizce fısıldadı:

“Bu gece benimle kalsan olmaz mı?”

Hüzünle ona baktım ve başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

“Yarın sabah dersim var ve eşyalarım yanımda değil. Ayrıca daha ilk günden senin evinde kalmak bana doğru gelmiyor. Ben böyle yetişmedim, Baran. Lütfen anlayış göster.” Sert bir soluk vererek başını sallayınca, gülümseyerek fısıldadım: “Seninle olmak çok güzeldi. Bu akşam için teşekkür ederim.”

Tepki vermedi. Bütün bunları onunla kalmam için yapıyordu ama daha ilk günden o evde kalamazdım. Kapıyı açmak için elimi uzattım ama kolumu tutarak beni kendine doğru çekti ve gözlerime baktı. Konuşmak için dudaklarımı aralayınca engel oldu ve sert bir soluk vererek, “Eğer bunu yapmazsam çıldırabilirim,” dedi ve elini başımın arkasına koyarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İstemsizce kasıldım. Dolgun dudaklarıyla dudaklarımı emerken daha fazla dayanamayarak dudaklarımı araladım ve ona karşılık vermeye başladım. Bu hareketimle sanki bir el bombasının

pimini çekmiştim. Başımı koltuğa yaslayınca öpüşmemiz derinleşti. Nefes alamıyordum. Kasıklarım sızlıyor ve ellerimi koyacak yer bulamıyordum. Elimi saçlarına götürünce garip bir ses çıkardı ve altdudağımı dişlerinin arasına alarak ısırıldı. Bu yaptığı bana tuhaf bir haz vermişti. Soluk soluğa ve gözlerimin içine bakarak geriye çekildi, ardından titrek bir nefes alarak fısıldadı: “Aklımı başımdan alıyorsun.” Dudaklarım tatlı bir şekilde sızlıyordu. Yanağını yanağımda gezdirerek, “Hayatımda hiçbir kadını bu kadar arzulamadım ben,” diye fısıldadı. Böyle şeyler söyleyerek beni utandırıyor. Yanaklarımın kızardığını fark edince gülümsedi. İsyan ederek başımı çevirmeye çalışınca yanaklarımı tuttu ve alnımdan öperek tane tane konuştu:

“Yarın sabah seni burada bekleyeceğim. Dikkatli ol. Kapağı iyi kilitleyin ve kimseye açmayın. İstedğin her an beni arayabilirsin. Saatin kaç olduğunun bir önemi yok. Anladın mı beni, Asyalı?”

Dayanamayıp ona sarıldım. Şok içinde kasıldı ve elini saçlarıma koydu. Şaşırmıştı. Kokusunu içime çekip konuşmaya başladım:

“Sen de kendine dikkat et ve lütfen yarın sabah burada ol. Gelmemen sorun değil ama bundan sonra beni habersiz bırakma.”

Gülümseyerek cevap verdi:

“Yarın sabah burada olacağım. Her şeyi göze aldım. Bundan sonra seni benden ancak ölüm ayırır. Düşünme artık bunları.”

Başımı sallayınca, elimi kaldırıp yine avuç içimi öptü. Arabadan inip apartmana yürüdüm. Binaya girmeden önce bir kez daha ona bakarak gülümsedim. Göz kırptı ve bana içeriye girmemi işaret etti.

Hızla içeriye girerek asansöre bindim. Aynaya baktığımda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Bağırarak, şarkı

söylemek ve çılgınlar gibi dans etmek istiyordum. Utanarak elimi dudaklarıma değirdim ve gözlerimi kapatarak iç çektim. O öyle *muhteşem bir adamdı ki...*

Asansör durunca gülümseyerek çıktım ve kapıyı açarak içeriye girdim. Evin içi çok sessizdi. Kabanımı askıya asıp bağırdım:

“Neredesin, Meloş?”

Yine ses gelmeyince kaşlarımı çatarak içeriye girdim ve etrafıma baktım. Bir anda bir el saçlarımı kavradı ve başıma soğuk namlunun ucu değdi. Dehşetle nefesimi tuttum. Bakışlarım koltuğa kayınca Meloş’u fark ettim. Yanında silahlı iki adam vardı. Yerde kan lekeleri olduğunu fark edince tekrar Meloş’a baktım. Altdudağını patlamıştı. Hüzünle iç çektim. Onu böyle görmek çok acıydı. O da bana hüzünle bakarak adamları işaret etti ve korkuyla yutkundu. Adamlardan birinin yanağı ve üstü başı kan içindeydi.

Buz kesmiş ellerimi sıktım ve sakın olmaya çalışarak sordum:

“Ne istiyorsunuz bizden? Kimsiniz siz?”

Yüzü kanayan adam sert bir şekilde burnunu çekti ve öfkeyle cevap verdi:

“Kim olduğumuz önemli değil. Sen de önemli bir emanet varmış. Hemen anahtarı bize veriyorsun. Yoksa inan bana, bu kadar sakın konuşmam.”

Dehşetle adama baktım. Adam iğrenç bir şekilde yere tükürdü ve nefretle yüzüme bakmaya devam etti. Korkuyla yutkundum ve düşünmeye başladım.

Ne yapacaktım şimdi ben?

Silahın ucu şakağıma baskı yaparken soğuk soğuk terliyordum. Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırarak Meloş’a baktım. Kaşlarını havaya kaldırdı. Korkuyordu. Ben de korkuyordum ama belli etmemeye çalışıyordum.

Adam suskunluğuma daha fazla dayanamayarak resmen haykırdı:

“Konuş lan! Anahtar nerede?”

Dehşetle sıçradım ve “Anahtar bende değil,” dedim. Adam yanıma gelerek çenemi sıkmaya başladı. Tırnaklarının o iğrenç baskısını yanaklarımda hissediyordum. Öyle nefretle sıkıyordu ki acısına daha fazla dayanamayarak başımı çekmeye çalıştım ama elinin baskısını artırdı ve tükürürcesine konuşmaya devam etti:

“Bana bak, kaltak! Karşında çocuk yok senin!” Nefretle yüzüne baktım. Sol yanağında tırnak izleri vardı ve muhtemelen bu izlerin mimarı Meloş’tu. Hırsla bağırdı: “Yeter lan! Ya anahtarın yerini bize söylersin ya da ben o beyaz tenine asla kapanmayacak yaralar açarım. Anladın mı beni?”

Yutkunarak fısıldadım:

“Bende değil. Doğruyu söylüyorum. Neden inanmıyorsunuz?”

Adam bakışlarını yanımdaki adama doğru çevirdi, sonra da saçlarımı kavrayarak sordu:

“Demek sende değil?” İnanmadığı ses tonundan belliydi. Acıyla gözlerimi kapatıp başımı salladım. Adam hızla belinden silahını çıkardı ve arkasını dönerek Meloş’un yanına yürüdü. Hızla namluyu çekti ve silahı Meloş’un kafasına dayayarak konuşmaya devam etti: “Bu sana son uyarım. Ya şimdi bize anahtarı verirsin ya da gözlerinin önünde arkadaşının beynini uçururum! Hem de seve seve.”

Meloş dişlerini sıkarak adama baktıktan sonra tek kaşını kaldırarak, “Dikkat et de o silah senin götünde patlamasın. Tırnaklarımdan tadına doyamadın galiba?” deyince, gözlerim yerlerinden çıkacak gibi oldu. Meloş bu durumda nasıl bu kadar cesur olabiliyordu? Adam hırsla haykırdı ve silahın arkasıyla Meloş’un kafasına vurdu.

Acıyla bağırdım:

“Dokunmayın ona, adi herifler! Bırakın onu!”

Adam tiksinererek sorusunu tekrarladı:

“Anahtar nerede?”

Çaresizce cevap verdim:

“Tamam, o anahtarı size vereceğim. Yeter ki ona dokunmayın.”

Adam sinsi bir şekilde gülerek cevap verdi:

“Bravo! Doğru seçim. İşte şimdi yola gelmeye başladın.”

Hemen Meloş’a baktım. Alnından sol göz kapağına doğru ince bir damla kan süzülüyordu. Onu böyle görmeye dayanamayarak ağlamaya başladım. Meloş gülümseyerek bana baktıktan sonra başını sağa sola salladı. Aklınca bana iyi olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bu hâlde bile bana moral vermeye çalışıyordu. O gerçekten yürekli bir kadındı.

Adam kollarını birbirine doladı ve sert bir şekilde burnunu çekerek sordu:

“Hadi, öt bakalım.”

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

“Anahtar burada değil. Benim evimde.” Yanımdaki adam beni çekiştirmeye başlayınca başımı çevirdim ve Meloş’a baktım. Adamlar onu da getiriyordu. Çırpınarak bağırdım: “Onu rahat bırakın.”

Yanımdaki adam öfkeyle beni öne doğru fırlatınca dengemi sağlayamayarak yere düştüm. Adam hırsıyla kolumu tuttu ve beni yerde sürümeye başladı. Adamın koluna tırnaklarımı geçirerek elinden kurtulmaya çalışınca resmen öfkeden kudurdu ve omuzlarımdan tutarak beni kaldırdı. Onu tekmelemeye çalışınca da boğazımı tuttu ve bütün gücüyle sıkarak bağırmaya başladı:

“Kime güveniyorsun lan sen? Şimdi şu boynunu kırsam bana kim engel olabilir?”

Gözyaşlarım yağmur gibi damlarken nefes almaya çalışıyordum. Gözlerim kararmaya başlayınca Meloş'un acılı çığlığı, artık kulağıma çok uzaktan gelmeye başlamıştı. Tam bilincim kaybolmaya başlamıştı ki adamın boğazımı sıkan parmakları bir anda gevşedi. Ayakta duramadım ve hızla yere düştüm. Yeniden oksijenle buluşan ciğerlerimden ince bir ses geldi ve dayanamayıp öksürmeye başladım. Boğuluyor gibiydim. Ben daha kendimi bile toparlayamadan adam tekrar kolumu tuttu ve yürümeye başladı. Birbirine dolanan ayaklarıma hakim olmaya çalışıyordum. Ciğerim yanıyor, boğazım resmen sızlıyordu ama onların umurunda bile değildim. Apar topar merdivenlerden indirildik ve binanın çıkış kapısının önünde beklemeye başladık.

Yüzü yaralı adam cebinden telefonu çıkararak birini aradı ve etrafına bakarak sordu:

“Ortalık nasıl? Araba hazır mı?” Adam gözlerini kısarak dışarıya doğru eğildikten sonra sinirle telefonu kapattı ve yanındaki adama bakarak konuşmaya başladı: “Demiroğlu'nun adamları sokağı ablukaya almış. Arabayı oraya getirmek mümkün değil, diyor Rıza. Bu adamların başında Sivaslı var. Psikopatın tekidir. Sahibine de köpek gibi bağlı.” Sinsi bir şekilde güldükten sonra bize bakarak yanındaki adama konuşmaya devam etti: “Bu kadınlar servet değerinde olmalı. Yoksa Demiroğlu onun peşine Sivaslıyı koymazdı.”

Diğer adam telaşla ona cevap verdi:

“Hesapta Demiroğlu yoktu. Bu iş başımıza bela olacak. Demiroğlu bizi yaşatmaz. Herif ailesine bile acımamış. Bizi gözü kapalı harcar.”

Meloş'la göz göze geldik. Dışarıya bakmaya çalıştım. Baran'ın bana son bakışı gözlerimin önüne gelince gözlerim doldu. Adamın telefonu çalmaya başlayınca bakışlarımı ona çevirdim. Adam telefonu kulağına dayayıp dinledikten sonra

yanındaki adama Meloş'u işaret etti ve kolunu boynuma dolayarak başıma silah dayadı. Kaskatı kesilmiştim. Adam kulağıma eğilerek iğrenç bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Demek Baran Demiroğlu'nu buraya getirecek kadar değerli parçalarsınız. O zaman sizden biraz da biz yararlanalım bakalım."

Beni dışarıya doğru itince yürümeye başladım. Adam silahı başımdan çekmeden dışarıya çıktı ve sokağa bağırdı:

"Eğer ateş ederseniz kız ölür, Sivaslı. Bırakın, adamlar arabayı getirsinler."

Çenem titredi ve korkuyla etrafıma bakındım. O an karanlığın içinde küçük bir ateş parladı ve Yaşar'ın yüzü görüldü. Sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekerek sesli bir şekilde adamlara cevap verdi:

"Kimleri görüyorum. Abdul ve iti. Ne o gazap üzümleleri? Elinize silah alınca mafyacılık mı oynamaya karar verdiniz? Hem de benim mıntıkamda!" Adamlar birbirlerine baktılar. Yaşar burnunu çekti ve sigarasından derin bir nefes daha alarak konuşmaya devam etti: "Acaba sizi nasıl gebertsem? Direkt beyninizi mi dağıtsam? Yoksa önce çükünüzü koparıp birbirinize mi yedirsem? En iyisi benzin döküp yakmak. Zaten ben yapmazsam Demiroğlu yapacak."

Resmen adamın elinin titrediğini hissettim. Başıma dayadığı silahın baskısını artırarak, "Sözlerine dikkat et, Sivaslı! Sonuçta silah benim elimde," diye bağırınca, Yaşar elindeki sigarayı yere fırlattı ve gözlerini kısarak konuşmaya başladı:

"O silaha iyi bak, Abdul çünkü birazdan, elinde değil götünde olacak! Şimdi, ya kızları bırakın ya da ben kendi yöntemlerimle alırım."

Korkuyla silaha baktım. Adam afallamıştı. Bunu hissedebiliyordum. Ayağını yere vuruyordu ve nefes alış verişleri hızlanmıştı. Sert bir soluk aldı ve tetiği çekerek bağırdı:

“Ben ölürsem kız da ölür. Bırakın gidelim. Kaybedecek bir şeyimiz yok.”

İşte o an boş sokakta üç el silah sesi duyuldu. Korkuyla çığlık atarak ellerimle yüzümü kapattım. Başımdaki baskı kaybolunca ellerimi gözlerimin önünden çekerek yere baktım. Adam yere savrulmuştu ve hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Sağ omzundan ve dizinden vurulmuştu. Diğer adam da yerdeydi, acıyla bileğini tutuyordu. Hızla başımı çevirip ve sokağın diğer ucuna baktım. Baran gözlerini kısarak bana bakıyordu. Elindeki silahı görünce onları vuranın o olduğunu anladım. Kanım donmuştu. Hareket bile edemiyordum. Silahı beline koydu ve hızla yanımıza yürümeye başladı. Nefes nefeseydi. Tam önümde durunca acıyla yüzüme bakarak, “Sana zarar vermediler, değil mi? Bir yerine..”

Sözlerini yarıda kesti çünkü boynumu fark etmişti. Saklamaya çalıştım. Elimi boynumdan çekip daha yakından bakınca hırsla dişlerini sıktı ve sert bir şekilde haykırarak bileğini tutan adamın yanına yürüdü. Öfkeyle adamın başını yüzüne çevirdi ve bir katil gibi boynunu çitlatarak, “Öldün sen!” dedi... Adam korkuyla geri çekilmeye çalışınca Baran onu yere fırlattı ve ayağıyla karnına tekmeler atmaya başladı. Elimi ağzıma bastırarak yardım eder ümidiyle Yaşar’a baktım ama o, cebinden sigara paketini çıkardı ve içinden bir dal sigara alarak keyifle yaktı. Bu kadar soğukkanlı olmalarını sağlayacak neler yaşamışlardı kimbilir ama ben olamıyordum, olamazdım da... Adam acıyla haykırınca bakışlarımı tekrar Baran’a çevirdim. Adamın yaralı kolunu ayağıyla eziyordu. Üstelik gözünü bile kırpmadan! Onun, yeri geldiğinde ne kadar acımasız olabileceğini bu şekilde öğrenmiştim.

Meloş’un yüzüne bakınca onun da dehşetle Baran’ı izlediğini fark ettim. Gözlerimiz buluşunca yutkundu ve yanıma gelerek kulağıma, “Hayırlı olsun. Altın saçlı prensin içindeki

şeytanla bu şekilde tanışmış olduk. Adam tescilli bir manyakmış. Bravo, tam adamını bulmuşsun. Bir psikolog ve ona âşık bir psikopat,” diye fısıldadı.

Hüzünle Baran’a bakmaya devam ettim. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki o da bana bakmaya başladı. Çenemin titremesine engel olamayarak gözlerimi kaçırınca sert bir küfür savurdu ve yanıma gelerek, “Gidiyoruz!” dedi.

Dolan gözlerimi saklamaya çalışarak fısıldadım:

“Nereye?”

Acıyla gülümseyerek cevap verdi:

“Güvende olacağın tek yer benim yanım, Asyalı.”

Meloş’un sessizce söylendiğini fark edince ona baktık. Başını kaldırmış, olanları pencerelerden izlemeye çalışan insanlara söyleniyordu. Bizimle göz göze gelince söylenmeye devam etti:

“Bütün mahalle de pencerede diyorum. Hayır yani, ne varsa? Altı üstü iki adam vuruldu ve biraz dayak yedik. Sonuçta olağan şeyler bunlar. Meraklı milletiz, anacığım.”

Pencerelerden bizi izleyen insanlara bakarak Baran’a sordum:

“İki tane adam yaraladın. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu olay, diğer davaları da etkileyecek. Bir sürü şahit var. Bu sefer kesinlikle tutuklanacaksın.”

Sert bir şekilde, “Sen, o işi düşünme!” dedi.

Nasıl düşünmezdim! Söylediklerine inanmayarak ona bakmaya devam ettim. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı. Onu anlayabilmek mümkün değildi. Bazen çok ürkütücü olabiliyordu. Bu gece anlamıştım ki o, zannettiğim kadar masum değildi. Bu gece gözünü bile kırpmadan iki adamı yaralamış ve hunharca dövmüştü. Hem de gözlerimin önünde! Her şey bir yana, adamların ondan bahsederken söylediği sözler benim bu düşüncemi doğruluyordu. Onun benden sakladığı bir

yanı vardı. Hem bu kadar olay olmasına rağmen, polis neredeydi, Allah aşkına?

Baran, kuşkuyla kendisine baktığımı görünce sinirlendi ve ellerini yanaklarıma koyarak sordu:

“Neden öyle boş boş bakıyorsun? Neden sürekli benden gözlerini kaçırıyorsun?”

İçim, “*Kimsin sen!*” diye haykırırken, zorlukla, “Yok bir şey!” diye fısıldadım. Bu tavrım onu deli etmeye yetmişti.

Hırsıyla, “Var!” dedi. Meloş’un yanına gitmek isteyince önüme geçerek, “Bu kez benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim,” dedi.

Başımı dikleştirerek sordum:

“Polis nerede? Az önce iki adam vurdun. Hem de gözünü bile kırpmadan ve profesyonel bir nişancılıkla! İlk yapışın olmadığı belli. Benden ne saklıyorsun, Baran? Kimsin sen?”

Bana sarılmaya çalışarak fısıldadı:

“Asyalı...”

Onu ittim ve hırsıyla bağırdım:

“Cevap ver bana. Diğer cinayetlerle bir ilgin var mı?”

Kolumdan tutup, “Hayır!” diye inledi. *Peki, neden ona inanmıyordum ben?*

Çaresizce başımı sallayarak Meloş’un yanına gittim. Bakışlarını sırtımda hissediyordum. Susmak zorunda olmak canımı sıkıyordu. Biraz olsun, normal olmak bu kadar zor muydu? Yaşar çatık kaşlarla Meloş’u inceliyordu. İncelemekte de haklıydı. Alnında bir kesik vardı ve dudağı patlamıştı. Meloş, onun bu bakışlarından rahatsız olunca gözlerini baryarak ona sordu:

“Neye baktığınızı anlayamadım, Sivaslı Bey!”

Yaşar kaşlarını havaya kaldırarak, “Hiç!” dedi ve konuşmaya devam etti: “Suratını belediye kazı alanına çevirmiş şerefsizler, ona bakıyordum.”

Meloş yüzünü ekşitti ve gözlerini kısarak, "Benim de elim armut toplamadı herhalde. Herifin yüzüne, Meloş çevre yolunu altın harflerle kazıdım. Evvel Allah elimden her iş gelir. Böyle hırbolara pabuç bırakacak göz var mı hende, Sivaslı?" deyince, Yaşar hayretle onu incelemeye başladı. Gözlerinde çok başka bir ifade vardı. Meloş gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı ve Yaşar'ın kendisine neden bu şekilde baktığını anlamaya çalıştı. Yaşar ona doğru bir adım attı ve başını hafifçe yana eğerek, "Harbi, gerçek misin sen? diye fısıldadı...

Meloş afalladı ve boğazını temizleyerek sordu:

"Ben mi?"

Yaşar hafif bir şekilde gülümseyerek başını yere eğdi ve sakallarını kaşıyarak, "Boş ver!" diye geçiştirdi.

Ben de başımı eğdim ve yaşadığımız her şeye isyan edercesine iç çekerek Meloş'un yaralarına baktım. Vicdan azabı çekiyordum. Yüzümü buruşturarak, "Kötü görünmüyor ama pansuman yapmam lazım," dedim. Gülümseyerek, "Ben hallederim, sen bir de beni dert etme, anacığım," dedi ve arkama bakarak, "Senin derdin sana yeter. Baksana adama, şimdi de süt dökmüş kediye döndü. Sanki az önce herifi un çuvalı gibi tekmeleyen babamdı. Neyse geliyor," diye fısıldadı. Sustu ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Baran elimi tutunca ona baktım. Sakin falan değildi, aksine gerginliği ayan beyan ortadaydı. Artık onu tanıyordum. Yaşar'a dönerek, "Bu hanıma güvenli bir ev ayarlayın," deyince, Yaşar gülümseyerek, "Seve seve!" dedi.

Hemen karşı çıktım:

"Hayır! Meloş benimle gelecek."

Baran başını sallayarak, "Nasıl istersen," deyince, Meloş gülümseyerek, "Yok, anam. Siz gidin. Ben evimde kalacağım. Beni merak etmeyin. Kimse buralara gelmeye artık cesaret edemez. Benim rahatım yerinde, siz Bahar'ı koruyun yeter. Herifler onun peşinde, benim değil," dedi.

Yaşar hayranlıkla ona bakıyordu. Etkilendiği belliydi. Bu kez kendini gizlemeye gerek duymadan,

“Rahat uyu, çakma sarışın. Buralarda olacağız,” dedi.

Baran, yerde yatan adamlara tiksinererek bakarak, “Bu şerefsizleri gereken yere teslim edin. Yarın onlarla yakından ilgileneceğim,” deyince, Yaşar gülümseyerek başını salladı.

Baran avcumu sıkarak yürümeye başladı. Elimi çekmek istedim ama bırakmadı. Hüzünle başımı çevirip Meloş’a baktım. Bana gülümsedi ve dudaklarını sessizce oynattı:

“*Beni merak etme...*” İçim hiç rahat değildi. Çaresizce başımı sallayarak yürümeye devam ettim.

Sokağın başında duran arabaya yaklaşıncı Baran kapıyı açtı ve binmem için kenara çekildi. Tereddütle gözlerine baktım. Kafamda onlarca soru işareti vardı. Ona güvenmek istiyordum ama kafamdaki sorulara cevap bulamadığım sürece bunun imkânsız olacağını da biliyordum. Gözlerimdeki ifadeyi fark edince derin bir nefes aldı ve şefkatle yanağımı okşayarak fısıldadı:

“Güven bana.”

Sanki zihnimi okumuştı. Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Sanki etrafım uçurumlara dolu. Yürümem gerekiyor ama gözlerimde bir bant var. Nereye baksam karanlık ve korkuyorum. Yönüm yok, hiçbir şey bilmiyorum. Elimi sana uzatmak istiyorum ama sanki seni de gerçekten tanımıyor gibiyim.”

Acıyla gülümsedi ve beni kendine çekerek, “O uçuruma gerekirse kendim atlarım ama sana zarar gelmesine asla izin vermem. Bana zaman ver, Asyalı. Biliyorum zor ama kolay olmayacağını zaten

biliyordun. Tek gerçeğim var. O da sensin. Lütfen onu da benden alma. Bana arkamı dönersen içimde kalan son merhameti de elimden alırsın. Bunu yapma,” dedi.

Başka çarem yoktu çünkü onsuz da yapamıyordum. Hayatım altüst olmuştu. Evime giremiyordum. Peşimde adamlar vardı ve kimin yanında olsam zarar görüyordu. Mecburen arabaya bindim. Baran emniyet kemerimi takmak isteyince, başımı sağa sola doğru sallayarak ona engel oldum:

“Bırak lütfen. Ben hallederim.”

Kaşlarını çatarak gözlerime bakınca gözlerimi kaçırdım ve emniyet kemerimi taktım. Sert bir soluk vererek doğruldu ve kapıyı kapatıp arabaya bindi. Başımı pencereye yasladım ve karanlığa boş boş bakmaya başladım. Bana bakıyordu. Bunu hissedebiliyordum ama benim de her şeyi hazmetmek için zamana ihtiyacım vardı. Bana anlayış göstermek zorundaydı. Gözlerimi kapatırken içimden, bu kâbus dolu geceyi hiç yaşamamış olmayı diledim ama maalesef gerçektir...

Sıcaktan bunalarak kıvrandım. Uyuşmuş bedenim, yeni bir güne uyanmak istemiyordu. Silah sesleri, çığlıklar ve her yeri kırmızıya boyayan kan kokusu... Rüyam bile ruhumu ve yaşadığım travmaları bana yansıtıyordu. Burnuma dolan bu koku bana yabancıydı. Gözlerimi açarak etrafıma baktım. Büyük ve gösterişli bir yatak odasında olduğumu fark edince yavaşça doğruldum. Burası Baran'ın evi olmalıydı. En son hatırladığım arabada olduğumdu. Sonrası ise büyük bir karanlık...

Uzun saçlarım terden sırtıma yapışmıştı. Üstümde siyah, askılı badım vardı. Etrafıma bakınarak kazağımı aradım ama yoktu. Sıkıntıyla ayağa kalktım. Oda gereğinden fazla sıcaktı. Birkaç adım atınca diz kapaklarımda bir yanma hissettim. Vücudum dinlenince acılarım belirginleşmeye başlamıştı. Eğilip pantolonumu yukarıya sıyırdım. Tam tahmin ettiğim

gibi, dizimde sıyrıklar vardı. Adam beni yerde sürüdüğü zaman olmuş olmalıydı. Hüzünle yere oturdum ve başımı dizlerime yasladım.

Dizlerim en son kanadığında daha küçük bir kız çocuğuydum ben. Şimdiye kadar hep güçlü olduğuma inanırdım ama anlamıştım ki tozpembe bir dünyada yaşayınca güçlü olunmuyordu. Güç acıya gebeydi çünkü gerçek güç, acıyla beslenerek büyüyordu ve düşmeden, kalkmayı öğrenemiyordu insan...

Odanın kapısı açıldı. Başımı kaldırıp ona baktım. Beni o hâlde görmeyi beklemiyordu. Hemen yanıma geldi ve beni kucağına alarak yerden kaldırıp yavaşça yatağa bıraktı. "İyi misin?" diye sorunca, sakın bir ses tonuyla cevap verdim:

"İyiyim ben. Hiçbir şeyim yok."

Açıkta kalan dizimi fark edince, eğilip kurumuş sıyrıklarla baktı. Dizimi kapatmak istedim. Nedense yaralarımı görmesini istemiyordum. İzin vermedi. Elim tuttu ve avcumun içini öperek fısıldadı:

"Hepsi geçecek..." Ayağa kalktı ve beni kucağına alarak banyoya doğru yürüdü.

Çırpınarak bağırdım:

"Yok artık! Bana çocuk muamelesi yapma, Baran."

Gülümseyerek, "Ya hoşuma gidiyorsa!" deyince, gözlerimi kısarak çemkirmeye başladım:

"Ama benim gitmiyor. Kendi başıma düş alabilirim. Zannettiğin kadar zayıf karakterli bir kız değilim ben. Bu yaşma kadar ben, hep kendi ayaklarımın üstünde durdum, bundan sonra da durmaya devam edeceğim. Benim bu hâlimden yararlanmaya kalkma sakın. Anladın mı beni?"

Baran düş kabinine girdi ve aynı şekilde gözlerini kısarak bana cevap verdi:

"Sorun şu ki Asyalı, ben asi ve söz dinlemekten hoşlanmayan bir psikozum. Anlayacağın bana her şey mubah."

İşaretparmağını kaldırarak fısıldadım:

“Çabuk dışarıya çık! Yoksa yemin ederim, seni ısırırım.”

Kahkaha atarak cevap verdi:

“Sana engel olan yok. Senin ısırдың yerde gül biter, Asya-

lı. Ben şikayetçi değilim. Rahat ol sen.”

Başımı dikleştirerek, “Bu yaptığına zor kullanma denir,” deyince beni yere bıraktı ve sırtımı duvara yasladıktan sonra omzuma sakallarını sürterek cevap verdi:

“Zoru sevdiğim içindir.” Geriye çekildi ve gülümseyerek konuşmaya devam etti: “Benden korkma, istemediğin sürece sana asla dokunmam ama bu kadar yakınımda olman, sabrımı zorlamıyor da değil.”

Asıl o benim sabrımı zorluyordu. Bir anda duşu açtı. Soğuk su vücuduma değince, çığlık atarak kenara çekildim. Gülümseyerek beni kendisine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Kıyafetleri sıırılsıklam olmuştu ama umursamıyordu. Su artık daha sıcak akıyordu ve Baran’ın o muhteşem kokusu beni mest etmişti. Kendimi küçük bir kuş yavrusu gibi hissediyordum. Onun yapılı bedeninde âdeta kaybolmuştum. Dün geceden sonra ilk defa huzurluydum. Su sanki korkularımı da alıp beraberinde götürmüştü. Huzurla gözlerimi kapatarak gülümsedim.

Usulca saçlarımı okşadı ve başımın üstüne dudaklarını bastırarak konuşmaya başladı:

“Beni kendimle savaşımaya mecbur ediyorsun. Dün gece bana öyle baktığını görünce bir an kendimden iğrendim. Kendimi frenlemeye zorladım. İtiraf etmeliyim ki bu duyguyu özlemişim. Beyza gittiğinden beri ilk defa böyle hissettim. Benzer yönleriniz var. Beyaz bir zambak çiçeğine benzetirdim onu hep. Öyle narin ve öyle güzeldi. Hiç kimse onun kadar masum olamazmış gibi gelirdi bana. Asi bir ruhum var benim. Kimse bana istemediğim bir şey yaptıramazdı. Ne babam ne

de annem ama onu kıramazdım. Rüzgâr bile değmesin, zarar görmesin isterdim. Bir kardeşten öte, çocuğum gibiydi o benim. Arada kan bağı olmadığı sürece hiçbir kadına zaafım olmaz zannediyordum.” Sesindeki acı içimi yaktı. Yavaşça geriye çekildi ve gözlerime bakarak konuşmaya devam etti: “Sen, benim bütün bu inançlarımı yıktın, Asyalı. Sürekli sana şefkat göstermek istememin sebebi galiba bu. Farkında olmadan bana öğrettiğin şeyler! İnan, şimdi burada Beyza olsa ve bana senden vazgeçmemi söylese ona bile rest çekerdim. Dün gece Yaşar beni aradığında sanki diri diri yandım. Nasıl, hangi ara bu kadar büyüdün içimde aklım almıyor. Seninle doğan bir yanımda var ama ölen de. İkisi de aynı acı ve ikisine de engel olamıyorum.”

Hüzünle sordum:

“Kendinle ilgili sakladığın bir sır var değil mi?” Cevap vermedi. Başımı kaldırarak ona baktım. Boşluğa bakıyordu. Başımı göğsüne yaslayarak tekrar sordum: “Peki bu sırrı Beyza biliyor muydu?”

Tekrar başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışlarını bana çevirdi ve derin bir nefes alarak başını sağa sola salladı. Hüzünle iç çektim ve elimi yanağına koyarak usulca okşadım. Gözlerini kapatarak yanağını elime yasladı. Onu seyre daldım. Banyonun loş ışığı yüzüne vurmuştu. Su damlaları dolgun dudaklarından süzülerek akarken bir an su damlası olmak istedim. Öyle güzel bir yüzü vardı ki... Başparmağımla çenesindeki gamzeyi okşayınca derin bir nefes aldı. Kendime hakim olamayarak boynuna indim. Sert bir şekilde yutkununca âdemelması yukarıya kıvrıldı. Yarı baygın bir şekilde onu seyretmeye devam ettim. Kendimi bu muhteşem görüntüye kaptırarak elimi âdemelmasının üzerine koydum ve yavaşça okşadım. Tuhaf bir ses çıkardı ve elini, elimin üstüne koyarak zorlukla konuşmaya başladı:

“Yapma! Çok safsın, Asyalı. Bazen farkında olmadan öyle şeyler yapıyorsun ki kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Zaaflar insanı güçsüzleştirir ama sabrı da öğretir. Ben de öğreniyorum.” Gözlerimi kaçırarak başımı salladım. Sonra eğildi ve dudaklarıma dudaklarını sürterek fısıldadı: “Örneğin, şimdi seni öpmek için çıldırıyorum ama eğer öpersem artık kesinlikle duramam. O yüzden şimdi gidiyorum.”

Cevap vermeme fırsat bile vermeden dışarıya çıktı. Kollarımı bedenime doladım ve hüznle mermere yaslandım. Tuhaf bir şekilde üşümeye başlamıştım. Galiba artık ben de kendime hakim olmakta zorlanıyor ve onu hep yanımda istiyordum. Sıkıntıyla etrafıma bakındım ve üstümdeki eşyaları çıkararak düş almaya başladım.

Bedenime sardığım havluyu tutarak banyo kapısından yatak odasına baktım. Kimseler yoktu. Tedirgin bir şekilde dışarıya çıkarak yatağa oturdum. Giyinecek eşyam yoktu. Bir anda kapı açıldı ve Baran içeriye girdi. Ayağa kalktım ve havluyu kavrayarak ona baktım. O da bana bakıyordu. Üstümdeki havlu minicikti ve neredeyse bütün bacaklarım ortadaydı. Utanarak gözlerimi kaçırdım.

Güldü ve kendi kendine söylendi:

“Allah’ım, sen aklıma mukayyet ol.” Yanıma geldi ve ıslak saçlarıma dokunarak, “Ne tür bir belasın sen?” diye sordu. Ne diyebilirdim ki sadece güldüm. Eğildi ve boynumu koklayarak konuşmaya devam etti: “Biliyor musun, Asyalı? Seneler önce bir sebepten dolayı işkence odasına alındım. Amaçları dayanıklılığımı test etmektir. Bana aklının alamayacağı türde işkenceler uyguladılar. Hepsine dayandım ve sesimi bile çıkarmadım. Şimdi, hayatımda ilk defa gerçekten dayanamıyorum. Farkında olmadan bana öyle büyük bir işkence çektiriyorsun ki anlatamam.”

Hayretler içinde kalmıştım. Kaşlarımı çatarak sordum:

“Neden dayanıklılığını ölçmek istediler? Amaçları neydi?”

Baran yanağıma dokundu ve arkasındaki valizi göstererek alakasız bir cevap verdi:

“Eşyalarını getirttim. Bir eksiğin varsa gidip alırız. Hemen giyin. Üşümeni istemiyorum.” Eğilip boynuma baktı. Boynumda mor lekeler olduğunu biliyordum. Banyodaki aynada görmüştüm. Nefretle fısıldadı: “Şerefsizler!” Arkasını dönünce kolunu tuttum. Durdu ve gözlerime bakarak, “Giyin! Boynuna ve dizlerine merhem süreceğim. Hemen geliyorum,” dedi ve odadan çıktı.

Ben sadece cevap istiyordum. Yatağa oturup düşünmeye başladım. Söylediği sözler beynimde yankılanıyordu. İşkence odası demişti. Acıyla yüzümü buruşturdum. Neden bu kadar gizemliydi sanki... Onu çözmeye çalışmak gerçekten zordu ama ne olursa olsun, sakladığı her şeyi öğrenecektim.

Üstümü giyindikten sonra tereddütle odadan çıkıp etrafıma baktım. Burası Baran’ın gizlendiği evdi. Farklı bir odada olduğum için anlayamamıştım. Sessiz adımlarla yürümeye devam ettim. Yanından geçtiğim bir odanın kapısı açılınca Baran dışarıya çıktı. Kaşlarını kaldırdı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Şüpheyle odaya baktım. Baran şefkatle yanağıma okşayarak, “Ben de senin yanına geliyordum,” dedi ve elimden tutarak beni oturma odasına götürdü. Koltuğa oturup etrafıma baktım. Terasa açılan büyük bir kapı vardı. Puslu hava perdenin arkasından görünüyordu. Cebinden bir merhem çıkardı ve yanıma oturarak boynuma sürmeye başladı. Okşar gibi sürmesi beni gülümsetmişti.

Onu izlemeye ederken sordum:

“İşin bittikten sonra bana bir taksi çağırır mısın? Kliniğe gitmeden önce eve uğramam gerekiyor.

Biraz acele edersem geç kalmam.”

Sert bir şekilde gözlerime bakarak öfkeyle cevap verdi:

“Burada kalacaksın. Kliniğin canı cehenneme!”

Verdiği cevap beni şaşırmıştı. Başımı geriye çekip ayağa kalktım ve gözlerimi kısarak ona sordum:

“Ne demek bütün bunlar? Sonsuza kadar burada kalamam. Kliniğe gitmeye mecburum. Keyfime göre hareket edemem. Orası benim işyerim. Ayrıca nereye kadar evimden uzak kalabilirim ki? Bu akşamdan itibaren evimde kalmaya başlayacağım.”

O da ayağa kalktı ve işaretparmağını sallayarak bağırma-ya başladı:

“O eve gitmene asla izin vermem. Hâlâ anlamıyor musun? Bu lanet olasıca adamlar senin peşinde.”

Başımı dikleştirerek cevap verdim:

“Benim değil, anahtarın peşindeler. Eğer sen onlar kadar ciddiye alıp o anahtarı polise teslim etseydin, belki bugün adamlar benim peşimde olmayacaktı. Ne yapmamı bekliyorsun benden? Sürekli senin evinde kalamam. Ya aniden abim gelirse! Benim bir ailem var ve onlara açıklama yapmak zorundayım.”

Omuzlarımı tuttu ve bu kez son derece sakın konuşmaya başladı:

“Dinle, güzelim. Seni üzmem, kırmak ya da öfkelenlendirmek istemiyorum. Elbette ki ailen var onlara açıklama yapmak zorundasın ama eğer benim yanımda kalmazsan ailen de zarar görebilir. Her şeyi kontrol altına alabilmem için bana biraz zaman ver. Eğer tekrar o evde kalmaya başlarsan aklım sende kalır ve aklım sendeyken, inan bana hiçbir şeye konsantre olamıyorum.”

Bir anda gözlerim doldu ve “Ailem...” diye acıyla fısıldadım. Başımı sağa sola sallayarak, “Onlara bir zarar gelmesine asla izin vermem!” deyince, bana sarılıp, “Korkma!” dedi ve konuşmaya devam etti: “Söz veriyorum, onlara hiçbir şey olmayacak.”

Beni avuttuğunun farkındaydım. Ellerimi göğsüne dayayarak, "Lütfen, Baran. Sana yalvarıyorum o anahtarı alıp polise verelim. Bu şekilde hepimiz kurtuluruz. Polis bir şekilde adamları yakalayacaktır. Neden böyle bekliyorsun?" dedim.

Sabır diler gibi etrafına baktıktan sonra pencerenin önüne doğru yürüdü ve dışarıya bakarak bana cevap verdi:

"O anahtarı unut. Bundan sonra okula da kliniğe de seni ben ya da korumalar götürecek. Her şey sonuçlanana kadar da benim yanımda kalacaksın. Artık daha fazla soru sorma."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Evet, artık ona soru sormayacaktım çünkü cevapsız kalan soruların ağırlığıyla yaşamaktan artık bıkmıştım.

Son hastanın kayıtlarını da bilgisayara aktardıktan sonra saate baktım. Mesaimin bitmesine daha yarım saat vardı. Adil Bey çoktan gitmişti. Sıkıntıyla çantamı alarak ofisten çıktım ve etrafı kontrol ederek yürümeye başladım. Asansörü es geçerek merdivenleri kullandım. Çıkmadan önce kabanımın yakalarını dikleştirirdim, sonra da yün beremi takıp saçlarımı gizleyerek dışarıya baktım. Sokak oldukça kalabalıktı. Çaktırmadan sokağı inceledim. Biraz ileride siyah bir araba vardı. Bu arabanın Baran'ın korumalarına ait olduğunu biliyordum. Çok şükür ki yağmur yağıyordu. Hemen şemsiyemi açarak gizlendim çünkü fark etmemeleri gerekiyordu, sonra da hızla kalabalığın arasına karışıp yürümeye başladım. İyice uzaklaştıktan sonra tedirgin bir şekilde arkama baktım. Kimse yoktu. Köşede bekleyen taksiye binerek evimin adresini söyledim. Taksi büyük bir hızla evime doğru giderken çantamdan telefonumu çıkardım ve kapattım.

Bu şekilde yaşamama imkân yoktu. O anahtarı alacak ve ne olursa olsun, polise teslim edecektim. Ailemin tehlikede olduğunu bilirken nasıl bekleyebilirdim? Baran, benden böyle sessiz kalıp her istediğini yapmamı bekleyemezdi. Gözümün önüne annem ve babam geldikçe delirecek gibi oluyordum. Hem belki bu şekilde Baran da aklanacak ve o adamlar yakalanacaktı. Baran'a göre bu yaptığım doğru olmayabilirdi ama benim için doğru olan buydu.

Taksi evime gelince parasını ödedim ve etrafıma bakınarak arabadan indikten sonra koşarak binaya girdim ve merdivenlerden çıkarak tedirgin bir şekilde kapıyı açtım. Nefes nefeseydim. Kapıyı kilitledikten sonra korkuyla evi kontrol etmeye başladım. Işığı bile açamıyordum. Kendi evime bu şekilde gireceğim hiç aklıma gelmezdi. Hayatım gerçekten mahvolmuştu. Evin güvenli olduğuna emin olunca, derin bir nefes alarak çantamı yatağa bıraktım. Ne olursa olsun, burası benim evimdi ve çok özlemiştim. Oturma odasına geçerek pencereden dışarıya baktım. Sokak boştu. Bir battaniye alıp koltuğa uzandım ve düşünmeye başladım. Biliyordum, delirecekti ama eğer aileme bir şey olursa vicdan azabından yaşayamazdım. Yarına kadar bekleyecektim. Ya benimle birlikte polise gelirdi ya da ben yalnız giderdim. Ağırlaşan gözkapaklarım yavaşça kapanırken aklımda Baran'ın öfkeden deliye dönmüş yüzü vardı.

Huzursuzca kıpırdandım. Uykudan arınan zihnim, bana gerçekleri hatırlatınca endişeyle gözlerimi açtım ve hemen saate baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti. Saatlerce uyumuştum. Korkuyla doğrulup düşünmeye başladım. Muhtemelen Baran her yerde beni arıyordu. Acıyla yutkunarak gözlerimi kapattım. Kimbilir ne hâldeydi? Onu üzmem istemiyordum ama bilinmezliklerle yaşayamazdım ki... Ayağa kalktım ve pencerenin önüne yürüyüp dışarıya baktım. Her yer sessiz,

sokak boştu. Bu sessizlik, fırtına öncesi sessizliğe benziyordu. Aklıma anahtar gelince banyoya yürüdüm ve sabunluğun içindeki deniz kabuğunu elime aldım. Hafifçe sallayınca anahtarın hâlâ içinde olduğuna emin oldum. Derin bir nefes alarak yatak odama geçtim ve yatağın ucuna oturarak düşünmeye devam ettim. Duygu, bana bu anahtarın çok önemli olduğunu söylemişti. Baran'ın da aradığı cevapları bu anahtar sayesinde bulacağından bahsetmişti. Peşimdeki adamlar da bu anahtarı istiyordu. Tuhaf olan ise Baran'ın anahtarı hiç önemsememiş olmasıydı. Bir an önce bu anahtardan kurtulmak zorundaydım. Yoksa ailem zarar görecekti. Diğer yandan Baran'ı da üzmemek istemiyordum. Aklıma banyoda bana söylediği sözler gelince acıyla inledim. Bana güveniyordu. Ben de ona güvenmek istiyordum ama bu şekilde bekleyemezdim. Polise gidip her şeyi anlatacaktım.

Deniz kabuğunun ucuna tıkadığım pamuğu yavaşça çıkardım ve onu çevirerek avcumun içine doğru salladım. Deniz kabuğundan düşen parça bana şüpheli gelince, elimi ayışığına doğru tutup daha yakından baktım. Kaskatı kesildim çünkü avcumun içindeki anahtar değil, madeni bir paraydı. Dehşetle kaşlarımı çatarak avcumdaki parayı sıktım. Anahtar yerinde değildi, biri onu almıştı. Buz kesen ellerim titremeye başlayınca panikle ayağa kalktım.

Ne yapacaktım şimdi ben?

Deniz kabuğunu tekrar elime alıp salladım ama maalesef boştu. Gözlerim doldu ve yatağın ucuna oturarak ağlamaya başladım. Elimdeki tek kozu da kaybetmiştim ve artık gerçekten çok çaresizdim.

“Aradığın şey bu mu?”

Karanlığın içinden gelen ses âdeta kanımı dondurdu. Tam arkamdaydı. Korkuyla yutkunarak yatağın başında beni izleyen kişiye baktım. Gözlerinde ateş vardı. Karanlıkta olmasına

rağmen gözleri alev alev parlıyordu. Elinde tuttuğu anahtarı yatağa fırlattı ve çenesini sıkarak gözlerime bakmaya devam etti. Bakışlarımı anahtara çevirdim. Hissediyordum. Büyük bir fırtına yaklaşıyordu ve çok acıydı ki benim sığınacak tek yerim, yine o fırtınanın kendisiydi...

Aynı şavkı Baran'ın yüzünün sol yanıyla bütünleşmiş gibiydi. Gölgede kalan yüzü karanlıktı, tıpkı sakladığı sırlar gibi... Gözlerimi alev saçan gözlerinden kaçırmak istiyordum ama yapamıyordum. Odadaki sessizlik ölüm sessizliği gibi dayanılmaz olunca, dayanamayarak sert bir soluk verdim ama o tepkisiz bir şekilde gözlerime bakmaya devam etti.

Başımı eğerek sordum:

“Anahtar ne zamandan beri sende?”

Cevap vermedi. Yüzüne baktım. Aynı şekilde bana bakıyordu. Başını yere eğerek gözlerini kapattı ve kendine hakim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ben de başımı eğdim. Sadece ailemi korumaya çalışıyordum. Neden beni anlamak istemiyordu?

“Bilerek mi yapıyorsun?” diye sorunca ona baktım ve sert bir şekilde, “Neyi bilerek mi yapıyorum, Baran?” dedim ve etrafımı işaret ederek sordum: “Kendi evime kaçak gibi gelmeyi mi? Yoksa koyduğun sınırları aşmayı mı?”

Sert bir küfür savurdu ve üstüme yürümeye başladı. Taviz vermeye niyetim yoktu. İnatla salona koşmaya başladım ama karanlık olduğu için ayağım halıya takıldı ve dengemi kaybettim. Kollarını belime dolayarak son anda beni düşmekten kurtardı ve kendine doğru çevirip endişeyle yüzümü inceledi. Nefes nefeseydim. Düşmenin etkisiyle saçlarım yüzümü kapattığı için yavaşça elini kaldırdı ve saçlarımı yüzümün önünden alarak fısıldadı:

“Bu kadar asi olmak zorunda mısın?”

Cevap veremedim. Ne diyebilirdim ki? Pes etmiştim artık. Ondan kaçıyor, kaçarken düşüyor ve sonunda kendimi yine

onun kollarında buluyordum. Hüzünle iç çekerek başımı tek sığınağım olan göğsüne dayadım. Bu hareketimle belimi tutan parmakları birden gevşedi. Şaşırmıştım. Onu bu derecede etkiliyor olmak, bana tuhaf geliyordu.

Gözlerine bakarak sordum:

“Çok mu kızdın?”

Derin bir iç çekerek, “Çok...” diye fısıldadı.

Başımı tekrar göğsüne yaslayarak, “Peki ya şimdi!” diye sorunca, sıkıntıyla cevap verdi:

“Altından kalmayacağım kadar değil.”

Dayanamayıp güldüm. O da güldü. Elimi yanağına koyup usulca okşarken elimi tuttu ve avcumun içine dudaklarını bastırdı. Her seferinde aynı şeyi yapıyordu.

“Bunu neden sürekli yapıyorsun?” diye sorunca, parmağıyla avcumdaki çizgiyi okşayarak, “Kader çizgine kendimi kazıyorum,” dedi. Sarsıldım...

Baran, her geçen gün ruhuma ilmik ilmik işleniyor ve tıpkı bir heykeltıraş gibi ruhumu şekillendirirken bana kendisinden parçalar katıyordu. Hem de ben farkında bile olmadan!

Sert bir soluk vererek isyan ettim:

“Asıl ben seninle ne yapacağım?”

Hafifçe dudağımı okşayarak, “Birçok şey...” deyince, gülümseyerek başımı yine göğsüne yasladım. Elini saçlarımda hissedince ona biraz daha sokuldum. Bu anın tadını çıkarırken gözüme anahtarın parıltısı çarptı ve yaşadığım her şey yeniden zihnime çakıldı.

Huzursuz bir şekilde kıpırdanarak Baran’a bakınca şüpheye sordu:

“Ne düşünüyorsun?”

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

“Bu anahtar, üstünde büyük bedellerin acısını taşıyor!”

“İntihar ederek bedel ödenmez!” dedi ve nefretle sözlerini tamamladı: “Şu an onun bedelini bir başkası ödüyor hem de çok acı bir şekilde...”

Dehşetle ona baktım. Kimden bahsediyordu! Hırsla kararlılığa baktı ve gözlerinde yine o kavurucu ateş vardı...

Baran

“Her şey hazır mı?”

Yaşar kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra tereddütle, “Hazır efendim ama...” deyince, tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Benim lügatimde “ama” diye bir kelimeye yoktu artık. Bunu o da biliyordu. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: “Kararlarınızı sorgulamak haddim değil. Eyvallah! Yine de bu yaptığınızın doğru olup olmadığına emin olamıyorum. Nihayetinde benim görevim de sizi korumak.”

Sert bir şekilde, “Ne diyorsam onu yap. Senin görevin beni korumak değil, benim istediğim kişileri korumak. Bir saat içinde çocuğu oradan alıp çıkacağım. Eğer dönmem bir saatten fazla sürerse ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedim ve arabadan dışarıya çıkarak yürümeye başladım.

Burada olduğundan emindim. Bir süre daha yürüdükten sonra ağaçların arasında gizlenerek ilerideki eski ardiyeye baktım. Önünde adamlar vardı. Bu giriş ana giriş olmalıydı. Gözlerimi kısarak adamları inceledim. Üç kişiydiler. Bir o kadar kişi de deponun içinde olmalıydı. Sessizce ilerlemeye devam ettim. Ağaçlık alanı geçtikten sonra belimden silahımı çıkarıp deponun arka kapısına yaklaştım. Kapı açık olmasına rağmen korunmaması tuhaftı. Yere baktım. Kurumuş toprağın üstünde silik ayak izleri vardı. Etrafı tarayarak düşündüm ve arka giriş burası olmazdı. Yönümü değiştirerek

ayak izlerini takip ettim. Ayak izleri ilerideki kulübeye doğru uzanıyordu. Sessizce kulübenin etrafında dolandım. Tahminimce bu kulübe ardiyeye giden bir mahzene bağlıydı. Kırık pencereden içeriye doğru bakınca kulübenin içinin boş olduğunu fark ettim. Elimi kırık pencereden içeriye geçirerek kilidini açtım ve büyük bir hızla içeriye atladım. Etrafıma bakınarak bir kapı aradım ama görünürlerde yoktu. Önce yere baktım, sonra da tavana. Mutlaka gizli bir kapı olmalıydı. Karşıda duran ayna dikkatimi çekti çünkü böyle köhne bir kulübede boy aynasının yeri yoktu. Hızla oraya yürüdüm ve aynayı inceledim. Aynanın sol köşesinde bir damla kan izi fark edince kaşlarımı kaldırdım ve elimi sol tarafa koyarak aynayı içe doğru bastırdım. Tam tahmin ettiğim gibi, ayna bir kapı gibi açıldı ve karşıma bodruma inen merdiven çıktı. Hemen içeriye girdim ve aynayı çektim. Ayna tek taraflı yansıma yapıyordu. Dışarıdan ayna gibi görünse de buradan bakınca kulübenin içini gösteren bir pencere görevi görüyordu. Acil durumlar için bir geçit görevi yapan bu kulübe, büyük bir ihtimalle ardiyeye bağlıydı.

Sessiz ama hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Merdivenlerin sonuna gelince uzun bir geçit göründü. Önce etrafıma baktım. Duvarlarda sadece belirli açılar alan iki küçük kamera vardı. Gözlerim geçidin sonuna kaydı. Yaklaşık otuz metreydi. Sadece koşmam yeterli olacaktı. Telefonumu çıkarıp Yaşar'ı aradım.

Hemen cevap verdi:

“Dinliyorum!”

Geçidi kontrol etmeye devam ederek konuşmaya başladım:

“Tam bir dakikalığına ardiyenin bütün elektriğini kesin ama sadece bir dakika. Jeneratör devreye girmeden elektriği geri verin.”

“Eyvallah, hemen Sami'yi arıyorum,” dedi.

Telefonu kapatıp beklemeye başladım. Tam üç dakika sonra ışıklar söndü. Işıklar söner sönmez büyük bir hızla koşturaya başladım. Aynı zamanda da içimden sayıyordum. Bir dakikanın tamamlanmasına üç saniye kala, bacaklarımı kırdım ve büyük bir hızla ileriye atladım. Soluk soluğa kapıya dayanarak fısıldadım:

“Altmış.”

Aynı anda ışıklar tekrar yandı. Zaman kaybetmeden kapıyı açıp içeriye girdim. Girdiğim yer büyük bir odaydı. İçerideki küf kokusu insanın burnunu yakıyordu. Hiçbir pencere ya da giriş kapısı görünmüyordu. Tavandan sarkan ampulün zayıf ışığı yere vuruyordu. Cebimden el fenerini çıkarıp etrafa bakmaya devam ettim. Fenerin geçtiği her köşe boştu. Bir anda durdum. Yerde boş bir demir tabak vardı. Kaşlarımı çatarak oraya yürümeye başladım. Vardığımda tekrar etrafıma baktım ve nihayet onu buldum. Bir cenin pozisyonunda yerde yatıyordu. Burnumdan soludum ve dişlerimi sıkarak ona yaklaştım. Kendinde bile değildi. Elimi uzatıp boynuna dokundum. Nabızı atıyordu. Ona dokunduğumu hissederek gözkapaklarını araladı ve bana baktı. Sönmüş gözbebeklerinde ince bir ışık belirdi ve zorlukla, “Abi...” diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

“Bitti, Zafer. Artık bu kâbus bitti.”

Gözleri doldu. Hemen Yaşar’ı aradım. İlk çalışında cevap verdi:

“Dinliyorum, efendim!”

Zafer’e bakarak, “Onu buldum, geliyorum. Kulübeden çıkacağım. Adamları al ve gel. Ardiyeye ne istiyorsan yapabilirsin. Kulübeye yaklaşmayın,” dedim ve cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım.

Zafer’i kaldırarak yürümeye başladım. Zorlanıyordu. Onu kucağıma almak istedim ama başını sağa sola sallayarak, “Yapabilirim, abi!” dedi. Kolunu omzuma atarak ağırlığı

ben aldım. Dikkatle yürümeye devam ettik. Geçitten geçerken nefretle kameraya bakıp yürümeye devam ettim. İşte o anda büyük bir patlama sesi duyuldu. Yaşar tercihini gösterişli bir giriş yapmaktan yana kullanmış olmalıydı. Yavaşça merdivenlerden çıktıktan sonra aynalı kapıdan geçerek kulübenin içine girdik. Silah sesleri belirginleşmişti.

Dışarıya çıktığımda depo yanıyordu. Yaşar'ın bana doğru koştuğunu fark edince hızla silahımı çıkardım ve gözlerimi kısarak karşıya ateş ettim. Yaşar şaşkın bir şekilde arkasına baktıktan sonra yere düşen adama sinirlenerek fısıldadı:

“Vay göt!”

Zafer daha fazla yürümeyince onu tutarak sırtıma attım ve hızla arabaya koşturmayı başladım. Yaşar peşimden geliyordu. Arabaya varınca arka kapıyı açıp kenara çekildi. Hemen Zafer'i koltuğa yatırıp öne geçtim. Yarı baygındı.

Yaşar gaza basarken bana sordu:

“Nereye, efendim?”

O an gözlerimin önüne Asyalının yüzü geldi. Özlemle iç çekerek cevap verdim:

“Beni eve bırak. Çocuğu da gerekli kişilere teslim et. Teslim ederken söyle, onu uyarsınlar. Onu oradan benim çıkardığımı kimseye söylemesin.” Yaşar başını salladı ve arabayı sürmeye devam etti.

Araba evin önünde durunca hızla indim. Adamlar kapıyı açıp kenara çekildiler. Eve yürümeye başladım. İçeriye girer girmez koşar adımlarla merdivenlerden çıktım. İşte yine aynı şey oluyordu. Sürekli ona yetişmeye çalışıyor ama sanki bir türlü varamıyordum. Varsam da bulamayacakmışım gibi geliyordu. Annem ve Beyza gibi kaybolup gittiğini düşündükçe çıldırarak gibi oluyordum.

Nihayet odaya vardığımda hızla içeriye girdim. İçeriye girdiğim an kokusu beni sakinleştirdi. Ona yaklaştım. Yatağın

içinde âdeta kaybolmuştu. Uzun saçları yastığa dağılmıştı. Bir eli saçlarının arasındaydı ve dolgun dudakları hafif aralıktaydı. Bu koskoca evi tek başına dolduruyordu. Neydi bu hissettiğim şeyler? Bu kadar büyük kayıplar verdikten sonra böyle hissetmem, gidenlere haksızlık değil miydi? Tek bildiğim bu duyguyu engelleyemediğimdi. Günden güne, beni biraz daha içine çeken bu duyguya müptela olmuşum.

Yanına gitmek istedim ama üstüme bakınca durdum. Hızla üstümdeki kazağı çıkarıp fırlattım ve yatağa girerek ona daha yakından baktım. *Nasıl bu kadar çekici olabiliyordu?* Dayanamayarak saçlarına dokundum. Yumuşacık saçları yüzüne döküldü ve hafifçe kıpırdandı. O, benim tek merhamet kaynağımdı. Tek zaafım, tek güçsüzlüğüm! Her şeyden önemlisi, o benim yarına uyanma sebebimdi... Bir süre sonra yastığın üstünde duran elini kaldırıp avcundaki kader çizgisine yeniden kendimi kazıdım.

Ruhu ruhuma iyice bulaşsın diye...

Bahar

Son günlerde, her gün doğumunu yorgun duygularla karşılıyordum. Her seferinde son olmasını ümit ettiğim olayların tekrarlanması beni karamsar yapıyor ve yeni başlangıçlar yapmamı engelliyordu. Bana ait olmayan bir evdeydim ve bana ait olmayan bir yataktaydım. Onun yakınında olmak güzeldi ama bu şekilde sığıntı gibi olarak değil...

Telefonun alarm sesi çalmaya başlayınca huzursuz bir şekilde alarmı kapattım. Okula gitmem gerekiyordu. Daha zamanım vardı. Hüzünle kapıya baktım. Baran hâlâ ortalarda değildi. Dün klinikten çıkar çıkmaz Baran'ın adamları beni bu eve getirmişti. Utana sıkıla içeriye girdiğimde beni Fatma

Hanım karşıladı ve yemek salonuna aldı. Özenle hazırlanmış yemekler harika görünüyordu ama yemedim. Gözlerim her yerde onu aramış ama bulamamıştı... Fatma Hanım benim için bu odayı hazırlamıştı. Kadın bana karşı çok nazikti ama yine de ondan çekinmiştim. Bu eve ilk gelişimde doktor kimliğimle gelmişim, şimdi neden burada olduğumu ise ben bile tam olarak bilmiyordum. Daha fazla bu şekilde devam edemezdim. Baran beni anlamak zorundaydı. Üstelik o da ortalıklarda değildi.

Yorganı kenara iterek ayağa kalktım ama ayağım bir şeye dolanınca dengemi kaybederek yere düştüm. Şaşkın bir şekilde ayağıma dolanan şeyin ne olduğuna baktım. Bu onun kazağıydı. Gülümsedim. Demek ki buradaydı ve gece odaya gelmişti. Aynı anda telefonum çalmaya başladı. Kazağı yere bırakarak arayan kişiye baktım. Ekranda "Abim" yazısını görünce yüzümü ekşittim ve tedirgin bir şekilde aramaya cevap verdim:

"Abi!"

"Abi ya! İyice vefasız oldun sen. Ben aramasam senin arayacağın yok. Nerelerdesin sen, Bahar?"

Hızla ayağa kalktım ve etrafıma bakınarak mahcup bir şekilde cevap verdim:

"Haklısın abi. Kusura bakma. Bu aralar kafam oldukça dağınık." Aynı anda kapı açıldı ve Baran içeriye girdi. Telefonla konuştuğumu görünce durdu. Endişeyle ona baktım. Şüpheyle yanıma yürümeye başlayınca iyice gerildim.

Abim neşeyle konuşmaya devam etti:

"Hadi hadi, affettim. Her şey yolunda mı? Kliniğe alışabildin mi? Anlat biraz, çok özledim seni."

Boğazımı temizleyerek abime cevap verdim:

"Evet evet, alıştım. İnan ben de çok özledim." Baran hırs-
la kolumu tuttu, tam konuşmak için ağzını açmıştı ki hızla,
"Abi!" dedim. Abim olduğunu anlayınca kolumu bıraktı.

Abim cevap verdi:

“Efendim, güzelim.”

Ne diyeceğimi şaşırarak Baran’a baktım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

“Sen nasılsın?”

Abim neşeyle gülerek cevap verdi:

“İyiyim, güzelim. Hafta sonu hukuk balosu var ve benim, güzel kız kardeşime ihtiyacım var. Geçen sene sayende büyük sükse yapmıştım. Ee! Senin gibi çakma Japon bir kız kardeşe sahip olmak herkese nasip olmaz. Zaten aylardır seni görmedim. Cuma akşamı gelersen cumartesi günü baloya birlikte gideriz. Pazar akşamı da dönersin.” Utanarak gülümsedim. Abim haklıydı. Geçen seneki baloda birçok kişi benim Türk olduğuma inanmamıştı.

Tam cevap veriyordum ki Baran’ın şüpheyile bana baktığını fark ettim. Gözlerimi kaçırarak abime cevap verdim:

“Peki abi, geleceğim.”

Abim heyecanla, “Süper!” diye bağırdı ve konuşmaya devam etti: “Ben uçak işini ayarlar, uçuş bilgilerini sana gönderirim, güzelim. Sen sadece elbiseni ayarla.”

Gülümseyerek, “Peki!” dedim.

Telefonu kapattıktan sonra Baran’a baktım. Son derece sakın bir şekilde pencerenin önüne yürüdükten sonra kollarını birbirine dolayarak sordu:

“Gidiyor musun?”

Yanına yaklaşarak cevap verdim:

“Evet ama sadece hafta sonu için. Cumartesi gecesi hukuk balosu var. Abime o baloda eşlik edeceğim.”

Sert bir şekilde bana bakarak: “Demek, öyle!” dedi. Sesindeki ton hoşuna gitmemişti. Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Hiçbir şey söylemedi.

Sert bir şekilde sordum:

“Neyin var senin? Başka bir şey mi var yoksa konu abimin yanına gitmem mi?”

Bana baktı ve “Konu asla abinin yanına gitmen olamaz. Hele ki benim gibi abiliğin ne demek olduğunu bilen biri için!” deyince, hüzünle fısıldadım:

“Peki ne o zaman?”

Gözlerini kaçırarak, “Özlerim...” dedi ve hızla odadan çıktı. Öylece arkasından bakarak, “Ben de...” dedim.

“Anacığım, herif resmen kara kutulu diyorum sana.”

Selin kaşını kaldırıp, “Sakin o, kara kutu olmasın,” deyince, Meloş heyecanla, “Aynen! Tam olarak öyle. İçinde ne var belli değil,” dedikten sonra ayağa kalktı ve canlandırma yaparak anlatmaya devam etti: “Böyle tekmeler attı adamın karnına. Silahı bir tutuşu var ki görme, ustalaşmış, anacığım. Tam üç kurşun sıktı, üçü de tam isabet. Üstelik şehrin ortasında yaşandı bütün bunlar. Komşulara, film çekimiydi, dedim. Gerçek gibi olsun diye gizli kamera kullandık, polis ondan gelmedi dedim.” Selin şok içinde, “Yok canım! İnanırlar mı?” deyince, Meloş yüzünü buruşturarak, “Zannetmiyorum!” dedi.

Sinirle araya girdim:

“Elbise almaya mı geldik? Yoksa dedikodu yapmaya mı?”

Selin, Meloş’a beni işaret ederek sordu:

“Niye delirmiş yine bu?”

Meloş gözlerini bayarak cevap verdi:

“Altın saçlı bunun İzmir’e gideceğini öğrendikten sonra evden öylece çıkıp gitmiş. Bizimki de bütün gün onu beledikten sonra çantasını alıp bana geldi. Bakalım bugün evimizi kim basacak! Abdest alıp yatalım bari. Bu gidişle öteki tarafa gitmemiz an meselesi.”

Sinirle kasaya gittim ve denememiş olsam da elimdeki elbiseyi satın aldım. Artık çok sıkılmıştım. Ne olursa olsun giyinecektim. En azından siyahtı. Meloş yanıma gelip merakla elbiseye baktıktan sonra gülümsedi ve gözlerini kısarak konuşmaya başladı:

“Benim favorim olan elbiseyi almışsın. Daha önce katalogda görmüştüm. Çok seksi, uçuş uçuş bir elbise. Karın kısmı tül, üstünde siyah puantiyeli baskılar var.” Gözlerimi devirerek elbiseye baktım. Selin gülmeye başladı. Meloş memnuniyetsiz bir şekilde beni incelerek Selin’e sordu: “Niye astı suratını yine bu, loğusa kadınlar gibi?” Selin kollarını dolayarak, “O, öyle fazla şatafattan hoşlanmaz. Sadeliği sever. Elbiseyi de kesin siyah diye almıştır,” deyince, Meloş elini beline koyarak, “Halt etmiş o!” dedi.

“Sorun elbise değil aslında,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Baran’ın da beni kısıtlamak istemediğini biliyorum. Sorun şu ki artık yoruludum. Göçebe gibiyim, evimde kalamıyorum. Herkes son derece nazik olsa da Baran’ın evinde kalmak bana doğru gelmiyor. O yüzden, bugün Meloş’a geldim. En önemlisi özgür yaşayamıyorum. Her an bir yerden biri çıkacakmış gibi geliyor. Benim yüzümden çevremdeki herkes tehlikede. Bu, beni geriyor, çok üzülüyorum.”

Meloş hüznle Selin’e baktıktan sonra gülümseyerek elini omzuma koydu ve gözlerime bakarak, “Haklısın canım. Eminim ki İzmir sana iyi gelecek. Birkaç gün olsa da hiçbir şey düşünme. Sadece keyfine bak. Abinle zaman geçirmek havanı değiştirecek. Daha iyi hissedeceksin. Ev işini de gelince hallederiz,” dedi.

Gülümsedim ve iç çekerek cevap verdim:

“Haklısın galiba. Abim bana hep iyi gelmiştir. Dediğin gibi yapıp keyfine bakacağım!”

Alışveriş bittikten sonra Meloş’un evine gelmiştik. Bu akşam burada kalacaktım ve bu haftadan sonra kendime yeni

bir ev bakmaya başlayacaktım. Tabii önce, abimle konuşmam gerekiyordu çünkü evimin kirasını o ödüyordu. Ondan habersiz taşınamazdım.

Son tabağı da masaya koydum ve mutfağa seslendim:
“Masa hazır, hadi gelin artık.”

Meloş ve Selin ellerindeki tabakları masaya yerleştirerek otururdular. Ben de yerime geçtim. Tam çatalımı elime almıştım ki kapı vurulmaya başladı. Meloş kapıyı işaret ederek, “Buyurun! Azrail de teşrif etti. Kaynanası da seviyormuş,” dedi. Heyecanla kapıya baktım. Baran gelmiş olabilir miydi? Belki de eve dönmeme kızmıştı. Alışverişteyken onu aramış, açmayınca da bu gece Meloş’ta kalacağımı bildiren bir mesaj yazmıştım. Cevap vermemişti.

Selin merakla sordu:

“Telefonun açık değil mi, Bahar?”

Başımı sallayarak, “Evet,” dedim.

Meloş korkuyla, “Kız yoksa gerçekten Azrail mi geldi?” deyince gözlerimi devirdim.

Hızla ayağa kalktı ve saçlarını savurarak kapıya yürüdü. Biz de kalkıp yanına giderek tam arkasında durduk ve kapıyı açınca eğilerek baktık. Yaşar gelmişti. Bir elini kapı koluna dayamıştı ve dik dik Meloş’a bakıyordu. Meloş suratında umursamaz bir tavırla, “Hayrola, Sivaslı! Bakıyorum da artık kapımın önünden ayrılamıyorsun,” deyince, Yaşar sahte bir şekilde gülümseyerek, “Ya! Öyle. En büyük zevkim,” dedi ve kollarını dolayarak sözlerini tamamladı: “Hatta ara ara ziline basıp kaçıyorum, o derece yani.” Meloş’un dik bakışlarını es geçerek bana baktı ve “Gidelim mi Bahar Hanım?” diye sordu.

Eğer gitmezsem daha kötü olacaktı. Belki de Baran buraya gelecekti. Meloş’u daha fazla zor durumda bırakmaya hakkım yoktu. Her şey bir yana, onu özlemiştim. Sabahki

sözlerinden sonra öylece çıkıp gitmişti ve hiçbir şekilde ona ulaşamamıştım. Ne aramalarım ne de mesajlarım cevap vermediği için gününü nerede geçirdiğini bilmiyordum. Neredeyse iki gündür doğru düzgün onu görmemiştim. O evde kalmak bana doğru gelmese de bir gece daha kalmamda hiçbir sakınca yoktu. Yaşar'a başımı salladıktan sonra kabanımı ve çantamı alarak dışarıya çıktım. Merdivenlerden inerken bir yandan da beni almaya neden kendisinin gelmediğini düşünüyordum.

Yol boyunca ne Yaşar ne de ben tek kelime bile konuşmamıştık. Araba eve yaklaşırken, "Bugün neredeydi?" diye sordum. Mesafeli bir şekilde, "Holdingdeydi," dedi. Başımı sallayarak, "Gün boyunca öfkeli miydi?" diye tekrar sorunca, soğuk bir şekilde, "Hayır!" dedi. Pencereden dışarıya bakarak, "O zaman sakindi!" dedim. Sert bir şekilde, "Hayır!" dedi.

Gözlerimi devirerek kendi kendime söylendim:

"Nasıldı o zaman?"

"Her zamanki gibiydi," dedi. Bakışlarımı ona çevirerek her zaman nasıl olduğunu düşündüm. Bana baktıktan sonra soğuk bir şekilde arabayı kullanmaya devam etti.

Araba durunca dalgın bir şekilde etrafıma baktım. Gelmiştik. Adamlar hızla demir kapıyı açtılar. Bana baktıklarını fark edince mahcup bir şekilde gözlerimi kaçırđım. Bakmaları normaldi. Kim olduğumu az çok bilseler de neden sürekli buraya geldiğimi merak ediyor olmalıydılar. Hemen kendime bir ev bulmalıyđım. Bu kararımı, bu akşam Baran'la konuşacaktım.

Yaşar'ın aniden adamlara bağırmasıyla yerimden sıçradım:

"Lan, siz hayırdır. Yoksa cesaret iksiri falan mı içtiniz?"

Adamlar gözlerini kaçırarak işlerini yapmaya devam edince Yaşar arabayı çalıştırdı ve "Kusura bakmayın, Doktor Hanım. Bu dingiller alışık değiller çünkü Demiroğlu'nun evine

öyle sık sık kadın gelmez ama hepsi koç gibi çocuklardır, ha! Aman diyeyim, yanlış anlamayın,” deyince, sıkıntıyla adamlara bakarak cevap verdim:

“Anlıyorum. Haklılar. Bakmalarında bir sorun yok.”

Yaşar sert bir şekilde konuşmaya devam etti:

“Valla sizi bilmem ama söz konusu olan kişi Demiroğlu ise *sorun* kelimesi şekil değiştirerek *korun* olur. Bence işi sağlama alıp bakmasınlar! Yoksa onları ben bile koruyamam.” Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kaşlarımı çatarak sordum:

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

Yaşar arabayı evin önüne park etti ve hafifçe gülümseyerek cevap verdi:

“Onun sağı solu belli olmaz diyorum. Buyurun, Baran Bey yemek salonunda sizi bekliyor.” Gözlerimi devirerek arabadan indim. Sadece Baran değil, çevresinde olan herkes de onun gibi tuhaftı.

Evin kapısına varınca aniden kapı açıldı ve Fatma Hanım beni karşıladı. Daha kapıyı bile çalmadan açmasına şaşırarak ona bakınca nezaketle gülümsedi ve eve girmem için kenara çekilerek, “Hoş geldiniz. Buyurun,” dedi.

Gülümsemesine karşılık vererek içeriye girdim ve yemek salonuna yürümeye başladım. Evin tüm ışıkları yanıyordu. Böyle büyük bir evde sadece tek kişinin yaşaması ne kadar da tuhaftı. Yemek salonuna varınca derin bir nefes alarak içeriye girdim. Pencerenin önündeydi. Kollarını birbirine dolamıştı ve dışarıya bakıyordu. Geldiğimi görmüş olmalıydı. Fatma Hanım’ın ben daha zile basmadan kapıyı açmasının sebebini şimdi anlamıştım. Sandalyenin yüzeyine dokunarak ona bakmaya devam ettim. Sakin görünüyordu. Gözlerimi masaya çevirdim. İki servis açılmıştı ve belli ki beni bekliyordu. Derin bir nefes aldı ve dışarıya bakmaya devam ederek, “Neden burada kalmak seni rahatsız ediyor?” diye sordu.

İşte başlıyorduk. Son derece sakın bir ses tonuyla, "Bu soru bana mı?" diye sorunca, birbirlerine doladığı kollarını çözerek pencereye dayadı ve "Burada senden başka biri var mı?" diye fısıldadı.

Omzumu sallayarak cevap verdim:

"Elbette yok ama biri bana bir soru soruyorsa yüzüme bakmasını tercih ederim."

Kesin şimdi tartışmaya başlayacaktık. Yavaşça başını çevirip bana baktı ve sakın bir şekilde başını salladıktan sonra tekrar sordu:

"Haklısın. Tekrar soruyorum, bu evde kalmak seni neden rahatsız ediyor?"

Kendimi tartışmaya o kadar hazırlamıştım ki bir an afalladım. Açıkçası böyle sakın cevap vermesini beklemiyordum. Beni şaşırtmıştı. Gözlerimi kaçırarak, "Çünkü..." dedim ve konuya nasıl girmem gerektiğine karar veremeyerek sustum.

Gözlerini benden ayırmadan sordu:

"Çünkü!"

Daha fazla uzatmadan konuya girdim:

"Bak, beni korumak istediğinin farkındayım ama ben böyle şeylere alışık bir kadın değilim. Aileme karşı sorumluluklarım var. Onlar bana güveniyor ve evimde kaldığımı zannediyor. Her şey bir yana, rahat edemiyorum. Herkes son derece nazik olsa da kendimi bu evde sığıntı gibi hissediyorum. Konu çalışanlar ya da sen değilsin, benim! Kendime olan bir saygım var. Bu durum bana ters!"

Başını salladıktan sonra gülümseyerek bana bakmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Söylediğim şeyin neyi komikti, Allah aşkına? Sözlerimin onu öfkeli edeceğini düşünürken öfkelenen, ben olmuştum. Bana bir adım atınca geriye kaydım çünkü vereceği tepkileri önceden hesaplamak mümkün değildi. Bu davranışım onu daha çok güldürdü ve beni kendine doğru

çekerek yüzüme baktı. Saçlarıma bakarak kaşlarını çattıktan sonra yavaşça tokamı çekerek yere fırlattı. Hayretler içinde tokaya baktım. Ardından saçlarımı dağıttı ve yanağını okşayarak fısıldadı:

“Hadi! Yemek yiyelim.”

Beni şaşırtıyordu. Masanın başındaki sandalyeye geçince, yerime oturmamı beklediğini fark ederek masanın diğer ucundaki sandalyeye yürümeye başladım ama “Hayır!” dedi. Sesi odada yankılanınca durup ona baktım. Ayağa kalktı ve yanındaki sandalyeyi çekerek konuşmaya devam etti: “Buraya, lütfen! Yanımda oturmanı istiyorum.”

Sandalyeye bakarak başımı salladıktan sonra gösterdiği yere oturdum. Yerine geçti ve beni incelemeye devam etti. İştahla masaya baktım. Gerçekten enfes yemekler hazırlanmıştı ve çok acıkmıştım. Yine göz göze geldik. Dikkatle bana bakmaya devam ediyordu. Tedirgin bir şekilde kıpırdandım. Diken üstünde oturmuş gibiydim.

Fatma Hanım içeriye girdi ve “Servis yapmamı ister misiniz Baran Bey?” diye sordu.

Baran gözlerini benden ayırmadan başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

“Gerek yok, Fatma Hanım. Siz çekilebilirsiniz.”

Fatma Hanım şaşkın bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

“Nasıl isterseniz, Baran Bey. Afiyet olsun.”

Fatma Hanım’ın yemek salonundan çıkmasıyla, ortamdaki sessizlik yine belirdi. Kendimi tuhaf hissediyordum çünkü bakışlarını hiçbir şekilde benden çekmiyordu. Elime dokunarak sessizce sordu:

“Neden yemiyorsun?”

Gözlerimi devirdim ve daha fazla dayanamayarak, “Sen bana bu şekilde bakarken nasıl yemek yiyebilirim?” diye ona çıkıştım. Kaşlarını çatarak, “Nasıl bakıyormuşum?” deyince,

onu taklit ederek, "İşte böyle!" dedim ve sözlerimi tamamladım: "Yiyecek gibi." Gülümseyerek, "Öyle mi bakıyorum? Hiç farkında değilim. Biliyor musun? Orada oturmandan hiç hoşlanmadım," deyince şaşkın bir şekilde sandalyeye baktım. Tam cevap veriyordum ki kolumu tutup beni kucağına çekti. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Şok içinde gözlerine bakarak kucağından kalkmak istedim ama izin vermedi.

Endişeyle kapıyı kontrol edip bağırdım:

"Delirdin mi sen?"

Hafifçe gülümsedikten sonra, "Bunu size sormak lazım. Sonuçta doktor olan sizsiniz. Sizce benim bu durumum neye işaret ediyor?" deyince, dayanamayıp gülümsedim ve gözlerimi kısarak, "Şikayetleriniz neler?" diye sordum. Düşünüyormuş gibi yaparak, "Bir kadın tanıdım," dedi ve konuşmaya devam etti: "Böyle sizinki gibi çekik gözleri var. Süt beyazı teninin her köşesi, adı gibi bahar kokuyor. Saçlarına rüzgâr bile değse içim titriyor ve onlara dokunmak için çıldırasıya istek duyuyorum ama öyle narin ve kırılgan ki ona dokunmaya bile kıyamıyorum." Çenem titredi. Başparmağını titreyen çenemde gezdirerek sessizce fısıldadı: "Siz söyleyin, ben gerçekten de deliriyor muyum?"

Elimi, elinin üstüne koydum ve yanağımı eline bastırarak cevap verdim:

"Sizi bilmem ama galiba, ben artık kendi ruh sağlığımdan endişe ediyorum."

Baran kahkaha atarak elimi tuttu ve iç çekerek avcumun içini öptü. Sonra da doğruldu ve çatalına bir parça tavuk alarak yavaşça ağzıma verdi. Utanarak tavuk parçasını alıp çiğnemeye başladım. Beni izleyen gözlerinde net bir şekilde hayranlık vardı. Gülümsedim ve çatalı alıp ben de ona bir parça tavuk uzattım. Tavuğu ağzına alarak çiğnemeye başladı ve sessizce fısıldadı:

“Hiç bu kadar güzelini yememiştim.”

Bir insan, kalbinin eridiğini hissederek mi? Hissediordu evet! Baran öyle bir erkekti ki bana bunu en derin şekilde hissettirmeyi başarıyordu. Bir kez daha emin olmuştum. O gerçekten eşsizdi...

Yavaşça kuağından kalkıp yerime geçtim. Bu sefer bana engel olmadı. Önümde duran tabağı alıp masadaki yemeklerden servis etmeye başladı. Her hareketi zarıftı. Ne kadar sert olursa olsun, iyi yetişmiş kibar bir erkek olduğu belliydi. Tabağı önüme koyduktan sonra sandalyesine yaslanarak konuşmaya devam etti:

“Bana biraz kendinden bahset, Asyalı. Hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum ama bu çekik gözlerin sırrını, açıkçası ben senin ağızdan dinlemek istiyorum.”

O an gözlerimin parladığına emindim. İlk defa onunla normal bir diyalog kuruyorduk. Bu şekilde, belki ben de onunla ilgili bir şeyler öğrenebilirdim. Gülümseyerek anlatmaya başladım:

“Babam Türkmen’dir. Biliyorsun ki Orta Asya Türkleri genelde çekik gözlü olur. Hatta bu konuda bilim adamlarının bir teorisi var. Bu teoriye göre, gözkapasının üzerinde katlı olarak duran bu ikinci kıvrım, o coğrafyada yaşayan insanların gözlerini kar tabakasının ışığından korumak için gelişmiş. Yıllar önce babamın ailesi Türkiye’ye göç etmiş. Babam çiftçidir. Samsunluyuz. Babam göçmen ama annem Samsun’un yerlisidir. Tanıştıklarında annem daha yirmisinde bile değilmiş ama babamın çekik gözlerine vurulmuş. Babam Türkmen diye, annemin ailesi önce karşı çıkmış ama birbirlerinden vazgeçmemişler ve kısa bir süre sonra evlenmişler.”

Baran ilgiyle beni dinledi ve imalı bir şekilde gülümseyerek fısıldadı:

“Onları çok iyi anlıyorum.” Gülümseyerek gözlerimi kaçırdım. Kısa bir sessizliğin ardından Baran, “Devam et, lütfen. Susma,” deyince anlatmaya devam ettim:

“İki kardeşiz. Abim benim gibi çekik gözlü değil. O annemin genlerini almış, bense babamın. Abim hukuk okudu. İzmir’de yaşıyor. Benimse hayalimde hep başarılı bir psikiyatr olmak vardı. Gerisini biliyorsun galiba.”

Baran başını salladıktan sonra gözlerimin içine bakarak, “Zannettiğinden de fazlasını biliyorum,” dedi.

Şaşırdım. Hafifçe gülümseyerek, “Ne kadar fazlasını?” deyince, kollarını masaya dayayarak konuşmaya devam etti:

“Mesela sekiz yaşındayken kaybolmuşsun. Ailen çok telaşlanmış ve Samsun’u ayağa kaldırmış. Polisler şehrin her köşesinde seni aramışlar. Sonunda seni, yavru bir köpekle babanın tarlasında bulmuşlar. Seranın altındaymışsın ve kucağında bulduğun yavru köpek varmış. Orada öylece uyuyakalmışsın. Kalmışsın çünkü annen, köpeği eve kabul etmemiş. Gönlün o soğukta yavru bir köpeği dışarıda bırakmaya razı olmayınca, köpeği alıp seranın altına girmişsin. Sonunda baban seni ikna etmek için evinizin bahçesine bir köpek kulübesi yapmaya söz vermiş ve bu şekilde seni eve dönmeye ikna etmişler.”

Resmen ağzım açık kalmıştı. Dehşetle ona bakıyordum çünkü bu kadarını beklemiyordum. Sersemlemiş bir şekilde, “Nasıl öğrendin bu kadar eski bir olayı?” dedim.

Gözlerimin içine baktıktan sonra önümde duran tabağı işaret ederek, “Yemeğini ye yoksa soğuyacak,” diye fısıldadı.

Geriye doğru yaslandım ve kollarımı kavuşturup sordum:

“Şimdi sıra sende. Baran Demiroğlu kim?”

Tepkisiz bir şekilde, “Kim olduğumu zaten biliyorsun,” deyince, başımı dikleştirerek tekrar sordum:

“Benim tanıdığım Baran’ı sormadım. Ailenin bile tanımadığı, diğer Baran Demiroğlu kim? Herkesten ne saklıyorsun?”

Düşünceli bir şekilde masaya bakarak cevap verdi:

“Yemeğini ye!”

Beni her seferinde böyle geçiştirmesi artık canımı sıkıyordu. Dayanamadım ve öfkeyle, “Hayır!” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Senin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum. Neden ailenden bile sakladın? Bana anlatacağın bir şeyler mutlaka olmalı, Baran. Bana karşı bu derece gizemli olman adil değil. Evinde kalıyorum, birlikte uyuyoruz hatta elinden yemek yiyorum ama hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyorum ama sen, benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Bu haksızlık. Kimsin sen, Baran?”

Sert bir soluk verdikten sonra ayağa kalkıp pencerenin önüne yürüdü ve dışarıya bakarak, “Kırağının ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu. Elbette ki biliyordum ama susmasını istemediğim için tepki vermedim. Acıyla bana bakarak konuşmaya devam etti: “Kırağı, havanın içinde bulunan nemin sıvı forma dönüşmeden buz formuna geçmesidir. Hava birden öyle soğur ki üzerine kırağı düşen bitki kararır, buruşur, yanar ve buza dönüşüp ölür.” Hüzünle ona bakıyordum. Baran acıyla güldü ve pencereden dışarıya bakarak konuşmaya devam etti: “İşte ben o bitkiyim. Üstüme kırağı düştü. Karardım ve buza dönüşerek öldüm. Herkes senin kadar şanslı doğmuyor, Asyalı. Bazı insanlar siyahın içine doğar, bazıları ise beyazın. Bense grinin içine doğdum. Şimdilik bu kadarını bil yeter.”

Üstü kapalı anlatsa da yaşadığı acıları kalbimin en derin köşesinde hissedebiliyordum ve ne yaparsam yapayım, onu konuşmaya ikna edemeyeceğimi anlamıştım. Yorulmuştum artık!

Masaya bakarak hüznle fısıldadım:

“Ama unutma ki her kışın sonu bahardır.”

Hızla başını çevirip bana baktı ve gülümseyerek, "Demek Bahar'dır!" dedi. Adımı vurgulayınca söylediğim sözün ne kadar imali olduğunu fark ederek düzeltmeye çalıştım:

"Ben mevsim olarak bahardır demek istedim. Bir şey ima etmeye çalışmadım."

Gülmeye devam ederek cevap verdi:

"Açıklama yapmana gerek yok. Ben de zaten öyle anladım."

Başımı eğdim ve "Kes artık şunu!" diye söylendikten sonra, "Aslında seninle konuşmak istediğim bir konu daha var," dedim.

"Bu sözler bana mı?" diye sorunca başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimin içine bakarak, "Biri benimle konuşuyorsa yüzüne bakmasını tercih ederim. Şimdi seni dinliyorum," dedi. Gerçekten zeki bir adamdı. Beni ona söylediğim sözlerle vurmuştu.

Dik dik yüzüne bakarak, "Ne tuhaf bir tesadüf, ben de öyle!" dedikten sonra hemen konuya girdim: "Bu haftadan sonra kendime yeni bir ev aramaya başlayacağım. Kliniğe yakın bir yerde bir ev tutmaya karar verdim. Aslında önceliğim buydu ama İzmir'e gitme durumum ortaya çıkınca haftaya ertelemek zorunda kaldım."

Bakışları sertleşti. Masadaki yerine geçerek, "Ev aramaya gerek yok. O işi ben halledeceğim. İzmir dönüşü evine yerleşirsin," deyince, başımı sağa sola sallayarak karşı çıktım:

"Hayır! Bu konuyla benim ilgilenmem gerekiyor çünkü tutacağım evin kirasının benim bütçeme uygun olması şart. Ayrıca içinde yaşayacağım evi kendim seçmek istiyorum."

Sert bir şekilde bana cevap verdi:

"Uygun değil, güvenli olması şart! Bu konu kapanmıştır."

Sakin olmaya çalışarak dişlerimi sıktım. Bazı çıkışları o kadar dikti ki neye uğradığımı şaşıırıyordum. Başımı dikleştirerek, "Evimi kendim tutacağım. Sen bu konuya karışmayacaksın!" deyince, hırsıyla bana meydan okudu:

“Hayır! Benim için önemli olan tek şey sadece senin güvende olman. Bu yüzden evi ben bulacağım ve asıl sen bu konuya karışmayacaksın.”

Öfkeyle ayağa kalkarak ona baktım. Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki konuşarak bir yere varamayacağımızı anladım ve sustum. Aynı şekilde bana baktı ve resmen bakışlarıyla bana meydan okudu. Sinirden gülererek yürümeye başladım.

Tam odadan çıkıyordum ki sert bir şekilde, “Senin için bir şeyler yapmak istemem suç mu?” dedi. Durdum ve derin bir nefes alarak, “Suç değil. Sorun şu ki sen, benim sınırlarımda hâkimiyetini ilan ederken ben senin sınırlarının tellerine bile dokunamıyorum,” dedim ve büyük bir hızla merdivenlere yürüdüm.

Yukarıya çıkıp odaya girdiğimde hızla kapıyı kilitledim. Öfkeliydim çünkü benimle ilgili her kararı o veriyor ama kendisiyle ilgili her şeyi benden saklıyordu. Bunu yapması büyük bir haksızlıktı. Pencereye yürüyerek dışarıyı seyretmeye başladım. Bana ne kadar yumuşak davranmaya çalışırsa çalışsın, çok sert bir yapısı vardı. Kontrol takıntısı olan bir insandı. Beni korumaya çalıştığını biliyordum ama benim de hesap vermem gereken bir ailem olduğunu anlamıyordu. Koridordan ayak sesleri gelince kapıya baktım. Tam kapımın önünde durdu. O olduğunu biliyordum ama kapıyı açmama kararlıydım. Kapı kolunun aşağıya kaydığını görünce başımı pencereye çevirdim. Kısa bir sessizliğin ardından kapıya sert bir tekme attı. Kılım bile kıpırdamadı. Bir süre sonra odasının kapısını çarptığını duydum. Hüznle yatağa oturdum ve etrafıma bakındım. Bu oda hayal gibiydi ama ruhsuzdu. Sürekli onunla tartışmaktan yorulmuştum. Eminim ki o da yorulmuştu. Birbirinize bu kadar değer verirken orta yol bulmakta neden zorlanıyorduk... Işığı söndürdüm ve yatağa

girerek gözlerimi kapattım. Uyumak istiyordum. Uyumak ve kısa bir süreliğine olsa bile düşüncelerimden kurtulmak...

İki Gün Sonra

Babaannem her zaman, "*İnat ömrün zehridir,*" derdi. Ne kadar da haklıymış...

Tam iki gündür Baran'la kedi fare oyunu oynuyorduk. Sabahtan kalkıp okula gidiyor, sonra da geç saatlere kadar klinikte çalışıyordum. Mümkün olsa o eve de gitmeyecektim ama Yaşar, âdeta bir gölge gibi peşimdeydi. Kimsenin benim yüzümden tadının kaçmasını istemiyordum çünkü bu soğuk savaş onunla benim aramdaydı. Öfkeden deliye döndüğünün farkındaydım ama benimle ilgili böyle önemli kararlar almasını istemiyordum. Ben kendi ayaklarımın üstünde durabilecek bir kızdım. Bunu da ona ancak tepkimi göstererek anlatabilirdim çünkü bazen, onunla konuşmak işe yaramıyordu.

Bilgisayarı kapatarak geriye yaslandım ve acıyla belimi ovaladım. Resmen belim tutulmuştu. Yaklaşık iki saat önce kliniğimize yeni bir hasta getirilmişti ve onun dosyasını hazırlıyordum. Öğrendiğim kadarıyla çok ağır bir travma geçiyordu ve özel bir hastaneden buraya sevk edilmişti. Bütün tetkikler bittikten sonra yatılı olarak kliniğimizde tedavi görmeye başlayacaktı. Zaten çok yorgun ve uykusuzdum. Yeni hastanın dosyasını alarak kontrol etmesi için Adil Bey'in ofisine yürüdüm. Bir yandan da gözlerim dosyadaydı. Daha hayatının baharında olan bir genci bu hâle ne getirmişti acaba? Tedavi süresi boyunca Adil Bey'in yanında olacağım için çok heyecanlıydım. Böyle ağır vakalar mesleğimde bana çok büyük deneyimler kazandırıyordu.

Adil Bey'in kapısına vurarak içeriye girdim. Duygu'nun avukatı Meltem Hanım, Adil Bey'in karşısında oturuyordu.

Şaşırdım ama belli etmedim. Beni görünce sinsi bir şekilde gülümsedi. Gerçekten sinir bozucu bir kadındı. Soğuk bir güzelliği vardı ve insanı irite eden bakışlara sahipti. Hiç orali olmayarak Adil Bey'e baktım ve sakin bir şekilde konuşmaya başladım:

"Affedersiniz, Adil Bey. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum. Yeni yatan hastanın dosyasını getirdim."

Adil Bey gülümseyerek cevap verdi:

"Önemli değil, Bahar. Bu hanım, Duygu Gökay'ın avukatı Meltem Hanım."

Meltem Hanım'a bakarak yalandan bir ilgiyle fısıldadım:

"Öyle mi?"

Meltem Hanım hemen konuşmaya girdi:

"Biz zaten daha önce karşılaşmıştık, Adil Bey. Kendisi sağ olsun, beni çok iyi ağırladı. Harika bir asistan seçmişsiniz!" Bu imalı sözleri ona yedirirdim ama yeri değildi.

Adil Bey gülümseyerek başını salladıktan sonra ona cevap verdi:

"Bahar Hanım kliniğimizin çok değerli bir çalışanıdır. İleride başarılı bir psikiyatr olacağına eminim."

Meltem Hanım şaşırarak bana baktı ve kaşlarını çatarak sordu:

"Asistan deyince ben yanlış anladım galiba, Bahar Hanım tıp mı okuyor?"

Adil Bey başını sallayarak, "Aslında tıp okumazlar ama Bahar Hanım benim sadece asistanım değil, yardımcım. Onu kökten yetiştiriyorum," deyince, Meltem samimiyetsiz bir şekilde, "Sizin gibi bir doktorun yanında yetişmek büyük şans," dedi.

Konuşma gereği duymayarak Adil Bey'e sordum:

"Ben ofise dönüyorum, Adil Bey. Bana ihtiyacınız var mı?"

Adil Bey bana Meltem Hanım'ın karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve "Otur lütfen, Bahar. Konu Baran Demiroğlu. O, senin de hastan sayılır," dedi.

Meltem şok içinde bana baktı. Sonuçta ben, onun deyi-miyle sıradan bir asistandım. Ne de olsa kendisi, insanları etiketleriyle sınıflandırıyordu ve peşinde olduğu adamın dok-toru olmam onu şaşırmıştı. İsteksizce karşısına oturdum çün-kü bu kadının ağzından Baran'ın adını bile duymaya taham-mül edemiyordum.

Adil Bey gözlüklerini düzelterek sordu:

"Nerede kalmıştık, Meltem Hanım?"

Meltem, memnuniyetsiz bir şekilde bana bakarak cevap verdi:

"Söylediğim gibi, ailesi Duygu Gökay'ın intihar ettiğine inanmıyor ve bu dosyanın bu şekilde kapanmasını istemiyor. Savcı dosyayı kapatmış ama ben karara itiraz edeceğim. Bu yüzden sağlam delillere ihtiyacım var. Konuyu ayrıntılarıyla inceledim. Verilen ifadelerde bana tuhaf gelen şeyler var. Açıkçası, Baran Demiroğlu'nun bu intiharla ilgisi olduğuna eminim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Adil Bey ciddiyetle sordu:

"Açık konuşun, lütfen. Benden ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Meltem düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"Tuhaf olan şu ki onunla ilgili hiçbir şey öğrenemiyorum. Adam sır gibi. Bu kadar olayın içinde adı var ama bir şekilde aklanmış. Ne savcılıktan ne de mahkemeden bana hiçbir bilgi vermiyorlar. Siz onun hakkında belki bana bir şeyler söyleyebilirsiniz."

Adil Bey ilgiyle onu dinledi ve sakin bir şekilde konuşma-ya başladı.

“Baran Demiroğlu benim hastam ve hastalarım hakkında savcılık izni olmadan hiç kimseye bilgi vermiyorum. Size bu konuda maalesef ki yardımcı olamayacağım. Size tavsiyem, kendisi ile görüşmeyi deneyin.”

Meltem Hanım sıkıntıyla kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Denedim ama oldukça sert bir adam. Onunla diyalog kurmak neredeyse imkânsız gibi. Tabii ki pes etmeyeceğim çünkü ben zoru başarmayı severim.”

Gözlerimi baydım. Aslında tuttuğunu koparan ve işini iyi yapan kadınlara her zaman hayrandım ama nedense bu kadından hazzetmiyordum. Üslubu ve tavırları hoş değildi. Sürekli kendini öven insanlar bana göre sağlıklı bir psikolojiye sahip değildi. Eminim ki Adil Bey de benim gibi düşünüyordu.

Meltem bana baktı ve samimiyetsiz bir şekilde gülümseyerek sordu:

“Siz Baran Demiroğlu hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Son derece resmi bir şekilde, sorduğu soruya cevap verdim:

“Baran Demiroğlu hakkında ne düşündüğümün bir önemi yok. Adil Bey’in de söylediği gibi o bizim hastamız ve hastalarımız hakkında bilgi verme yetkimiz yok. Duygu Gökay’ın ailesini anlıyorum. Sonuçta bir evlat kaybettiler ama dediğim gibi, bu konu savcılığın işi, bizim değil.”

Meltem Hanım verdiğim cevaptan memnun olmayarak Adil Bey’e baktı ve “Peki, Zafer Gökay’ın durumu nasıl? Öğrendiğim kadarıyla hastanedeyken hep Baran Demiroğlu’nun adını sayıklamış. Hemşirelerden birine de kendisini Baran Demiroğlu’nun kurtardığı söylemiş. Sizce bu doğru olabilir mi?”

Duyduğum sözler beni şok etmişti. Demek Zafer kurtulmuştu. Duygu, bana Zafer’i sadece Baran’ın kurtarabileceğini söylemişti. Peki, bu doğru olabilir miydi? Gözlerimi Adil Bey’e çevirdim. Yeni hasta için hazırladığım dosyayı açtı ve inceleyerek konuşmaya başladı:

“Zafer Gökay’ın durumu hakkında konuşmak için çok erken. Nöroloji uzmanımız Mehmet Bey az önce kendisini tomografiye aldı. Gerçekten çok büyük bir travma geçiriyor ve öğrendiğim kadarıyla bir yerde rehin tutulmuş. Bu durumu yaşayan birinin halüsinasyon görme olasılığı çok yüksek. Bu durumla da savcılık ilgileniyor, benim bir bilgim yok.”

Donmuştum. Sersemlemiş bir şekilde Adil Bey’e bakıyordum. Yeni hastamız, demek Duygu’nun kardeşiydi. İnana-mıyordum. Hemen ayağa kalktım ve sakin olmaya çalışarak, “Müsaade ederseniz ben işimin başına dönmek istiyorum,” dedim. Adil Bey dikkatle bana bakarak başını salladı. Tabii ki anlamıştı. Meltem’e başımı salladıktan sonra hızla ofis-ten çıktım ve kapıyı kapatarak etrafıma bakındım. Kalbim hızla çarpıyordu. Zafer’i gerçekten Baran kurtarmış olabi-lir miydi? Baran benden ne saklıyordu? Evinde kaldığım ve âşık olduğum adam gerçekte kimdi? Artık bunu öğrenmek istiyordum.

Büyük bir hızla tomografi odasına yürümeye başladım. Zafer’i görmek istiyordum. Asansöre binip alt katın düğ-mesine bastım. Asansör büyük bir hızla aşağıya inerken, kafamda dönüp duran sorularla boğuşuyordum. Kapı açılınca kendime gelerek dışarıya çıktım ve tomografi odasına girdim. Mehmet Bey ve yardımcı doçent bilgisayarın başın-daydı. Mehmet Bey sert bir şekilde kapıya bakınca kendime geldim. Kapıyı çalmadan girmiştım ve yaptığım bu hareket doğru değildi. Utanarak başımı eğdim ve mahcup bir şekilde açıklama yaptım:

“Özür dilerim, Mehmet Bey. Bu şekilde buraya girmemem gerekiyordu. Bugün biraz dalgınım. Affedersiniz.”

Mehmet Bey’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Boğazını temizleyerek bana cevap verdi:

“Anlıyorum. Bir sorun mu var, Bahar Hanım?”

Ne cevap verecektim ki? Klinikte çalışmaya başladığımdan beri tomografi odasına sadece bir kere gelmiştim. O da Adil Bey’le birlikte ve bir hastanın dosyasını almak içindi. Burası Mehmet Bey’in alanına giriyordu ve bizim burada işimiz yoktu. Şaşkın bir şekilde etrafıma bakınarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

“Ben yeni hastanın dosyasını hazırladım ve bununla ilgili size bilgi vermek istedim.”

Mehmet Bey kaşlarını kaldırdı. Kimbilir hakkımda ne düşünüyordu çünkü söylediklerim saçmalıktan ibaretti. Böyle bir sebep için buraya gelmeyeceğimi o da biliyordu. Sakin bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

“Teşekkürler. Tomografi sonuçları daha çıkmadı. İşin yoksa burada bekleyebilirsiniz.”

Başımı sallayarak yanındaki sandalyeye oturdum. Mehmet Bey hâlâ bana bakıyordu ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla beni yanlış anlamıştı. Doçent, boğazını temizleyince kendine gelip işini yapmaya devam etti. Gözlerim, camın diğer tarafındaydı. Durumunu merak ediyordum. Acaba ablasının öldüğünü biliyor muydu... Hüzünle iç çektim. Onu tanı mıyordum belki ama Duygu, bana onun masum olduğundan bahsetmişti. Üstelik o, Beyza’nın büyük aşkıydı.

Mehmet Bey’in sesiyle kendime gelerek dinlemeye başladım:

“Beyin ve kafatasında bir sorun görünmüyor. Beyinde pıhtılaşma ya da kanama da yok. Kafatası ve beynin üç boyutlu görüntülerini istiyorum. Ayrıca beyin biyopsisi ve BT anjiyografisi de yapılsın. Sonuçlar çıkınca hastayı odasına alın. Dosyayı da ofisime gönderin.”

Yardımcı doçent başını sallayınca, Mehmet Bey bana kapıyı işaret ederek dışarıya çıktı. Arkasından ben de çıktım.

Kapıyı kapatınca dikkatle bana bakarak, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," deyince, gözlerimi kaçırdım. Konuşmaya devam etti: "Merak etme, beni görmek için gelmediğini biliyorum. Zafer Gökay'ın, Baran Demiroğlu'nun intihar eden nişanlısının kardeşi olduğunu öğrendim. Yüzünden anladığım kadarıyla sen de öğrenmişsin." Başımı salladım. Mehmet Bey yürümeye başlayarak konuşmaya devam etti: "Durumu perişan. Uzun bir süre susuz kalmış. Bu nedenle böbrekleri neredeyse iflas etmek üzereymiş ve kas dokusu zayıflamış. Vücudunun belirli yerlerinde kemirgen hayvan ısınkıları var. Bütün bunların dışında bana tuhaf gelen, sürekli onu sorması."

Tedirgin bir şekilde, "Kimi?" diye sorunca, gözlerimin içine bakarak cevap verdi:

"Baran Demiroğlu'nu."

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. Gizli tutulan her şey büyüyerek karşıma çıkıyordu. Baran artık bana bir açıklama yapmak zorundaydı. Ya yapacaktı ya da beni kaybedecekti çünkü ben artık bu kirli oyundan fazlasıyla sıkılmıştım...

Hayat insana hep iki seçenek sunar. Aslında kulağa ne kadar kolay geliyor. Evet ya da hayır! Ya gider ya da gitmezsin, ya seçer ya da seçmezsin. Peki ya bu kararı vermek! Söylerken ne kadar kolay görünse de hayata geçirmek zordu. Ben kararımı çoktan vermiştim ve duygularımdan emindim ama yaşadığım her olay maalesef ki bana kararımı sorgulatıyordu. Baran, elimi uzatsam tutabileceğim kadar yakın ama aslında, bana yıldızlar kadar uzaktı çünkü bir Baran daha vardı ondan öte... Onu bulup iyileştirmezsem asla tam olarak biz olamayacaktık...

Gece yarısını çoktan geçmişti. Kaldığım bu gösterişli odada öylece oturmuş duvar saatine bakıyordum. Gözlerim akreple yelkovanı takip ediyordu. Kesişmek için ne kadar da büyük bir sabırla ilerliyorlardı. Derin bir nefes alarak bakışlarımı pencereye çevirdim. Baran evdeydi. Bunu biliyordum çünkü her gece yaptığı gibi, yine kapının önüne gelmişti ama bu kez diğer gecelerin aksine kapıya dokunmadan gitmişti. Halbuki bu akşam kapıyı kilitlememiştim. Galiba onu görmek isteyen yanım, inadımı bastırmaya başlıyordu ama belli ki o da artık beni kendi hâlime bırakmayı seçmişti. Bu soğuk sessizlik ne kadar sürecekti bilmiyordum ama onunla konuşmam gerektiği bir gerçektir. Tam üç gün olmuştu. Üç gündür yan yana olan bu iki oda arasında, sanki kilometrelerce mesafe vardı.

Yavaşça kalkıp pencerenin camını araladım. Soğuk rüzgâr tenime bir bıçak darbesi gibi vurunca aklıma onun sözlerini getirdi: *“İşte ben o bitkiyim. Üstüme kırağı düştü. Karardım ve buza dönüşerek öldüm...”* Hüzünle iç çekip gözlerimi kapatırken Allah’tan onun için sabır dileyerek kapıya baktım. Direnmeye çalışan mantığım kalbime yenilemek üzereydi çünkü onu çok özlemiştim. Diğer yandan Zafer de vardı. Kafamda bir sürü soru işareti vardı ve onunla konuşmadan huzur bulmam imkânsızdı. Üstelik yarın günlerden cumaydı ve İzmir’e gidecektim. Eğer şimdi bu konuşmayı yapmazsam bütün bir hafta sonu kıvranıp duracaktım.

Saat geç olmuştu ama uyuduğunu zannetmiyordum. Her şeyi göze alarak kararımı verdim ve odadan çıkıp etrafıma baktım. Kimseler yoktu. Kim olmasını bekliyordum ki! Bu evde kalan kişi sayısı zaten belliydi. Kapının önüne gelince durdum ve bir kez daha düşündüm. Merdivenlerden ayak sesi gelince yüzümü ekşittim. Kendimi hırsız gibi hissediyordum. Gelen kişi evin çalışanlarından biri olmalıydı. Görünmek istemediğim için hiç düşünmeden içeriye daldım. Girer

girmez onunla göz göze geldim. Yatağındaydı ve sırtını yatağın başlığına dayamıştı. İçeriye bu şekilde girmem onu şok etmiş olmalı ki hızla kaşlarını çattı ve birbirine doladığı kollarını yavaşça çözerek doğruldu.

Utanarak gözlerimi kaçırdım ve mahcup bir ses tonuyla, "Odana bu şekilde girdiğim için çok özür dilerim," deyince, "Özür mü?" diye sordu. Bakışları garipti. Kızgın mıydı yoksa beni mi bekliyordu, anlamamıştım. Mecburen başımı salladım. Hızla ayağa kalkarak üstüme yürümeye başladı. Korkuyla geriye kaydım ama öyle atikti ki iki adımda karşıma geçti. Tedirgin bir şekilde, "Dinle, lütfen. Ben..." diye söze girmişken bitirmeme bile izin vermeden beni kendisine çekerek sarıldı. Öylece kalmıştım. Derin ve titrek nefesler alıp beni kendine bastırarak, "Özledim!" dedi ve elini yanağıma koyarak boğuk bir sesle fısıldadı: "Her zaman." Koyulaşmış gözlerine bakarak, "Her zaman, ne?" diye sorunca, sakallarını yanağımda gezdirerek, "Gel..." dedi.

Yine ona kapılıp her şeyi unutmuştum. Sersemlemiş gibiydim. Teninden yayılan koku beni sarhoş etmeye yetiyordu. Ona olan duygularım öyle yoğundu ki mantığımı kontrol edemiyordum. Sonuçta o da benim zaafımdı... Beni öpmek için eğilince, kendime gelerek ona engel oldum ve kollarından sıyrılarak pencere kenarına yürüdüm. Afallamıştı. Sakin olarak yüzüne baktım. Çenesini sıktı ve bakışlarına şüpheyile karşılık vermeye başladı. Bunu yapmaya mecburdum.

Güçlü olmaya çalışarak konuşmaya başladım:

"Seninle konuşmamız gereken önemli şeyler var."

Öfkeyle güldü ve dişlerini birbirine bastırarak, "Üç gündür!" dedi ve hırsla konuşmaya devam etti: "Tam üç gündür bana azap çektiriyorsun. Şu lanet olası duvarları yıkmadıysam eğer, sırf seni korkutmak istemediğim içindir. Hayatımda hiçbir zaman, bir insana karşı bu kadar sabırlı olmadım

ben. Şu an bile sabrımın sınırlarındayım. Tek bir dokunuşun için ölüyorum ve inan bana, şu an hiçbir şey bundan daha önemli değil.”

Yine dinlemiyordu. Hiçbir yere varamıyordum. Kollarımı birbirine doladım ve başımı dikleştirerek, “Bütün bunlara sebep olan sensin,” dedim. Öfkeyle, “Benim, öyle mi?” deyince hırsıyla konuşmaya devam ettim:

“Evet, çünkü beni hiç dinlemiyorsun. Hayatımla ilgili önemli kararları benim yerime sen alıyorsun ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, seninle ilgili hiçbir şey bilmeden etrafında yaşamamı istiyorsun. Sen benim her şeyimi ezbere bilirken ben körü oynayamam! Bana biraz güvenmeni istiyorum, sen de bunu anla!”

“Bunun güvenle ne ilgisi var?” diye resmen kükredi. Öyle şiddetle bağırıyordu ki yerimden sıçradım. Sinirle gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: “Seni kırmak istemedikçe beni buna mecbur ediyorsun. Sabırlı olamıyorsun ve görüyorum ki hâlâ hiçbir şey değişmemiş.” İnatla yüzüne bakmaya devam ettim. Bakışlarım onu çileden çıkardı ve yumruklarını sıkarak haykırdı: “Odana git!”

İşte bu çıkışı beklemiyordum. Birbirimizi anlamıyorduk. Pes ederek hüznle konuşmaya çalıştım:

“Baran yeter artık, yoruldu. Ben sadece...”

Dinlemedi ve dişlerini sıkarak bağırdı:

“Sana odana git dedim.”

Başımı salladım ve gözlerimi kaçırarak yürümeye başladım. İncinmişim... Hem de hiç yoktan yere. Hayatımda ilk defa bir insanla iletişim kuramıyordum ve bir aptal gibi onuz da yapamıyordum. Yüzüne bile bakmadan kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Yine hüsrana uğramanın üzüntüsünden çok, ondan vazgeçemiyor olmak bana ağır geliyordu.

Hızla odama geçtim ve kendimi yatağa atarak ağlamaya başladım. Acaba çok mu üstüne gidiyordum... Belki de bütün bu olaylarla gerçekten ilgisi yoktu? İyice saçmalamaya başlamıştım. Elbette ilgisi vardı. Sadece saklıyordu. Zihnim hâlâ bir bağımlı gibi bahaneler üretiyordu. Duygusal olarak bağımlı insanlar, diğer kişi olmadan mutlu olamayacaklarına inanırlardı ve bahaneler üretip bu duygusal bağımlılığı uzatmaya çalışırlardı. Buna dönüşmeye başlamıştım. Hüzünle yatağa girdim. İzmir'e gitmem bana iyi gelecekti. Bu şekilde biraz ondan uzak kalacaktım. İç çektim ve hüznün verdiği yorgunluğa daha fazla dayanamayarak kendimi uykuya teslim ettim.

Dokunuş... Uyku ile uyanıklık arasındayken hissettiğim tam olarak buydu. Zorlukla gözlerimi açınca karşımda onu buldum. Başını yastığa dayamış beni izliyordu. Avcuna benim bir tutam saçımı almıştı. Acıyla yutkunarak, "Senden uzak kalmaya artık dayanamıyorum," dedi ve avcumun içini öperek fısıldadı: "Sana bağırarak istemedim. İsteyemem ki! Affet beni..."

Gülümseyerek başımı salladım. O da gülümsedi ve yüzüstü yatarak beni göğsüne çekti. Üstü çıplaktı ve ona bu kadar yakın olmak bana kendimi tuhaf hissettirdi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek bir an afalladım. Baran elimi tutarak usulca göğsünün üstüne koydu. Gözlerimi göğsündeki dövmeyle çevirdim. Teniyle bütünleşmişti. Merakla oraya baktığımı görünce gülümseyerek, "Dokunmak ister misin?" diye sordu. "Çok..." diye fısıldayınca, parmaklarımı tutarak dövmenin üstüne getirdi. Nefesim kesilmişti. Yutkunarak doğruldum ve parmaklarımı dövmenin üstünde gezdirdim. Kasıldığını fark edince gözlerimi gözlerine çevirdim. Boynundaki damar belirginleşmişti. Onu bu derece etkileyebilmek bana tuhaf bir haz veriyordu. Gülümseyerek boynundaki damara dokundum. Elini elimin üstüne koyunca, göğsündeki dövmeyle bakarak sordum:

“Bu dövmenin bir anlamı olmalı. En azından bunu söyleyebilirsin, değil mi?”

Bakışlarını karanlığa çevirerek anlatmaya başladı:

“Seneler önce bir iş için Küba’nın başkentine gitmiştim. Havana gizemli bir şehirdir. Sokaklarında gezerken bir film karesinin içine düşmüş gibi hissediyor insan. Ellerinde purolarıyla kapı önlerinde gazete okuyan insanlar görüyorsun. Ya da ankesörlü telefon önünde kuyruk bekleyenler... Zaman sanki orada, donup 1950’lerde kalmış. Halk birbirine güveniyor, evlerini arabalarını bile kilitlemiyor. Denizi alabildiğine mavi ve evler rengarenk. Sokaklar, dansçılar ve falcılarla dolu.” Öyle güzel anlatıyordu ki bütün bunları ben de görmüş gibi hissediyordum. Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: “İnsanlarla diyalog kurmaktan pek hoşlanan biri değilim, bu sebeple genelde yalnız gezerim. Bir gece sahil kenarında yürüyüş yaparken yaşlı bir kadın yanıma geldi. Tuhaf bir kadındı ve çok güzel İngilizce konuşuyordu. Onu dinlemenin zaman kaybı olduğunu düşünerek oralı bile olmadım ve yürümeye devam ettim. Peşimden gelmeye başladı. Bir süre sonra bana söylediği şeylerle ilgimi çekmeyi başardı çünkü hayatımla ilgili bilmemesi gereken şeyler biliyordu. Sezgilerimin kuvvetli olduğunu da biliyordu. Benim seçilmişlerden olduğumu söyleyerek avcumun içine bir mühür bastırdı. İddiasına göre, birkaç gün içinde büyük bir felaket yaşayacaktım ve bu işaret beni koruyacaktı.” İlgiyle onu dinlerken, “Yaşandı mı peki?” diye sorunca, bakışlarını bana çevirerek anlatmaya devam etti: “Söylediklerinin saçmalık olduğunu ve para koparmak için söylediğini düşündüm. Beni rahat bırakması için ona bir miktar para vermek istedim ama almadı ve sezgilerimi göz ardı etmememi tembihledikten sonra çekip gitti. Otele döndüğümde avcumun içindeki mührü yıkamaya çalıştım ama gitmedi. Ertesi sabah huzursuz uyan-dım. Önemli bir işim vardı ve otele benim için özel bir araba

gönderilecekti. Arabaya binerken tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki bir el beni geri çekiyordu. Son anda sezgilerimi dinleyerek arabaya binmedim ve taksiyle gitmeye karar verdim. Binmekten vazgeçtiğim araba yolda kurşunlandı. Ben de aynı yoldaydım ve arabanın cayır cayır yandığını kendi gözlerimle gördüm.” Resmen donmuştum. Bakışlarını yine karanlığa çevirerek, “O kadını her köşede arattım ama hiç kimse onu tanımıyordu. Avcumun içindeki mühür olmasaydı eğer, hayal gördüğümü bile düşünebilirdim ama hayal değildi. O kadın ve yaşadıklarım gerçektir,” dedikten sonra parmaklarımı dövmenin üstünde gezdirerek, “İşte bu dövme, kadının avcumun içine bastığı mührün ta kendisi. O olaydan sonra da ona benzer bir sürü olay yaşadım ama hep sezgilerimi dinledim,” dedi.

Olay öyle tuhaftı ki inanamıyordum. Garip bir ürperti sarmıştı içimi, titrek bir nefes alarak fısıldadım:

“Acaba kadın seçilmiş derken ne demek istedi?”

Baran saçlarımı okşayarak cevap verdi:

“Net bir şey söyleyemem... Hepimiz eşit yaratılsak da bazı insanlar farklı yeteneklere sahip. Benim sezgilerim çok kuvvetli. Onu sadece bir kere dinlemedim ve çok pişman oldum. Eğer dinleseydim, belki annemle Beyza şu an yaşıyor olabilirdi. Duygu’yu ilk gördüğüm an bir şey beni ondan itti. Hep uzak durdum ama o, elini Beyza’ya uzattı. Anladım ki kaderden kaçılmıyor. Tıpkı senden kaçamadığım gibi...”

Tedirgin bir şekilde, “Ne demek istiyorsun?” deyince, gözlerimin içine bakarak, “Seni ilk gördüğüm o gün, kaderimde yerin olduğunu hissetmiştim. O hâldeyken bile hissettim. Duygu’daki gibi değildi. Kaçmak yerine, bir şeyin beni sana çektiğini hissettim. Bir mıknatıs gibi... Öyle bir zamanda girdin ki hayatıma, bunun başka bir açıklaması olamaz. Kesinlikle eminim, sen benim kaderimsin!” dedi.

Sen benim kaderimsin...

Söylediği sözler beni derinden etkilemişti. O çok esrarengiz bir insandı belki ama asıl tuhaf olan, benim de onu ilk gördüğüm an, hayatımda sıradan biri olmayacağını hissetmemdi...

Bütün eşyalarımı topladıktan sonra bir kez daha etrafıma bakınarak odadan çıktım. Bu gece İzmir'e gidiyordum. Dönüşümde ise Baran'ın benim için bulduğu eve yerleşecektim. Artık onunla tartışmak istemiyordum. Ödün veriyordum belki ama çok da mutluydum. Hele dün gece birlikte uyuduktan sonra ondan ayrılmak sanki daha zor geliyordu bana. Öyle rahat ve öyle huzurlu uyumuştum ki sabah uyanır uyanmaz gözlerim onu aramıştı ama maalesef yanımda değildi. Holdinge gitmiş olmalıydı. Açıkçası hüsrana uğramıştım çünkü o olmadan evden ayrılmak istemiyordum.

Merdivenlerden inince etrafıma bakındım. Fatma Hanım'ın yemek salonundan çıktığını görünce mahcup bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Elimde değildi. Maalesef böyle bir saplantım vardı. Galiba yetiştirilme tarzımdan dolayı, böyle konulara gereğinden fazla hassasiyet gösteriyordum. İnsanların benim hakkımda yanlış şeyler düşünmesini istemiyordum.

Yanıma geldi ve gülümseyerek, "Günaydın, Bahar Hanım. Erken uyanmışsınız. Baran Bey sizin saat onda kahvaltıya ineceğinizi söylemişti. Kahvaltı zaten hazır. Dilerseniz siz salona buyurun. Ben de Baran Bey'e haber vereyim," deyince içimi mutluluk kapladı. Demek hâlâ buradaydı, gitmemişti.

Gülümseyerek Fatma Hanım'a cevap verdim:

"Günaydın. Kahvaltı için zamanım pek yok. Aslında evden ayrılmadan önce sizi görmem iyi oldu. Benim için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim."

Fatma Hanım şaşkın bir ifadeyle, "Demek gidiyorsunuz. Açıkçası buna çok üzüldüm," dedi.

Bu sözleri duymayı beklemiyordum. Kızarmış yanaklarını saklamaya çalışarak, "Evet... Artık kendi evime yerleşeceğim ama itiraf etmeliyim ki böyle düşünmeniz beni mutlu etti. Umarım size yük olmamışımdır," deyince, içtenlikle gülümseyerek cevap verdi:

"Yük ne demek? Asıl bizim bir kusurumuz olduysa siz affedin. Sayenizde bu eve hayat geldi. Baran Bey normalde yemeğe bile inen birisi değildir. Sayenizde yemek pişirmenin bir anlamı oldu. Gidiyor olmanız beni gerçekten çok üzdü."

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra etrafıma bakınarak sordum:

"Baran Bey nerede?"

Fatma Hanım merdivenleri işaret ederek cevap verdi:

"Merdivenlerden aşağıya inince büyük bir salon var. Salonun sol köşesindeki gri kapılı odada atış çalışması yapıyor. Bir saat önce oraya kahve istemiş. Bizim oraya girmemiz yasak olduğu için kahvesini Yaşar Bey oğlum götürdü."

Şaşkın bir şekilde merdivenlere baktım. Gerçekten poligon mu vardı aşağıda! Fatma Hanım'a gülümseyerek, "Ben onu kahvaltıya çağırıp geliyorum," dedim.

Hızla merdivenlerden salona indim. Yerler gri halıyla döşenmişti. İleriye doğru uzanan bir koridor vardı ve hemen başında gri kapılı bir oda olduğunu fark ettim. Oraya yürüdüm. İçerden hiç ses gelmiyordu ve girip girmeme konusunda kararsızdım. Sonunda kapıyı yavaşça açarak içeriye girdim. Spot ışıklar gözlerimi kamaştırsa da oralı olmadım ve heyecanla ona baktım. Kulağında koruyucu kulaklık vardı ve tam karşıya doğru bakıyordu. Öylesine konsantre olmuştu ki geldiğimi bile fark etmemişti. Siyah hedef tahtası hareket edince gözlerini kısarak nişan aldı ve hedef yerine oturduğu

an, üç el ateş etti. Merakla hedefe baktım. İki el başına ve bir el kalbine olmak üzere, tam isabet vurmuştu. İyi nişancı olduğunu duymuştum ama açıkçası, bu kadarını beklemiyordum. Barut kokusu burnuma gelince yüzümü buruşturdum. Aynı anda o da izlendiğini fark ederek arkasına döndü. Beni görmeyi beklemediği için şaşkındı. Kaşlarını çatarak silahına baktıktan sonra hızla indirdi ve masaya bırakıp yanıma doğru yürümeye başladı. Yüzündeki ifade beni tedirgin etmişti. Sonuçta buraya kimsenin girmesini istemiyordu.

Tam önümde durup gözlerime bakmaya başlayınca huzursuz bir şekilde mırıldandım:

“Buraya girmenin yasak olduğunu biliyorum ama sana veda etmeden gitmek istemedim.”

Tek kaşını kaldırarak fısıldadı:

“Veda!”

Gülümsemeye çalışarak, “Biliyorsun ki bu gece İzmir’e gidiyorum. Klinikten çıkar çıkmaz havaalanına gideceğim için belki de seni göremem diye düşündüm,” deyince, sert bir şekilde bana cevap verdi:

“Bir daha ağzından veda kelimesini duymak istemiyorum. Anladın mı beni?”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Gerçekten tuhaf bir insandı ve garip takıntıları vardı. Gergin olduğu belliydi. Hüzünle başımı salladım. Bir anda elimi avcunun içine alarak dışarı yürümeye başladı. Gözlerimi devirerek ona eşlik ettim. Kafayı yiyecektim. Kızdı diye düşünürken kendimi onunla el ele yürürken buluyordum. Merdivenlerin sonuna gelince yüzüme bakıp gülümsedi ve “Bu evde senin giremeyeceğin hiçbir yer yok. İzin ya da yasak kelimesini bir daha kullanmanı istemiyorum, vedayı da! Sadece bu kadar erken uyanmana şaşırdım. Sen yemek salonuna geç, güzelim, ben duş alıp geliyorum,” dedi.

Gülümsedim, sonra saatime bakarak telaşla, "Kahvaltıya kalamam çünkü gitmem gerekiyor. Daha Meloş'a uğrayacağım," deyince, kaşlarını çatarak bana yemek salonunu işaret etti ve diretti:

"Yemek salonuna geç dedim." Giderayak onunla tartışmak istemiyordum. Sakin olmaya çalışarak başımı salladım ve yemek salonuna yürüyerek onu beklemeye başladım.

Yirmi dakika geçmişti. Çayımdan bir yudum alarak pencereden dışarıya baktım. Havalar artık düzeliyordu. Gülümseyerek pencereyi araladım. Soğuk olmasına rağmen güneş insanın içini ısıtıyordu. Kollarımı vücuduma dolayarak güneşin tadını çıkarmaya çalıştığım sırada, "Bazen, senin bu dünyaya ait olmadığını düşünüyorum," dedi. Şaşkın bir ifadeyle arkama bakınca, resmen ona hayran kaldım çünkü güneşi bile gölgede bırakacak kadar göz kamaştırıyordu. Bir erkeğe beyaz gömlek bu kadar mı yakıştırdı? Âdeta büyülenmişim. Gözlerimdeki ifadeyi fark ederek gülümsedi ve tek kaşını havaya kaldırdı. Kendimi toparlamaya çalışırken elim çay fincanına değdi ve fincan yere düşerek parçalara ayrıldı. Telaşla eğilerek parçaları toplamaya başladım. Tam anlamıyla geri zekâlı gibiydim. Ne oluyordu bana böyle? Utançtan ölmek üzereydim. Fincan parçası avcumun içine batınca acıyla inledim ve dişlerimi sıktım. Baran hızla yanıma geldi ve beni ayağa kaldırarak avcumu açtı. Batan parçayı görünce dişlerini sıkarak, "Kahretsin!" dedikten sonra elimdeki parçayı çıkarmak istedi ama başını sağa sola sallayarak fısıldadı:

"Yapamam!"

Hayretler içinde ona baktım. Bileğine saplanan cam parçasını çıkardığı geceyi düşününce, onun ağzından bu sözleri duymak bana tuhaf gelmişti. Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Önemli bir şey değil. Ben hallederim."

Elimi avcunun içinden çektikten sonra cam parçasını çıkarıp banyoya yürüdüm. Bütün bunlar benim dikkatsizliğimin sonucuydu. Çeşmeyi açarak elimi suyun altına soktum. Gerçekten önemsiz bir şeydi. Açıkçası yaptığım aptallığa daha çok yanıyordum. Duygularımı saklamak konusunda oldukça başarısız olduğum çok barizdi.

Baran'ın beni izlediğini fark ettim. Dolaptan bir spreycıkarıp yanıma yaklaştı ve spreyi kesğin üstüne tutarak, "Acıyabilir!" dedi. Başımı sallayarak, "Biliyorum!" deyince, spreyi sıktı ve yaranın üstüne üfledi. Kesik acımıyordu çünkü tek algıladığım beyaz gömleğiyle baş döndüren Baran'dı. Yavaşça doğruldu ve gülümseyerek yüzüme baktı. Ben de gülümsedim. İsteddiği zaman öyle tatlı oluyordu ki...

Araba hızla kliniğe giderken, avcumun içindeki yarabandını okşayarak Baran'a baktım. Yüzünde yine soğuk bir ifade vardı. Aslında ona keskin bir kırağı denebilirdi. Ne zaman ortaya çıkacağı belli olmayan ve beni iliklerime kadar donduran bir buz kırağı...

Başımı pencereye çevirerek konuşmaya başladım:

"Uçağım, bu gece saat 23.30'da kalkıyor. Meloş beni havaalanına götürecekt."

"Biliyorum!" dedi. Güldüm. Açıkçası şaşırmamıştım.

Gitmeden önce onunla Zafer hakkında konuşmak istiyordum ama vereceği tepkiyi hesaplayamıyordum. Yine de şansımı denemeye karar vererek konuşmaya devam ettim:

"Dün kliniğimize yeni bir hasta getirildi. Adı Zafer Gökay. Durumu oldukça ciddi. Bir süre yatılı olarak klinikte kalacak." Cevap vermedi. Yine şaşırmamıştım. Derin bir nefes alarak, "Onu tanıyorsun, değil mi?" diye sorunca, yola bakmaya devam ederek cevap verdi:

“Evet!” Acıyla gülümsedim. Kısa ve net. *Evet!*

Yine de pes etmeye niyetim yoktu. Yüzüme dökülen saç-
larımı kulağımın arkasına alarak konuşmaya devam ettim:

“Dün Mehmet Bey’le konuştum. Bana Zafer’in durumu hakkında...”

Sözümü yarıda keserek, “Ağzından, o herifin adını bile
duymaya tahammül edemiyorum. Onunla konuşmanı iste-
miyorum. Sınırlarımı zorlama, Asyalı,” diye sert bir çıkış ya-
pınca, öfkeyle ona bakarak sordum:

“Kimden bahsediyorsun sen?”

Ateş saçan gözlerini bana ve çevirerek bağırdı:

“O doktor bozuntusundan. Onun senin peşinde olduğu-
nu bilmiyorum. Onunla aynı yerde zaman geçirdiğini düşün-
dükçe çıldırıyorum, anlıyor musun?”

İnanamıyordum. Ben nelerin endişeyle kavrulurken onun
Mehmet’e takmasına gerçekten inanamıyordum. Bezgin bir
şekilde başımı sağa sola sallayarak söylediklerine isyan ettim:

“İnanılmaz bir insansın. Ben sana Zafer’in durumunu an-
latmaya çalışıyorum ama sen nelere kafanı takıyorsun. Meh-
met Bey’le aramızda sadece...”

Sözümü yarıda keserek resmen haykırdı:

“Sana o adamın adını anma dedim!”

Sustum ve öfkeyle başımı pencereye çevirdim. Olmuyordu
işte... Onunla konuşmak neredeyse imkânsız gibiydi. Elimi
tutmaya çalıştım ama hızla çektim. Kırıyor, döküyor, sonra da
pişman oluyordu. Öfke kontrolü yoktu. Aslında, bence şidde-
te eğilimli değildi ama yaşadığı travmaların etkisiyle normal
olmadığı bir gerçektir. Bu da bir çeşit bozukluktu. Her şeyi
kasıtlı olarak yaptığını zannetmesi, kesinlikle öfke kontrol
bozukluğundan kaynaklanıyordu. Kendine dur demeyi artık
öğrenmesi lazımdı.

Direksiyona sertçe vurarak gaza bastı. Hiç tepki verme-
dim. Bir günü bile sakin geçiremiyorduk. Alışmıştım artık!

Maalesef alışmak zorunda kalmıştım. Eminim ki eskiden öyle değildi, onu bu hâle getiren yaşadığı şeylerdi ama kafaya koymuştum! Madem onsuz da olmuyordu, yapacak tek şey vardı. Sevdığım adamı ben tedavi edecektim ve bunu sevgimle yapacaktım...

Bazen insan, zamanı geriye sarıp aynı anı tekrar tekrar yaşamak istiyor. Çok değil, sadece dün geceye geri dönmek ve kollarında olup onu yeniden dinlemek isterdim. Birlikte sağlıklı iletişim kurduğumuz anlar o kadar azdı ki... Halbuki çok güzel anlaşılabildik biz...

Onunla vedalaşmadan İzmir'e gidecek olmak, bana keskin bir acı hissettiriyordu. Yüzüne bile bakmadan arabadan indiğim için pişman olmuşum. Kendime kızıyordum. Hatalı olan oydu ama ben yine kendime kızıyordum. Öfkeyle güldüm. Her şey başa sarmış gibiydi. Baran sürprizlere dolu olduğu için bir saat sonra bile ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Bu kadar olayın içinde masum olan tek gerçek ona deliler gibi âşık olduğumdu. Kokusunu anımsayınca kalbim sızladı. Sinirle doğrularak fısıldadım: "*Kahretsin!*"

Kapı açılınca telaşla kimin geldiğine baktım. Mehmet Bey bana bakarak endişeyle sordu:

"Kapıyı çaldım ama cevap vermedin. İyi misin?" *İyi miydim? Tabii ki hayır!*

Belli etmemeye çalışarak, "İyiyim. Dün gece pek uyuyamadım. Sadece biraz yorgunum, o kadar. Buyurun, bir sorun mu var?" dedim.

Gözlerini kaçırarak, "Aslında yok ama var gibi," deyince, kaşlarımı çatarak, "Ne demek bu?" diye sordum.

Huzursuzca konuşmaya devam etti:

“Dün gece sana geldim. Neden diye sorma! Geldim işte. Konuşmak istediğim bazı şeyler vardı ama evde değildin galiba. Ya da kapıyı bilerek açmadın. Aslında Zafer hakkında bilmen gereken şeyler vardı ve açıkçası bugünü beklemek istemedim.” Sustu ve pencerenin önüne doğru yürüyerek, “Apartmandan çıkarken iki adam yolumu kesti. Bana neden seni aradığımı ve kim olduğumu sordular. Hiç tekin adamlara benzemiyordular. Kimdi o adamlar, Bahar?”

Baran’ın adamları olmalıydı. Şimdi onun arabada neden öfkелendiğini anlıyordum. Kendimden emin bir şekilde ona cevap verdim:

“Eminim ki kim olduklarını biliyorsunuz. Bu yüzden bu soruya cevap vermeye gerek görmüyorum, Mehmet Bey!”

Acıyla gülümseyerek, “Tahmin ettim ama açıkçası sana yakıştıramadım, Bahar. Senden daha profesyonel olmanı beklerdim. Demek o adamlarla ilişkin olduğunu kabul ediyorsun,” dedi ve benden tepki bekledi. Ona istediğini vermeye hiç niyetim yoktu.

Düşünüyor gibi yaparak, “Gecenin bir yarısı kapıma gelen sözde profesyonel bir doktorun, kendi yaptığı terbiyesizliği görmeyip benim profesyonelliğimi sorgulaması, açıkçası bana tuhaf geldi. Konu bu kadar önemli ise pekâlâ telefonla da anlatabilirdiniz,” dedim ve hırsla konuşmaya devam ettim: “Sizinle özel hayatımı konuşmaya mecbur değilim, Mehmet Bey! İlişkim varsa da yoksa da sadece beni ilgilendirir.”

Öfkeyle, “Aradım zaten ama telefonun kapalıydı. Bu yüzden gelmeye mecbur kaldım!” diye sert bir şekilde cevap verdi. Gerçekten bunları mı tartışıyorduk şimdi!

Uzatmak istemediğim için, “Sizi dinliyorum. Bu kadar önemli olan şey ne, açıkçası merak ettim.” deyince, sert bir soluk verdi ve duvara yaslanarak konuşmaya devam etti:

“Bak Bahar, özel hayatın elbette ki sadece seni ilgilendirir. Sonuçlarına katlanmayı göze almışsan benim söyleyecek bir

şeyim yok. Dün gece evine geldim çünkü muayene sırasında Zafer, bana Beyza adında bir kızıdan bahsetti. Yaptığım araştırmaya göre Beyza, Baran Demiroğlu'nun ölen kız kardeşi ve anladığım kadarıyla Zafer'le aralarında bir ilişki varmış. Bunu öğrenmek isteyebileceğini düşünerek evine geldim. Durum bu." Bu onun için yeni bir bilgi olsa da benim için zamanaşımına uğramış bir bilgiydi. Mehmet Bey'in şüpheli bakışlarını üstümde hissedince cevap verdim:

"Anlıyorum ama ben, şu an sadece Zafer'in sağlık durumuyla ilgileniyorum. Özel hayatı beni ilgilendirmez. Yine de teşekkürler."

Mehmet Bey verdiğim cevaptan memnun olmayarak kapıya yürüdü. Tam çıkarken durdu ve bana şu sözleri söyledi:

"Bir gün o adamın gerçek yüzünü senin de göreceğini biliyorum. O gün geldiğinde bana hak vereceksin. Umarım pişman olmazsın, Bahar."

Kapı kapanınca sıkıntıyla iç geçirdim. Yorulmuştum artık. Ne istiyorlardı benden? Neden çevremdeki herkes verdiğim kararları sorguluyordu?

Masama geçerken gözlerim Mehmet Bey'in bıraktığı dosyaya takıldı. Bu dosya Zafer'in dosyası olmalıydı. Hızla dosyayı elime alarak incelemeye başladım. Mehmet Bey'in raporunu okudum. Bütün testler yapılmıştı. Yaşamsal organları açlık ve susuzluk nedeniyle tahrip olmuştu ama şu an için hayati bir tehlikesi yoktu. İncelemeye devam ederken okuduğum bir satır resmen kanımı dondurdu. Sol kulak zarı patlamıştı ve bu nedenle işitme kaybı yaşıyordu. Zarın patlama sebebi yüksek basınçtı. Muhtemelen kendi çılgılığı buna sebep olmuştu. Zafer bulunduğu yerde resmen ölüme terk edilmişti.

Hüzünle dosyayı kapattım. Yaşama hakkı sözde eşitti. Doğa herkese karşı cömert ve eşit olsa da çoğu insan hırsına

yenik düşerek resmen kötülük saçıyordu. Bu yaşta bir genç bu kadar kötülüğü hak edecek ne yapmış olabilirdi...

Sıkıntıyla yerimden kalkarak ofisten çıktım. Gitmeden Zafer'i görmek istiyordum. Merdivenleri kullanıp odasına yürümeye başladım. Yatılı hastaların bulunduğu kat her zamanki gibi sakindi. Hemşire beni görünce selam vererek, "Zafer Gökay yüz iki numaralı odada kalıyor. Adil Bey az önce çıktı," diye açıklama yapınca, başımı salladım ve koridorun sol tarafındaki odaya girerek ona baktım.

Uyumuyordu ama uyku hâlinde gibiydi. Adil Bey ona sakinleştirici yapmış olmalıydı. Derin bir nefes alarak yanına yürüdüm. İçeriye girdiğimin farkında bile değildi. Yüzünü inceledim. Kumral saçlı ve esmer tenliydi. Masmavi gözleri Duygu'nunkine benziyordu. Tam dudağının kenarında bir ben vardı. Nasıl da güzel bir gençti... Eminim ki Beyza'yla birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. O sırada beni fark ederek yüzüme baktı. Gülümseyerek başımı salladım. Tepki vermedi. Özellikle sağ tarafında duruyordum. Sesimi daha net duyabilmesini istiyordum. Nedense içimde ona karşı derin bir

şefkat vardı. Onu incitmekten korkuyordum. Zaten yeteri kadar incinmişti.

Sakin ama sesli bir şekilde konuşmaya başladım.

"Merhaba, Zafer. Ben Bahar Saygın, Adil Bey'in asistanıyım. Burada kaldığın bu süre boyunca beni sık sık göreceksin. Bugün kendini nasıl hissediyorsun? Bir isteğin var mı?"

Pencereye bakarak, "Beyza öldü..." diye fısıldayınca sanki kalbimin ortasına bir ağırlık çöktü. Titrek bir nefes alarak, "O gitti!" deyince, şefkat dolu bir sesle, "Ölüm, sadece bedeni alır, ruh bakidir. Eminim ki Beyza hep seninle," diye cevap verdim. Dikkatle bana baktı. Sözlerim ilgisini çekmiş olmalıydı. Acıyla, "Ama sesini özlüyorum!" dedi ve hafifçe gülümseyerek, "Kokusunu, gülüşünü..." diye tamamladı.

Gülümseyerek fısıldadım:

“Seni anlıyorum, o çok güzel gülen bir kızdı.” Bir anda gözleri parlayarak heyecanla sordu:

“Onu tanıyor musun?”

Başımı sağa sola sallayıp, “Hayır ama fotoğrafını gördüm ve güzelliğine hayran kaldım,” deyince, gülümseyerek fısıldadı:

“Güzeldi evet, ipek gibiydi.”

Nasıl da güzel seviyordu Beyza’yı... Baran da öyle! Bu kadar çok sevilen bir kıza ölüm hiç yakışmıyordu.

Hüzünle sordu:

“Peki onlar nerede? Neden yanıma gelmiyorlar?”

İlgiyle, “Kimden bahsediyorsun?” diye sorunca, korkuyla yutkunduktan sonra telaşlanarak konuşmaya başladı:

“Baran abiden. O Beyza’nın abisidir. Ablam da ortalıklarda yok. O, beni görmeye mutlaka gelirdi. Belki onu da kaçırmışlardır. Başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Bize sadece Baran abi yardım edebilir. Beni kurtardığı gibi, Duygu’yu da kurtarsın. Yoksa onu öldürecekler. Ne olur, Baran abiyi bulun. Beni görmeye mutlaka gelsin, yoksa her şey için çok geç olabilir. Korkuyorum, lütfen onu arayın.” Yüzünde öyle derin bir korku vardı ki dehşete kapıldım.

Sakin olmaya çalışarak, “Seni o adamların elinden Baran Demiroğlu’nun kurtardığına emin misin?” dedim.

Başını sağa sola sallayarak bağırmaya başladı:

“Niye kimse bana inanmıyor. Oradaydı... Onu gördüm. Beni o karanlık yerden o çıkardı. Bana, hepsi geçti, dedi; beni sırtında taşıdı. Bulun onu, yalvarıyorum bulun.”

Küçük bir sinir krizi geçiriyordu. Hızla başının altından yastığı çıkarıp ayaklarının altına koydum. Sonra da yanaklarını tutarak gözlerine baktım ve sert bir şekilde, “Ben sana inanamıyorum,” dedim ve yanaklarına baskı uygulayarak,

*Sen şimdi sadece derin nefes al,” deyince, derin bir nefes aldı. Gülümseyerek, “Aferin, işte böyle,” dedim.

Ağlayarak gözlerime bakarken bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. Öyle derin ve öyle yakıcı bir acı çekiyordu ki içim sızladı. Üstelik daha Beyza’nın ölümünü atlatamamışken Duygu’nun öldüğünü öğrenecekti. İşte o zaman gerçekten yıkılacaktı. Benden yardım istercesine, “Baran abiyi görmem lazım!” diye haykırınca, gözlerinin içine baktım ve ona şu sözleri söyledim:

“Söz veriyorum onu sana getireceğim, Zafer. Baran Demiroğlu, seni görmek için buraya gelecek!”

Çalkantı...

Sanki elimde bir madalyon var gibiydi. Sadece önünü görebildiğim ve çevirmeye gücümün yetmediği gizemli bir madalyon. Bu madalyonun adı Baran’dı. Kafamda, beraat etmeyen sorularla yaşamamanın verdiği ağırlık, ruhumda sıkıntılı bir çalkantıya sebep oluyordu. Ne yana dönsem olmuyordu. Her yanda hem o vardı hem o yoktu...

Meloş yoldaki trafiğe bakarak sıkıntıyla söylenince kendime geldim. Bezgin bir şekilde, “Herkes tabakhaneye bok yetiştiriyor sanki. Bu nasıl bir kalabalık, anacığım? Hayır yani, ne vardı bugün geç saatte kadar çalışacak?” deyince, derin bir nefes alarak sordum:

“Kim?”

Meloş hayretler içinde bana baktıktan sonra ciddi bir ifadeyle, “Kırvem,” deyince, şaşkın bir şekilde ona baktım. Gülümsedi ve gözlerini devirerek konuşmaya devam etti: “Ay, öyle de bakıyor! Yeminle uçmuşsun sen, anacığım. Yine aklın nerede senin?”

Bakışlarımı yola çevirerek cevap verdim:

“Bilmiyorum, Meloş. Yorgunum galiba. Her şey fazlasıyla üstüme geliyor.”

Başını sağa sola sallayarak gaza bastıktan sonra bana cevap verdi:

“Üstüne geliyorsa ya arkanı döneceksin ya da hızlanarak onları ezecek ve yoluna devam edeceksin. Yani demem o ki anacığım; ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin.”

Sıkıntıyla, “İkisi de olmuyor...” deyince, tek kaşını kaldırarak sordu:

“Konu anlaşıldı. Önce söyle bakalım, bu adamın gerçekten sana değer verdiğine inanıyor musun?”

Hiç düşünmeden cevap verdim:

“Baran tuhaf bir adam. Bazen öylesine emin oluyorum ki bana kendimi dünyanın en değerli kadını gibi hissettiriyor ama bazen de sert çıkışları var. Bak mesela, bugün gideceğimi bile bile beni aramadı. Gidiyorum ama o yok! Bütün bu gelgitlerinin yaşadığı travmayla bağlantısı olduğunu biliyorum ve sorun etmiyorum çünkü zamana ihtiyacı var. Diğer yandan da gizlediği şeyler var, kendisiyle ilgili her şeyi benden saklıyor. Ona yardımcı olamıyorum.”

Gözlerini devirerek, “Sen zaten bütün bunları bilerek bu ilişkiye başladın, Bahar. Adam sırlarla doluyken karşına çıktı. Bazı şeyler pratikte kolay gibi görünse de uygulamaya geçildi mi insan tökezler. Yaşadıkların son derece normal ama gelmemesine ben de şaşırdım,” dedikten sonra sinsî bir şekilde gülerek konuşmaya devam etti: “Yine de altın saçlının sağı solu belli olmaz, Japon işi. Hani şimdi torpido gözünden bile çıksa açıkçası şaşırmam. Bana sorarsan bu adam, sana zil zurna âşık. Ben görmüş geçirmiş bir kadını ve âşık adamı gözünden tanırım. Resmen adam sana bakarken buharlaşıp uçuyor. Ay, nasıl sabrediyor, asıl ben ona şaşıyorum.

Bir erkek böyle baktığı bir kadına dokunmadan sabrediyorsa gerçekten çok seviyor demektir. Bunun başka bir açıklaması olamaz.”

Dün gece yaşadıklarımızı düşündüm. Ona dokunduğum anlarda verdiği tepkiler aklıma gelince hüznle gülümsedim. Onu özlemiştim ve görmeden gidiyor olmak beni gerçekten çok üzüyordu.

Havaalanına vardığımızda hemen arabayı park ettik. Tam bagajdan bavulumu alıyordum ki arkamda adamlar belirdi. Ne olduğunu bile anlamadan bavulumu bagajdan aldılar. Şok içinde Meloş’a baktım. Meloş öfkeyle adamlara, “Ne oluyorsunuz, lan? Dağ başımı burası, ayılar?” diye diklenirken, “Bakıyorum da ağzından yine bal damlıyor,” diye bir ses duyduk. Arkamızı dönüp baktık. Yaşar buradaydı ve gözlerini kısarak Meloş’a bakıyordu. Güldü ve başını sallayarak, “Ulan ne biçim kadınsın sen?” diye sorunca, Meloş başını dikleştirdi ve saçlarını savurarak Yaşar’a cevap verdi:

“O biçim kadınım işte! Ne o! Yoksa hünyene ağır mı geliyorum, Sivaslı?”

Yaşar hafifçe güldü ve tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti:

“Bünyem zannettiğinden daha sağlamdır, çakma sarışın. Kafanı yorma sen!”

Hemen etrafıma bakındım. Gözlerim Baran’ı arıyordu ama ortalıklarda görünmüyordu. Öfkeyle sessizce söyledim: *“Kendisi gelmemiş ama adamlarını göndermiş.”*

Meloş kolumu dürterek bana yürümemi işaret edince oradan olmadım ve başımı dikleştirerek Yaşar’a sordum:

“O nerede?”

Yaşar cebinden bir dal sigara çıkararak bana cevap verdi:

“Bilmem, her yerde olabilir. Gidelim, Bahar Hanım, tabii eğer uçağı kaçırmak istemiyorsanız!”

Gözlerimi devirerek yürümeye başladım. Meloş yürürken kulağıma eğilerek sessizce fısıldadı:

“Herif ayaklı cellat. İşimiz var bu Sivaslıyla.” Çaktırmadan arkama baktım. Peşimizden geliyordular.

Sıkıntıyla cevap verdim:

“Aslında yürekli bir adam ama sonuçta Baran’ın adamı. Onun gibi tuhaf adamın yanında çalışan birisinin normal olmasını beklemek hata olur. Onun da Baran’dan farkı yok, resmen şifreli kutu. İçinden ne çıkacağı belli değil.”

Meloş yüzünü buruşturarak söylendi:

“Bu herifin içinden ancak pas tutmuş kazma çıkar. Anladım ki anacığım, acaba bunları uzaylılar mı doğurmuş?” Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Meloş gerçekten çok tatlıydı.

Bavulumu bagaja verdikten sonra hüznle Meloş’a bakarak sessizce mırıldandım:

“Gelmedi.”

Meloş yüzünü ekşitti ve bana Yaşar’ı işaret ederek, “Öküzünü göndermiş ya! Daha ne istiyorsun?” dedikten sonra içtenlikle bana sarılarak konuşmaya devam etti: “Aman be, Japon işi! Takma kafana, boş ver. Sen keyfine bak. Abinle hasret gider. Balonun en güzel kadını sen olacaksın. Bırak o altın saçlı, derdine yansın. Bol bol fotoğraf çekil ve hiçbir şeyi düşünme.”

Başımı salladığım sırada karşıdan gelen yaşlı bir kadın dikkatimi çekti. Elinde koca bir bavul vardı ve zorlukla çekmeye çalışıyordu. Yardım etmek için bir adım atmıştım ki Yaşar benden önce davranıp koştu ve yaşlı kadının elinden bavulu alarak söylenmeye başladı:

“Ee be, anacığım! Senin bünyen kaldırır mı bu eşek ölüsünü? Zaten bir avuç kalmışsın. Yazık değil mi sana?”

Meloş’la ağzımız açık kaldı. Yaşar bavulu yanındaki adama verdi ve yaşlı kadının koluna girerek bagaj teslim alanına

yürümeye başladı. Yaşlı bir insana yardım etmek elbette ki çok doğaldı ama Yaşar öyle farklı bir adamdı ki ondan böyle bir incelik yapmasını açıkçası beklemiyorduk.

Gülümseyerek Meloş'a baktım. Gözlerinde öyle derin bir hayranlık vardı ki kelimelerle ifade etmem mümkün değildi. İç çekerek başını çevirince benimle göz göze geldi. Tek kaşımı kaldırıp Yaşar'ı işaret ederek, "Pas tutmuş kazma, öyle mi?" diye sorunca, Meloş mahcup bir şekilde Yaşar'a bakarak cevap verdi:

"Tamam... İtiraf ediyorum ki etkilendim. Ben ne yapayım, anacığım, adam çiğköfte gibi. Hem acı hem kıvamlı. Yeme de yanında yat..."

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Onu seviyordum çünkü gizli kapaklı değildi. Rengi belliydi. Ayrıca bana her zaman destek oluyordu. Böyle bir dosta sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım.

Bir süre sonra Yaşar yanımıza gelerek, "Artık içeriye girmemiz gerekiyor, Bahar Hanım," deyince, Meloş şaşırarak ona sordu:

"Hayırdır, Sivaslı! Sana ne oluyor? Yolculuk mu var?"

Yaşar Meloş'u baştan aşağıya süzerek alaylı bir şekilde, "Ne o! Yoksa gidersem üzülür müsün?" diye sorunca, Meloş gözlerini bayarak, "Nasıl bir herifsin sen? Adam gibi cevap versen olmuyor mu?" diye sordu. Yaşar gülümseyerek, "O biçim adamım işte! Yoksa bünyene ağır mı geliyorum, çakma sarışın?" deyince, Meloş da onu taklit etti: "Merak etme, Sivaslı! Bünyem zannettiğinden daha sağlamdır. Rahat ol sen!"

Dayanamayarak kahkaha attım. Bu ikili gerçekten tencere kapak gibiydi...

Meloş'la vedalaşarak içeriye girdik. Gözlerim Yaşar'daydı. Neden benimle birlikte geliyordu? Sorsam tabii ki cevap vermeyecekti. O sebeple umursamıyormuş gibi davrandım.

İzmir uçağının giriş kapısına yürümeye başlayınca Yaşar beni durdurup, "Bu taraftan, Bahar Hanım," deyince kaşlarımı çattım ve gösterdiği giriş kapısına bakarak ona cevap verdim:

"İzmir uçağının giriş kapısı bu tarafta. Unuttun galiba, ben İzmir'e gidiyorum."

Gülümseyerek bana açıklama yaptı:

"Elbette İzmir'e gidiyorsunuz. Ben Suudi Arabistan'a gidiyorsunuz, demedim. Siz beni takip edin yeter. Uçak sizi bekliyor." Ne saçmalıyordu bu adam?

Yaşar diğer kapıya yürümeye başlayınca sinirle ayağımı yere vurdum ve pes ederek onu takip etmeye başladım. Uzun bir kabinden geçerek uçağın giriş kapısına geldik. İki hostes bizi karşılayınca gülümseyerek onlara selam verdim. Nezaketle gülümseyerek, "Hoş geldiniz..." diyip beni içeriye aldılar ama uçağın içine bakınca resmen şok oldum çünkü bu uçak, kişiye özel bir uçaktı. Neler oluyordu yine böyle? Yerime çakılmış bir hâldeydim. Hırsla elimi belime koydum ve öfkeyle, "Ne demek oluyor bütün bunlar, Yaşar?" diye sordum.

Yaşar düşünüyor gibi yaparak bana cevap verdi:

"Bir şey olduğu yok, bildiğim kadarıyla İzmir'e gidiyorsunuz, Bahar Hanım. Yoksa yanılıyor muyum?"

Burnumdan soluyarak, "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Yeter artık! Hemen bu uçaktan inmek istiyorum. Sayenizde aptallaştım," deyince, Yaşar kaşlarını çatarak, "Estağfurullah! Ben sadece emirleri uyguluyorum," dedi.

Yumruklarımı sıkarak bağırdım:

"Bu benim hayatım! Karalarımı kendim veririm. Kimden emir alıyorsan ona hizmet et, bana değil!"

"Benden!"

Hırsla başımı çevirerek pilot kabinine baktım. Tabii ki oydu ve yüzünde her zaman taktığı tepkisizlik maskesi vardı.

Başını dikleştirerek Yaşar'a uçağın çıkışını gösterdi. Öfkeyle gülerek ona bakmaya devam ettim. Hâlâ emir veriyordu. Bakışlarını bana çevirip yanıma yürüdü. Tam önümde durunca ona dik dik bakarak, "Ne yaptığını zannediyorsun sen?" dedim. Her zamanki gibi dikkatle yüzümü incelenmeye başlınca, kendimi tuhaf hissederek gözlerimi kaçırdım. Bazen bana öyle derin ve esrarlı bakıyordu ki zihnine girip ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum.

Saçlarıma dokunarak, "Hırçınlığın sana ne kadar yakıştığının farkında mısın?" deyince, sıkıntıyla konuşmaya devam ettim:

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Fikrimi bile sormadan beni bu uçağa kadar getirdin ama

abim beni havaalanında karşılayacak. Eğer uçağa binmediğimi öğrenirse ona nasıl bir açıklama yapacağım, Baran? Beni zor durumda bırakıyorsun."

Başını dikleştirdi ve hırsla, "Ne yani! Seni gerçekten, İzmir'e tek başına göndereceğimi mi düşündün?" dediği an hayretler içinde ona baktım ve işaretparmağımı kaldırarak, "Bana çocuk muamelesi yapma! Ben her zaman..." Sözümü yarıda keserek parmağımı tuttuktan sonra gözlerime baktı. Neye uğradığımı şaşırarak elimi çekmek istedim ama yavaşça elimi çevirdi ve avcumun içini öperek fısıldadı: "Sadece yanında olmak istedim. Gitmene dayanamıyorum. Oldu mu?" Bir anda bütün sinirim bir buz parçası gibi eriyip kayboldu çünkü gizemi bırakıp net olduğu anlar çok azdı ve ben, bu Baran'a hayrandım. Elim, elinden çekip yanağına koyunca afalladı... Gülümseyerek, "Oldu!" diye fısıldayınca, hızla bana sarılarak, "Canım..." diye iç çekti. Zamanı durdurmak istediğim anlardan birisini daha yaşıyordum. O enfes kokusunu ciğerlerime hatta iliklerime kadar çekerek ona sarıldım.

Geri çekilince büyük bir boşluk hissettim. İçimdeki fırtınadan habersizce saçlarımı okşayarak, "İzmir uçağı kalkmak

üzere. Hadi biz de yerimize geçelim. Uçaklar arka arkaya ineceği için abine açıklama yapmak zorunda kalmayacaksın. Seni asla zor durumda bırakmam!” dedi. Sevinçten içim titriyordu. Benim için her şeyi ince ince hesaplamış olması her şeye bedeldi.

Heyecanla uçağın içine baktım. İlk defa özel bir uçakla seyahat edecektim. Baran hemen beni köşedeki koltuğa oturttu ve tam karşıma geçti. Önümüzde küçük bir masa vardı. Masadaki abajura bakarak gülümsedim. Sanki bir restorana yemek yemeye gelmiştik. Gözlerimi Baran’a çevirince utanarak gözlerimi kaçırdım çünkü her hareketimi dikkatle izliyordu. Gülümseyerek, “Bazen bana çok dikkatli bakıyorsun,” dediğimde hafifçe güldü ve masaya kollarını dayayarak, “Nedeni belli değil mi?” dedi. Eminim ki yanaklarım kızarmıştı. Parmaklarımla oynamaya başladım. Güldüğünü fark edince ona baktım. Parmağıyla beni işaret ederek, “Her hâlin başka,” dedi ve geriye yaslanarak konuşmaya devam etti:

“Çoğunlukla hırçın bir kedi gibisin ama utandığında yanakların kızarıyor ve hemen parmaklarınla oynamaya başlıyorsun.”

Parmaklarımla oynamayı bırakarak, “Duygularını saklama konusunda herkes senin kadar başarılı değil,” dedim.

Tek kaşını kaldırarak sordu:

“Sence ben bu konuda başarılı mıyım?”

Gözlerimi kısarak cevap verdim:

“Hem de fazlasıyla!”

İç çekti ve gözlerimin içine bakarak, “Yanılıyorsun,” dedi ve ciddiyetle konuşmaya devam etti: “Söz konusu sen olunca ben, ben olmaktan çıkıyorum çünkü beni alt ediyorsun. Hatta bundan fazlasını bile yapacak kadar etkiliyorsun beni. O yüzden sana hayranım. Safsın ama bir o kadar da dişli. Bir gün benim üstümdeki etkinin farkına varacaksın. İşte o

zaman Allah yardımcım olsun çünkü daha şimdiden her şeye razı olacak kadar gönüllüyüm...”

Afalladım çünkü söylediği her şeyin ne kadar ciddi olduğunu bilecek kadar tanımıştım onu... Ben de ona çok âşıktım ama onun durumu farklıydı. Yaşadığı şeylerin ağırlığı daha üstündeyken, bu kadar büyük sözler edecek kadar bana değer veriyor olması beni korkutuyordu. Hissettiği bu duyguların travma sonrası oluşan bir takıntı olma ihtimali de vardı. Ben günden güne ona büyük bir aşkla bağlanırken sonunda hüsrana uğramaktan korkuyordum. Aklımı okumuşçasına kaşlarını çatınca, gözlerimi kaçırarak sordum:

“Garip bir soru belki ama çok merak ediyorum. En büyük korkun ne?”

Yine masaya yaslandı ve gözlerimin içine bakarak, “Hayatta her şeyini kaybetmiş bir insana sorulacak bir soru değil bu çünkü böyle insanlar, ölümden bile korkmazlar,” dedikten sonra elime dokunarak, “Benim de kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ama artık var. Bu sorunun cevabını zaten sana az önce verdim,” deyince gözlerimi masaya çevirdim. Demek ki en büyük korkusu beni kaybetmektir. Açıkçası onun gibi bir adamın, “*korkum yok*,” diye cevap vermesini bekliyordum. Beni yine şaşırmıştı.

“Neden susuyorsun?” diye sorduğunda gözlerimi gözlerine çevirerek, “Beni şaşırtıyor hem de korkutuyorsun,” dedim. Gözlerini kısarak, “Neden?” diye fısıldayınca, iç çekerek ona cevap verdim:

“Senden böyle bir cevap beklemiyordum. Korku tuhaf bir duygudur, Baran. Rahatsızlık verici ve felç edici olabilir. Özgürlüğünü elinden alır. Senin en büyük korkuna sebep olmak açıkçası beni huzursuz etti.”

Sözlerimi dinledikten sonra kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı:

“Hayatım boyunca hiçbir duygunun beni ele geçirmesine izin vermedim ama senin ruhumu kuşatman açıkçası bana tuhaf bir haz veriyor, Asyalı. Yaşadığımı hissediyorum. Beni frenliyorsun. Sabırlı olmayı öğreniyorum. Eğer hayatıma sen girmeseydin, yaşadığım bunca olaydan sonra bir canavara dönüşebilirdim. O yüzden, seni benden almak isteyecek biri olursa gözümü bile kırpmadan harcarım.”

Gözlerindeki ifade beni ürkütmüştü. Dehşetle ona bakıyordum. Hostes yanımıza gelince kendimi toparlayarak ona baktım. Gülümseyerek, “Uçağımız az sonra havalanacak, Baran Bey. Lütfen kemerlerinizi takın. Bir arzunuz var mı?” deyince, Baran bana bakmaya devam ederek cevap verdi:

“Uçak havalanır havalanmaz Bahar Hanım’a yiyecek bir şeyler getirin. Kendisi bu akşam yemek yemeye fırsat bulamadı. Bana da bir kadeh viski getirin.”

Aynı şekilde gözlerine bakarak söze girdim:

“Baran Bey’e de yemek getirin lütfen. Kendisi de henüz ilacını içmedi.”

Hostes şaşırarak Baran’a bakınca, Baran gülümseyerek, “Bahar Hanım’ı duydunuz, ne söylüyorsa onu yapın!” dedi.

Hostes yanımızdan ayrılınca hemen kemerimi taktım. Her seferinde hüsrana uğrasam da onunla Zafer hakkında konuşmam gerekiyordu. Kararsız bir şekilde ona bakınca kaşlarını havaya kaldırdı. Oflayarak söze girdim:

“Emrivakilerden hoşlanmadığını biliyorum, Baran ama senden yapmanı istediğim bir şey var ve açıkçası bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

Kaşlarını çatarak, “Konu Zafer mi?” diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim:

“Evet. Bugün dosyasını inceledim ve onu görmeye gittim. Gerçekten çok perişan bir hâlde. Duygu’nun öldüğünü henüz bilmiyor ve seni görmek için ısrar ediyor. Bana göre

Duygu'nun intihar ettiğini öğrenmeye hazır değil. Ayrıca sürekli Beyza'dan bahsediyor ve esir tutulduğu yerden, onu senin kurtardığını iddia ediyor." Dikkatle beni dinledi. Yutkundum ve güçsüz bir sesle, "Ben, haddim olmayarak ona bir söz verdim, Baran," deyince çenesini sıkıldığını fark ettim. Kızışmış mıydı! Yüzünde bir duygu aradım ama öyle iyi gizliyordu ki bulamıyordum.

Yavaşça kollarını masaya dayadıktan sonra gözlerimin içine baktı ve "Nasıl bir söz verdin?" diye sordu.

Ondan gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Onu görmem için seni hastaneye getireceğimi söyledim." Hiçbir tepki vermedi. Onun bu şekilde tepkisiz kalması beni ikilemde bırakıyordu. Daha fazla dayanamadım ve başımı sağa sola sallayarak konuştum: "Susma lütfen! Bir şeyler söyle, onu esir tutulduğu yerden gerçekten sen mi kurtardın, Baran?"

Geriye yaslandı ve sert bir şekilde sordu:

"Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyorsun? Farz et ki ben kurtardım. Bu neyi değiştirir?"

Hüzünle iç çekerek, "Bu konu ile ilgileniyorum çünkü Zafer'in gerçekten masum olduğunu düşünüyorum," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Belli ki Beyza'yı çok sevmiş ve onu kaybetmeyi hâlâ hazmedememiş. Duygu bana, Zafer konusunda sadece sana güvenebileceğini söylemişti. Zafer'in sana gerçekten ihtiyacı var. Seni görürse belki biraz toparlanır. Lütfen, Baran... Bunu benim için değil, Beyza'nın hatırı için yap."

Kaşlarını çatarak, "Onu görmeye gelmem senin için bu kadar önemli mi?" diye sorunca, hüzünle başımı salladım. Baran boşluğa bakarak son sözlerini söyledi: "Peki! Madem bu kadar önemli, Zafer beni görecektir!" Minnetle gözlerine bakarak gülümsedim. Sözünü tutacak kadar mert bir adam olduğunu biliyordum. Nihayet içim biraz olsun rahatlamıştı...

Uçak İzmir'e indiğinde Baran benimle havaalanının içine kadar geldi. İzmir uçağı da biraz önce inmiş olmalıydı çünkü salonda büyük bir kalabalık vardı. Baran elimi bırakıp yanağımlı okşayarak, "Abin gelmiş, dışarıda seni bekliyor. Onu daha fazla bekletme. Merak etme, bavulunu sana getirecekler. İzmir yolcularıyla aynı anda dışarıya çıkacaksın. Abin hiçbir şey anlamayacak," dedi.

Başımı salladıktan sonra hüzünle, "Peki ya sen?" diye sorunca alnını alnıma yaslayıp bana cevap verdi:

"Ben İstanbul'a dönüyorum. Yarın sabah önemli bir toplantım var. Cep telefonunu yanından ayırma. Seni aradığımda bulmak istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadar kalabalık olmasaydı, kesinlikle ağlardım. Ona o kadar alışmıştım ki ayrılmak zor geliyordu. Eğilip yanağımlı öptüğü sırada iç çekti ve "Senden ayrılmak neden bu kadar zor?" diye fısıldadı. Dolan gözlerimi saklamaya çalışarak, "Peki ya senden!" diye cevap verince, gülümsedi ve etrafına bakarak, "Yolcular çıkmaya başladı. Hadi güzelim, sen de git artık," dedi.

Başımı salladıktan sonra çıkışa yürümeye başladım. Ona bakamıyordum çünkü eğer bakarsam kesinlikle ağlardım. Tam çıkışa geçmek üzereyken durdum ve dayanamayıp ona baktım. Bana el salladıktan sonra hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Yine sebepsizce üşümeye başlamıştım. Çaresizce içeriye girdim. O sırada bir görevli yanıma gelerek bana bavulumu uzattı. Bavulumu alıp yürümeye başladım. Bir anda, "Bahar Hanım!" diye bir ses duydum. Arkama bakınca neye uğradığımı şaşırdım. Meltem Hanım tam karşımdaydı. Şüpheyle bana bakarak, "Bu ne güzel bir tesadüf," deyince, tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım. Acaba Baran'ı görmüş müydü?

Sakin olmaya çalışarak, "Merhaba." dedim.

Tek kaşını kaldırarak beni süzdükten sonra yapmacık bir şekilde konuşmaya devam etti:

“Dünya ne kadar küçük değil mi? En olmadık insanları, en olmadık yerlerde görebiliyoruz. Neyse, ben sizi tutmayayım. Eminim ki yapacak önemli işleriniz vardır. İyi geceler.”

Tiksinerek gidişini seyrettim. Bu kadından nefret ediyordum. Tek dileğim Baran’la beni görmemiş olmasıydı, yoksa çok büyük sorunlar yaşayabilirdik Gerçi görmüş olsaydı, kesinlikle bunu dile getirirdi çünkü bu kadın hiçbir şekilde haddini bilmiyordu. Aslında suç bizdeydi. Hiç dikkatli davranmıyorduk.

Meltem gözden kaybolunca ben de yürümeye başladım. Dışarıya çıkınca abimi aradım. Karşıdaydı. Beni görünce gözleri sevinçle parladı. Yanıma koşarak bana sarıldı ve “Kız, güzelleştin mi sen?” dedi.

Kahkaha atarak cevap verdim:

“Aşk olsun, abi! Daha önce çirkin miydim yoksa?”

Yalandan saçımı çekti ve bana sevgiyle bakarak, “Çocukken ben çirkinim, diye ne kadar ağladığınızı unutma!” deyince, yüzümü buruşturup verdim:

“Ben abime benzemek istiyorum diye ortalığı birbirine kattım.”

Abim kahkaha attı ve gözlerimi okşayarak, “Bak o beğenmediğin çekik gözlerin şimdi sana bir ayrıcalık katıyor. İyi ki bana benzememişsin,” dedi.

Özlemle ona sarıldım. O benim abim, çocukluğum ve yol gösterenimdi. Mutluydum çünkü abim yanımdaydı ve sanki çocukluğuma geri dönmüştüm...

Gülümseyerek aynadaki yansımama baktım. Saçlarımı ilk defa ensemden toplatmıştım. Bu kuaförün fikriydi ve itiraf

etmeliydim ki bu saç bana çok yakışmıştı. Makyajım oldukça doğal olsa da olmazsa olmazım her zamanki gibi kırmızı rujumdu.

Elbisem, şeffaf kumaşın arasına siyah puantiye işlenmiş uzun bir elbiseydi. Göbek ve omuz kısmı transparandı ama öyle kaliteli duruyordu ki Meloş'un elbise hakkında bana ne demek istediğini şimdi anlamıştım.

Kuaför hayranlıkla elbiseme bakarak, "Muhteşem bir seçim. Bu elbise sanki sizin için tasarlanmış," deyince, gülümseyerek cevap verdim:

"Teşekkürler..."

Takılarımı taktığım sırada telefonum çalmaya başladı. Kuaför bana yardımcı olmak için çantamdan telefonumu çıkarıp bana uzatınca abim olduğunu düşünerek konuşmaya başladım:

"Ne kadar sabırsız bir adamsın sen. Sabahtan beri bu kaçıncı arayışın. Merak etme, senin gibi yakışıklı bir erkeği daha fazla bekletecek değilim. Hazırım... Artık gelip beni alabilirsin ama şunu söylemeliyim ki beni görünce tanıyamayacaksın. Gör bakalım çirkin miymişim, değil miymişim?" *Sessizlik...* Kaşlarımı çatarak ekrana bakınca resmen şok oldum çünkü arayan abim değil Baran'dı. Telaşla, "Ah..." diye inledim ve utanarak, "Özür dilerim, ben seni abim zannettim, Baran," dedim.

Sessizliğin ardından soğuk bir ses tonuyla, "Biliyor musun?" diye sordu ama cevap vermeme beklemek yerine konuşmaya devam etti: "Şu an İzmir'i bile seni benden aldığı için yakmak istiyorum. Hatta bencillik diyebilirsin ama yakınında olup seni görebilen herkesi kıskanıyorum. Senden uzakta olmuyor, Asyalı! Bunu bir kez daha anladım. Sensiz olmuyor, olmayacak da..."

Sesi öyle acılı geliyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. Ses kesilince şaşırarak telefona baktım.

Kapatmıştı. Telefonu çantama koyup sıkıntıyla ofladım. Bütün neşem kaçmış, yerini hüzne bırakmıştı. Halbuki sabahdan beri onu düşünüyor ve aramıza mesafeler girdiği için kendimi yiyordum. Elbisemi ve saçlarımı görse ne düşünürdü, acaba beğenir miydi diye merak ediyordum.

“Wow... Resmen gözlerim kamaştı.” Abimin sesi beni kendime getirdi. Yüzünde güller açıyordu. Üzüntümü ona belli etmemek için gülümsemeye çalışınca, abim kaşlarını çatarak şüpheyle sordu: “Neyin var senin, Bahar? Yoksa birisi canını mı sıktı?”

Başımı sağa sola salladım ve coşkulu görünmeye çalışarak, “Kim sıkabilir ki abi? İyiyim ben. Gerçekten beğendin mi?” diye sordum.

Keyifle yaklaşıp beni etrafımda döndürerek cevap verdi:

“Beğenmek ne kelime? Bayıldım... Prenses gibi olmuş benim güzelim. Annem şimdi seni böyle görse kesin ağlardı. Kızçem büyümüş, der yine ağlardı.” Daha fazla dayanamadım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Abim beni böyle görünce âdeta şok oldu. Omuzlarımı tutarak yüzüme baktı ve “Bir hâl var sende. İstedikğin kadar hayır de ama var! Annem söylemişti zaten. Bahar’ı hiç iyi görmedim, bu kızın bir sıkıntısı var demişti. Saklama benden, güzelim. Anlat! Ne varsa bilmek istiyorum,” deyince, burnumu çekerek, “Önemli bir şey yok,” dedim ve iç çekerek konuşmaya devam ettim:

“Sadece çok yoğun günler geçiriyorum. Size söylemek istemedim ama birkaç hafta önce evime hırsız girdi.”

Abim dehşetle bana baktıktan sonra, “Ne diyorsun sen, Bahar? Ne demek bu? Nasıl saklarsın böyle ciddi bir konuyu benden,” diye bağırdı.

Telaşla açıklama yapmaya çalıştım:

“Önemsiz bir durum, abi. Sadece girip evi dağıtmışlar. Zaten kendime yeni bir ev buldum ve İstanbul’a döner dönmez

oraya taşınacağım. Artık diğer evde kalamam. Daha güvenli bir sitede oturmak istiyorum.”

Bana ters ters baktıktan sonra öfkeyle, “Ev işini ben halledeceğim,” dedi ve düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti: “İstanbul’a birlikte döneriz. Zaten bu ara yoğun değilim. Evini görmem gerekiyor. Ne demek önemsiz bir şey? Ya evde olsaydın, zarar görseydin, Bahar!” Hırsla, “Aklım almıyor. Kaldığın ev oldukça güvenliydi. Nasıl girmişler? Polis ne dedi?” deyince, iyice köşeye sıkıştım ve gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Arıyorlar. Merak etme sen. Yeni evim gerçekten güzel ve güvenli.”

Kaşlarını çatarak, “Hangi semtte tuttun evi?” deyince, panikle düşünmeye başladım. Ne diyecektim şimdi ben? Daha evin nerede olduğunu bile bilmiyordum? Sakin olmaya çalışarak gevelemeye başladım:

“Aslında iki ev var. Şimdilik Meloş’ta kalıyorum.” Abim sinirden güldü ve başını sağa sola salladı. Belli etmemeye çalışıyordu ama çok sinirlenmişti. Çaresizce konuşmaya devam ettim: “Onunla yeni tanıştık. Dünya tatlısı bir insan. İstanbul’a gelince sen de onu çok seveceksin. Bana biraz güvenmeni istiyorum, abi. Taşınır taşınmaz gelirsin ve kendi gözlerinle görürsün. Olur mu?”

Başını dikleştirerek cevap verdi:

“Hayır, olmaz! İstanbul’a birlikte gideceğiz. Seni evine yerleştirir yerleştirmez İzmir’e döneceğim. Anlaşıldı mı?”

Çaresizce başımı salladım. Her şey arapsaçına dönmüştü. Bundan sonrasını düşünmek bile istemiyordum...

Balo salonu ıslıl ıslıl parlıyordu ama benim içim zifiri karanlıktı. Tüm bu yaşananları artık kaldıramaz hâldeydim.

Her şey üstüme üstüme geliyordu. Baran o saatten sonra beni aramamıştı. İyi ki aramamıştı çünkü ona çok öfkeliydim. Bütün bu kargaşa onun yüzünden yaşanmıştı. Hayatım

boyunca söylemediğim kadar yalan söylemiş ve abimin benden şüphelenmesine sebep olmuştum. Üstelik şüphelenmekte de haklıydı.

Etrafıma bakındım. Abim bir arkadaşıyla selamlaşıyordu. Sıkıntıyla çantamı alıp abimin yanına gidince, sevgiyle bana bakıp sordu:

“Bir şey mi oldu canım?”

Kulağına eğilim ve fısıldadım:

“Lavaboya gidiyorum. Hemen dönerim.”

Abim başını salladıktan sonra yürümeye başladım. Otel çok güzeldi. Hukukçularla aynı ortamda olmak gerçekten çok farklıydı. Konuşmayı ve dinlemeyi seviyorlardı. Keşke yanımda Meloş da olsaydı. İtiraf etmeliyim ki onun neşesini anyordum.

Lavaboya girer girmez aynanın karşında makyaj tazeleyen iki kız dikkatimi çekti. Kızlardan biri beni görünce gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Merhaba. Sizi Ayaz’ın yanında gördüm. Kız kardeşi olduğunuzu söylediler. Açıkçası çok şaşırdım çünkü hiç benzemiyorsunuz.” İçten konuşması ve sevimli hâli çok hoşuma gitmişti.

Gülümseyerek cevap verdim:

“Evet, kız kardeşiyim ama hiç benzemeyiz. Abim anneme benzer, ben babama benziyorum. Adım, Bahar.”

Kız hayranlıkla beni inceledikten sonra elini uzatarak cevap verdi:

“Ben de Saime. Bu arkadaşımın adı da Esmanur. Memnun oldum, Bahar. Bizler Ayaz’ın çalışma arkadaşlarıyız. Aynı hukuk bürosunda çalışıyoruz.”

Diğer kıza da başımı sallayarak selam verdim. Saime gülümseyerek, “Ne tuhaf! Ayaz ve Bahar. İsimleriniz bile zıt. Gerçekten çok hoş düşünülmüş,” deyince güldüm ve başımı sallayarak açıklama yaptım:

“Babam çiftçilikle uğraşır. Abim kışın doğmuş ve o sebeple adını Ayaz koymuşlar. Ben de baharda doğunca geleneği bozmamışlar ve adım Bahar olmuş.”

Esmanur güldü ve konuşmaya girdi:

“Ben de kasımda doğmuşum. İyi ki ailem sizinki gibi yapmamış.”

Hep birlikte kahkaha attık. Gerçekten çok tatlı kızlardı. Onlarla sohbet etmek bana çok iyi gelmişti. Hep birlikte masaya döndük. Aynı masada oturmamız gerçekten güzel bir tesadüftü.

Abim bizim keyifli hâlimizi görünce yalandan söylenmeye başladı:

“Oo! Ekip kurulmuş. Aman diyeyim, Bahar. Sakın çocukluk hikâyelerime falan girme. Yoksa kırk sene bunların dilinden kurtulamam.”

Saime düşünüyor gibi yaptıktan sonra sinsi bir şekilde gülümseyerek, “Çok geç! Artık her şeyi öğrendik. Tüm kirli çamaşırlarını aleyhinde delil olarak kullanacağız,” deyince yine hep birlikte kahkaha attık ama bir anda abimin yüzünün değiştiğini fark ettim. Resmen gözlerinin ışığı sönmüştü. Şaşkın bir şekilde baktığı yöne doğru baktım. İşte o an benim de yüzüm düştü. Meltem’in burada olduğuna inanamıyordum.

Esmanur baktığımız yöne bakarak Saime’ye sordu:

“Meltem değil mi o? İstanbul’da olduğunu zannediyordum.”

Saime cevap verdi:

“Evet, Meltem. Demek o da baloya davet edildi. Bayağı da güzelleşmiş. İstanbul ona çok yaramış.”

Abim masayı gösterip sert bir şekilde, "Aman, bize ne? Hadi oturalım artık," deyince tedirgin olarak masaya geçtim. Mümkün olduğu kadar ona görünmemeye çalışıyordum. Sessizleşen abime baktım. Suratını asmıştı ve dalgın bir şekilde masaya bakıyordu. Meltem'i gördükten sonra böyle olması beni şüphelendirmişti. Yoksa aralarında benim bilmediğim bir şey mi yaşanmıştı!

Başımı çevirince Meltem'le göz göze geldik. Tek kaşını kaldırarak gülümsedikten sonra yanımıza yürümeye başladı. Sinirden dişlerimi sıktım. Her fırsatı değerlendirmekte bu kadının üstüne yoktu. Masaya varınca başını dikleştirdi ve abime bakarak, "Merhaba, Ayaz. Nasılsın?" dedi.

Abim son derece tepkisiz bir şekilde ona cevap verdi:

"İyiyim, Meltem. Geldiğinden haberim yoktu."

Meltem yapmacık bir gülümsemeyle, "Dün gece geldim," deyince, abim kaşlarını kaldırarak, "Bahar da dün gece geldi. Belki de aynı uçakta seyahat etmişsinizdir," deyince iyice gerildim.

Meltem arsız bir şekilde bana bakarak abime cevap verdi:

"Aynı uçakta değildik, Ayaz. Ayrıca Bahar Hanım'la bu kadar yakın olduğunuzu da bilmiyordum."

Abim şaşırarak bana sordu:

"Siz tanışıyor musunuz?"

Tam ağzımı açıp cevap veriyordum ki Meltem olacak yılan benim yerime cevap verdi:

"Elbette tanışıyoruz. Bahar Hanım, Adil Bey'in asistanlığını yapıyor. Adil Bey'i bilirsin, kendisi adli psikiyatri alanında uzman bir doktor. Şu an çok önemli bir davanın avukatlığını yapıyorum. İntihar süsü verilmiş ama cinayet olması muhtemel. Birinci dereceden zanlı olan adam, Adil Bey'in hastası. Onun hakkında bilgi alabilmek için kliniğe gittiğimde tanıştık Bahar Hanım'la. Tabii ona tanışma denirse!" Nefretle ona

baktım. Sustu ve ardında, “Kendisi Baran Demiroğlu’nun doktoru sayılır. Yoksa haberin yok muydu?” dedi ve yalandan bir hüznle konuşmaya devam etti: “Birlikte olduğun kadın hakkında bu kadar az şey bilmene gerçekten çok üzuldüm. Yoksa yeni mi tanıştınız?”

Abim sert bir şekilde ona cevap verdi:

“Ne saçmalıyorsun sen? Bahar benim sevgilim değil, kardeşim. Ayrıca Baran Demiroğlu’yla da bir ilgisi yok.”

Meltem afallayarak, “Kardeşin mi?” dedikten sonra şaşkın bir şekilde, “Özür dilerim... Gerçekten bilmiyordum ama açıkçası şimdi daha çok şaşırdım. Kardeşin herkesin yakından takip ettiği bir cinayet zanlısının doktoru ve senin bundan haberin yok, öyle mi?” deyince, ayağa kalkıp, “Meltem Hanım, sizin derdiniz ne?” diye diklendim.

Abim sakin olmaya çalışarak beni susturdu, sonra da kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı:

“O henüz öğrenci ve daha mezun olmadı. Ayrıca neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum? Bu durum, Bahar’ın ne kadar profesyonel olduğunu gösterir ve ben ona saygı duyuyorum. Sonuçta ben de Bahar’a, davasına baktığım insanların bilgisini vermiyorum. Bizim konuşacak daha önemli şeylerimiz var ama tabii sen bunları anlayamazsın.”

Meltem gözlerini kısarak hana baktı ve “Kesinlikle haklısın, son derece profesyonel olduğu için onunla yakından ilgileniyor. Ayrıca dün gece onları havaalanında birlikte gördüm. Uçaklarımız aynı anda indi galiba,” dedi. Üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tam anlamıyla bir pislikten ibaretti.

Abim yumruklarını sıktı ve bana bakarak Meltem’e cevap verdi:

“İyi eğlenceler, Meltem.” Meltem istediği tepkiyi göremeyince bozguna uğradı ve sinirle arkasına dönerek masadan uzaklaştı.

Abim âdeta yıkılmıştı. Hüzünle ona baktım. Bana bakmıyordu. İlk defa bana bakmak istemiyordu. Gözlerindeki hayal kırıklığının sebebi olmak içimi acıttı.

Sessizce fısıldadım:

“Abi!”

Abim konuşmama izin vermeyerek, “Sus, Bahar. Bu konuyu evde konuşacağız çünkü burada kendime hakim olamayabilirim. Eğer herkesin önünde sana bağırsam mahcup olursun. Ben kardeşimi mahcup etmem!” deyince içim âdeta yandı...

Her şey mahvolmuştu. Buraya hiç gelmemeliydim. Abimin bana olan güvenini sarsmıştım ve bu ilk defa oluyordu. Saim elime dokununca yüzüne baktım. Şefkatle gülümsedi ve bana gözlerini kırptı. İşte insanlar arasında böyle farklar vardı. Bazıları iyi ve yapıcıydı. Bazıları ise kötü ve yıkıcı...

Bulunduğumuz salon artık dayanılmaz olmuştu. Resmen bayılmak üzereydim. Daha fazla dayanamayınca abime bakarak sessizce fısıldadım:

“Ben biraz hava almak istiyorum. Hemen dönerim.”

Abim küskün bir şekilde başını sallayınca ayağa kalkıp salondan çıktım. Merdivenlerden inerek etrafıma bakındım. Karşıda büyük bir teras olduğunu fark ederek hemen oraya yürüdüm çünkü nefes almakta zorlanıyordum. Terasa çıkar çıkmaz temiz havayı içime çektim. Kollarımı terasın demir parmaklıklarına yaslayarak düşünmeye başladım. Abime nasıl bir açıklama yapacağımı bilemiyordum. Doğruyu söylesem olmayacaktı ama yalan da söylemek istemiyordum. Çaresizce iç çekip gökyüzüne baktım. Neden yıldızlar kadar özgür olamıyorduk biz? Bütün bu olanlara rağmen Baran'ı bu kadar özleyip olmam nasıl bir çelişkiydi! Gözlerimi kapatarak sessizliği dinlemeye başladım.

“Ne tuhaf! Yıldızlar hatta ay bile senin yanında ne kadar sönük ve anlamsız.” Dehşetle gözlerimi açıp hızla arkama

baktım. O an, sanki yer ayağımın altından kayıp gitti. Buradaydı işte! Delicesine özlediğim adam karşımda duruyordu. Hafifçe gülümsedi ve “Karşımdasın, bir adım ötemde duruyorsun ama ben seni özlemeye devam ediyorum,” dedi.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar olmasa ağladığımın bile farkında değildim. O kadar dolmuştum ki ve ona öyle ihtiyacım vardı ki daha fazla bekleyemedim. Büyük bir hızla ona koştum ve boynuna atladım. Bana sıkıca sarıldıktan sonra başını boynuma bastırarak fısıldadı:

“Ruhuma öyle bulaştın ki senden kurtulamıyorum.”

Başımı göğsüne yaslayarak o güzel kokusunu içime çektim. İçimdeki eksik yan tamamlanmış gibi hissediyordum. Yüzüne bakıp sessizce fısıldadım:

“İyi ki buradasın. Sana öyle ihtiyacım vardı ki!”

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve “Ne oldu sana böyle, güzelim? Kim üzdü seni?” diye sorduğu an...

“Bahar!”

Duyduğum bu sesle sanki bütün büyü bozuldu. Dehşetle sesin geldiği yöne baktım. Abim tam karşıımızda duruyor ve ateş saçan gözleriyle bize bakıyordu. Bu, belki bir son belki de bir başlangıçtı...

Üşüyordum...

İçimde tuhaf bir suçluluk duygusu vardı. Tuhaftı çünkü aslında suçlu bile değildim. Sadece gizlediğim şeyler vardı ama zaten abime anlatmadığım her şey, aslında benim de daha adını koyamadığım şeylerden ibaretti. Sonuçta akli başında yetişkin bir kızdım ve hayatımla ilgili kararları elbette ki kendim verecektim.

Güçlü durmaya çalışarak abime bakmaya devam ettim. Abim bakışlarını Baran'a çevirince ben de baktım. Baran hafifçe gülümsedi ve abime elini uzatıp sakın bir şekilde konuşmaya başladı:

"Merhaba. Ben Baran Demiroğlu. Siz, Bahar'ın abisi olmalısınız. Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref."

Şaşırmıştım. Baran'ın duruşu ve saygı dolu konuşma şekli beni çok şaşırtmış, biraz da sevindirmişti. Benim gibi, abim de afallamıştı. Belli etmiyordu belki ama onu çok iyi tanıdığım için bunun farkındaydım. Buna rağmen sert duruşundan ödün vermedi ve Baran'ın eline bakarak cevap verdi:

"Kabalaşmak istemem, Baran Bey ama Bahar'ın hayatındaki yerinizi tam olarak öğrenmeden sizinle tanışmak niyetinde değilim."

Baran saygıyla başını sallayarak, "Sizi anlıyorum çünkü bir zamanlar ben de abiydim. Bir abi için kız kardeşin ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilirim ama sizin de şunu bilmenizi isterim ki Bahar benim için de çok değerli," dedi.

Abim elini bana uzatarak, "Gidelim artık, Bahar," dedi.

Hüzünle Baran'a baktım. Gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Derin bir nefes alarak yürüdüm ve abimin koluna girdim. Dayanamadım ve gözlerimi tekrar Baran'a çevirdim. Yanıma yaklaşıp, "Gitmiyorum. Bu gece burada kalacağım," deyince, başımı sallayarak abimle birlikte yürümeye başladım. Terastan çıkarak otelin içine girdik. Otelden ayrılacağımızı zannederken abim tekrar balo salonuna yürümeye başladı.

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Eve gitmiyor muyuz, abi?"

Abim soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Hemen değil! Öyle aniden ortadan kaybolursak herkes, özellikle de Meltem yanlış anlayabilir. Zannettiğinden de

kurnazdır. Daha fazla dedikoduya mahal vermek istemiyorum. Biraz daha oturalım, yarım saat sonra kalkarız.”

Sıkıntıyla başımı salladım. Balo salonuna girer girmez masamıza yürümeye başladık. Ortamdaki müzik sesi bile bana artık ağır geliyordu. Masamıza yürüyüp yerimize oturduk. Abimle aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Bu, benim alışık olmadığım bir durumdu çünkü abim, beni hep el üstünde tutar ve asla bana soğuk davranmazdı. İç çekerek ona baktım. Gergindi ve alnında ter damlaları birikmişti. Mavi gözleri boşluğa dalmıştı. Onun o sevgi dolu kalbini böyle acılaştırdığımı bilmek beni resmen kahrediyordu. Dayanamadım ve koluna dokundum. Önce irkildi sonra da bana baktı. Gözlerindeki buğu onun da kalbini acıtmış olmalıydı ki gülümsemeye çalışarak elini elimin üstüne koyup sessizce fısıldadı:

“Üzülme... Senin yanlış bir şey yapmayacağından zaten eminim. Sadece en değerlim için endişeleniyorum ve şaşkıyım. Bana biraz zaman ver.”

Gülümseyerek başımı salladım. Saime ve Esmanur derin bir sohbeta dalmışlardı. Abimin bacağını sinirle salladığını fark edince baktığı yöne doğru baktım. Meltem’in oturduğu masadan kalkarak salonun ön tarafına doğru yürüdüğünü fark ettim. Zaten fark edilmeyecek bir kadın değildi. Kızıl saçları salonun ışıklarıyla sanki bütünleşmiş, daha da belirgin bir hâl almıştı. Ön masaların birinde durdu ve zarif bir şekilde masada bulunan adama elini uzattı. Adam bana tanıdık geliyordu ama salon büyük olduğu için yüzleri tam olarak seçemiyordum. Şüpheyle abime baktım. Meltem’in her hareketini dikkatle izliyor ve dişlerini sıkarak onu seyretmeye devam ediyordu. Kesinlikle emindim. Meltem onun için sıradan bir kadın değildi. Başımı tekrar salonun diğer tarafına çevirince Meltem’in konuştuğu adamın ayağa kalktığını fark ettim. Dikkatli bir şekilde adama bakınca bir kez

daha şaşırdım çünkü bu adam, Baran'ın avukatı Ali Bey'den başkası değildi. Sinirle başımı sağa sola salladım. Bu kadın gerçekten de çok kurnazdı.

Abime doğru eğilerek sordum:

“Meltem'in konuştuğu adamı tanıyor musun, abi?”

Abim afallayarak bana baktıktan sonra umursamaz davranmaya çalışarak cevap verdi:

“Ali Bey, resmi olarak tanışmadım ama namını duymuştum. Çok deneyimli bir avukat olduğunu söylemişlerdi. Bilmediğim kadarıyla o da İstanbul'da yaşıyor. Neden sordun?”

Başımı sallayarak cevap verdim:

“Ben kendisini tanıyorum. Ali Bey, Baran'ın avukatı ve onu burada görmek beni çok şaşırttı. Bu sebeple sordum.”

Abim sinirle gülümseyerek sessizce söylendi:

“Ben şaşırmadım çünkü bu gece şaşıрма kotam fazlasıyla doldu.” Söylediği bu iğneleyici sözlerden sonra sustu ve ayağa kalkarak, “Artık gitsek iyi olacak, Bahar. Daha konuşacağımız çok şey var,” dedi.

Başımı salladıktan sonra ayağa kalktım. Zaten burada daha fazla kalmak istemiyordum. Saime ve Esmanur'la vedalaştıktan sonra abimin koluna girdim. Salonun çıkışına yürürken Ali Bey'le göz göze geldik. Başımı eğerek yüzümü eksittim. Bir bu eksikti! Sakin durmaya gayret ederek yürümeye devam ettim. Meltem'in de bize baktığının farkındaydım. Hiç bozuntuya vermedim çünkü ona malzeme vermek istemiyordum.

Ali Bey hafifçe gülümsedi ve Meltem'i arkasında bırakarak hızla yanımıza yürümeye başladı. Gergin bir şekilde abime baktım. O da benim gibi sakın durmaya çalışıyordu. Ali Bey neşeyle, “Bahar Hanım, sizi burada görmeyi beklemiyordum. Nasılsınız?” deyince gülümsedim. Onun bu neşeli sesi gerginliğimi biraz olsun dağıtmıştı.

Aynı içtenlikle ona cevap verdim:

“Merhaba Ali Bey. Sizi görmek de benim için büyük sürpriz oldu. İyiyim, teşekkürler. Bu baloya abime eşlik etmek için geldim. Kendisi avukattır. Tanıştırayım, Ayaz Saygın.”

Ali Bey abime elini uzatıp, “Çok memnun oldum. Ben de Ali Korhan. Demek meslektaşız.” deyince abim, Ali Bey’in elini sıkarak cevap verdi:

“Evet. Ben de memnun oldum. Adınızı çok duymuştum ama tanışmak bu geceye kısmet oldu.”

Ali Bey başını sallayarak sordu:

“Gidiyor musunuz?”

Abim benim yerime cevap verdi:

“Evet. Abi kardeş biraz zaman geçirmek istiyoruz. Malum, pek fazla görüşemiyoruz.”

Ali Bey abimi onaylar bir şekilde konuştu:

“Haklısınız. Farklı şehirlerde yaşamak iki kardeş için zor olmalı. Sizi görmek benim için büyük bir keyifti. İyi geceler diliyorum.”

Abim nezaketle karşılık verdi:

“Bizim için de öyle. Size de iyi eğlenceler.”

Ali Bey’le vedalaştıktan sonra yürümeye devam ettik ama Meltem fütursuzca yolumuzu keserek havalı bir şekilde konuşmaya başladı:

“Ayaz, eğer İstanbul’a gelersen mutlaka görüşelim. Hem bu sayede Bahar Hanım’la da sohbet etme şansım olur çünkü başka türlü kendisiyle konuşmak pek mümkün olmuyor.”

Tek kaşımı kaldırarak ona cevap verdim:

“Haklısınız! Sohbet etmek istediğim insanlar konusunda oldukça seçiciyimdir.”

Meltem gözlerini kısarak, “Belli oluyor zaten. O zaman ben sizi daha fazla tutmayayım! Malum, abi kardeş konuşacak çok şeyiniz vardır. İyi geceler,” dedi ve abimin gözlerinin

içine derin bir bakış atarak masasına yürümeye başladı. Abim sinirle söylenip yürümeye devam etti. Bu kadına her geçen gün daha fazla sinir oluyordum.

Otelin çıkışına yürürken gözlerim her köşede onu arıyordu. Yaşanan her şeye rağmen, onun burada olduğunu bilmek bana tuhaf bir şekilde huzur veriyordu. Dışarıya çıkar çıkmaz soğuk havanın taze ferahlığı tenime işledi ve hemen kabanımı giyindim. Valenin arabayı getirmesini beklerken abim, biraz ileride telefon görüşmesi yapıyordu. Muhtemelen Baran hakkında bilgi almak için arkadaşlarından yardım istiyordu.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp bir kez daha otele baktım. Gözlerim terasa takıldığı an kalp ritmim birden hızlandı. Oradaydı... Loş ışığa rağmen onu hemen tanımıştım. Ellerini terasın demir korkuluğuna dayamış, bana bakıyordu. Endişeli olduğunu hissediyordum. İlk defa hiçbir şey yapamıyordu.

Yoldan geçen bir arabanın gürültülü müziği dikkatimi dağıtarak beni kendime getirdi. Hemen yanı başımda bir kararlı hissedince yanımdan geçen kişiye baktım. Yaşar'ı görmek benim beklediğim bir şey değildi ama şaşırmamıştım. Umursamaz bir şekilde boğazını temizledikten sonra elindeki sigara izmaritine bakarak, "Aa! Bahar Hanım. Dünya ne kadar da küçük!" diye fısıldadı. Onun bu tavrı beni gülümsetmişti. Her zamanki gibi tuhaftı. Ona cevap vermeme fırsat bile vermeden karşıda bekleyen arabaya işaret verdi ve yürümeye başladı. Ardından hızla arabaya binip oradan uzaklaştı. Baran'a bakmaya devam ettim. Hâlâ bize bakıyordu ve çok sıkıntılıydı. Aramızdaki mesafeye rağmen yüzünü sanki görebiliyordum.

"Bahar, hadi canım, daha fazla üşüme, araba geldi."

Abimin sesiyle kendime geldim ve başımı sallayarak arabaya bindim. Araba otelin ihtişamlı görüntüsünü arkada

bırakırken ben, hem Baran'ı hem de abimle yapacağım konuşmayı düşünüyordum...

Önümdeki bardaktan etrafa yayılan karanfil kokusu bulunduğum odayı etkisi altına almıştı. İçimdeki gerginliği dindirebilmek için kendime karanfil çayı yapmıştım. Bardağı dikkatli bir şekilde kaldırıp buharını yavaşça üfledim. Havaya dağılan buharla birlikte bir yudum alarak gözlerimi kapattım.

Karanfilin o muhteşem aroması beni geçmişe götürünce gülümsedim. Daha sakin ve huzurluydum artık.

Gözlerimi açar açmaz duvardaki saatte baktım. Öğlen olmak üzereydi ama abim hâlâ uyanmamıştı. Dün eve geldikten sonra benimle konuşmak için sabahı beklemek istediğini söyleyerek odasına geçmişti. Bu benim için de çok iyi olmuştu çünkü düşünmeye ihtiyacım vardı. Hemen telefonumu kapatmış ve ılık bir duş alarak uyumuştum. Enerjim çok düşüktü ve biraz kendimi toplamam lazımdı. Bunun için de ihtiyacım olan tek şey kendimle baş başa kalmaktı.

“Günaydın.” İrkilerek abime baktım. Başını mutfak eşığıne yaslamıştı ve sevgiyle bana bakıyordu.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

“Günaydın, abi. Kahve ya da çay içmek ister misin?”

Abim mutfağa yürüyerek, “Ben alırım. Sen ne içiyorsun?” diye sordu. Tam cevap veriyordum ki elini hızla kaldırdı ve “Dur, ben tahmin edeyim,” dedikten sonra ortamı koklayarak, “Karanfil çayı!” diyerek konuşmaya devam etti: “Annenin tarifi. Ne zaman babaanneme sinirlense sakinleşmek için karanfil kaynatıp suyunu içerdi. Sen de öyle yaptın değil mi? Boşuna demiyorum, anasının kızı diye!”

Kahkaha attım ve ellerimle yüzümü kapatarak, “Abi...” dedim.

Isıtıcının düğmesine basarak, "Ne abi? Yalan mı?" deyince düşünüyör gibi yaptım ve bardağımdan bir yudum daha içerek cevap verdim:

"Dalga geçme, abi çünkü o dalga geçtiğin karanfil, anti-oksidan özelliğe sahip nefis bir baharattır ve bu özelliği sayesinde stres ve kaygıyla başa çıkmamıza destek olur. Dikkat dağınıklıklarını önler, zihninizi berraklaştırır. Ayrıca depresyon hâlimden kurtardığı da bilinmektedir. Ben çoğu hastamıza öneriyorum."

Abim bir anda ciddileşti ve derin bir nefes alarak sordu:

"Peki ya ona! Baran Demiroğlu gibi azılı bir zanlıya! Ona da öneriyor musun?"

Donmuştum... Abimin sorduğu bu soru âdeta kanımı dondurmuştu. Gözlerim buğulanmıştı. İşte fırtına başlıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve gözlerimi kaçırarak abime cevap verdim:

"Yıllardır bu dalı okuyorum, abi ve aylardır da çok profesyonel bir doktorun yanında asistan olarak görev yapıyorum. Adil Bey, onun psikolojik olarak büyük bir yıkım yaşadığına karar verdi. Ben de aynı fikirdeyim. Bazı şeyler dışarıdan görüldüğü gibi değil. Ben onun suçlu olduğuna ve böyle büyük bir katliamı gerçekleştirebileceğine inanmıyorum. Hatta buna eminim. Savcılık da aynı kararı verdi ki Baran tahliye edildi."

Abim acıyla gülümseyerek, "Peki ya gerçekten düşündüğün gibi değilse... Yaptığım araştırmaya göre nişanlısının intiharından da sorumlu tutuluyor. Medya olayı örtbas etse de bu intihar, cinayet olabilir. Bütün bunların tesadüf olması mümkün değil. Sence Baran, gerçekten bu kadar olayın içinde masum kalabilmiş olabilir mi? Her şey bir yana, sen bu adamı annen ve babanla tanıştıracak misin? Ne diyeceksin onlara? Baran ailesinin katili olarak suçlanıyor ama gerçekte masum. Öyle mi diyeceksin?"

Ya kariyerin! Aranızdaki duygusal bağ öğrenilince kariyerin ne olacak? Bunca emeğine yazık değil mi? Değer mi, Bahar? Baran Demiroğlu için değer mi?”

Kendimden emin bir şekilde cevap verdim:

“O düşündüğün gibi biri değil, abi. Ona zannettiğinden de fazla değer veriyorum. Her şeyden önemlisi ona güveniyorum.”

Abim başını sallayarak, “Peki, tamam. Söyle bakalım, kim Baran Demiroğlu? Bu olay hakkında sana ne anlattı? Hayatıyla ilgili sana ne kadar net? O, sana ne kadar güveniyor, Bahar?” Sustum... Bu soruların cevabını nasıl verebilirdim ki? Baran şimdiye kadar bana hiçbir şey anlatmamıştı. Her şey Duygu’dan öğrendiklerimden ibaretti... Abim derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: “Görüyorum ki hiçbir şey anlatmamış. Uzatmak ve seni daha fazla üzme istemiyorum ama sana tavsiyem, kafandaki soru işaretleri tam olarak netleşmeden böyle karanlık bir yola girme çünkü sonra üzülen sadece sen olmayacaksın. Aileni de düşün, lütfen. Dün gece savcılıkta çalışan çok yakın bir dostumu aradım. Adı Orhan. Ona Baran Demiroğlu’nu ve zanlı olarak gösterildiği davaları sordum. Bana bu dosyaların kapandığını ve Baran Demiroğlu hakkında konuşma yasağı konduğunu söyledi. Sence de bu durum tuhaf değil mi? Anladığım kadarıyla Baran Demiroğlu esrarengiz bir sebeple devlet tarafından korunuyor. Sana kendisiyle ilgili özel bir bilgi verdi mi? Neden? Bu esrarın sebebi ne?”

Kaşlarımı çatarak, “Hayır,” dedikten sonra konuşmaya devam ettim: “Tek bildiğim ailesinin cinayetini Baran’ın işlemediği. Bunu da kendisinden değil, intihar eden nişanlısından öğrendim. Baran kapalı bir kutu gibi. Sakladığı şeyler var ama benden her şeyi saklamasının sebebinin beni korumak olduğunu söylüyor.”

Abim masaya oturdu ve şüpheli bir şekilde, "Korumak istiyor ama yanında görünmene izin vererek seni olayların göbeğinde tutuyor. Meltem bile senin peşinde çünkü senin bir şeyler bildiğini düşünüyor. Ya diğerleri! Baran'ın peşinde olan adamlar... Muhtemelen evine giren ve hırsız olduğunu zannettiğin kişiler de aynı sebepten senin peşinde. Ondan uzak dur, Bahar. Böyle bir adamla senin hiçbir şekilde görüşmeni istemiyorum. Zaten sana gerçekten değer veriyorsa o da bunu isteyecektir. Hatta bence kliniği bırak ve İzmir'e gel. Mezun olmana çok az bir süre kaldı. Senin gibi başarılı bir doktor her yerde iş bulabilir. Hatta ileride kendi muayenehaneni açabilirsin," dedi.

Hüzünle başımı sağa sola sallayarak, "Bu çok acımasızca, o benim için çok değerli, abi. Her şeyi bırakmak bu kadar kolay mı? Sen benden resmen kalbimi söküp atmamı istiyorsun," deyince, elini elimin üstüne koyarak bana duymaktan en çok korktuğum o soruyu sordu:

"Peki ya ailen! Annen ve baban, onları hiç mi düşünmüyorsun? Ya onların başına bir şey gelirse! Baran kendi ailesini bile koruyamamış, senin aileni koruyacağına nasıl bu kadar eminsin? Dönüşü olmayan büyük kayıplar vermeden bu ilişkiyi bitir çünkü eğer geç olursa ömrün boyunca vicdan azabıyla yaşayacaksın. Tabii eğer yaşıyor olursan. Şimdi bir karar ver. Ya Baran'ı seçip ailenin hayatını tehlikeye atacaksın ya da ondan vazgeçip ailen için fedakârlık yapacaksın..."

Acıyla yutkundum. Annemle babamın yüzü gözlerimin önüne gelince içim titredi. Hissettiğim acının sebebi keskin gerçeklerdi. Abim haklıydı. Söylediği her şey benim kaçtığım ve yüzleşmek istemediğim korkularımdı. Ailemi korumak için artık bir karar vermem gerekiyordu. Mantığım gerçekleri sırtına alarak kalbimi ezerken kalbim, sevdiği adam için direniyordu. Onu yarı yolda bırakıp hayatıma

devam edebilir miydim! Ondan uzak kalmaya gerçekten katlanabilir miydim! Bu soruların cevabını sadece kalbimi yerinden söküp atarsam verebilirdim.

İçim kan ağlayarak fısıldadı:

“Peki abi, dediğin gibi olsun...”

“Hayırlı olsun. Umarım, evden memnun kalırsınız.”

Abim beğeniyle eve bakarak cevap verdi:

“Ev tam istediğimiz gibi Kemal Bey, çok teşekkürler.”

Abimle emlakçıyı baş başa bırakarak yatak odasına yürüdüm. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki hem ruhen hem de bedenen yorgun düşmüştüm. O konuşmadan sonra abim, hemen İstanbul’da yaşayan arkadaşının tavsiye ettiği bir emlakçıyla bağlantıya girerek bana, güvenli bir sitede eşyalı daire bulmuştu. Akşam uçağıyla İzmir’den İstanbul’a gelmiştik. Bir gece otelde kaldıktan sonra da evi görüp hemen tutmuştuk. Daha doğrusu abim görüp, beğenip tutmuştu. Ben kukla gibi, abim ne derse yapıyordum çünkü aklım başımda değildi. Tek yaptığım Adil Bey’i arayarak ondan bir gün izin istemek olmuştu. Abim bu gece İzmir’e dönecekti ve yarın benim için yeni bir dönem başlıyordu.

Yatak odasının balkonuna çıkarak boğaz manzarasını seyretmeye başladım. Aklımda sadece o vardı. Neredeydi acaba? Muhtemelen her şeyden haberdardı. Onu tanıyordum artık. Attığım her adımı, hatta tuttuğum evin yerini bile bildiğine emindim. Telefonumu bu sabah açmama rağmen beni hiç aramamasının sebebi de muhtemelen buydu. Belki de o da abim gibi düşünüyordu. Böyle olması ikimiz için de en doğru olardı. Gözlerim doldu ve acıyla karışık bir nefes verdim. Lanet olsun ki onu özlüyordum. Nasıl dayanacaktım

içimi yakan bu acıya... Titrediğimi fark ederek dişlerimi sık-
tım. Üşüyordum yine, onsuzken hep üşüdüğüm gibi...

Omuzlarıma dolanan şefkatli bir kol beni düşüncelerim-
den sıyrıp kendime getirdi. Abim başımın üstüne dudakları-
nı bastırarak sessizce fısıldadı:

"Geçecek! İnan bana zamanla bütün acıların dinecek. Bu
hisleri iyi tanırım."

Gözyaşım yanağımdan süzülürken elimin tersiyle akan
yaşı sildim ve "Geçmesin, dönmesin abi. Baran hep içimde
benimle kalsın," deyince, abim hüznüyle yüzüme bakıp, "Geç-
mezse insan yaşayamaz," dedi.

Çocuk gibi direndim:

"Sen buna yaşamak mı diyorsun?"

Abim derin bir nefes alarak, "Sonra silik bir anı olarak
kalıyorlar," deyince, dudaklarımı bükerek sordum:

"O anının adı Meltem, değil mi? Seni tanıyorum abi, Mel-
tem'e duyduğun öfkeden anlamıştım. Sen böyle öfkeli bir
adam değilsin. Her şey bir yana, bakışların seni ele veriyor."

Abim dişlerini sıktı ve boğazın hırçın sularına bakarak an-
latmaya başladı:

"Meltem'le aynı fakültede okuduk. O zamanlarda da şim-
diki gibi çok hırslıydı. Onu görür görmez etkilenmişim. Bir
kadının böyle hırslı ve idealist olması çok güzeldi. Etrafında
dönmeye başladım ama onun öncelikleri çok farklıydı. Benim-
le ilgilenmiyordu bile. Notlarım oldukça yüksek olduğu için
fakültenin dekanıyla aram çok iyiydi ve bu durum, Meltem'in
de dikkatini çekmişti. Staj için başvuru yaptığımız dönem,
bana yakınlık göstermeye başladı. Hislerimin farkındaydı.
Sürekli birlikteydik ve çok mutluydum çünkü Meltem benim
artık sevgilimdi ya da ben öyle olduğunu zannediyordum. O
inanılmaz derecede zeki bir kadın, Bahar ve amaçları uğruna
yapamayacağı hiçbir şey yok. Benden dekanla konuşmamı ve

aynı hukuk bürosunda staj yapmamız için ona da bir tavsiye mektubu yazmasını istememi rica etti. Onu mutlu etmek için yaptım ama sonra...” Abim sinirden konuşamayarak sustu. Öfkeyle, “Sonra ne oldu abi? ” diye sorunca acıyla gülümseyerek konuşmaya devam etti: “Staja kabul edilir edilmez birden değişti. Yüzüme bakmıyor, telefonlarıma dahi çıkmıyordu. Onunla konuşmak istedim. Delirecek gibiydim. Konuştuğumuz o günü asla unutamam. Bana aramızdaki ilişkiyi yanlış anladığımı ve beni sadece arkadaş olarak gördüğünü söyledi. Yıkılmışım çünkü beni resmen kullanmıştı. Kendimi işime verdim ve kısa sürede fark edildim. Etrafımda bir sürü başarılı kadın vardı ama her şeye kendimi kapatmışım. Hırstan mı bilmiyorum ama onun bana yaptığını bir türlü hazmedemiyordum. O sıra önemli bir dava almıştık ve artık stajyerlerden birine bu davada görev yapma hakkı verilecekti. Bu kendimizi gösterebilmemiz için bulunmaz bir fırsattı. Meltem dahil herkes o kişinin ben olacağını biliyordu. Bir gece evime geldi ve ağlayarak benden özür diledi. Önce onu reddettim ama nasıl olduysa yine kanıma girdi ve o gece birlikte olduk.” Abimin gözlerindeki acı sanki benim acım olmuştu. Meltem’den bir kez daha nefret ettim. Başımı abimin güven veren omzuna yaslayarak dinlemeye devam ettim: “Sabah olduğunda yüzünde hüznün vardı. Pişman olduğunu düşündüm. Olmadığını söyledi ama tuhaf bir şekilde vicdan azabı çekiyor ve ona karşı kendimi sorumlu hissediyordum. Sırf bu yüzden onunla evlenmeye bile hazırdım. Günler geçtikçe daha da durgunlaştı. Sanki karşımdaki kadın, o hırslı kadın değil, başka biriydi. Bir gün bana bürodan ayrılacağını söyledi çünkü benim gölgemde kaldığı için kendisini gösteremediğine inanıyordu. Şiddetle karşı çıktım ve çektiğim vicdan azabının etkisiyle davanın ona verilmesini istedim. Verildi ve davayı kazandı. Tabii sonra yüzüme bile bakmaz

oldu. Yine beni oyuna getirdiğini o zaman fark ettim. Bir yıl geçmeden istifa etti ve mezun olur olmaz bana bir veda bile etmeden İstanbul'a gitti. Ve balo gecesine kadar bir daha onu görmedim. İşte böyle. Güçlü ol ve her şeyi zamana bırak çünkü yaralarını sadece zaman iyileştiriyor. İnan bana."

İç çekerek sordum:

"Onu gerçekten sevdin mi, abi?"

Abim gözlerime bakarak, "Hayır!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Tabii bunu İstanbul'a gittiğinde anladım. Beni kullandığı için sadece onu takıntı hâline getirmiştım. Evlenmek istememin sebebi onunla birlikte olmamdı. Kendimi ona karşı sorumlu hissettim çünkü babam hep, bana kadın yarı yolda bırakılmaz, diye öğütlemişti. Sevgi bu kadar basit olmaz."

Ona sarılarak başımı salladım. Onunla hep yakın olmuş-tuk ama ilk defa kendimi ona bu kadar yakın hissediyordum...

Birikmiş bütün işlerimi bitirdikten sonra rahatlayarak derin bir nefes aldım. Saat 13.00'e geliyordu. Fakülteden biraz erken çıkarak kliniğe gelmiştim. Amacım öğleden sonra biraz erken çıkıp eve alışveriş yapmaktı. Bir yandan da Zafer'in durumunu merak ediyordum. Bir saat sonra Adil Bey randevulu hastalarıyla ilgilenmeye başlayacaktı. Aslında şimdi Zafer'i görmeye gidebilir ve durumu hakkında biraz bilgi alabilirdim.

Üstüme beyaz önlüğümü giyinerek ofisten çıktım. Klinik oldukça kalabalıktı. Asansörü kullanmaktan vazgeçerek merdivenlerden çıktım ve yatılı hastaların bulunduğu salona girdim.

İlgili hemşire beni görünce gülümseyerek selam verdi:

"Merhaba, Bahar Hanım."

Aynı şekilde gülümseyerek, "Merhaba. Zafer Gökay odasında mı? diye sordum.

Hemşire şaşırarak, "Zafer Gökay dün sabah hastaneden ayrıldı. Ben bilginiz var zannediyordum," deyince, odaya bakarak cevap verdim:

"Hayır, bilgim olmadı. Taburcu olmadı değil mi çünkü bildiğim kadarıyla iki hafta bu klinikte kalacaktı."

Hemşire dosyaya bakarak bana cevap verdi:

"Bu konuda bir bilgi kayıt edilmemiş, Bahar Hanım. Adil Bey'den daha net bilgi alırsınız. Ayrıca bu sabah avukatıyla annesi buraya gelip benden bilgi istedi. Hatta annesi biraz taşkınlık yarattı. Daha sonra Adil Bey'le görüşmek için ofisine gittiler. Benim başka bir bilgim yok."

Şüpheyi başımı salladıktan sonra hemen Adil Bey'in ofisine gittim. Müsait olup olmadığını bilmiyordum. Kararsız bir şekilde kapıya vurup içeriye girdim ama ofis boştu. Sıkıntıyla dışarıya çıktım. Daha muayene saati değildi. Adil Bey nerede olabilirdi?

Ofise yürürken Mehmet Bey'le asistanının asansör beklediğini gördüm. Mehmet Bey soğuk bir şekilde bana selam verdi. Ona sormak istemiyordum. Sadece işim düştüğü için onunla muhatap olmak bana doğru gelmiyordu. Aynı şekilde selam vererek ofise yürümeye devam ettim. Belki dosya kayıtlarında bir bilgi bulabilirdim ya da Adil Bey'i arayarak nerede olduğunu sorabilirdim.

Ofise girer girmez arkamdan Mehmet Bey'in sesi geldi:

"Bahar!" Ona baktım. Sıkıntıyla ofise girdi ve ellerini önlüğünün ceplerine koyarak konuşmaya başladı: "Kusura bakma, bugün oldukça yoğun bir gündü ve kafam çok karışık."

Gülümsemeye çalışarak, "Anlıyorum. Sorun değil. Adil Bey'le konuşmam gerekiyordu ama ofisinde bulamadım. Ben

de şimdi onu arayacaktım,” deyince, Mehmet Bey telefonu işaret ederek bana bilgi verdi:

“Boşuna arama çünkü Adil Bey yeni açılacak olan rehabilitasyon merkezine gitti. Sen bugün erken gelmişsin. Muhtemelen o sebeple sana bilgi vermemiştir. Bir sorun mu vardı?”

Söyleyip söylememe konusunda kararsızdım ama Zafer’i çok merak ediyordum. Dayanamadım ve merakımı gizlemeye çalışarak sordum:

“Açıkçası Zafer Gökay’ın dün taburcu edildiğini yeni öğrendim ve nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Tabii ki eğer taburcu edildiyse çünkü anladığım kadarıyla ailesine de bu konuda bilgi verilmemiş.”

Mehmet Bey öfkeyle gülümseyerek, “Evet, dün sabah saatlerinde, hasta buradan polis koruması eşliğinde alındı. Bence Adil Bey’e boşuna sorma çünkü bana savcılık karar olduğunu söyledi. Yani bu konu hakkında bilgi vermez. Zaten savcılık ailesine bilgi verecektir. Hastayı son muayene ettiğim gün çok daha sakin ve toparlanmış görünüyordu. İlk geldiği güne göre durumunda gözle görülen bir ilerleme olduğunu söyleyebilirim. Kapısının önünde polis koruması vardı ve yetki dahilinde olmayan hiç kimse odaya alınmadı,” dedi.

Şüpheyi gözlerimi kıstım. Kafamda sadece onun adı yankılanıyordu. Onunla uçakta yaptığımız konuşmayı hatırladım:

“Ben, haddim olmayarak ona bir söz verdim, Baran,” deyince çenesini sıkıldığını fark ettim. Kızmış mıydı! Yüzünde bir duygu aradım ama öyle iyi gizliyordu ki bulamıyordum.

Kollarını yavaşça masaya dayadıktan sonra gözlerimin içine baktı ve “Nasıl bir söz verdin?” diye sordu.

Ondan gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Onu görmem için seni hastaneye getireceğimi söyledim.” Hiçbir tepki vermedi. Onun bu şekilde tepkisiz kalması beni ikilemde bırakıyordu. Daha fazla dayanamadım ve başımı

sağa sola sallayarak konuştum: "Susma, lütfen! Bir şeyler söyle, onu esir tutulduğu yerden gerçekten sen mi kurtardın, Baran?"

Geriye yaslandı ve sert bir şekilde sordu:

"Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyorsun? Farz et ki ben kurtardım. Bu neyi değiştirir?"

Hüzünle iç çekerek, "Bu konu ile ilgileniyorum çünkü Zafer'in gerçekten masum olduğunu düşünüyorum," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Belli ki Beyza'yı çok sevmiş ve onu kaybetmeyi hâlâ hazmedememiş. Duygu, bana Zafer konusunda sadece sana güvenebileceğini söylemişti. Zafer'in sana gerçekten ihtiyacı var. Seni görürse belki biraz toparlanır. Lütfen Baran... Bunu benim için değil, Beyza'nın hatırı için yap."

Kaşlarını çatarak, "Onu görmeye gelmem senin için bu kadar önemli mi?" diye sorunca hüzünle başımı salladım. Baran boşluğa bakarak son sözlerini söyledi: "Peki! Madem bu kadar önemli, Zafer beni görecekt!"

Minnetle gözlerine bakarak gülümsedim. Sözünü tutacak kadar mert bir adam olduğunu biliyordum. Nihayet içim biraz olsun rahatlamıştı...

"Bahar, beni dinliyor musun?" Mehmet Bey'in sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

Sıkıntıyla yutkundum ve masama yürüyerek cevap verdim:

"İyiyim. Sadece bu esrarengiz durum bana tuhaf geldi."

Mehmet Bey kapıya yürüdü ve çıkmadan önce bana bakarak, "O kadar esrarengiz olaylar yaşandı ki bu durum bana artık normal geliyor. Açıkçası, ben asıl senin bu kadar etkilenmene şaşırdım. Sonuçta bu olayların göbeğinde olan adamlarla birliktesin. Senin böyle tuhaf olaylara çoktan alışmış olman lazım. Eğer alışmadıysan da bir an önce alışmanı öneririm çünkü bence, bunlar daha sadece başlangıç!" dedi.

Mehmet Bey gittikten sonra başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapatarak düşündüm. Yaşanan bunca esrarengiz olaya gerçekten alışabilmiş miydim? Cevabım kesinlikle hayırdı ve alışabileceğimi de hiç zannetmiyorum...

Bir Hafta Sonra

İnsan her zaman kendisini suçlayacak sebepler buluyordu. Karşımıza her zaman iki yol çıkacaktı ve biz hangi yola gidersek gidelim, hep diğer yolda vazgeçtiklerimizi düşünüp duracaktık. Bu düşünceler, bizi şimdiki zamandan alarak keşke diye tanımladığımız yerde bırakacaktı. Öyle bir an yoktu aslında.

“Keşke” sadece bir tuzaktı ve anı çalmak için vardı...

Ortaköy Sahili’nde boş boş yürürken pişmanlıktan âdeta kıvranıyor ve haksız olduğumu bile bile onu suçluyordum. Keşke diyordum, keşke bana biraz daha açık olsaydı. Keşke beni arasaydı. Keşke beni bırakmasaydı. Hatta büyük bir çelişki olduğunu bile bile keşke diyorum, keşke gelse ve kolumdan tutup beni yine götürse... Birbirimizden nasıl bu kadar kolay vazgeçmiştik biz... Peki ya ben! Gider miydim onunla... Zihnim hayır diye haykırırken, kalbim çaresizce karşı çıkıyor, ince ince sızlıyordu.

Acıyla dolu bir nefes vererek serin rüzgâra sırtımı döndüm. Onsuzken üşüyen bedenim buza dönüşmüştü. Tuhaf bir şekilde hissizleşmiştim. Bir an tuhaf bir his kapladı içimi ve hızla arkama baktım. Gözlerime inanamadım o an. Buradaydı işte... Kafamda dönüp duran adam buradaydı. O an sanki dizlerimin bağı çözüldü, ayakta durmakta zorlandım. Titriyordum. Üşüdüğümü hissederek aslında havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Hissizliğimin sebebi demek

onsuzluktu. İçimde kurumaya yüz tutmuş filizler, yağmuru hissederek gibi başlarını kaldırdı. Keşke diye nitelendirdiğim ne varsa geriye çekildi ve nihayet ana döndüm...

Gözleri, boğazın suları gibi hırçın ve soğuktu. Deri ceke-tinin yakalarını yukarıya sıyırmıştı ve altın sarısı saçları alnı-na dökülmüştü. Bir an onun hayal olduğunu düşündüm ama esen rüzgâr kadar gerçekti ve buz gibiydi. Soğukluğuna kız-maya hakkım olmadığını biliyordum ama yine de içgüdüsel bir hareketle başımı dikleştirdim ve kalbimi bir kenara bıra-karak, "Eğer buraya beni suçlamaya geldiysen..." diye söze başladığım sıra konuşmamı yarıda keserek, "Hayır..." dedi. Öylece kalmıştım. Bu kelimeyi hiç ama hiç beklemiyordum. Kızgın istiyordum, bağırırsın ama böyle bir cevap vermesin...

Acıyla gülümseyerek denize yaklaştı. Benimle aynı hiza-daydı ama aramıza mesafe bırakmıştı. Ben o küçük mesafe-nin bile ne kadar uzak olduğunu düşünürken, o denize baka-rak, "O gece sana otelin terasından bakarken böyle bir karar vereceğini zaten biliyordum," dedi. Dolan gözlerimi bir an olsun ondan ayrılmadan, "Ama ben..." diye fısıldayıp sus-tum. Sustum çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Soğuk bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Kararına saygı duyuyorum ve seni korumak adına ha-yatından çıkıyorum. Benim yüzümden ailenin sana sırtını dönmesini istemiyorum. Abine de kızgın değilim çünkü bir zamanlar benim de bir kanatsız meleşim vardı. Bu sebeple onu çok iyi anlıyorum." Gözümden süzülen yaş sanki lav olmuştu. Değdiği yeri yakıyordu. Başını yavaşça bana çevir-di ve derin bir nefes alarak, "Sen, benim bir damla gözyaşı-na şehirleri yakacağım tek kadınsın. İşte bu yüzden, sırf sen üzülme diye senden vazgeçiyorum, Asyalı," dedikten sonra tekrar gözlerime baktı ve arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Sanki deprem oluyordu. Korkuyla etrafıma baktım. Her şey normaldi ama ben sarsılıyordum. Tıpkı üzerime bir karabasan çökmüş gibi bağırmak ve ona engel olmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Elimi kaldırmaya çalıştım ama tek yapabildiğim şey öylece bakmak oldu. Baran yavaşça karanlığa karışırken ben de boğazın hırçın sularına karışıyor gibiydim. Beni şu ana kadar ayakta tutan, ne kadar gitmek istersem isteyeyim, Baran'ın benden asla vazgeçmeyeceğine olan inancımdı. Şimdi onu da kaybetmiştim... Hem de gönüllü olarak, fedakârlık adına, istemeye istemeye, acı çeke çeke...

Kalbim son direnişine rağmen yenilince, mantığım egemenliğini ilan ederek beni ele geçirdi. Artık tek çarem kabullenişe geçmektir. Tıpkı Baran'ın yaptığı gibi...

Baran

Arabanın durduğu sokağı dikkatle inceledim. Tam istediğim gibi, şehirden uzak ve kimsenin aklına gelemeyecek bir yerdeydik. Yaşar bana köşe başında duran adamları işaret ederek, "Bu adamlar bizden. Güvenlik en üst safhada. Ortada şüpheli hiçbir şey yok. Site sakın ve güvenli. Herifin adı Sinan," diye açıklama yapınca başımı salladım. Konuşmaya devam etti: "Kendisine yeni bir kimlik ayarladık. Evi de bu sahte kimlik üzerine tutuk. Dava gününe kadar onu korumaya devam edeceğiz."

Apartmana baktım ve gözlerimi kısarak sordum:

"Kat numarası ve isim ne?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"İsim, Zafer Kural. Beşinci kat. Zaten iki daire var, biri boş. Yalnız bilmeniz gereken bir şey daha var. Herif diken üstünde, kendi gölgesinden bile korkuyor. Biri höst dese nalları dikeceğini zannediyor."

Öfkeyle, “Adam gibi anlat, Sivash,” deyince, boğazını temizleyerek, “Affedersiniz!” dedi ve konuşmaya devam etti:

“Ağzım sokak diline alışık olunca bazen kendimi kaybediyorum. Yani demem o ki efendim, kapıyı size öyle kolay açmayacaktır.”

Sinirle başımı sağa sola sallayarak arabadan indim. Yaşar da peşimden inince, işaretparmağımı kaldırıp, “Sen gelmiyorsun. Burada kal ve gözünü dört aç,” diye sert bir şekilde onu uyardım.

Memnuniyetsiz bir şekilde suratını buruşturarak söylemeye başladı:

“Hep aksiyonu sıfır olan işler. Ben alışık değilim böyle beklemeye, namıma ters be, efendim. Kahvede okey oynarken bile atraksiyon daha fazla. Yemin ederim, o bile daha şerefli.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve öfkeyle, “Ne diyorsam onu yap!” dedim.

Yaşar tam anlamıyla bu işlerin adamı. Delikanlıydı, hırslıydı. Üstelik bileği kuvvetli ve yüreği sağlamdı. Kendimi bildim bileli bizim için çalışıyordu. Önceden görevi annemi korumaktı. Annem onu oğlu gibi sever ve kollardı. Babamla hiçbir zaman iyi anlaşamadı. Zaten Beyza ve Haluk dışında, onunla kimse iyi anlaşamazdı...

Yaşar’ı arkamda bırakarak apartmana girdim. Dairenin olduğu kata çıkınca da yavaşça kapıya vurdum. Yan daire boş olduğu için etraf sessizdi. Yaşar’ın dediği gibi, kapıyı açmadı. Ortama öyle derin bir sessizlik hakimdi ki içeride olduğunu bilmesem bu sessizliğe gerçekten aldanabilirdim. Kapıya yaklaşıp, “Benim, Baran Demiroğlu! İstersen kapının gözetleme deliğinden bana bakıp kim olduğuma emin olabilirsin,” dedikten sonra geriye çekilip beni net görebilmesini sağladım. Gözetleme deliğinde hafif bir karartı oldu.

ardından kapı yavaşça açıldı. Hemen içeriye girdim. Ev karanlık ve çok havasızdı. Korkudan pencereleri bile açamıyor olmalıydı. Kapıyı kapatınca ışığı açtım. Işık açılır açılmaz onu gördüm. Kapının kenarındaydı ve korkuyla yüzüme bakıyordu. Kaşlarımı çatarak onu incelemeye başladım. Orta boylardı ve oldukça atletik bir gençti. Tek kulağında bir küpe vardı ve saçları dağınık, sakalları özensizdi. Gizlenmek için sakal bıraktığı belliydi. Onu incelediğimi fark edince başını öne eğdi. Odayı havalandırmak için pencereye yürüyünce korkuyla irkildi. Aldırış etmeden pencereyi hafifçe araladıktan sonra ona bakarak, "Eğer böyle havasız bir ortamda kalmaya devam edersen zaten çok yaşayamazsın," dedim ve kollarımı kavuşturup, "Seni dinliyorum. Bana bildiğin her şeyi anlat," deyince, korkuyla bana bakarak anlatmaya başladı:

"Öncelikle şunu söylemek istiyorum, Baran Bey; inanın bana, ailenizin ölümüyle benim hiçbir ilgim yok. Ben sadece Duygu'nun arkadaşayım. Eğer o adamların amaçlarının böyle olduğunu bilseydim yemin ederim, Duygu'ya engel olurdum."

Sakin olmaya çalışarak, "Anlat Sinan!" deyince, başını sallayarak anlatmaya başladı:

"Duygu benim çok eski bir arkadaşımdı. Ara ara İstanbul'a gelir ve bende kalırdı. Ailesiyle arası pek iyi değildi. Kötü bir yaşam tarzı vardı. Ben o zamanlar spor akademisinde öğrenciydim. Yine İstanbul'a geldiği bir dönem, eğlenmek için dışarıya çıkmıştık. Ben spor yaptığım için alkol kullanmıyordum ama Duygu çok içiyordu. O gece de öyle bir geceydi. Saat epey geç olmuştu ve Duygu'ya artık gitmemiz gerektiğini söyledim çünkü sabah erken saatlerde dersim vardı. Beni dinlemedi ve bana istiyorsam gidebileceğimi, kendisinin sonra geleceğini söyledi. İnatçı bir kızdı ve ne söylersem söyleyeyim, onu gitmeye ikna edemedim ve pes ederek eve döndüm. Sabah uyandığımda Duygu'nun gece eve gelmediğini fark ettim.

Hemen onu aradım ama cevap vermedi. Akşamüstü eve döndüğümde evdeydi. Valizlerini hazırlamıştı. Bana Amerika'ya döneceğini söyledi. Ona gece nerede kaldığını sorunca, bana bir adamla tanıştığını ve geceyi onunla geçirdiğini anlattı." Şüpheyi yüzüne baktım. Konu çok farkı bir yerden başlamıştı ama bir anlamı olmalıydı. Sıkıntıyla iç çekerek anlatmaya devam etti: "Açıkçası şaşırmamıştım. Duygu öyleydi. Rahat ve umursamazdı. Yine de özünde iyi bir kızdı ve onu seviyordum. Her geldiğinde bende kalıyordu. Hiç ses etmezdim çünkü bana maddi, manevi çok iyiliği dokunmuştu. Ailesinin yüzünden bu hâldeydi. Çok kopuk aile ilişkileri vardı ve onun için üzülüyordum. Aradan yıllar geçti. Duygu'yla sık sık görüşüyorduk. Artık İstanbul'a çok nadir gelmeye başlamıştı. Bundan iki yıl önce yine yanıma geldi. Bu kez bambaşka bir kadın vardı karşımda. Mutluydu. Kendisine ev tutmak istediğini söyledi. Hayatında biri vardı ve o adama körkütük âşıktı. Onun adına sevinmişim. Ona benimle aynı semtte olan bir ev buldum. Hemen daireyi tutup yerleşti. Zafer'e çok düşkün olduğu için onu ailesinin eline bırakmak istemiyordu. Önce her şey iyi gitti ama sizin, yani sevdiği adamın, ilgisiz hâlleri onu çok üzüyordu. Bir gün bana Zafer'le kardeşinizin arasındaki aşka imrendiğini, kendisinin sizinle bunu asla yaşayamamaktan çok korktuğunu söyledi. Kardeşinizle çok yakınlardı ve kardeşiniz, onunla sizin aranızda bir bağ kurabilmek için çok şey yaptı..." Beyza'nın o masum yüzü gözlerimin önüne gelince acıyla arkamı döndüm ve ellerimi ceplerime koyarak dinlemeye devam ettim: "O dönem bir basketbol turnuvasına katılmak için Antalya'ya gitmişim. Bu yüzden fazla görüşemedik. Döndüğüm sabah Duygu'yu benim evimde buldum. Kedimi beslemeye geldiğini zannederek şaşırmadım ama evimde kaldığını fark edince bir sorun olduğunu anladım. Önce sebebini anlatmadı. Bana söylediği

tek şey, sizinle arasına imkânsızlığın girdiği idi. Anladığım kadarıyla babanız onu istemiyordu ve sürekli tehdit ediyordu. Bir süre sonra Duygu bana bütün gerçekleri anlattı. Şok olmuştum. Şu an bile size nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

Öfkeyle boşluğa bakarak, “Devam et!” deyince, sıkıntıyla yüzünü ekşiterek, “Baran Bey, inanın bunların benimle hiçbir ilgisi yok, ben sadece...” diye geveleyince, sözünü yarıda keserek sert bir şekilde bağırdım:

“Kıvranmayı kes ve anlat artık!”

Başını salladı ve güçsüz bir sesle, “Duygu bana, yıllar önce barda tanışıp birlikte olduğu adamın babanız Ümit Demiroğlu olduğunu söyledi,” deyince, kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Kulaklarıma inanamıyordum. Yaşadığım şokun etkisiyle etrafıma bakındıktan sonra öfkem âdeta beni boğdu ve hırsıyla onun yakalarına yapışarak haykırdım:

“Ne diyorsun lan sen?”

Korkuyla gözlerini kapattı ve başını geriye çekmeye çalışarak bana cevap verdi:

“Ben de şok oldum. Biliyorum, bunu duymak çok zor ama maalesef ki gerçek bu.”

Ellerim titriyordu. Sinirden gözlerim seğirmeye başlamıştı. Onu geriye ittikten sonra hızla duvara bir yumruk attım ve dilimi ısırmaya başladım ama geçmiyordu! Lanet olsun ki geçmiyordu... Annem gözlerimin önüne geliyordu. Duygu'ya hiçbir zaman âşık olmamıştım belki ama o, babamın kızı yaşındaydı. Kimbilir hayatına onun gibi kaç tane daha genç kız girmiş ve annemin gurunu kimbilir kaç kere böyle ayaklar altına sermişti. Peki ya Beyza! Onun babasına olan masum sevgisi. İçimde biriken ne varsa kusmak ve arınmak istiyordum ama yapamıyordum.

Sinan anlatmaya devam etti:

“Babanız, Duygu'nun peşini bırakmıyordu, Baran Bey. Sizden ayrılması bile ona yetmemişti. Sürekli onu hırpalıyor

ve taciz ediyordu çünkü babanız, bu olayın duyulmasından çok korkuyordu. Bütün hırsını da maalesef ki Duygu'dan çıkarıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi babanız, Zafer'le Beyza'nın birlikteliğini öğrendi ve bu sefer Duygu'yu, Zafer'i öldürmekle tehdit etmeye başladı. Zafer'e bir şey olacağını düşüncesi Duygu'yu öyle korkutmuştu ki onları ayırmaya çalıştı ama ne yaparsa yapsın ayrılmadılar. Hatta bu sebeple Beyza'yla arası da açıldı. Bir süre sonra, nasıl oldu bilmiyorum ama bu gizli olay bazı kişilerin de kulağına gitti. Bir gün iki adam benim yolumu kesti. Bana Duygu'yla görüşmek istediklerini söylediler. Adamlar tekin değildi. Duygu'ya yaklaşıyorlardı çünkü peşinde babanızın adamları vardı." Nefretle başımı sağa sola salladım. Babam olacak adamdan iğreniyordum. Amaçları uğruna yaptıkları gerçekten çok iğrençti. Böyle bir adamın oğlu olmak, benim için büyük bir utançtı. Sakin olmaya çalışarak Sinan'ı dinlenmeye devam ettim: "Önce Duygu'ya söylemedim ama babanız onu iyice köşeye sıkıştırmıştı. Yardımı olur diye söylemeye karar verdim. Duygu ürkse de babanızdan kurtulmanın başka bir yolu olmadığını düşünerek adamlarla görüşmeye karar verdi. Ona tuhaf bir teklif sundular. Ümit Demiroğlu ortadan kaldırılacaktı ama adamlar bu işin karşılığında ondan sadece, o gece sizi evinde oyalamasını istediler ve size vurması için ona bir iğne verdiler. Açıkçası bu teklif Duygu'nun işine gelmişti ama sizi evine gelmeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Sonunda Beyza hakkında önemli bir konu olduğunu söyleyerek bunu başardı."

Anlattıklarını dehşetle dinliyordum çünkü hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Yangın gecesi yaşadığım her şey silik ve pusluydu. Zihnimde sadece alevler arasında kalmış evimiz ve Beyza'nın adını sayıklayan sesim vardı. Hızla çarpan kalbimi ve nefesime karışan is kokusunu anımsıyordum ama oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. En son hatırladığım gün,

dağ evine gittiğim gündü. O da yangından altı gün önceydi. Telefonum da kayıptı ve belli ki imha edilmişti. Dağ evine neden gittiğimi ve nasıl döndüğümü hatırlamıyordum. Sonrasını da! Zaman benim için Asyalının koluma iğne batırdığı an yeniden akmaya başladı. Peki o kayıp günler neredeydi? Maalesef ki bulamıyordum.

“Baran Bey!” Sinan konuşmaya başlayınca, düşüncele-rimden sıyrılıp ona baktım. Tereddütle sordu: “İyi misiniz?”

Sert bir şekilde başımı sallayarak, “Beni boş ver, sen anlatmaya devam et!” deyince, tedirgin bir şekilde anlatmaya devam etti:

“O gece Duygu beni aradı. Belki inanmayacaksınız ama can çekişiyor gibiydi. Sizi seviyordu ve böyle bir kötülüğü nasıl yapacağını bilemiyordu. Bu sebeple iğneyi vurmaktan vazgeçti ve uyutması için kahvenize iki tane hap koydu. Uyumadınız ama vücudunuz tam anlamıyla uyumuştı. Her şey planlandığı gibi gidiyordu ama sonra, Zafer’den bir telefon geldi olaylar raydan çıktı çünkü Zafer, Beyza’nın ağlayarak onu aradığını ve babasının tehlikede olabileceğini söylemişti. Zafer o sırada yurtdışındaydı ve hiçbir şey bilmiyordu. Beyza için çok endişeliydi ve size ulaşamadığı için ablasını aramıştı. Duygu tam anlamıyla şoktaydı. Beyza bu olayı nasıl öğrenmiş olabilirdi? İşin en kötü yanı da babasını kurtarmak için eve gitmiş olmasıydı. Hemen adamlardan birini aradı ve Beyza’nın başına bir şey gelmemesi için yalvardı. Adamlar ona her şeyin kontrol altında olduğunu söylediler ve Duygu’dan sizi eve getirmesini istediler. Söylediklerine göre sizden başka hiç kimse Beyza’yı o evden çıkaramazdı. Duygu zorlukla sizi oraya götürdü ve adamlara teslim etti. Adamlar sizi görür görmez Duygu’nun size iğneyi vurmadığını anlamış çünkü uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeymişsiniz. Duygu’nun anlattığına göre, sizi alıp götürmüşler.

Ben bu olaylardan habersiz bir şekilde evdeydim. Duygu kapıma geldiğinde perişandı. Onu içeriye aldım. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bana olanları anlattığında inanamadım ama maalesef ki artık çok geç olmuştu. Sabah gazetelerde haberi okuyunca büyük bir yıkım yaşadık. Duygu günlerce hatta haftalarca kendine gelemedi.”

Beyza'm, kanatsız meleğim. Annem, sığınağım...

Bedenim kordan alevler arasında kalmış gibiydi. Öyle bir yangındı ki bu tarifi hiçbir dilde yoktu. Duyamayacaklarını bile bile haykırmak istiyordum. Hiçbir yerde onları bulamayacağımı bile bile deliler gibi aramak istiyordum. Acı çekmesinler diye onların yerine diri diri yanmak istiyordum... Ant içmiştim! O adamların başlarında kim olduğunu bulacak ve kardeşimle annemin intikamını ondan alacaktım.

Kapıya yürümeye başlayınca, “Bir şey daha var,” diyerek Sinan beni durdurdu. Kendimi durmaya zorladım. Acı bedenime öyle yayılmıştı ki gücüm tükeniyordu. Zorlukla, “Söyle!” deyince, “Bildiğim kadarıyla bu işin karşılığında kendilerine vaat edilen belgeyi adamlar alamamış. Bir şekilde oyuna getirilmişler. Nedense o belgenin Duygu'nun elinde olduğunu zannediyorlar. Zafer'i de o yüzden kaçırdılar. Benim peşimde olma sebepleri de bu. Çok acımasızlar, Baran Bey,” deyince nefretle yüzüne baktım. Gözlerini kaçırarak kararsız bir şekilde konuşmaya devam etti: “Siz de biliyorsunuz ki Duygu gerçekten intihar etti. Bir gece önce onu acımasızca dövdüler. Sizin kapınıza bu yüzden geldi. Her şeyi anlatmak istiyordu ama cesaret edemiyordu. Sonunda bir video çekmeye karar verdi. Zafer'i kurtarmanız için size yalvardı. Bu, onun son çaresiydi. Bunu biliyorum çünkü videoyu ben çektim. Video kaydını Çamlıca'daki kulübeye sakladıktan sonra kulübenin anahtarını o kıza verdi. İsmi hatırlamıyorum ama sanırım doktormuş. Sizin o kıza

âşık olduğunuza inanıyordu.” Hüzünle yutkunarak tepkisiz kalmaya çalıştım. Sözünün geçtiği ufacık bir yer bile nasıl da dağıtıyordu beni. Sinan acıyla yüzünü buruşturunca şüpheyle ona baktım. Başını sağa sola sallayarak, “Şimdi onun peşindeler. Kurtarın onu,” deyince, üstüne yürüyerek resmen haykırdım:

“Ne demek onun peşindeler?”

Ağlamaklı bir sesle cevap verdi:

“O biliyor. Babanızla Duygu’nun yaşadığı ilişkiyi biliyor. Duygu ona anlatmış. Adamlar onları konuşurken görmüş. Duygu psikolojik yardım aldığını söylemiş ama adamlar tabii ki inanmamış. Kızın, sizin yattığınız klinikte çalıştığını öğrendince de iyice şüphelenip peşine düşmüşler.”

Hayal kırıklığı içinde, “O biliyor mu?” diye sorunca, Sinan başını sallayarak cevap verdi:

“Biliyor, Baran Bey. Duygu ona her şeyi anlatmış.”

İçimdeki acıya daha fazla dayanamayarak, “Hepinize lanet olsun...” diye bağırdım ve nefretle dişlerimi sıkarak hızla evden çıktım. Nefes alamıyordum. Sanki ateşten bir gömlek giyinmişim ve diri diri yanıyordum. Bu gömleğin ateşini gerçekler harlıyordu...

Sessizlik...

Fırtına çıkmadan önce doğa derin bir sessizlik içinde bekler gelecek olanı. Fırtına bir yıkım değildir aslında. Bazen yeniden yeşermeye sebeptir, bazen ise biriken bütün yükleri atmak içindir. Yine de değişimdir ve doğadaki hiçbir değişim, sükunetle gerçekleşmez. Yaprakların bile kıpırdamaya cesaret edemediği öyle bir andaydım.

Telefonum çalmaya başlayınca cevap verdim:

“Söyle, Yaşar.”

Hemen konuya girdi:

“Haluk attığınız yemi yuttu. Bu sabah her zamanki gibi tek başına yürüyüşe çıktı. Adamlar da emrettiğiniz gibi peşine düştü tabii. Sahile inip bir kafeye oturunca, adamlar sözde gizli bir şekilde kafenin çevresindeki bir banka oturup onu takibe almış. Haluk önce fark etmemiş ama bir süre sonra yemi yutmuş. Gövde gösterisi yapıp, saat sorma bahanesiyle yanlarına giderek, “*Sevgili kuzenime selamımı iletin,*” deyince, adamlar yalandan panik yapmış. Anlayacağınız, her şey planladığı gibi gerçekleşti.”

Nefretle gülümseyerek, “Güzel... Adamlar görünmemeye çalışıyor gibi peşinde olmaya devam etsin,” dedim ve konuşmaya devam ettim: “Şimdi devreye diğer adam girsin. O işinin ehlidir. Haluk dikkatini adamlara çevirdiği için zaten onu fark edemez. Son yıllarda babam Haluk’u hiç yanından ayırmıyordu. Çevirdiği her dalavere için ondan yardım aldığına eminim ama emin olmam yetmiyor, bana ispat lazım.”

Yaşar, “Emrederseniz!” dedikten sonra telefonu kapattım. Arabadan inip önce yağmur kokusunu içime çektim, sonra da silahımı belime yerleştirerek yürümeye başladım.

Teşkilat binasını koruyan polislere resmi bir şekilde başımla selam vererek içeriye girdim. Üç katlı büyük binanın içi loştu. Asansöre binerek düşmeye bastım. Artık kendimi bir robot gibi hissediyordum. Kalbim durmuş gibiydi. Her geçen gün biraz daha hissizleşiyordum, artık geleceğe dair hiçbir umudum yoktu. Tek amacım, annemle Beyza’nın ölümüne sebep olanları içeriye tıkmaktı. Sonrası boştu...

Asansör durunca kendime gelerek dışarıya çıktım ve büyük bir hızla toplantı salonuna girdim. Elimdeki çantayı masanın üstüne bıraktıktan sonra masada oturan üç kişiye başımla selam verdim. Onlar da aynı resmiyetle karşılık verdikten sonra yerime oturdum ve çantamdan dosyayı çıkararak MİT

müsteşarına uzattım. Müsteşar dikkatle dosyayı inceledikten sonra bana bakarak, "Sizi dinliyoruz, Baran Bey," dedi ve konuşmam için bana öncelik verdi. Başımı salladıktan sonra kaşlarımı çatarak konuşmaya başladım:

"Meslek hayatımın en zor görevini yapıyorum. En başından beri, ailemin başına gelen bu suikastın içinde uluslararası bir mafya örgütü olduğuna inanıyordum çünkü her şey ince hesaplanmış ve plan profesyonel bir şekilde tasarlanmıştı. Buna rağmen istediklerini elde edemediler çünkü gizli kimliğim hesaplarında yoktu. Bunun yanı sıra annem ve kız kardeşimin o gece oraya gitmesi çok büyük bir talihsizlikti. Uluslararası bu örgütün babamla arasındaki bağlantıyı henüz bilmiyorum ama babamın çevresine bir muhbir yerleştirdikleri kesin! İstediklerini elde edebilmek için babamın, yani Ümit Demiroğlu'nun, özel hayatını kullanmaya karar vermeleri bunun en büyük kanıtı. Sonunda ellerine istediklerinden de iyi bir şantaj malzemesi geçti ve bunu kullandılar."

Müsteşar, başsavcıya baktıktan sonra şüpheyle bana sordu:

"Özel hayatını derken tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

Sertçe yutkunarak cevap verdim:

"Benim o dönem ilişkim olan Duygu Gökay'la babamın, geçmişte tek gecelik bir ilişki yaşadığını öğrendiler. Onlara bu bilgiyi, muhtemelen babamın çevresine yerleştirdikleri muhbir verdi. Bu yasak aşkı kullanarak babama şantaj yaptıklarına eminim." Herkes şaşırarak birbirine bakınca görmezden gelerek konuşmaya devam ettim: "Dün gece gizli tanıkla yaptığım görüşme benim için yıkıcı olsa da soruşturma için oldukça yararlı oldu. Görüşmeyle ilgili tüm bilgiler dosyada. Bunun dışında gizli tanıktan öğrendiğim kadarıyla Duygu Gökay'ın her şeyi itiraf ettiği bir video kaydı varmış. Elime geçer geçmez onu da savcılığa teslim edeceğim."

Başsavcı başını salladıktan sonra düşünceli bir şekilde, “Ümit Demiroğlu’nun bu uluslararası örgütle nasıl bir bağlantısı olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sorunca, tek kaşımı kaldırarak cevap verdim:

“İstihbarat servisi bu konuyla yakından ilgileniyor. Ortada bir sanayi casusluğu varmış gibi görünse de gizli belgenin varlığını öğrendiğimden beri bu ihtimal benim için zayıfladı. Bana göre bundan fazlası var. Maalesef ki belge kayıp. Bu belgenin içeriği netleşmediği sürece bir şey söylemem doğru olmaz. Şu an zaten bu belgenin peşindeyim. Her şey netleştikten sonra bu konuyla ilgili bir rapor teşkilata verilecek.”

Sözlerim bitince Adil Bey’e sordum:

“Adil Bey, gizli tanıktan öğrendiğim bilgiye göre, bana yüksek dozda uyuşturucu iki hap verilmiş ama siz, bana damardan sedasyon uygulandığını rapor etmişsiniz.”

Adil Bey başını sallayarak cevap verdi:

“Doğru, damar yoluyla size ağır dozda uyuşturucu bir ilaç enjekte edilmiş. Mide analizinde siyanüre rastlanmadı. Doz ağır geldiği için kusmuş olma ihtimalin yüksek ama zaten damardan verilen sedasyon, tüm bulguları etkiler. Yani yapılan her analizin sonucu pozitif çıkar. Güçlü bir bünyeniz olduğu için şanslısınız. Bu kadar yüksek dozu her bünye kaldıramaz, daha kötü etkiler yaşanabilirdi. Bu durum sizdeki hafıza kaybının ve travmaların sebebini netleştiriyor. Zamanla, yaşadığınız bu geçici hafıza kaybı etkisini kaybedecek ve her şeyi hatırlamaya başlayacaksınız.”

Başımı salladıktan sonra başsavcıya bakarak, “Adli tıp, DNA sonuçları hakkında yeni bir bulguya ulaştı mı?” diye sorunca, başsavcı önce Adil Bey’e baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirerek konuşmaya başladı:

“Şu an karşımda duran adamın bir profesyonel olduğuna emin olarak bu soruya cevap vereceğim. Adli tıp, cesetlere

mitokondriyal DNA analizi yapmak zorunda kaldı çünkü kemikler bile erimiş durumdaydı. Bu yüzden cesetlerden kök hücre kalıntıları almak mümkün değildi.” Dişlerimi sıkarak nefes alış verişlerime hakim olmaya çalıştım. Hangi profesyonellik bu acıyı kaldırabilirdi! Başsavcı yeniden konuşmaya başlayınca ellerimi sıkarak onu dinledim: “Üzülerek söylüyorum ki Baran Bey, DNA sonuçları sizinkiyle uyuyor. Yani ölenler, kayda geçen kişilerle örtüşüyor ama maalesef ki ölüm nedenleri belirlenemedi. Yangından önce mi yoksa sonra mı olduğuna dair bir bulguya ulaşılamadı.”

Başımı salladıktan sonra güçlkle fısıldadım:

“Anlıyorum!”

Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Başsavcı hüznle ayağa kalktıktan sonra Adil Bey’e dönerek, “Son olarak Zafer Gökay hakkında aileye konuşma yasağı verildi. Bu konuda kesinlikle hiç kimseye bilgi verilmeyecek. Kendisi mahkeme gününe kadar MİT tarafından korunmaya alındı. Ayrıca tedavi süresi içinde siz ve görevli doktorlar dışında kimseyle bağlantıya girmeyecek. Tabii ailesiyle

dilediği zaman telefon görüşmesi yapabilir. Yine de özen gösterilsin. Zaten korunmasıyla Baran Bey yakından ilgileniyor,” dedi.

Adil Bey başını sallayarak ayağa kalkınca birlikte yürümeye başladık. Bastığım zemin sanki eriyor ve beni de beraberinde içine çekiyordu. Asansöre binince acıyla karışık bir nefes alarak düşündüm. Zaman benim yaralarımı tedavi edecek güce sahip miydi? İşte bunu bilmiyordum. Adil Bey’le asansörden inerek yürümeye devam ettik. Binanın çıkışına gelince Adil Bey hüznle bana sordu:

“Senin için ne yapabilirim?”

Acıyla gülümsedim ve dışarıda kopan fırtınaya bakarak cevap verdim:

“Benim için artık hiç kimse bir şey yapamaz.”

Adil Bey kolumu tutup sert bir şekilde beni sarsınca bakışlarımı ona çevirdim. Gülümsedi ve dinmek üzere olan fırtınayı işaret ederek, “Yaşadığın kayıplar öyle büyük ki seni teselli etmeye çalışmak boş, bunu biliyorum ama içindeki fırtınaya karşı savaşma. Bırak seni temizlesin. Sen istesen de istemesen de yüreğine bir gün yeni bir umut tohumu düşecek ve yeşermeye başlayacak. Belki de yeşerdi. Bütün bu yağmurlar dindikten sonra arınmış olacaksın ve bahar gelip sana yenisinden hayat verecek. Kışa diren, oğlum ve asla pes etme!” dedi.

Başımı çevirerek fırtınanın ardından yüzünü gösteren güneşe baktım. Adil Bey’in söyledikleri belki doğrudu ama ben, artık bahara olan inancımı kaybetmişim...

*Bir Hafta Sonra
Bahar*

“Kaç gün oldu?”

İrkildim... Kafamın içinde dönüp dolaşan düşüncelerden sıyrarak Selin’e sordum:

“Bana mı sordun?”

Selin gözlerini devirerek Meloş’a bakınca, Meloş bezgin bir hâlde onun yerine cevap verdi:

“Sana sordu, evet! Tam üçüncü kez ve üstüne basa basa dedi ki; kaç gün oldu?”

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

“Bir hafta.”

Selin oflayarak geriye yaslandıktan sonra sert bir şekilde, “Kızım, bu kararı sen vermedin mi? Verdin! O zaman topla kendini artık. Kendine eziyet etmeyi bırak. Şu hâline bak, Bahar. Ruh gibisin. Ne oldu benim eski hayat dolu Bahar’ıma?” dedi.

Meloş kahvesinden bir yudum alarak fısıldadı:

“Kolaydı sanki!” Hüzünle Meloş’a baktım. Meloş acı bir şekilde gülümseyerek sordu: “Pişmansın, değil mi?” Sustum. Meloş yüzünü buruşturarak, “Ay, benimki de soru! Tabii ki pişmansın,” deyince, başımı sağa sola doğru sallayarak cevap verdim:

“Hayır! Buna pişmanlık demek yanlış olur. Abim haklıydı. Baran’la benim aramda çok büyük engeller var. Aileme ve çevreme karşı sorumluluklarım var. Eğer benim yüzümden onlara bir zarar gelirse yaşayamam, Baran da bunun farkında. Bir insanın ailesini kaybetmesinin ne demek olduğunu ondan iyi kimse bilemez. Onu anlamaya çalışıyorum, böyle sırlarla yaşamak onun için de kolay değil. Abim onu ne kadar tanıdığımı anlamak için bana sorular sordu. Net cevap veremeyince Baran’ın benden sakladığı şeyler olduğunu anladım. En acısı da onu savunamıyor olmak. Emin olduğum tek şey, onun masum olduğu ama onlara, emin olmam yetmiyor. Beni en çok üzen de bu galiba. Çaresizlik...”

Selin hüzünle elimi tutarak fısıldadı:

“Sabırlı ol! Her şey düzelecek. Sen hep demez miydin, hayatın akışına güvenmek lazım, diye!”

Meloş yüzünü buruşturarak araya girdi:

“Bu akış olacak ibne de hep bizim aleyhimize, anasını satayım! Suçumuz ne anlamadım ki!”

Gülümserken karşı masada oturan iki adam dikkatimi çekti. Adamlardan biri ona baktığımı fark edince benden gözlerini kaçırdı ve elindeki gazetenin sayfasını çevirerek okumaya devam etti. Bir an beni takip ediyormuş gibi gelse de bunun bir yanılgı olduğunu düşündüm. Sadece bir tesadüf olmalıydı.

Saatime baktıktan sonra çantamı alarak telaşla ayağa kalkınca Meloş korku içinde bağırdı:

“Tövbe bismillah! Ne dikildin öyle birden başımıza hortlak gibi?”

Çantamı sırtıma takarken açıklama yaptım:

“Kliniğe erken gideceğim. Son günlerde Adil Bey’i hiç göremiyorum. Rehabilitasyon merkezinin lansman gecesi bu hafta sonu yapılacak. Bu yüzden Adil Bey çok yoğun ve benim acilen, ondan Zafer hakkında bir şeyler öğrenmem lazım. Nerede, durumu nasıl, bilmiyorum çok merak ediyorum.”

Meloş eliyle alnını ovaladıktan sonra dayanamayarak bağırdı:

“Ay! Sana ne? İsterlerse NASA’ya göndersinler. Sana ne? Boyundan büyük işlere burnunu sokma artık, anacığım! İlla popona kurşun yemek istiyorsan ben o işi seve seve yaparım yani. Zafer’i merak ediyormuş. Etme! Zafer senin babanın oğlu mu?”

Gözlerimi kocaman açtım ve ellerimi havaya kaldırarak cevap verdim:

“Tamam, patron. Sakin ol. Her neyse, bu konuyu kapatalım. Rehabilitasyon merkezinin lansman gecesine geleceksiniz, değil mi?”

Selin heyecanla, “Elbette!” dedi ve ellerini çırparak konuşmaya devam etti: “Belki Adil Bey’le tanışma fırsatı yakalarım ve belki diplomayı alır almaz orada çalışmaya başlarım. Ah! Bu, muhteşem olur.”

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra Meloş’a baktım. Kahvesinden bir yudum alarak gözlerini kaçırınca, gözlerimi devirerek isyan ettim:

“Hadi ama patron!”

Meloş yüzünü ekşiterek, “Ne hadi!” dedikten sonra konuşmaya devam etti: “Kızım, sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Benim ne işim var rehabilitasyon merkezinin davet gecesinde? Selin’in gitmesi son derece normal, sonuçta o da

doktor sayılır. Ben neden geleceğim? Hastalara "Çile Bülbulüm" şarkısının hangi oktavda söylendiğini anlatmak için mi? Ay, yok anacığım! Ben sıkılıyorum öyle kasıntı yerlerde."

İç çekerek, "Aslında senin gibi pamuk kalpli bir insanın öyle çocuklara çok yararı olur. Down sendromlu çocuklar müziğe çok olumlu tepkiler verir. Dans etmeyi ve müziğe eşlik etmeyi severler. Ayrıca ben, senin gizlenmiş kanatların olduğuna inanıyorum," dedim, Meloş yumuşacık bir şekilde gülerek, "Bak şimdi ruhuma dokundun," dedi ve gözlerini kısıp, "Az yılan değilsin sen. Tamam ulan, geliyorum. Kurban olsun Meloş ablaları onlara," deyince, sevgiyle gülümseyerek başımı salladım. Günler sonra ilk defa kendimi iyi hissediyordum...

Otobüs kırmızı ışıktaki beklerken isyan ederek saatime baktım. Güya erken gidip Adil Bey'le konuşma imkânı yakalayacaktım ama otobüsü kaçırmak zorunda kalmıştım. Yetmiyormuş gibi, bindiğim otobüs her kırmızı ışığa yakalanarak erken gitmemem için sanki elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Pencereden dışarıyı seyretmeye başladığım sırada güneş, kara bulutların arkasından sıyrılarak ortalığa tatlı bir sarı renk verdi. Az önce kasvetli görünen deniz, sanki şimdi gülümsüyordu. Hüzün kapladı içimi çünkü ben de artık gülümsemek istiyordum, tıpkı eskisi gibi. İçten ve umut dolu... Maalesef olmuyordu. Sevinçlerim bir sabun köpüğü kadar ömürsüz, hüznüm kalıcı ve ruhuma kazınmış gibiydi. Ona karşı içimde öyle derin bir özlem vardı ki onu uzaktan bile görmeye razıydım. Çoğu geceler elim telefona gidiyor ve onu arama isteğiyle amansızca kavruluyordum ama sonunda yine gözyaşlarımın esiri olup uykuya dalıyordum.

Otobüs durunca kendime gelerek otobüsten indim ve kliniğe yürüdüm. Umarım, Adil Bey konuşmak için müsa- it olurdu. Vardığımda klinik sakindi. Merdivenlerden çıkar çıkmaz ilk işim Adil Bey'in ofisine gitmek oldu. Tam kapısı- na gelmiştim ki koridorun diğer ucunda gördüğüm manza- ra enerjimin son kırıntılarını da benden aldı çünkü Meltem olacak fırsatçı, Adil Bey'le konuşuyordu. Gözlerimi bayarak tepkisiz bir şekilde yanlarından geçmeye karar verdim. O sı- rada Meltem beni fark etti. Başımı çevirip onu görmezlikten gelerek yürümeye devam ettim. Fakat Adil Bey bana seslendi:

“Bahar!”

Memnuniyetsizce yüzümü buruşturduktan sonra gülüm- ser gibi yaparak, “İyi günler, Adil Bey,” dedim.

Adil Bey başını sallayarak, “İyi günler. Gel lütfen,” deyin- ce, kaşlarımı çatarak Meltem'e baktım ve mecburen yanları- na yürüdüm.

Adil Bey Meltem'i göstererek, “Meltem Hanım'ı zaten ta- nıyorsun,” deyince, gözlerimi kısarak, “Evet,” dedim.

Adil bey keyifle konuşmaya devam etti:

“Kendisi bugün kliniğimize nezaket örneği olabilecek bir davranış için gelmiş. Yeni açılacak rehabilitasyon merkezimi- ze katkıda bulunmak için bağış da yaptı ve itiraf etmeliyim ki gösterdiği bu hassasiyetle benim büyük takdirimi kazandı.”

Adil Bey'in söyledikleri bende takdirden çok nefret uyan- dırdı. Bu kadının çıkarları uğruna yapmayacağı şey olmadı- ğını bildiğim için, bu seferki amacının ne olduğunu merak etmeye başladım. Gerçi amacı belliydi. Aklınca Adil Bey'e iyi niyet gösterisi yaparak Baran hakkında bir şeyler öğrenmeyi amaçlıyordu ama Adil Bey'in satın alınacak biri olmadığını o da anlayacaktı. İşte bu yüzden Adil Bey'i çok takdir ediyor- dum çünkü böyle konularda hiç kimseye taviz vermiyordu.

Meltem hüznle başını öne eğerek, “Ne demek, Adil Bey! Seve seve yaptım bu bağışı. Gerçi küçük bir meblağ ama

fayda sağlayacaksa ne mutlu bana. Duyduğum kadarıyla en büyük bağışı yapan hayırsever işadımı, adının gizli tutulmasını istiyormuş. Rica ediyorum, benim de adım geçmesin,” deyince, çileden çıkarak gözlerimi baydım. Bu kadından tiksiniyordum.

Daha fazla dayanamayıp Adil Bey’e, “Müsaadenizle, ben ofise geçiyorum,” dedim.

Adil Bey gülümseyerek bana cevap verdi:

“Tabii ki Bahar.”

Ofise yürürken Meltem’in bakışlarını sırtımda hissediyordum ama umursamadım. Bu kadına fırsat vermeye hiç niyetim yoktu.

Geçen bir saatin ardından Adil Bey’le yatılı hastaların akşam vizitesine çıkmıştık. Yanımızda nöroloji bölümünden yeni bir stajyer de vardı. Adil Bey, Mehmet Bey’le hastaların durumlarını incelerken biz, hem not tutuyor hem de dikkatle onları izliyorduk.

Nihayet vizite bitmişti. Aldığım notları hastaların dosyalarına kaydedip Adil Bey’le konuşmak için ofisine gittim. Yavaşça kapısına vurup içeriye girdim. Çıkmak üzereydi.

Çekinerek sordum:

“Zamanınız var mı? Sizinle biraz konuşmak istiyorum.”

Adil Bey saatine baktıktan sonra sıkıntıyla cevap verdi:

“Aslında yok çünkü hemen çıkmam gerekiyor, Bahar. Bir hasta ziyaretim var ama önemliyse konuşalım.”

Başımı sallayarak hemen konuya girdim:

“Merak etmeyin, çok fazla zamanınızı almayacağım. Zafer Gökay’ın durumunu merak ediyorum ve mümkünse kendisini ziyaret etmek istiyorum.”

Resmi bir şekilde cevap verdi:

“Zafer Gökay savcılık tarafından korunmaya alındı, Bahar. Durumu hakkında kimseye bilgi verme yetkim yok ama şunu söyleyebilirim ki artık emin ellerde.”

Gülümseyerek başımı salladım ve “Anlıyorum. Ailesine de bilgi verilmiştir diye düşünüyorum çünkü son geldikleri gün, burada taşkınlık yarattıklarını duydum. Haklılar tabii. Sonuçta Zafer onların evladı,” dedim.

Adil Bey çantasını alarak cevap verdi:

“Böyle durumlarda savcılık neyi uygun görüyorsa onu yapar. Zaten bildiğim kadarıyla aile Amerika’ya dönmüş çünkü Duygu Gökay davası kapanmış.”

Şaşırarak, “Öyle mi? Bilmiyordum,” dedim ve şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak, “Neyse, ben sizi daha fazla tutmayayım. Eğer Zafer Gökay’ı görme imkânınız olursa sevgilerimi iletin, lütfen. Beni hatırlayacağını sanmıyorum ama siz yine de söyleyin. Umarım en kısa zamanda sağlığına kavuşur,” diyerek sözlerimi tamamladım.

Adil Bey başını salladıktan sonra benimle birlikte dışarıya yürümeye başladı. Tam çıkıyordu ki durup bana baktı ve “Meltem Hanım’a karşı tepkili olduğunu fark ettim. Bu tahminim doğru mu?” diye sordu.

Dürüst olmayı seçerek cevap verdim:

“Doğru! O kadından hoşlanmıyorum. Aynı şekilde, onun da benden hoşlanmadığının farkındayım. Bunu lütfen kadınsal bir çekişme olarak algılamayın. En azından benim açımdan değil!”

Adil Bey gülümseyerek cevap verdi:

“Düşünmedim. Eminim ki geçerli sebeplerin vardır. Neyse, benim gitmem gerekiyor. Senden bir ricam var. Rehabilitasyon merkezinin lansman gecesi için davetiye listesini kontrol et. Liste masamda olacaktı. Herkese davetiye gittiğine emin olmak istiyorum.”

Başımı sallayarak, “Elbette, Adil Bey.” dedim ve Adil Bey gider gitmez odasına giderek masanın üstünden davetiye listesini aldım, sonra da ofisime geçerek listeyi kontrol etmeye

başladım. Adil Bey'in istediği gibi herkese davetiye gönderilmişti. Ağrıyan belimi doğrultarak sandalyeye yaslandım. İçimde hüznün vardı çünkü Baran'ın adı listede yoktu. Ayrıca listenin sonuna tükenmez kalemle Meltem'in de adı eklenmişti.

Sıkıntıyla ayağa kalkarak listeyi Adil Bey'in odasına götürdüm. Adil Bey ofisinde olmadığı zamanlarda kapısı kilitli olurdu. Bu konularda fazlasıyla titizdi. Acil durumlar için bana verdiği anahtarla kapıyı açarak içeriye girdim. Davetiye listesini masasına bırakırken bilgisayarını açık unuttuğunu fark ettim. Normalde kapalı olurdu. Benimle konuşurken aklı karışmış olmalıydı. Eğilip kapatmak isterken gözlerim ekrana takıldı. Ekranda yeni açılan rehabilitasyon merkezi için yapılan masrafların listesi vardı. Heyecanla gözlerimi kaçırđım çünkü bu özel ve gizli bir bilgiydi. Listenin sonunda tüm masraf tutarı ve bağış yapan işadamlarının adı olduğunu biliyordum. Bakmamak için âdeta kendimle savaşıyordum. Sonunda merakıma yenilerek ekranı aşağıya kaydırınca tüm masrafların Baran Demiroğlu tarafından karşılandığını öğrendim. Hüznle gülümseyerek adını tekrar tekrar okudum. Yüreğinin güzelliğı eşsizdi. Merhametine ve asillğine bir kez daha hayran olmuştum ama aslında çok da şaşırmamıştım çünkü bağışı yapan kişinin o olduğunu tahmin ediyordum. Derin bir nefes alarak sayfayı kapatınca ekranın sağ alt köşesindeki bir dosya eki dikkatimi çekti. Dosyanın adı "BD" idi. Acaba bu dosya, Baran'ın dosyası olabilir miydi? Yaptığının yanlış olduğunu bile bile üstüne tıklayınca bilgisayar dosyayı açmak için şifre istedi. Sıkıntıyla yüzümü ekşittim. Yaptığımdan utanarak elimi çektim. Adil Bey'in bu kadar dikkatsiz davranabileceğini zaten tahmin etmiyordum hem de böyle önemli bir konuda... Hemen bilgisayarı kapattım ve sandalyeyi düzelterek odadan çıktım. Kapıyı kilitlerken Baran'ın adının bile beni böyle sarsmasına öfkelenerek odama

geçtim. Adıyla bile beni darmadağın eden bir adamı görmek istemem ise düpedüz çelişkiydi...

Beyaz...

Üstümde taşıdığım beyaz ipek elbiseye dokunarak iç çektim. Öyle asil ve öyle güzeldi ki... Elbise dizüstü, dar kesimliydi. Tek kolluydu ve omuz hizasında minik bir katlama detayı vardı. Bence böyle kıymetli bir gece için çok uygundu. Uzun saçlarıma bakınca hüznle dudaklarımı birbirine bastırdım. Aklıma Baran'ın saçlarımı toplu görmeye tahammül edemediği zamanlar gelmişti. Sanki tokalarım bile onu özliyordu... Belki saçmaydı ama sırf o öyle seviyor diye bu gece saçlarımı toplamak istememiştim.

Umutsuzca aynaya bakınca gördüğüm tek şey mutsuz olduğumdu. Aslında bu davete gitmek bile istemiyordum ama maalesef ki seçme şansım yoktu. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra elbisemle aynı renk ayakkabılarımı giyinerek saate baktım. Taksi gelir gelmez çıkmam gerekiyordu. Trafiğin bu saatte çok yoğun olduğunu bildiğim için Meloş'un beni almasını istememiştim. Onlarla davetin yapılacağı otelde buluşacaktık.

Kapının zili çalmaya başlayınca cevap verdim:

“Buyurun.”

Güvenlik, “Taksi çağırmışsınız, efendim. Şimdi geldi,” diye cevap verince, başımı sallayarak, “Hemen geliyorum,” dedim ve kabanımı giyinerek aşağıya indim. Kaldığım site oldukça güvenli bir siteydi. Kapıda yirmi dört saat güvenlik bekliyordu ve bu sayede tüm site sakinlerinin içi rahattı.

Trafik bu saatlerde gerçekten çekilmez bir hâl alıyordu. Yarım saatlik yolu neredeyse bir saatte gelmiştik. Taksiciye

parasını ödeyerek arabadan inince temiz havayı içime çektim. Hava artık eskisi kadar sert değildi. İlkbahar gelmek üzereydi ve kış yavaş yavaş sertliğini kaybediyordu.

Otele girince etrafıma bakındım. Meloş, Murat ve Selin lobide beni bekliyordular. Gülümseyerek yanlarına yürüdüm. Meloş beni görünce beğeniyle süzdü ve ayağa kalkarak, "Ay! Ay! Ay! Kız, anacığım, bu ne güzellik?" dedikten sonra hızla üstümdeki kabani çıkardı ve beğeni dolu bakışlarla beni süzerek, "Ah! Kanatlarını nereye sakladın, beyaz melek? Vallahi gelin gibi olmuşsun, Bahar. Dur, poponu kaşıyalım da nazar değmesin!" deyince, gözlerimi kocaman açarak bağırdım:

"Yok artık!" Yüzünü asınca kıyamayarak kulağına eğildim ve "Ben gizli gizli yaparım, oldu mu?" dedim. Gülümseyerek başını sallayınca ben de onu süzdüm. Son derece asil görünüyordu. Gecemavisi dantelleri olan uzun kollu bir elbise giyinmişti. Saçlarını özenle ensesinde toplatmış ve hafif bir makyaj yapmıştı. Ellerini tutarak, "Muhteşem görünüyorsun. Asıl sana nazar değmesin," deyince kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Ben o işi hallettim, anacığım. Nazar kendi başını yesin ama merak etme, ablan tedarikli geldi. Hem sana hem Selin'e yanımda ekstra koruma kalkanı getirdim."

Ne demek istediğini anlamayınca Selin'e baktım. Selin gözlerini devirerek başını sağa sola sallayınca bakışlarımı Meloş'a çevirdim. Saçlarını savurdu ve el çantasını açarak küçük bir nazar boncuğu çıkardı. Gözlerime inanamayarak geriye çekildim ve "Gerçekten o nazar boncuğunu bana takmayı düşünümüyorsun değil mi, Meloş?" diye sordum.

Meloş kolumdan çekerek bana cevap verdi:

"Elbette ki düşünüyorum. Hiç sesini çıkarma yoksa burada seni rezil ederim. Bu kem gözlülerden başka türlü kurtuluş

yok. Başına gelmedik kalmadı. Bundan sonra durum kontrolü bende.” Tüm karşı çıkmalarına rağmen, Meloş elbisemin iç tarafına nazar boncuğunu geçirdi. Dışarıdan görünmediğine emin olduktan sonra başını sallayarak, “İşte bu kadar! Artık salına salına yürüyebilirsin,” dedi. Pes ederek başımı salladım.

Selin ve Murat’la da selamlaştıktan sonra hep birlikte salona girdik. Salon son derece ferahtı. Masalarda beyaz zambaklar vardı. Işıltılı avizeler göz kamaştırıyordu. Fonda sakın bir müzik çalıyordu. O an Adil Bey’i fark ettim. Siyah takım elbise giyinmişti ve gerçekten çok asil görünüyordu.

Meloş kulağıma eğilerek sordu:

“Bu mu Adil?” Gülümseyerek başımı salladım. Meloş memnuniyetsiz bir şekilde Adil Bey’i süzerek, “Pek de tıfil. Atom karıncaya benziyor,” deyince, Murat dayanamayarak kahkaha attı.

Selin uyarmak için koluna vurdu ve başını dikleştirerek Meloş’a, “Dalga geçtiğin adam Türkiye’nin en tanınmış psikiyatristi. İnsanlar ondan randevu alabilmek için sırada bekliyor,” deyince, Meloş yüzünü buruşturarak ona cevap verdi:

“Ay, ne olmuş! Ona bakarsan benim de sahne aldığım geceler bar dolup taşıyor. Adam baya bir tıfil işte, yalan mı yani?”

Murat yine kahkaha atınca bu kez Selin ona ters ters baktı. Daha fazla dayanamayarak sert bir şekilde, “Selin haklı! Rica ediyorum, susun artık,” diye onları uyarırken Adil Bey’in, “Bahar!” diye seslendiğini duydum. Gülümseyerek ona baktım. Her zamanki sevecenliğiyle yanıma yaklaştıktan sonra beni inceleyerek, “Her zamanki gibi çok zarıfsın. Bu gece için beyaz harika bir seçim olmuş ve itiraf etmeliyim ki sana çok yakışmış,” dedi.

Utanarak gülümsedim. Adil Bey gülümseyerek Meloş’a elini uzattıktan sonra zarif bir şekilde, “Hoş geldiniz. Ben

Adil Çınar. Bahar'ın çevresindeki bütün insanlar kendisi gibi zarif anlaşılan. Nasılsınız, hanımefendi?" deyince Meloş'un gözleri parladı ve cilveyle gülümseyerek Adil Bey'in elini sıktıktan sonra kendisinden beklenmeyecek kadar zarif bir şekilde cevap verdi:

"Sizden belli olmuyor mu? Ben Melahat Yorgancı ama çevremdeki herkes bana Meloş der. Bahar'ın ablası sayılırım. Bu arada siz de çok centilmensiniz. Zaten böyle harika bir geceye, ancak sizin gibi centilmen bir adam ev sahipliği yapabilirdi. Burada bulunmak benim için büyük bir şeref." Selin gözlerini kısarak bana baktı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Adil Bey kibar bir şekilde kahkaha atarak Meloş'a cevap verdi:

"Asıl sizin gibi değerli bir hanımdan böyle sözler duymak, benim gibi ihtiyar bir adam için büyük bir şeref, Melahat Hanım."

Meloş, Adil Bey'i baştan aşağı süzerek cevap verdi:

"Yaşınızı bilemem ama maşallah, hâlâ filinta gibisiniz, Adil Bey."

Adil Bey içtenlikle gülümseyerek başını sallayınca hemen onları tanıttım:

"Adil Bey, Selin ve Murat benim üniversiteden arkadaşları. Selin meslektaşımız. Tıp fakültesi son sınıf öğrencisi ve o da benim gibi psikiyatrist olmak istiyor. Murat ise müzisyendir. Konservatuvar son sınıfta. Meloş da müzisyen. Onlar benim İstanbul'daki ailem."

Adil Bey ilgiyle beni dinledikten sonra sıcak şekilde gülümseyerek cevap verdi:

"Ne kadar hoş ve renkli insanlar, çok şanslısın, Bahar. Böyle bir aileye sahip olmak gerçekten büyük şans."

Masamıza oturduğumuzda Meloş abla hâlâ Adil Bey'in etkisindeydi. Selin tek kaşını kaldırarak Meloş'a sordu:

“Ne o! Başta saydırıyordun ama şimdi bakıyorum da Adil Bey’in etkisinden kurtulamıyorsun.”

Meloş sevgiyle Adil Bey’e bakarak, “Gerçekten babacan bir adam. İnsana güven veriyor. Kompliman yapıyor ama yanlış anlamıyorsun. Ben bu meslekte çok adam tanıdım, bu yüzden adamın hasından iyi anlarım. İnanın, yaşı tutsa atom karıncayı asla kaçırmazdım. Tam bir salon erkeği. Benim gibi bir kadını bile etkileyebilseyse helal olsun ona,” dedikten sonra işaretparmağını Selin’e sallayarak konuşmaya devam etti: “Sen de ne yap ne et kapağı bunun yanına at. Böyle bir adamın yanında çalışmak gerçekten büyük şans. Aklını kullan biraz. Vallahi, bu sektörde olsaydım, kesinlikle bu fırsatı kaçırmazdım ama şu durumda yedi yirmi dört adama kanto yapacak hâlim yok.”

Hep birlikte kahkaha atarken Meloş gözlerini kıstı ve salonun kapısına bakıp, “Kim bu kızıl?” diye sordu. Sorduğu kişiye baktım. Meltem su yeşili elbisesi ile salona girmişti ve resmen ben buradayım diyordu.

Nefretle cevap verdim:

“Meltem o işte!”

Meloş gözlerini bayarak Meltem’i inceledikten sonra fısıldadı:

“Tilki gibi!”

Selin yüzünü ekşiterek, “Ne işi var onun burada?” diye sorunca, Murat araya girerek söylendi:

“Canım bize ne? Ne işi varsa var.”

Başımı salladıktan sonra bakışlarımı ondan çekerek cevap verdim:

“Murat haklı. Boş verin.”

İzlendiğimi hissederek etrafıma bakınca, yan masada oturan Mehmet Bey’le göz göze gelip resmi bir şekilde selamlaştık. Geldiğimden beri sürekli bana baktığının farkındaydım ama onu görmezlikten gelmeye çalışıyordum.

= Tüm davetliler geldikten sonra Adil Bey anons edildi. Adil Bey eline mikrofonu alarak konuşmasını yapmaya başladı:

“Bu değerli geceye hepiniz hoş geldiniz. Meslek hayatım boyunca en büyük hayalim, Down sendromlu çocuklar için böyle yararlı bir rehabilitasyon merkezi açabilmektir. Öncelikle Down sendromu nedir? Bunu kısaca tanımlamak istiyorum. Basitçe anlatmak gerekirse Down sendromu, genel olarak sekiz yüz ila bin doğumdan birinde görülen ve bir ömür boyu devam eden genetik bir hastalıktır. Down sendromlu bireyin gelişimi tıpkı her insan gibi, gördüğü ilgiye, eğitime ve ona sunulan sosyal yaşamın kalitesine bağlıdır. Bizim amacımız, bu rehabilitasyon merkezi sayesinde onları zihinsel ve bedensel olarak sosyal yaşama en kaliteli şekilde hazırlamak ve ailelere bu konuda eğitici bilgiler verebilmektir.”

Herkes ilgiyle Adil Bey’i dinlerken bir anda salonun kapısı açıldı ve içeriye o girdi. Hiç beklemediğim bir anda onu görmek beni sarsınca, irkilerek ellerimi sıktım. Kalp atışlarımı net bir şekilde hissediyordum. Adil Bey’in konuşmasını bozmamak adına girişte bulunan bir sandalyeye oturup onu dinlemeye başladı. Bense konuşmadan kendimi soyutlamış, sadece ona bakıyordum. Hüznün dolu bir nefes alarak yutkundum. Onu özleğimi zannediyordum ama bu özlemenin de ötesinde bir histi. Avuçlarım sızlamaya başlayınca derin bir nefes alarak parmaklarımı kader çizgimin üstünde gezdirdim. Üstüne kazınan kader sahibini sayıklıyor gibiydi...

Yine üstünde kendisine çok yakışan bir takım vardı ama solgundu ya da bana öyle geliyordu. Gözlerindeki boşluğu bu kadar mesafeye rağmen görebiliyordum. Sanki ateşlerin arasındaydım ama yanan sadece ruhumdu. Böyle keskin bir acı hissetmek, bana onun söylediği bir sözü hatırlattı: “*Ruhuna ben bulaştım. Artık kurtulamazsın...*” Haklıydı, kurtulamıyordum...

Ellerim buz gibi olmuştu. Sanki kanım çekilmiş ve nefesim daralmıştı. Meloş'un elini, elimin üstünde hissedince ona baktım. Sevgiyle gülümsedi ve bana cesaret vermek için elimi sıktı. Kendimi toparlamaya çalışarak Adil Bey'i dinlemeye devam ettim:

"Tabii böyle bir rehabilitasyon merkezini kurabilmek, oldukça büyük bir maddi imkân gerektiriyor. Bana bu imkânı sağlayarak bu gece burada toplanmamızı sağlayan kişi, adının gizli kalmasını istedi. Onun bu isteğine saygı duyuyor ve adını açıklamıyorum ama sizlerin huzurunuzda ona saygı ve sevgilerimi iletiyorum. Ayrıca destek olan diğer bağışçılara ve Sağlık Bakanlığına teşekkürü bir borç bilirim. İyi eğlenceler."

Adil Bey alkışlar eşliğinde mikrofonu bıraktıktan sonra içtenlikle gülümseyerek Baran'ın yanına gitti. Zaten en başından beri ona karşı farklı bir merhamet duygusu besliyordu ve şimdi de üstüne minnet eklenmişti. Baran yalnız değildi. Yanında Yaşar da vardı. Hemen ayağa kalktılar ve resmi bir şekilde Adil Bey'le konuşmaya başladılar. Bir süre sonra Adil Bey onları bizim çaprazımızda bulunan bir masaya getirdi. Bütün masalar doluyken o masa boş bırakılmıştı. Ben de şimdi fark ediyordum. Belli ki Adil Bey onu özel davet etmiş ve listeye eklemeye gerek duymamıştı. Benim de herkes gibi, gözüm onlardaydı ama Baran kimseye bakmıyordu. Yerine oturdu ve gözlerini boşluğa dikti. Eminim, şu an bu salonda olduğumu ve ona baktığımı biliyordu ama etrafına dönüp bakmıyordu. Ona sırtını dönen benken, şimdi hiç utanmadan eskisi gibi, gözlerini bana dikmesini istiyordum. Dikkatle beni incelemesini hatta kalkıp yanıma gelmesini... Nasıl bu hâle gelmiştim ben! Fedakârlık dediğimiz şey, bazen kendimizi bıçaklamaktan farksızdı.

Hüzünlü bakışlarımı ondan çektiğim sırada Meltem'i fark ettim. Gözlerini ayırmadan Baran'a bakıyordu. Bu bakış sıradan bir bakış değildi. İşte o an, Baran'ın onun için sadece

bir dava meselesi olmadığını anladım. Meltem çevresindeki erkeklerden ilgi görmeye alışmış bir kadındı. Bu yüzden Baran'ın onu görmezden gelmesine katlanamıyordu. Altdudağını dişlerinin arasına aldığı fark edince sinirden dişlerimi sıktım. O sırada göz göze geldik. Gülümseyerek bana başını sallayınca hiç oralı olmadım ve selamına karşılık vermeyerek önüme döndüm.

Meloş kulağıma doğru eğilerek, "Topla kendini biraz. Alın saçlıyı görünce resmen dağıldın. Bu kadar belli etme!" dedi.

Kırmızı ojelerimi kazıyarak fısıldadım:

"İyiyim ben!"

Yemekler dağıtılırken salonda bulunan herkes, bu güzel gecenin tadını çıkarıyordu ama ben ruh gibiydim. Meltem'in Baran'a olan bakışları zihnimde dönüp duruyordu. Selin yavaşça eğilerek, "Tilki iş başında!" deyince Meltem'e baktım. Baran'ın masasına gidiyordu. O sırada Yaşar'ın ters ters Meltem'e baktığını fark ettim. Onun da Meltem'den hoşlanmadığını fark etmek, nedense bana tuhaf bir haz vermişti.

Meltem konuşmaya başlayınca Baran ona bakmak için başını kaldırdı ve işte o an benimle göz göze geldi. Günler sonra onunla yeniden göz göze gelmek, bende kurşun etkisi yaratmıştı. Yutkunamıyordum bile... Gözlerinde bir duygu aradım ama maalesef bulamadım. Kısa bir süre beni inceledikten sonra gözlerini benden çekince, önüme dönüp acıyla yutkundum. Bitmişti işte! Bitiren kişi benken hâlâ neyi kabullenemiyordum, kimi suçluyordum! Yine de Meltem'in hâlâ orada olmasını ve Baran'ın onu dinlemesini resmen hazmedemiyordum.

Adil Bey masamıza gelerek Meloş'a elini uzattı ve "Bu gecenin ilk dansını sizin gibi zarif bir hanımefendiyle yapmam,

eminim ki bana uğur getirecektir. Bu dansı bana lütfeder misiniz, Melahat Hanım,” dedi ve hafifçe gülümsedikten sonra konuşmaya devam etti: “Laf aramızda, salonda bulunan bütün hanımefendiler meslektaşım sayılır. Bu gece değişiklik yapıp daha renkli konuları konuşabileceğim bir kadınla dans etmek istiyorum. Sizin için de uygun mudur?”

Adil Bey’in sevimli yüzü öyle tatlıydı ki Meloş tepkisiz kalamadı:

“Elbette... Laf aramızda, en doğru seçimi yapmışsınız.”

Meloş bütün edasıyla kalktı ve Adil Bey’in koluna girerek dans pistine yürüdü. Boyu Adil Bey’den uzun olsa da çok güzel görünüyorlardı. Murat da Selin’i dansa kaldırıncı masada tek başıma kalmıştım. Mehmet Bey’in bana baktığını fark edince gerildim. Umarım, aklında beni dansa kaldırmak gibi bir düşünce yoktu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bakışlarını ısrarla üstünde tutmaya devam edince dayanamadım ve el çantamı alarak ayağa kalktım. Bu kadar gerginliğin üstüne bir de Mehmet’le hiç uğraşamazdım.

Salondan çıkarak lobinin en تنها köşesinde duran koltuklardan birine resmen çökünce elimdeki çantanın Meloş’un olduğunu fark ettim. O telaşla yanlış çantayı almıştım. Ellerimi alnıma dayadım ve derin derin nefesler almaya başladım. Duygularımı bastırmaya çalışmak çok beni yormuştu. Bir süre öylece boşluğa bakıp onu düşündüm.

Salonun kapısının açıldığını fark edince, kendimi toparlayıp salona dönmek için ayağa kalktım ama salondan çıkan kişi Yaşar’dı. Hemen yerime otup ona bakmaya devam ettim. Yaşar’ın ardından Baran da dışarıya çıkınca iyice gizlendim. Baran öfkeli görünüyordu. Kızgın mıydı! Peki neden... İşaret parmağını sallayarak Yaşar’a bir şeyler söyledikten sonra hırsla salonun kapısına vurdu. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu gerçekten çok merak etmişim. Onu izlemeye

devam ederken sinirle etrafına bakındı. Gözleri birini arıyor gibiydi. O kişi ben olabilir miydim! Olabilirdim belki ama kayıp değildim ki... Ortada, beni aramasını gerektirecek bir durum yoktu. Hem de bu öfkeyle! Üstelik artık yüzüme bile bakmıyordu.

Hırsıyla yürümeye başladıktan sonra asansörün önünde durup Yaşar'a, "Sen burada kal ve bir sorun olursa hemen beni ara. Ona da garajda beklediğimi söyle," dedi ve kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Evine gittiğinden emin olun. Anlaşıldı mı?"

Yaşar ellerini beline koyarak başını salladıktan sonra hızla salona girdi. Hüzünle ayağa kalktım. Baran nereye gidiyordu ve en önemlisi kimi bekleyecekti! Eğer bunu öğrenmeden salona dönersem içim içimi yerdı. Kendime engel olamayarak merdivenlere yürüdüm ve hızla inmeye başladım. Garaj iki kat aşağıdaydı. Uzaktan da olsa kiminle konuşacağını görmek istiyordum. Garaja inince asansöre baktım. Yukarıya gidiyordu. Acaba giden o muydu! Tereddütle dışarıya çıkarak etrafına bakınca onu gördüm. Arabaya yakın bir yerde duruyordu. Gözleri kapalıydı ve başını yukarıya kaldırmıştı. Neydi onun canını bu kadar yakan...

Asansörün kapısının açıldığını duyunca sessizce arabaların arasına yürüdüm. Görünmemeye dikkat ederek ilerlerken garaj kapısında biri göründü. Eğilerek kapıya bakınca hayal kırıklığıyla sarsıldım çünkü Baran'ın beklediği kişi Meltem'den başkası değildi...

Hayat ne kadar da tuhaftı. Daha birkaç hafta önce Baran'la beni gizli gizli uzaktan izleyen kadını uzaktan izleyen, bu kez bendim. Hem de aynı adamlarla... İçimde öyle bir öfke

vardı ki ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Arkasında saklandığım arabaya tutunup destek almaya çalıştım. Baran hâlâ aynı şekilde duruyordu ve Meltem'in farkında bile değildi. Meltem saçlarını düzeltti ve geldiğini belli etmek için boğazını yavaşça temizledi. Baran'a baktım. Hızla gözlerini açtı ve bakışlarını Meltem'e çevirdi. Hırsımdan altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Burnumdan soluyordum ama yine de kontrollü olmaya çalışıyordum. Baran kaşlarını çatarak Meltem'i süzdükten sonra, "Konuş bakalım," dedi.

Meltem memnuniyetsiz bir şekilde garaja bakarak, "Bence burası konuşmak için pek uygun bir yer değil, Baran Bey," deyince, Baran tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti:

"Konuşmak için balo salonunu seçen kadın mı söylüyor bana bunu?"

Meltem cilveli bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını büke-
rek cevap verdi:

"Bana başka çare bırakmadınız. Defalarca sizinle konuşmayı denedim. Holdinge kaç kere geldiğimin sayısını bile unuttum ama değil sizinle konuşmak, yanınıza bile yaklaşmadım! İtiraf etmeliyim ki hayatımda ilk defa bir erkekle konuşabilmek için bu kadar çabalıyorum."

Baran kollarını birbirine doladı ve "Peki, işte karşınızdayım. Sizi dinliyorum," deyince, Meltem ona yaklaşarak gözlerinin içine bakmaya başladı.

Acı dolu bir nefes vererek sessizce fısıldadım: "*Ona istediğini verme Baran...*" Sessizce onlara bakarken Baran'ın onun bakışlarına karşılık vermesinin zehri, sanki kanıma karışıyordu.

Meltem gözlerini Baran'ın gözlerinden ayırmadan konuşmaya devam etti:

"Açıkçası, bu dava dosyasını ilk okuduğumda sizinle ilgili kararımı çoktan vermiştim. Bana göre suçluydunuz ve Duygu

Gökay intihar etmemiştir ama sizi araştırdıkça büyük bir yanılgıya düştüğümü fark ettim ve bazı gerçekleri öğrenince sizin hakkınızda düşündüğüm şeylerden resmen utandım.”

Baran bezgin bir şekilde gözlerini kısıttan sonra sert bir şekilde, “Açık konuşun, Meltem Hanım! Benimle sadece bunları konuşmak istemediğiniz belli,” deyince Meltem ona bir adım daha yaklaştı ve yüzüne hüznün maskesini takarak konuşmaya devam etti:

“Duygu’nun herkesten sakladığı büyük sırrı biliyorum. Babanızla olan ilişkisini öğrendim ve bu gerçeği sizin de bilmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum.” Donmuştum. Bu lanet olasıca kadın bunları nasıl öğrenmişti!

Baran kaşlarını çatarak, “Bunu nasıl öğrendiniz?” diye sorunca neye uğradığımı şaşırdım. Demek biliyordu... Oysaki ben onu üzmemek adına, bu gerçeği ondan saklamıştım ama verdiği tepkiyi görünce anlıyordum ki bu çok yanlış bir karardı.

Meltem çantasını açtı ve içinden bir defter çıkarıp Baran’a uzatarak, “Bu defteri bana Duygu’nun annesi verdi. Anlaşılan, Duygu içinde tuttuğu bütün sırları günlüğe yazıyormuş. Ayrıca size olan büyük aşkını ve pişmanlıklarını da yazmış. Günlüğün son sayfasında babanızın onu tehdit ettiğini ve sizden ayrılmasını istediğini belirtmiş. Gerçek şu ki Baran bey, Duygu sizden ayrılmaya mecbur edilmiş,” deyince, Baran onun elindeki deftere boş boş bak Meltem’e sordu:

“Bu bilgiyi benim aleyhimde kullanabilirdiniz. Neden bunu yapmak yerine, benimle konuşmayı seçtiniz?”

Meltem gülümsedi ve gözlerini ondan kaçırarak cevap verdi:

“Yapmadım çünkü size inanıyorum ve yardım etmek istiyorum. Ayrıca böyle önemli bir gerçeği sizden saklamaya hakkım yoktu. İzin verin, bu davada sizin yanınızda olayım.

İnanın bana, size çok faydam olur. Her şeyden öte, ben sizin dostunuz olmak istiyorum. Sizi araştırdıkça çok fazla ortak yanımız olduğunu fark ettim. Bu günlükte Duygu, sizden öyle çok bahsetmiş ki okurken bir kadın olarak sizden etkilanmedim desem yalan olur.”

Pişmanlık içinde Baran’a baktım. Artık bizim için hiç umut yoktu. Kendi ellerimle onu en uzağıma atmıştım ve Meltem’in aksine ben, bu gerçeğı ondan saklamıştım. Bunu öğrenince kimbilir hakkımda ne düşünecekti! Vereceğı cevabı duymaktan çok korkuyordum. Meltem amacına ulaşyordu ve ben hiçbir şey yapamadan onu seyrediyordum. Titreyen elimi kaldırarak yanağımdan süzülen yaşı sildim. Baran derin bir nefes alarak günlüğe baktı. Tam cevap veriyordu ki telefonu çalmaya başladı. Hemen cebinden telefonu çıkarıp cevap verdi:

“Söyle!”

Meltem’in yüzündeki zafer çığlıklarını görmemek mümkün değildi. Heyecanla Baran’ın telefonunu kapatmasını bekliyordu ama Baran birden dişlerini sıktı ve hırsla bağırdı:

“Ne demek yok? Çabuk bulun onu!” Telaşla telefonu kapattıktan sonra sıkıntıyla etrafına bakmaya başladı. Bulunduğum yere iyice saklandım.

Meltem şüphyle sordu:

“Bir sorun mu var, Baran Bey?”

Baran ona cevap bile vermeden otele koşmaya başladı. Meltem âdeta şok olmuştu. Sinirle oflayarak ayağını yere vurduktan sonra aynı hızla peşinden içeriye koştu. Sersem gibiydim. Yavaşça bulunduğum yerden çıktım. Lanet olsun ki ağlıyordum.

Acıyla inleyerek etrafıma bakındım. Hava değil sanki zehir soluyordum. Ayakta duramaz hâldeyken Meloş’un arabasını fark ettim. Arabaya koştum ama anahtar yoktu. Arabaya

yaslanıp düşünürken, elimdeki çantayı fark ederek derin bir nefes aldım. Yanlışlıkla Meloş'un çantasını almam işime yarmıştı. Hemen arabaya binerek başımı direksiyona yasladım. Biraz sakinleşmem gerekiyordu ama Meltem'in Baran'a olan bakışlarını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Maalesef onun güvenini de kazanmayı başarmıştı. Acıyla başımı sağa sola salladım. İstemiyordum, artık hiç kimseyi görmek ve hiçbir şey duymak istemiyordum. Tek istediğim buradan bir an önce gitmekti. Meltem'den nefret ediyordum. Ona bu fırsatı verdiğim için kendimden de nefret ediyordum. Her şeye rağmen Baran'ın yanında olmadığım için ve onu kaybettiğim için herkesten ve her şeyden nefret ediyordum.

Arabayı çalıştırarak gaza bastım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Tek isteğim, bir an önce buradan uzaklaşmaktı. İlk defa gerçek anlamda Baran'ı kaybetmiş gibi hissediyordum. Baran bu gerçeği benim de bildiğimi ve ondan sakladığımı öğrenince Meltem'e saygı duymaya başlayacaktı. Maalesef ki bu kozu Meltem'in eline ben vermiştim.

Arabayı sahile park ettikten sonra dışarıya çıkarak soğuk havayı ciğerlerime çektim. Hava serindi ama ben hiçbir şey hissedemez olmuşum. Bir süre daha sahilde durduktan sonra arabanın arka koltuğuna geçtim ve kapıları kilitleyerek koltuğa uzandım. Günlerce uykusuz kalmış gibi, hiç dinlenmeden çalışmış gibi yorgun hissediyordum. Bu hissettiğim yorgunluğun adı aslında pişmanlıktı. Ellerimi yanaklarımın altında birleştirdikten sonra içimdeki acıyı unutmak için gözlerimi karanlığa teslim ettim...

"Bahar!"

Yüzümü buruşturup gözlerimi açmaya zorladım. Bilincim, açılır açılmaz karşıma Meltem'le Baran'ın konuştuğu

anı getirdi. Derin bir of çekerek tutulan belimi ovaladım. Buz gibi olmuştum.

“Bahar, kapıyı aç!”

Hızla gözlerimi açarak etrafıma baktım. Arabada olduğumu bile unutmuştum. Üstelik hâlâ geceydi. Gözlerimi pence-reye çevirince Baran’ın öfkeli yüzüyle karşılaştım. Cama vuruyordu. Kaşlarımı çatarak doğruldum ve ona bakmaya devam ettim. Şüpheyle yüzüme bakıyordu. Neden buradaydı...

Baran’ın arkasından telaşla bana bakan Meloş’u ve Yaşar’ı görünce uzanıp kapının kilidini açtım.

Baran hızla kapıyı açtıktan sonra içeriye girerek kollarımı tuttu ve şok içinde yüzüme dokunarak, “Buz gibisin, delirdin mi sen? Aklımı oynayacaktım. Neden buradasın? Ne oldu, söyle!” diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. Tepkisizliğim onu iyice çileden çıkardı. Hızla ceketini çıkarıp bana giydirmeye çalışınca acıyla bağırdım:

“Bırak! İstemiyorum.” Aslında delicesine istiyordum. Onun kokusuna ve sıcaklığına resmen muhtaçtım ama nedensizce, haksız olduğumu bile bile ona öfkeliydim.

Yanaklarımı tuttu ve gözlerimin içine bakarak, “Yapma...” dedi ve acıyla fısıldadı: “Bana bunu yapma!” Gözlerim doldu. Karşısında ağlamak istemediğim için yüzümü avuçlarının arasından çekmeye çalıştım. İzin vermedi ve sert bir şekilde, “Asyalı! Ne oldu, güzelim? Neden bu hâldesin?” dedi.

Daha fazla tutamadığım gözyaşım parmaklarının arasından süzülerek boynuma doğru indi. Baran acıyla gözyaşımı sildi ve beni hızla kucağına aldı. Dayanamadım ve başımı sıcacık göğsüne yaslayarak derin bir şekilde onu kokladım. Güven kokuyordu, annem gibi, babam gibi, abim gibi...

“Arabayı alın ve onun evine gelin.”

Yaşar başını salladıktan sonra sert bir şekilde Meloş'a bağırdı:

"Yürü bakalım! Gecenin dans kraliçesi." Meloş bezgin bir şekilde Yaşar'a baktıktan sonra söylenerek yürümeye başladı.

Baran beni kendi arabasına bindirerek hızla emniyet kemerimi taktı. Ardından arabaya binerek ısıtıcının derecesini artırdı. Gözleri bende idi, benimki ise boşlukta... Araba büyük bir hızla yolda giderken başımı pencereye yaslamış, aydınlanmak üzere olan gökyüzüne bakıyordum. Ona çok şey söylemek istiyordum ama bir o kadar da susmak... Aslında onun hiçbir suçunun olmadığını bilmek canımı daha çok yakıyordu. Ona kızmaya hakkım yoktu. Yine de o kadını Baran'ın yanında görmek istemiyordum. Beni sevmekten vazgeçmesini istemiyordum. Her şeyin bu kadar imkânsız olmasından nefret ediyordum. Yol boyunca konuşmadı, bağırmadı ya da soru sormadı. Eve yaklaştıkça onun yeniden gideceğini düşünmek beni kahrediyordu. Kal demeye de cesaret edemiyordum. Her şey bir yana, Meltem'in ona anlattıklarını aslında benim çoktan bildiğimi bilseydi, acaba şu an yanımda olur muydu...

Araba evimin bulunduğu siteye girince, kapıda bekleyen güvenlik ayağa kalkarak Baran'a başını salladı. Şaşırdım ama tepki verecek hâlde değildim. Arabayı oturduğum binanın önüne park edince yine tepki vermedim. Sitede dört ayrı apartman vardı ama o, benim evimin hangisinde olduğunu eminim ki biliyordu.

Hızla arabadan çıkınca, emniyet kemerimi açarak arkasından çıktım. O an onunla göz göze geldik. Tam karşımdaydı. Elinde benim çantam vardı. Gidiyor muydu acaba... Hüzünle başımı eğerek çantayı almak için elimi uzattım ama gitmek yerine elimi tutarak yürümeye başladı. Asansöre bindiğimizde gözüm ellerimizdeydi. Baktığımı fark etmiş

olmalı ki elimi hafifçe sıktı, sonra da yavaşça bıraktı. Neden bırakmıştı sanki! Kendimi yine kaybolmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Avcumun içinde kalan sıcaklığı kaybolmasın diye, elimi sıkı bir şekilde kapattım. Asansör durunca dışarıya çıktım. Peşimden geldi. Gelmemesinden korkuyordum. Yürümeye devam ettim. Evimin hangi daire olduğunu bildiğine bile emindim. Dairemin önünde durunca elinde tuttuğu çantayı bana uzattı. Çantamı almadan önce üstümdeki ceketi çıkarmak istedim ama kolumu tutarak sessizce fısıldadı:

“Kalsın! Üşüme...”

İç sesim, “*Sen kal...*” derken sustum. İnatla ceketi çıkararak ona uzattım ve “Gerek yok. Belki üşümesini istemediğin başka birine verirsin,” dedim.

Kaşlarını çatarak cekete baktıktan sonra öfkeyle, “Ne demek bu?” diye sordu. Cevap vermek yerine anahtarla kapıyı açtım. Tam içeriye giriyordum ki yine kolumu tuttu ve sert bir şekilde bağırdı: “Daha fazla deli etme beni. Bu gece fazlasıyla ettin zaten. Cevap ver bana. Ne oluyor sana, Asyalı?”

İçeriye girdim ve çantamı kenara fırlatarak hırsla bağırdım:

“O pis kadını senin yanında görmek bile istemiyorum, anladın mı beni?”

Baran gözlerini kısarak, “Hangi kadın?” deyince, içimde biriken her şeyi kusarcasına bağırmaya başladım:

“O Meltem olacak fırsatçıdan bahsediyorum. Onu senin yanında görmeye bile tahammül edemiyorum. Sizi gördüm. Sana nasıl baktığını gördüm. O kadın tam bir yılan.”

Baran kollarını kavuşturduktan sonra başını dikleştirerek, “Demek bizi gördün,” deyince, dişlerimi sıkarak fısıldadım:

“Evet!”

Öfkeyle güldü ve üstüme yürüyerek hırsla bağırmaya başladı:

“Demek, Meltem amaçları uğruna her şeyi yapabilecek kadar fırsatçı bir kadın. Ama biliyor musun Asyalı, nedense

bana hiç öyle gelmedi. Madem bizi gördün, o zaman bana anlattıklarını da duymuş olmalısın. Duygu'nun babamla yaşadığı ilişkiyi sen de öğrendin demek." Şok içinde yutkuna-
rak gözlerimi kaçırdım. Yavaşça çenemi tuttu, sonra da yüzü-
mü ona çevirerek, "Söyle!" diye fısıldayınca başımı çekmek
istedim ama izin vermeyerek nefretle bağırmaya başladı: "Bu
iğrenç ilişkinin varlığını duyduğun o an ne hissettin söyle?
Duygu'nun babamla yaşadığı tek gecelik ilişki seni de şok
etti mi söyle bana? Ya da dur, ben söyleyeyim: Sen zaten bu
gerçeği biliyordun, değil mi? En başından beri biliyordun ve
benden gizledin. Bu kadar hayati bir gerçeği bana anlatmak
yerine, sen susmayı tercih ettin." Beni bıraktı ve büyük bir
öfkeyle sehpa tekme atarak resmen haykırdı: "Sen, o yı-
lan dediğin kadın kadar bile olamadın. Yüzüme baka baka
her şeyi benden sakladın. O yangında benim ailem öldü ve
katilleri hâlâ ortalıkta elini kolunu sallayarak geziyor. Sır-
rını saklamak için uğraştığın kadın da onlardan biri!" Sus-
tu ve acıyla yüzüme bakarak fısıldadı: "Değdi mi, Bahar?"
İçim yanarak başımı sağa sola salladım. İşaretparmağıyla
beni göstererek, "Sen, benim dokunmaya bile kıyamadığım
kadındın. Bütün bu gerçeği bilirken benden neden gizledin?
Neden Bahar, neden?" deyince, acıyla gözlerimi kapatarak
konuşmaya çalıştım:

"Seni üzmemek istemedim. Kıyamadım. Canın daha fazla
yansın istemedim."

Baran acıyla yüzüme bakarak cevap verdi:

"Ben de can mı bıraktılar? İncinecek hâlim mi kaldı? Bili-
yor musun, ne Duygu olacak pislik için ne de babam için zerre
kadar üzülmüyorum çünkü onlar kendi çıkarlarını korumak
adına, başkalarını ateşe atacak kadar merhametsiz! Duygu
kardeşini korumak için, benim kardeşimin diri diri yanması-
na sebep oldu. Şimdi söyle bana, aynı şey senin ailenin başına

gelseydi ve ben, aileni öldürenlere yataklık eden kişinin sırlarını, sırf bir söz verdim diye, sırf üzülme diye senden saklasaydım, şimdi karşımda duruyor olur muydun?”

Cevap veremedim. Sanki kalbime bir bıçak darbesi inmişti. Baran yüzüme baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Bu kez izin vermeyecektim. Dehşetle başımı sağa sola doğru salladıktan sonra koşarak önüne geçtim. Yüzüme bakınca, titreyen ellerimle göğsüne dokunarak acı içinde fısıldadım:

“Gitme, Baran. Ne olur, gitme...”

Baran gülümseyerek yüzüme baktıktan sonra başparmağıyla gözyaşımı silerek bana cevap verdi:

“Unuttun mu? Benden aileni korumak için giden, zaten sendin. Sen, adı katil olan bir adama âşık oldun, Asyalı ama maalesef o katil denilen adam, senin bir damla gözyaşın için canını bile verecek kadar masumdu.” Yavaşça ceketini yerden aldıktan sonra, acıyla gülümseyerek ceketini omuzlarıma bıraktı ve: “Sen yine de hiç üşüme...” dedi.

Baran evimden giderken bir kez daha sustum. Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu biliyordum artık. O benim ruhuma bulaşan adamdı ve gerekirse sevdiğim adam için herkesin ve her şeyin karşısında duracaktım çünkü o, bu fedakârlığı sonuna kadar hak ediyordu. Gözyaşlarımı silerek arkasından fısıldadım:

“*Bu böyle bitmeyecek...*”

Fırtınalar bazen çok sert gelir. Her şeyi savurur, yıkar, döker. Zayıf, güçsüz, çürük ne varsa alır götürür. Geriye sadece güçlü olan ve sağlam duran kalır. Ben de böyle bir fırtınadan yeni çıkmıştım. Günlerce çektiğim eziyet ne kadar da boştu!

Fedakârlık dediğim şey, aslında kocaman bir bencillikti. Bunu şimdi anlıyordum.

O gideli tam yarım saat olmuştu. Koltuğa uzanmış sakın bir şekilde düşünüyordum. Sakindim çünkü artık aklım başıma gelmişti. İlk defa kendimi bu kadar güçlü hissediyordum. Gerekirse herkese başkaldıracak ve ona destek olacaktım. Bana kırgın olduğunu biliyordum. Haklıydı da! Yine de bir yolunu bularak onun güvenini yeniden kazanacaktım. Bu gece bana olan sevgisinden bir kez daha emin olmuşum. Bütün gerçeği bilmesine rağmen, benim için endişelenip aramaya çıkmıştı. Çıldırasıya bağırırken bile bana bakan gözlerinde, öfkeden çok aşk vardı...

Kapı açılınca şok içinde doğrulum. Meloş alnında bir yarayla, bezgin bir hâlde içeriye girdi. Dehşetle ona bakarak Yaşar'a, "Ne yaptın ona?" diye bağırınca, Yaşar kaşlarını çatarak bana baktı ve Meloş'u işaret ederek cevap verdi:

"Orada durun, Bahar Hanım. Ben hayatımda hiçbir kadına el kaldırmadım, kaldırmam da! Hanımefendi geçirdiği gecenin büyüsünden kurtulamamış olacak ki arabayı sokak lambasına vurdu. Ee! Kolay değil tabii. Ne de olsa dans etmekten beyni döndü."

Meloş gözlerini devirdi ve elini beline koyarak, "Beynim danstan değil, senin çenenden döndü. Tabii, ne bekliyorum ki! Sonuçta herkes salon erkeği olarak doğmuyor. Sen önce git de bir kadına nasıl davranılır, diye ders al," diye bağırınca, Yaşar işaretparmağını kaldırarak, "Benim gibi has adamlar, kadına saygıyı önce anasından öğrenir. Anam bana, erkekliğin önce yürekte başladığını ve kadının istemediği bir şeye zorlanamayacağını öğretti. Asıl senin o salon erkeği dediğin yavşaklar gelsin de benden ders alsın," dedi ve kapıyı çarpıp gitti.

Meloş'a baktım. Öylece duruyordu. Yanına koşarak yarasına baktım. İnce bir sıyrıktı. Yine de dezenfekte edilmesi gerekiyordu. Koluna dokunarak sordum:

"İyi misin canım?"

Başını sağa sola doğru salladı ve tuhaf bir şekilde kahkaha atarak, "İyi mi? dedikten sonra, sinirden dişlerini sıktı ve bir anda bağırmaya başladı: "İyi değil, harikayım. Hatta muhteşemim. Bir anda senin ortadan kaybolduğunu öğreniyorum. Telaşla seni arayayım derken kendimi Sivaslının yanında buluyorum. Surat desen bin karış. Sanki babasına kuma gitmişim de anasının gözü önünde dans etmişim. Peki yeter mi? Yetmez tabii, kırk bin küsur laf sokma eşliğinde garaja gidiyoruz. Altın saçlı resmen ortalığın anasını ağlatıyor. Gözü dönmüş bir şekilde Sivaslıya, Sivaslı bana söylenmeye devam ediyor. Selin nerede? Allah bilir. Telefonum ortada yok ki! Sağ olsun Japon işi yürütmüş. O sırada arabamın ortada olmadığı anlaşıyor ve yine Sivaslı bana, altın saçlı Sivaslıya Allah ne verdiyse verip veriyor. Şimdi bitti mi peki? Tabii ki hayır! Arabanın plakasından yerini tespit edince oraya gidiyoruz. Aa! Ne görelim. Japon işi uyuyakalmış, prensini bekliyor. Üstelik, bütün bu hengâmenin üstüne bir de kaza yapıyorum. Buna ek olarak da zannedersin ki Sivaslının anasını evden atmışım, yine bana kırk bin küsur laf sokuyor. İyiyim tabii! Allah vermiş zaten benim belamı!"

Mahcup bir şekilde başımı eğerek fısıldadım:

"Özür dilerim!"

Meloş yine kahkaha attıktan sonra sinirle bağırmaya devam etti:

"Ay! Dileme, dileme anacığım, dileme. Neden biliyor musun çünkü sen iflah olmazsın. Adama âşıksan ne bok yemeye ayrıldın? Dur yanında, sahip çık sevdiğine. Geç ailenin karşısına ve de ki; ben Bahar Saygın. Yirmi beş yaşında, akli

başında tıp okumuş bir kızım. Ben bu adama âşık oldum. Hatasıyla, sevabıyla ben bu adamı seviyorum. Size saygım sonsuz. Hep yanımda oldunuz, ben de sizi hiç üzmedim. Sizden tek isteğim, kararına saygı duymanız. İşte bu kadar.. Öyle abim dedi diye insan sevdiğini terk etmez.” Olanları hatırlayınca yüzünü buruşturdu ve “Adam resmen senin için yanıp tutuşuyor be!” diye bağırdıktan sonra konuşmaya devam etti: “Seni bulamayınca resmen kan kustu kan, bu adam! Sadece kendisi kussa iyi, adam çevresindeki herkese de kendisi gibi kan kusturdu. O ellerini var ya o ellerini, nereye koyacağını bilemiyordu. Yine de susuyor. Seni üzmemek için uzak durmaya çalışıyor. Ne diyeyim, helal olsun ona.” Acıyla güldükten sonra başını dikleştirerek, “Bir mucize de bekleme. Çünkü Japon işi, mucizeler kendiliğinden gelmiyor,” dedi ve söylenmeye devam ederek banyoya gitti.

Hüzünle etrafıma bakındım. Ne diyebilirdim ki! Meloş sonuna kadar haklıydı. Ben zaten kararımı çoktan vermiştim. Gerekirse hiç uyumadan Baran’la konuşmaya gidecektim. Her şeyi göze almıştım. Kaçmaya çalışırsa önünde duracaktım. Bundan sonra hiçbir güç beni ondan ayıramazdı. Onun için gerekirse herkesi karşıma almaya hazırdım...

Bir şeyi kafanda tam olarak bitirmeden, gitmek yada kaçmak çare değildi. Sadece zayıflıktı. Yaşamak dediğimiz şey ise sadece andan ibaretse neden anımızı, güzel hissettiren insanlarla geçirmeyi seçmiyor da fedakârlık uğruna, kaçmayı seçiyorduk. Aslında ne geçmiş vardı ne de gelecek. Biz hep tek bir noktada duruyorduk. O noktanın adı ise şimdiydi. Sadece farkında değildik çünkü düne bakmaktan ve yarını düşünmekten şimdiyi erteleyip duruyorduk. Ben artık ertelemeyecektim. Fedakârlık tek taraflı olmuyordu...

Güneş, İstanbul'un üstüne ışığını âdeta sarı bir örtü gibi sermiş ıslıl ıslıl parlıyordu. Öğlen olmak üzereydi ve ben hâlâ uyumamıştım. Üstümde, pijamalarım ve Baran'ın üşümeyeyim diye giderken bana bıraktığı ceket vardı. Derin bir nefes alarak cekete sinmiş kokusunu içime çektim. Üşümeme engel olan tek şey galiba bu kokuydu.

Kahvaltıyı hazırlamış, Meloş'un uyanmasını bekliyordum. Onu uyandırmaya kıyamamıştım çünkü oldukça zor bir gece geçirmişti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Buna rağmen ben bir türlü uyuyamamış ve sonunda pes ederek sıcak bir duş almaya karar vermiştim. Her şeye rağmen üzgün değildim çünkü

ilk defa kendimi bu kadar kararlı ve güçlü hissediyordum. Kafamdaki tüm belirsizlikler artık kaybolmuştu. Bundan sonra tek bir amacım vardı, ruhuma kazınan adamı geri kazanmak. Yapacaktım da! Ne olursa olsun onu geri kazanacaktım...

"Günaydın."

İrkilerek arkamı dönünce Meloş'la göz göze geldik. Gülümseyerek, "Aslında, tünaydın demek daha doğru olur," dedim.

Üstümdeki cekete bakarak gülümsedikten sonra, "Sahibi-ne söyleseydin ya! O seni seve seve ısıtırdı," deyince, derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Önce onu ikna etmem lazım."

Meloş ne söylemek istediğimi anlamaya çalışarak, "Dün gece çok ikna olmuş gibi bir hâli vardı. Neye ikna edeceksin ki onu?" diye sorunca derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Her koşulda onunla birlikte olmaya hazır olduğuma."

Sözlerimi duyunca, "Oo..." dedi ve kahvaltı masasına oturarak keyifle konuşmaya devam etti: "Japon işinin akli başına gelmiş. İyi ya! Hâlâ ne duruyorsun burada? Git ve yakasına yapışarak, benimsin oğlum, her koşulda yanımdaydım, de.

Daha bunu duyar duymaz dudaklarına yapışmazsa bana da Sahnelerin Kraliçesi Meloş demesinler.”

Masaya oturdum ve kollarımı kavuşturup anlatmaya başladım:

“Baran’ın bana değer verdiğinden zerre kadar şüphem yok zaten. Ondan uzak durmaya neden karar verdiğimi o zaten biliyor. Kulağa hoş gelmiyor belki ama abimin söylediklerine o da hak veriyor. Yine de kim ne derse desin, onun yanında olmalıydım. Yaptığım büyük bir hataydı ve ben bunun farkındayım ama...”

Meloş bezginlikle, “Ne ama? Tamam ya işte, anacığım, zaten farkına vardım diyorsun. Dahası ne?” deyince, hüznle başımı eğerek, “Ortada başka şeyler var,” dedim ve konuşmaya devam ettim:

“Ben ondan büyük bir sır sakladım, Meloş ve saklandığım bu sırrı, maalesef ki dün gece Meltem’den öğrendi ve en kötüsü, bu sırrı benim de bildiğimi ve ondan sakladığımı bir şekilde öğrenmiş. Kırgın, hayal kırıklığı yaşıyor. Bana olan güvenini kaybetti. Dün gece gözlerinde bunu gördüm. Baran her şeye rağmen gitmezdi. Bunlar yetmezmiş gibi Meltem ona her şeyi benden önce anlatarak Baran’ın hem güvenini hem de takdirini kazandı.”

Düşünceli bir şekilde, “Dün gece seni ararken bu sırrı sakladığımı biliyor muydu?” diye sorunca başımı salladım. Gülmseyerek, “Konu kapanmıştır. Git ve bu yersiz ayrılığı bitir çünkü ben, dün gece onun sana bakan gözlerinde sadece saf aşk gördüm. Onun senden beklediği tek şey bence güven ve tek istediği şey bunu senden duymak,” deyince umutla, “Ben de öyle yapacağım,” dedim.

Birisi kapıya vurmaya başlayınca sustuk ve kapıya baktık. Meloş sordu:

“Kim bu şimdi?”

Şaşkın bir şekilde cevap verdim:

“Bilmiyorum. Daha önce hiç kimse yukarıya kadar çıkıp kapıya vurmadı. Her zaman önce güvenlik arardı.”

Meloş tedirgin olarak, “Hayırdır inşallah. Fazla mı kulak cınlattık acaba?” dedi.

Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Kapının gözetleme deliğinden bakınca şaşkın bir şekilde Meloş’a fısıldadım:

“Gelen, Sivaslı.”

Meloş telaşla etrafına baktıktan sonra eliyle bana bekle diye işaret verince başımı salladım.

Çaydanlığa eğilerek kendi yansımasına baktı ve saçlarını düzeltti. Ardından hızla sandalyeye oturdu ve tepkisiz bir şekilde fısıldadı:

“Şimdi aç!”

Öyle komik bir hâli vardı ki kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Boğazımı temizledikten sonra kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. Yaşar kolunu kapı pervazına yaslamıştı. Tek kaşını kaldırarak önce Meloş’a sonra da üstümdeki cekete baktı ve sert bir şekilde burnunu çekerek konuşmaya başladı:

“Merhaba. Görünen o ki akşamdan bu yana pek bir şey değişmemiş. Maşallah hâlâ bıraktığım gibisiniz.”

Cekete baktım ve hiç orali olmayarak, “Biraz üşüdüm, ne olmuş yani?” diye sorunca Yaşar başını salladı ve alay eder gibi fısıldadı:

“Orası belli zaten.”

Sinirle gözlerimi devirerek resmi bir şekilde sordum:

“Bir sorun mu vardı, neden buradasınız, Yaşar Bey?”

Yaşar cevap vermek yerine yüzünü ekşiterek Meloş’a bakmaya başlayınca, Meloş afallayarak gözlerini kaçırdı. Buna rağmen Yaşar bakışlarını onun üstünde tutmaya devam edince daha fazla dayanamadı ve derin bir nefes alarak sordu:

“Ay, hayırdır inşallah, yine ne yaptım? Yoksa Roma’yı da benim yaktığım ortaya mı çıktı?”

Yaşar gözlerini kısarak, “Hiç şaşmam! Var sen de o altyapı. Ne de olsa bela eşittir, dans kraliçesi. Hatta senin Hürrem Sultan’ın soyundan gelmiş olma ihtimalin bile var,” dedi.

Meloş daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı ve elini beline koyarak cevap verdi:

“Bana bak, Sivaslı Kanuni! Ben Hürrem Sultan’ın soyundan geliyorsam kesin sen de Kanuni’nin soyundan geliyorsundur. Büyük büyük deden azıcık akıllı olsaymış da büyük büyük nenemin oyunlarına gelmeseymiş.” Dayanamadım ve ince bir kahkaha attım. Yaşar sinirle bana bakınca kaşlarımı havaya kaldırarak elimle ağzımı kapattım.

Yaşar tekrar Meloş’a baktı ve hafifçe gülümseyerek, “Ne yapsın? Sevmiş garip. Maalesef ki büyük büyük nenenin gerçek yüzünü görememiş. Şükür ki yeni nesil versiyonları artık o numaraları yemiyor,” dedi.

Meloş bezgin bir şekilde başını sağa sola salladı. Pes etmişti artık. Yaşar’a laf yetiştirmek gerçekten kolay değildi. Yaşar birden onun yanına yürüdü ve kaşlarını çatarak alındaki yaraya baktı.

Meloş afallamıştı çünkü böyle bir hareketi ondan beklemiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ben de şaşırmıştım. Bu adam gerçekten sürprizlerle doluydu. Dikkatle ona bakıyordum. Meloş’un yarısını kontrol ettikten sonra cebinden bir anahtar çıkardı ve masanın üstüne koyarak açıklama yaptı:

“Arabayı tamir ettirdim. Kapının önünde duruyor. Bundan sonra dikkatli sür. Özellikle de salon erkekleriyle dans ettikten sonra mümkünse sürme çünkü aklın başında olmuyor.”

İkimizde donmuştuk... Yaşar çıkışa giderken Meloş başını sağa sola sallayarak Yaşar’a seslendi:

“Sivaslı!” Yaşar durdu ve yavaşça arkasını dönerek Meloş’a baktı. Meloş gözlerini kaçırarak fısıldadı: “Teşekkürler.”

Yaşar başını salladıktan sonra elini göğsünün üstüne koyarak cevap verdi:

“Eyvallah!”

Yaşar gidince kapıyı kapattım ve derin bir nefes alarak Meloş’a baktım. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle öylece dalıp gitmişti. Bu bakışı tanıyordum. Gülümsedim ve kollarımı birbirine dolayarak ona bakmaya devam ettim. Meloş iç çekerek bana bakınca göz göze geldik. Hemen ciddileşerek kaşlarını çattı.

Tek kaşımı kaldırarak fısıldadım:

“Ondan fena hâlde hoşlanıyorsun.”

Meloş gözlerini kısarak sordu:

“Kimden?”

Kapıyı işaret ederek cevap verdim:

“Tabii ki Sivaslıdan.”

Gözlerini kaçırarak fısıldadı:

“Yok artık!” Kahkaha atmaya başlayınca o da gülümse-di ve masayı göstererek konuşmaya devam etti: “Kes artık! Hadi otur da iki lokma bir şeyler zıkkımlan. Sonra git ve şu altın saçıyla bir şekilde aranı düzelt.”

Gülümseyerek başımı salladım. Kesinlikle yapacaktım, ne olursa olsun bugün Baran’la konuşacak ve kollarında uyuyacaktım. Mümkünse sonsuza kadar...

Meloş’u evine bıraktıktan sonra arabasını alarak Baran’ın evine gelmiştim. Hava kararmak üzereydi. Arabayı evden uzak bir yere park ettikten sonra arabada oturmaya devam ettim. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Bir yandan da gözlerim sürekli gelip geçen arabaları takip ediyordu ve peşimde birilerinin olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordum. Takip

edildiğimi zannetmiyordum. Yine de çok dikkatli gelmiştim. Arabanın dikiz aynasından arkama baktım. Sokak boştu ve etrafta tek bir araba bile yoktu. Ara ara yoldan arabalar geçiyordu ama içlerinde genelde aileler vardı.

Derin bir nefes alarak heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Üniversite sınavına girerken bile bu kadar heyecanlanmıştım. Sanki onu ilk defa göreceğim gibiydim. İçim içime sığmıyordu. Bugün günlerden cumartesiydi. Bu yüzden evde olduğunu düşünüyordum. Aslında arayabilirdim ama bir anda karşısına çıkmak istiyordum. Gözlerinde nasıl bir ifadenin belireceğini merak ediyordum. Belki de evde değildi. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı, oraya gitmek...

Tam arabanın kapısını açmıştım ki evin önünde bir hareketlilik fark ettim. Kaşlarımı çatarak kapıyı bıraktım. Demir kapı açılınca, adamlar koşup öne geçtiler. Siyah bir motosiklet ve camları filmli bir araba dışarıya çıktı. Bu araba Baran'ın arabasıydı. Demek dışarıya çıkıyordu. Hüzünle iç çektim. Biraz daha cama yaklaşarak arabanın içini görmeye çalıştım ama hava karanlık olduğu için sürücü görünmüyordu. Belki de arka koltukta oturuyordu. Nereye gidiyordu acaba!

O sırada motosiklet sürücüsü indi ve adamlarla konuşmaya başladı. Üstünde deri bir ceket ve kask vardı. Vücudu oldukça yapılı ve uzun boyluydu. Korumalardan biri olduğunu düşünerek aldırış etmedim ama adam kollarını birbirine dolayınca bir an zihnimde sanki bir ışık yandı. Bu duruşu tanıyordum. Bu adam kesinlikle Baran'dı. Adamlara bir şeyler söyledikten sonra arkasında bekleyen arabaya başıyla işaret verdi ve motosikletine binerek gaza bastı. Hemen arkasından araba da hareket ederek yola çıktı.

Hızla arabayı çalıştırdım ve dikkat çekmemek için arkamdan gelen bir arabanın peşine takıldım. Aramızda büyük bir mesafe ve birkaç tane araba vardı. Otoyola çıkınca

önümüzde bir kavşak belirdi. Yol ikiye ayrılıyordu. Merakla Baran'a baktım. Kavşaktan dönerek sol yola saptı. Araba ise tam tersi yola geçti. Hızımı artırarak ben de sol yola saptım. Yol kalabalık değildi ama dikkat çekmemek için yavaş gidiyordum. Mümkün olduğu kadar, aramızda araba bırakmaya çalışıyordum. Gözden kaybolmaya başlayınca, mecburen gaza basarak önümdeki arabayı solladım çünkü o çok hızlıydı. Dudaklarımı birbirine bastırarak arabaya biraz daha hız verdim. Onu gözden kaçırmak istemiyordum. Bu, bir süre daha böyle sürdü. Artık hava iyice kararmıştı. Baran otobana girince bir an ne yapacağımı bilemedim. Bu yaptığım büyük bir saçmalıktı. Vazgeçerek geri dönmeye karar verdim ama onun uzaklaşmasını izlerken kalbim resmen sızladı. Kalbimin sesini dinleyerek tam yüz metre kala ben de otobana saptım. Ne olursa olsun, nereye giderse gitsin, ben de gidecek ve bugün onunla konuşacaktım. Otobana girer girmez gaza bastım ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştım. Yolda başka arabaların olması işime geliyordu çünkü bu sayede, Baran peşinde bir araba olduğunu fark etmiyordu.

Yarım saat geçtikten sonra artık telaşlanmaya başlamıştım çünkü İstanbul'dan iyice uzaklaşmıştık. Bir türlü gideceği yere varamamıştı. Benim bu yaptığım resmen delilikti. Son hız giderken bir an onu gözden kaybettiğimi fark ettim. O kadar hızlıydı ki ona yaklaşılamıyordum bile. Arabanın hızını biraz daha artırarak önümdeki iki arabayı geçtim. Nihayet önüm açılmıştı ve artık onu görebiliyordum.

Beş yüz metre ilerideki otoban çıkışına doğru sürmeye başlayınca, sinyal vererek aynı yöne sürdüm. Çıkıştaki levhada, "Şile 20 km" yazıyordu. Şaşkın bir şekilde fısıldadım: "*Şile mi?*" Bu mevsimde, hele ki bu saatte ne işi vardı Şile'de!

Motosiklet ormanlık bir araziye girince ne yapacağımı bilemedim. Eğer peşinden gidersem beni fark edecekti. Sıkıntıyla

offladım. Ne işim vardı benim burada... Çaresizce arabanın farlarını kapattım. Şükür ki gökyüzü açıktı ve ayışığı yolu görmeme yardımcı oluyordu. Biraz daha ilerledikten sonra motosiklet gözden kayboldu. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Uzun bir orman yolunda, tek başıma arabadaydım ve her yanıma ağaçlarla kaplıydı. Dudaklarım büküldü ve mecburen arabayı durdurarak korkuyla etrafıma bakındım. Her köşe karanlıktı. Ayışığı vardı ama orman inanılmaz derecede kasvetliydi. En iyisi geri dönmekti. Kendime kızıyordum. Nereye gittiğini bile bilmeden bu kadar yol gelmişim. Üstelik, o kadar yol gelmeme rağmen amacıma ulaşamamıştım! Tam geri dönmek için arabayı çalıştırıyordum ki birden, yüzüme çok şiddetli bir ışık vurdu. Kamaşan gözlerimi saklamak için avuçlarımla yüzümü kapattım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kısa bir süre sonra ışığın arasında bir karartı hissettim ve elimi gözlerimden yavaşça çekerek ışığın kaynağını anlamaya çalışınca hayatımın şokunu yaşadım. Baran arabanın önündeydi ve bana bir silah doğrultmuştu. Yüzüme vuran ışık ise motosikletin sis farıydı. Nefesimi tutarak geriye yaslandım. Baran arabada benim olduğumu anlayınca, dehşetle gözlerini kısarak silahını indirdi. Neye uğradığımı şaşırmıştım ama yine de onun varlığını hissetmek içimi rahatlattı. O da donmuş gibiydi. Başını sağa sola sallayarak kendine gelmeye çalıştıktan sonra büyük bir hızla silahı beline yerleştirdi ve benim bulunduğum tarafa yürüdü. Gözlerimi kapatarak acılı bir soluk verdim. İşte başlıyorduk...

Kapıyı açtı ve kolumdan tutarak beni dışarıya çekti. Dengemi sağlayamayınca ona tutunmak zorunda kaldım. Dişlerini sıkarak sinirle bağırdı:

“Ne işin var senin burada?”

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak konuşmaya çalıştım:

“Ben sadece...”

Sözümü keserek resmen haykırdı:

“Sen ne?”

Öyle şiddetli bağırıyordu ki yerimden sıçradım ve sinirle onu geriye iterek ben de bağırdım:

“Bağırmanı kes! Beni korkutuyorsun.”

Gözlerini kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ardından sakin olmaya çalışarak konuşmaya devam etti:

“Ya başına bir şey gelseydi! Ne yapmaya çalışıyorsun sen, Bahar? Ya farkında olmadan sana zarar verseydim. Ne olurdu o zaman, ha! Ne olurdu?”

Acıyla yutkunarak, “Kes artık, geldim işte!” diye inleyince dişlerini sıktı ve parmağını bana tutarak, “Nasıl bu kadar düşüncesiz davranabilirsin? Sen de çocuk gibi davranmayı kes artık!” diye bir kez daha bağırdı.

Hüzünle başımı eğdim. Anlasın istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi anlasın ve artık bağırmasın... Sessizliğim onu biraz sakinleştirdi, “Buradayım çünkü sana ihtiyacım var. Buradayım çünkü sensiz yapamıyorum ve çok pişmanım,” diye fısıldadım. Cevap vermedi. Bir süre daha bekledikten sonra hâlâ ses gelmeyince başımı kaldırarak ona baktım. Öylece bana bakıyordu. Ondan daha fazla uzak kalamayarak özlemle ona sarıldım. İrkildi ama umursamadım ve yaşadığım her şeye isyan edercesine konuşmaya devam ettim:

“Ne yaşarsan yaşa, isterse peşinde yüzlerce kişi olsun, ailem ya da diğer insanlar ne düşünürse düşünsün, umurumda bile değil. Gerekirse herkese başkaldırırım hatta sensiz kalacağıma, gerekirse ölürüm ama senden ayrılamam. Gerekirse zorla beni affedeceksin ama elimi yeniden tutacaksın. Artık benden uzak olamazsın çünkü kader çizgime kaderini kazıdığın gün, o şansını kaybettin. Kimseye masum olduğumu ispatlamak zorunda değilim. Hata yaptım evet! Ne olursa olsun, senden böyle önemli bir konuyu saklamamalıydım. Seni

üzmemek adına bile olsa yaptığım büyük bir yanlıştı ama söyle bana, sen hiç hata yapmadın mı? Lütfen, Baran. İzin ver, hatamı telafi edeyim.”

Bir süre öylece kalıp kokusunu içime çektim. Derin bir nefes aldı. Neden susuyordu... Kaskatı kesilen bedeni bir kayadan farksızdı. Beklediğim tepki bu değildi. En azından bir şeyler söyleyebilirdi. Gözlerim doldu ve yavaşça ondan uzaklaştım. Başımı kaldırıp yeniden gözlerine baktım. Donuk bakışları beni sorgular gibiydi. Zorlukla yutkunarak, “Hiçbir şey söylemeyecek misin?” deyince çenesi kasıldı. Cevap vermek istemediğini anlayarak başımı salladım. Sanırım gitmemi istiyordu ama gidemiyorum. Bedenim tıpkı bir kaya gibi ağırlaşmıştı. Mağrur bakışlarla yüzüne baktım. Bakışları bomboştu. Çaresizce arabaya yürümeye başladım. Bir an duraksadım ve dudaklarımı bükerek avuçlarımı sıktım. Kalbim sessizce, “*Gitmeme izin verme...*” diye sayıklasa da karşılık alamadı. Pes ederek yürümeye devam ettim.

Tam arabaya biniyordum ki acıyla, “Sana tek bir soru soracağım,” diye bağırdı. Ona baktım. Gözleri dolmuştu. Acıyla yutkunarak, “Eğer o gece Meltem’in söylediklerini duymasaydın, buraya kadar peşimden gelip yine bana bu sözleri söyler miydin?” diye sorunca irkildim. Böyle bir soru sormasını beklemiyordum. Gerçekten de o gece, Meltem’i onunla konuşurken görmeseydim, bu gece burada olur muydum! Verecek cevap bulamıyordum. Acıyla gülümseyerek konuşmaya devam etti: “Cevap ver Asyalı, bu gece peşimden gerçekten bana ihtiyacın olduğu için mi geldin yoksa o lanet olasıca kadına inat mı? Sen, benim savunulmaya ihtiyacım olmadığını zaten bilmiyor muydun? Bütün gerçeği bilirken abine başkaldırmayan sen değil misin? Neden birden bu kadar değiştin?”

Başımı sağa sola sallayarak isyan ettim:

“Bunlar bu kadar önemli mi? Evet bazı şeylerin farkına bu şekilde vardım ama varmış olmam yetmez mi?”

Sert bir şekilde, “Yetmez!” diye bağırdı ve hırsla konuşmaya devam etti: “O söylediği için gittin, bu söylediği için geldin. Yetmez! Yetmiyor, hâlâ anlamıyor musun? Ben senin için her şeyi göze almaya çoktan hazırlanırken yetmiyor. Asıl benim sana delicesine ihtiyacım varken yetmiyor.” Öfkeyle yanıma geldi ve elimi yanağına koyarak, “Görmüyor musun? Bir dokunuşunla, ufacık bir dokunuşunla bile beni ne hâle getirdiğinin gerçekten farkında değil misin?” diye haykırdı. Dehşetle ona baktım. Sinirden titriyordu. Başını boynuma yavaşça bastırarak acıyla, “Yeter... Beni daha fazla öldürme ve git buradan!” deyince, dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım. Titreyen elimi saçlarında gezdirerek ona cevap verdim:

“Peki... Gidiyorum ama göreceksin. Senin için neler yapabileceğimi sana göstereceğim.”

Hızla arkamı dönünce kolumu bırakmak istemeyen parmakları çektiği ıstırapın kanıtı gibiydi. Hüzünle gözlerine baktım ve kolumu parmaklarının arasından çekerek arabaya bindim. Tam arabayı çalıştırmıştım ki kapıyı açtı. Acıyla gözlerimi kapatarak kontaktan elimi çektim. Artık aklımı kaybetmek üzereydim. Ağlamamak için direnen gözlerimi gözlerine çevirerek resmen yakardım:

“Daha ne yapmamı istiyorsun benden?”

Bir anda kolumu tuttu ve hızla beni dışarıya çekerek yürümeye başladı. Öyle hızlı yürüyordu ki hızına yetişmekte güçlük çekiyordum. Ne yüzüme bakıyor ne de bir şey söylüyordu. Yoldan çıkarak ormana girince korkuyla etrafıma baktım. Kolumu öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki düşmek için koşar adımlarla yürüyordum. Bacaklarıma değen çalılıarın ve üstüne bastığımız kurumuş dalların sesleri beni ürkütse de Baran'ın varlığından güç alıyordum. Göğe uzanan

ağaçlara baktım. Ayışığı dalların arasından süzülerek yere vuruyordu. Rüzgârın sert sesi, gece kuşlarının sesiyle karışıyor gibiydi. Nereye gidiyorduk biz... Sormak istiyordum ama koşulsuz ona güvendiğimi anlasın istiyordum.

Yaklaşık yirmi dakikadır hiç durmadan yürüyorduk. Nefes nefeseydim. Mümkün olduğu kadar, etrafıma bakmıyordum. Rüzgârla hareket eden dalların gölgesi beni ürkütüyordu. Baran biraz yavaşlayarak etrafına bakarken ormanın kendine özgü sesine bir baykuş sesi eklendi. Öyle ürkütücü bir şekilde ötmüştü ki korkuyla çığlık atarak Baran'ın koluna doladım. Şaşırarak bana baktı. Başka tuhaf sesler daha duyulunca, korkuyla etrafıma bakınarak ona daha da sokuldum. Yutkunarak ona bakınca, göz göze geldik. Utanarak başımı eğdim. Yavaşça çenemi tutup başımı kaldırdı ve "Çok mu korktun?" diye fısıldadı. Gözlerimi kaçırarak başımı sallayınca yüzünü bana yaklaştırmaya başladı. Dudaklarının sıcaklığını hissetmeyi özlemiştim. Dudaklarımızın arasında bir nefes boyu mesafe kalınca tüm korkularım yerini saf heyecana bırakmıştı. Bir anda durdu ve gözlerimin içine bakıp sessizce, "Korkma! Sana bir şey olmasına asla izin vermem!" diye fısıldadı. Büyülenmiş gibiydim. Daha fazla dayanamayarak dudaklarımı ona kaldırdım çünkü sıcaklığına ihtiyacım vardı ve artık kendime hakim olamıyordum. Biraz daha yaklaşarak yanağını yanağımda gezdirdi. Gözlerimi kapattım. Tüylerim diken diken olmuştu. Dudaklarını kulağımda gezdirerek derin bir nefes alınca âdeta buhar olup havaya karıştım. Ben bunca zaman ondan uzak kalmaya nasıl dayandığımı düşünürken o, birden geriye çekildi ve kolumu tutarak tekrar yürümeye başladı. Afallamıştım. Dudaklarımı bükerek fısıldadım:

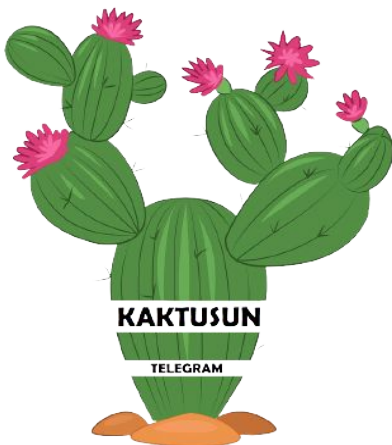
"Bu yaptığın hiç adil değil..."

Ters ters bana bakıp, “Asıl, senin soğuktan titremen adil değil!” deyince yüzümü buruşturdum. Titrememin sebebi soğuk değil özlemimdi.

O kadar hızlı yürüyordu ki düşmekten korkuyordum. Bir süre daha yürüdükten sonra ağaçlık bir tepenin önünde durduk. Baran gözlerini kısarak etrafına bakındı. Orman burada ikiye ayrılıyordu. Dikkatle önce sağ tarafa, sonra da sol tarafa baktı. Sağ taraf, ormanı yola bağlıyordu. Ben o yöne gideceğimizi düşünürken o, tam tersi yönü tercih etti ve sol tarafa saparak yürümeye devam etti.

Yorgundum ama bir o kadar da merak içerisindeydim. On dakika daha yürüdükten sonra Baran durdu ve karşıya baktı. Gözlerinde donuk ve nefret dolu bir ifade vardı. Gözlerindeki nefretin sebebini anlamaya çalışarak baktığı yöne bakınca dehşete kapıldım ve nefesimi tutarak başımı dikleştirdim. Tam karşımızda küçük bir kulübe vardı. Artık nereye geldiğimizi anlamıştım ve Duygu’nun bana ölmeden birkaç gün önce söylediği sözler âdeta kulağımda yankılanıyordu:

“Şile yakınlarında bir orman var. O ormanın tam ortasındaki kulübede, Baran aradığı tüm soruların cevabını bulacak...”

Devam edecek...